

A woman with long black hair, wearing a black dress, is shown in profile, looking down and covering her face with her hands. She is standing in a dark, misty forest with bare trees. The overall mood is somber and mysterious.

ПАДНАЛИ АНГЕЛИ

INTENSE

ЛОРЪН КЕЙТ

ЛОРЪН КЕЙТ ПАДНАЛИ АНГЕЛИ

Превод: Деница Райкова

chitanka.info

**Ако този, когото желаш, никога не може да бъде твой...
Какво се случва?**

Привлекателна смес от изкушение, невъзможна любов и свръхестествени явления, на която никоя тийнейджърка не може да устои.

Ани Хийтън

Има нещо до болка познато в Даниел Григори.

Загадъчен и недосегаем, той завладява вниманието на Лус Прайс от мига, в който тя го вижда в пансиона „Меч и Кръст“. Той е единственото ярко петно на място, където мобилните телефони са забранени, учениците са пълни откачалки, а камери следят всяко движение. Както пламъкът привлича нощната пеперуда, така и Лус е привлечена от него и иска да открие онова, което Даниел пази в тайна...

А дистанцираното му студено държание?

То е начин да я защити.

Защото **Даниел** е паднал ангел, обречен на всеки 17 години да се влюбва в едно и също момиче... и да гледа как то умира.

А **Лус** е негова спътница — смъртното момиче, прокълнато да се преражда отново и отново, без да подозира за този кръговрат.

Опасна, страховита, завладяваща история...

ПАДНАЛИ АНГЕЛИ е трилъър, който ви кара да обръщате жадно страниците...

Невероятна любовна история.

В НАЧАЛОТО

ХЕЛСТЪН, АНГЛИЯ, СЕПТЕМВРИ, 1854 Г.

Около полунощ, очите ѝ най-сетне се оформиха. Погледът им бе като на котка, наполовина решителен и наполовина колеблив — изпълнен с вещание за беда. Да, очите бяха точно както трябва. Издигащи се до финото ѝ, изящно чело, на сантиметри от тъмния водопад на косите ѝ.

Отдалечи листа на една ръка разстояние, за да прецени как напредва. Беше трудно да работи, без тя да е пред него, но пък и никога не можеше да скицира в нейно присъствие. Откакто беше пристигнал от Лондон — не, откакто я беше видял за пръв път — трябваше да внимава винаги да я държи на разстояние.

Сега тя всеки ден търсеше близост с него и всеки ден беше потруден от предишния. Именно затова заминаваше на сутринта — за Индия, за двете Америки — нито знаеше, нито го беше грижа закъде. Където и да се озовеше накрая, щеше да е по-лесно, отколкото да бъде тук.

Наведе се отново над рисунката, като въздъхна, докато пригладваше с палец леко размазаната ѝ нарисувана с въглен нацупено присвита пълна долна устна. Този безжизнен лист, жесток натрапник, беше единственият начин да я вземе със себе си.

После, когато изправи гръб в коженото библиотечно кресло, го почувства — лекият топъл допир по тила си.

Почувства нея.

Дори само близостта ѝ събуди у него най-странното усещане, като онази топлина, полъхваща, когато някой пън се разпадне на пепел в огъня. Без да се обръща, разбра: Тя беше там. Покри изображението ѝ върху подвързаните листове в скута си, но не можеше да я избегне.

Погледът му падна върху канапетото с тапицерия в цвят на слонова кост в отсрещния край на гостната, където само няколко часа по-рано тя се беше появила неочаквано, по-късно от останалите в групата си в

розова копринена рокля, за да аплодира най-голямата дъщеря на техния домакин след едно чудесно изпълнение на клавесина. Хвърли поглед през стаята, през прозореца към верандата, където предишния ден тя се беше промъкнала до него, с диви бели божури в ръка. Тя все още смяташе, че привличането, което изпитва към него, е невинно, че честите им срещи насаме на остъклената веранда бяха просто... щастливи съвпадения. Каква наивност! Никога нямаше ѝ каже нещо в обратния смисъл — беше длъжен да носи бремето на тази тайна.

Изправи се и се обърна, зарязал скиците върху кожения стол. И тя беше там, притисната към рубиненочервената кадифена завеса в простия си бял халат. Черната ѝ коса се беше измъкнала от плитката. Изражението на лицето ѝ беше същото като онова, което беше скицирал толкова много пъти. Бузите ѝ започваха да пламтят. Ядосана ли беше? Смутена? Копнееше да узнае, но не можеше да си позволи да попита.

— Какво правиш тук? — Той долови ръмженето в гласа си и съжали, че е бил толкова рязък, знаейки, че тя никога нямаше да разбере.

— Не — не можах да спя — заекна тя, като тръгна към огъня и към стола му. — Видях светлината в стаята ти, а после... — тя направи пауза, свеждайки поглед към ръцете си — куфара ти пред вратата. Заминаваш ли някъде?

— Смятах да ти кажа... — Той млъкна наскре изречението. Не биваше да лъже. Изобщо не беше възнамерявал да ѝ съобщи за плановете си. Ако ѝ кажеше, това щеше само да влоши нещата. Вече беше оставил нещата да стигнат твърде далече, с надеждата, че този път ще бъде различно.

Тя се приближи и погледът ѝ падна върху скичника.

— Рисуваше ли ме?

Удивеният ѝ тон му напомни колко голяма беше пропастта в разбирането между тях. Дори след цялото време, което бяха прекарвали заедно през изминалите няколко седмици, тя все още не беше започнала да съзира истината, която се криеше зад привличането помежду им.

Това беше хубаво — или поне, беше за добро. През последните няколко дни, откакто беше избрал да замине, той се мъчеше да се отдръпне от нея. Усилието го изтощаваше толкова много, че, щом

останеше сам, трябваше да се поддаде на насъбралото се желание да я рисува. Беше изпълнил цели листове от скицника с рисунки на извитата ѝ шия, на бялата ѝ като мрамор ключица, на черната бездна на косата ѝ.

Сега той погледна отново към скицата, не засрамен, че го е хванала да я рисува, а нещо по-лошо. Студена тръпка се разпростря из тялото му, когато осъзна, че фактът, че го беше открила — разобличаването на чувствата му — щеше да я унищожи. Трябваше да е по-внимателен. Винаги се започваше така.

— Топло мляко с една супена лъжица меласа — промърмори той, все още с гръб към нея. После добави тъжно: — Помага ти да заспиш.

— Откъде разбра? Та това е точно същото, което майка ми някога...

— Знам — каза той, като се обърна да я погледне в лицето. Удивлението в гласа ѝ не го изненада, и въпреки това не можеше да ѝ обясни откъде знаеше, или да ѝ каже колко пъти ѝ беше поднасял същото това питие в миналото, когато идваха сенките, как я беше прегръщал, докато заспи.

Почувства докосването ѝ, което го изгаряше през ризата, ръката ѝ, положена нежно на рамото му, която го накара да ахне. Още не се бяха докосвали в този живот, а първият допир винаги го оставяше без дъх.

— Отговори ми — прошепна тя. — Заминаваш ли?

— Да.

— Тогава ме вземи със себе си — изрече на един дъх тя. Точно в този момент той я видя как си поема дъх през зъби, обзета от желание да върне молбата си назад. Виждаше как поредицата от чувства се заражда в гънката между очите ѝ. Щеше да се почувства разгневена, после обърквана, после засрамена от дързостта си. Винаги правеше така и твърде много пъти преди, той беше допускал грешката да я утешава точно в този момент.

— Не — прошепна той, спомняйки си... винаги спомняйки си...
— Отплавам утре. Ако изобщо държиш на мен, няма да кажеш и дума повече.

— Ако държи на теб — повтори тя, почти сякаш говореше на себе си. — Аз... аз... те обичам...

— Недей.

— Трябва да го кажа. Аз... обичам те, напълно сигурна съм, и ако си тръгнеш...

— Ако си тръгна, ти спасявам живота. — Той говореше бавно, опитвайки се да достигне някаква частица от нея, която можеше да си спомни. Съществуваше ли изобщо, погребана някъде? — Някои неща са по-важни от любовта. Няма да разбереш, но трябва да ми се довериш.

Очите ѝ се забиваха в него като свредели. Тя отстъпи назад и скръсти ръце на гърдите си. Вината за това също беше негова — той винаги събуждаше надменността ѝ, когато ѝ говореше снизходително.

— Искаш да кажеш, че има по-важни неща от това? — предизвика го тя, като взе ръцете му и ги притегли към сърцето си.

О, да беше на нейно място и да не знаеше какво се задава! Или поне да беше по-силен, отколкото сега, и да бе в състояние да я спре. Не я ли спреше, тя никога нямаше да се научи, и миналото щеше да продължи да се повтаря, измъчвайки и двамата отново и отново.

Познатата топлина на кожата ѝ под дланите му го накара да наклони глава назад и да изстене. Опитваше се да не обръща внимание на това, колко близо беше тя, колко добре познаваше усещането от допира на устните ѝ върху своите, каква горчивина изпитваше, че всичко това трябваше да свърши. Но пръстите ѝ обхождаха неговите толкова леко. Усещаше забързаното туптене на сърцето ѝ през тънката памучна рокля.

Тя имаше право. Нямаше нищо повече от това. Никога не беше имало. Беше на път да се предаде и да я вземе в прегръдките си, когато долови изражението в очите ѝ. Сякаш бе видяла призрак.

Тя беше тази, която се отдръпна, вдигнала ръка към челото си.

— Изпитвам изключително странно усещане — прошепна тя.

Не — нима бе вече твърде късно?

Очите ѝ се присвиха във формата, която имаха върху скицата му, и тя се върна при него, с ръце върху гърдите му, с разтворени в очакване устни.

— Наречи ме луда, но се кълна, че съм била точно тук преди...

Значи наистина беше твърде късно. Той вдигна очи, разтреперан, и почувства как тъмнината се спуска. Възползва се от един последен шанс да я улови, да я прегърне така здраво, както копнееше от седмици.

Устните ѝ се сляха с неговите и двамата вече бяха безсилни. Вкусът на орлови нокти от устните ѝ го замая. Колкото по-плътно се притискаше тя към него, толкова по-силно се бунтуваше стомахът му от тръпката и агонията на цялото преживяване. Езикът ѝ следваше очертанията на неговия и огънят между тях се разгаряше по-ярък, по-горещ, по-силен с всяко ново докосване, с всяко ново проучване. И все пак нищо от това не беше ново.

Стаята се разтресе. Някаква аура започна да проблясва около тях.

Тя не забелязваше нищо, не осъзнаваше нищо, не разбираше нищо, освен целувката им.

Той единствен знаеше какво предстоеше да се случи, какви мрачни компаньони бяха готови да се натрапят на повторното им обединение. Макар и да не беше в състояние отново да промени хода на живота им, той знаеше.

Сенките се спуснаха с въртене право над главите им. Толкова близо, че можеше да ги докосне. Толкова близо, че се запита дали тя можеше да ги чуе какво шепнат. Гледаше как облакът премина през лицето ѝ. За миг видя как в очите ѝ се зароди искрица на разпознаване.

После нямаше нищо, абсолютно нищо.

1

НАПЪЛНО НЕПОЗНАТИ

Лус се втурна забързано в осветеното от флуоресцентни лампи фойе на училището „Меч и Кръст“ с десет минути закъснение. Един от членовете на персонала, с издут гръден кош и червени бузи и тефтер с прикрепващи се страници, който стискаше под якия си като желязо бицепс, вече даваше заповеди — което означаваше, че Лус е изостанала.

— И така, помнете главното: медицинският пункт, легла и „червените очи“ — излая служителят на една скупчена групичка от други трима ученици, всичките застанали с гръб към Лус. — Помнете основните правила и никой няма да пострада.

Лус забърза да се присламчи към групата. Още се опитваше да разбере дали е попълнила правилно огромната купчина от книга, дали този гид с бръсната глава, който стоеше пред нея, е мъж или жена, дали имаше някой, който да ѝ помогне с тази огромна торба, дали родителите ѝ щяха да се отърват от любимия ѝ плимут „Фюри“ в мига, щом пристигнеха вкъщи, след като я оставиха тук. Цяло лято заплашваха да продадат колата, а сега имаха причина, която дори Лус не можеше да оспори: В новото училище на Лус на никого не беше позволено да има кола. В новото ѝ поправително училище, за да сме точни.

Все още се опитваше да свикне с този термин.

— Бихте ли, ъ, бихте ли повторили това? — попита тя служителя. — Какво беше, лекарства...?

— Я виж ти кого е довяла бурята — каза служителят високо, после продължи, като изричаше думите бавно и ясно: — Медицинският пункт. Ако сте от учениците, които са на медикаменти, това е мястото, където ще отивате, за да се поддържате дрогирани, нормални, дишащи, каквото ще да е. — Жена, реши Лус, като изучаваше съществуването. Никой мъж нямаше да е достатъчно ехиден, за да изрече всичко това с такъв сладък тон на гласа.

— Схванах. — Лус почувства, че ѝ се повдига. — Медицинският пункт.

Вече от години не беше на лекарства. След нещастния случай миналото лято д-р Санфорд, нейният специалист в Хопкингтън — и причината, поради която родителите ѝ я бяха изпратили на училище с пансион чак в Ню Хампшър — искаше да обмисли възможността отново да я сложи на лекарства. Макар че накрая го беше убедила в привидната си стабилност, беше нужен допълнителен месец на анализ от нейна страна, само за да стои далече от онези ужасни антипсихотични лекарства.

Това беше причината, поради която се записваше в горния курс на „Меч и Кръст“ цял месец след като академичната година беше започнала. Достатъчно неприятно беше да е нова ученичка, и Лус наистина беше нервна, че ще трябва да се впусне бързо в училищни занятия, в които всички останали вече бяха навлезли. Но както изглеждаше от днешната обиколка, тя не беше единственото ново хлапе, което пристигаше днес.

Крадешком хвърли поглед към другите трима ученици, застанали в полукръг около нея. В предишното ѝ училище — подготвителното училище „Доувър“ — именно по време на обиколката на кампуса в първия ден се беше запознала с най-добрата си приятелка, Кали. В кампус, където всички други ученици на практика бяха откърмени заедно, щеше да е достатъчно, че Лус и Кали бяха единствените хлапета, които не се записваха тук като част от семейната традиция. На двете момичета не им отне много време да осъзнаят, че освен това споделяха една и съща страст към едни и същи стари филми — особено когато ставаше дума за Албърт Фини. След като през първата си година, докато гледаха „Две за из път“, откриха, че никоя от тях не можеше да приготви торбичка пуканки, без да задейства противопожарната аларма, Кали и Лус не се бяха отделяли една от друга. Докато... докато не им се наложи.

Днес до Лус стояха две момчета и едно момиче. Момичето изглеждаше достатъчно лесно за разгадаване — русо и красиво като от реклама на козметичните продукти „Нютрогена“, с маникюр в пастелно розово, който беше в тон с пластмасовата ѝ папка с метални халки.

— Аз съм Габ — каза провлечено тя, като хвърли на Лус широка усмивка, изчезнала така бързо, както се бе появила, още преди Лус да успее да си каже името. Мимолетният интерес на момичето ѝ напомняше повече за южняшка версия на момичетата в „Доувър“, отколкото на някой, когото би очаквала в „Меч и кръст“. На Лус ѝ беше също толкова невъзможно да реши дали това е успокояващо или не, колкото и да си представи какво може да търси момиче, изглеждащо по този начин, в поправително училище.

От дясната страна на Лус стоеше момче с къса кестенява коса, кафяви очи и осеян с лунички нос. Но начинът, по който отказваше дори да срещне погледа ѝ, а просто продължаваше да човърка една кожичка под нокътя на палеца си, остави в Лус впечатлението, че подобно на нея и той вероятно още беше зашеметен и объркан, че се е озовал тук.

Момчето вляво от нея, от друга страна, пасваше на образа, който Лус си беше изградила за това място, даже малко идеализирано. Беше висок и слаб, с праметната през рамо винилова чанта, каквито носеха диджеите, чорлава черна коса и големи, хлътнали зелени очи. Устните му бяха пълни и с естествен розов цвят, за какъвто повечето момичета биха извършили убийство. Върху светлата кожа на тила му сякаш проблясваше черна татуировка във формата на слънце с лъчи, показваща се от края на черната му тениска.

За разлика от другите двама, когато се обърна да срещне погледа ѝ, той издържа на него и не отмести очи. Устата му беше стисната в права линия, но очите му бяха топли и живи. Взираше се в нея, застанал неподвижно като статуя, което накара Лус също да се почувства като вкопана на мястото си. Пое си въздух през зъби. Тези очи бяха напрегнати и мамещи и, ами, добре де, леко обезоръжаващи.

С няколко шумни прокашляния възпитателката прекъсна втренченото като в транс виране на момчето. Лус се изчерви и се престори, че много усилено се чеше по главата.

— Онези от вас, които са се ориентирали в обстановката, са свободни да си вървят, след като оставите опасните си материали. — Възпитателката посочи голяма картонена кутия под табела, на която пишеше с големи черни букви: „непозволен материал“. — А когато казвам свободни, Тод — тя стовари ръка върху рамото на луничавото хлапе, при което то подскочи — имам предвид да тръгнете към

гимнастическия салон, за да се срещнете с предварително определените ви наставници. Ти — посочи тя към Лус — пусни в кутията опасните си материали и остани при мен.

Четиримата тръгнаха с тътрене на крака към кутията и Лус гледаше смаяна, докато другите ученици започнаха да изпразват джобовете си. Момичето извади почти осемсантиметрово розово джобно ножче. Зеленоокото момче неохотно пусна в кутията флакон с боя и нож за картон. Дори злочестият Тод пусна няколко кутии кибрит и малък контейнер с гориво за запалка. Лус се почувства почти глупаво, задето самата тя не криеше някой опасен предмет — но когато видя как другите деца бъркат в джобовете си и хвърлят в кутията клетъчните си телефони, преглътна мъчително.

Когато се наведе напред да прочете табелата „непозволенни материали“, видя, че клетъчните телефони, пейджърите и радиотелефоните бяха строго забранени. Нима не стигаше това, че не можеше да задържи колата си! Лус стисна с потната си ръка клетъчния телефон в джоба си — единствената ѝ връзка с външния свят. Когато възпитателката видя изражението ѝ, Лус получи няколко бързи шляпвания по бузата.

— Не ми припадай, хлапе, не ми плащат достатъчно да свестявам изпаднали в несвяст. Освен това имаш право на един телефонен разговор седмично в главното фоайе.

Един телефонен разговор... веднъж седмично? Но...

Сведе поглед към телефона си за последен път и видя, че беше получила две нови текстови съобщения. Не ѝ се вярваше това да са последните ѝ две текстови съобщения. Първото беше от Кали.

Обади се незабавно! Ще чакам до телефона цяла нощ, така че бъди готова да си кажеш всичко. И помни мантрата, която ти определих. Ще оцелееш! Между другото, без да гарантирам напълно, мисля, че всички са забравили напълно за...

Типично в стила на Кали, беше продължила толкова дълго, че скапаният клетъчен телефон на Лус беше прекъснал съобщението след четвъртия ред. В известен смисъл, Лус беше почти облекчена. Не

искаше да чете за това как всички от старото ѝ училище вече са забравили какво ѝ се беше случило, какво беше направила, за да се озове на това място.

Тя въздъхна и превъртя надолу до второто си съобщение. Беше от майка ѝ, която само преди няколко седмици беше овладяла уменията да изпраща текстови съобщения, и която със сигурност не беше знаела за тази работа с единия телефонен разговор седмично, иначе никога нямаше да зареже дъщеря си тук. Нали така?

Хлапе, непрекъснато мислим за теб. Бъди добра и се опитай да ядеш достатъчно протеини. Ще говорим, когато можем. С обич, М & Т.

С въздишка, Лус осъзна, че родителите ѝ трябва да са знаели. Как иначе да си обясни посърналите им лица, когато им беше помахала за довиждане пред портите на училището тази сутрин, с голямата си овързана торба в ръка? На закуска се беше опитала да се пошегува, че най-сетне ще изгуби онзи отвратителен акцент от Нова Англия, който беше усвоила в „Доувър“, но родителите ѝ дори не се бяха усмихнали. Беше си помислила, че още са ѝ ядосани. Никога не прибягваха до цялото това нещо с повишаването на гласовете, което означаваше, че когато Лус наистина оплеска нещата, просто възприеха старото мълчаливо отношение. Сега разбра странното държание от тази сутрин. Родителите ѝ вече оплакваха загубата на контакт с единствената си дъщеря.

— Все още чакаме един човек — пропя възпитателката. — Чудя се кой ли е. — Вниманието на Лус рязко се върна отново към кутията за опасни материали, която сега преливаше от контрабандно внесени предмети, които тя дори не разпозна. Усещаше как зелените очи на тъмнокосото момче се взират в нея. Вдигна поглед и забеляза, че всички се взираха. Беше неин ред. Затвори очи и бавно разтвори пръсти, като остави телефона да се изплъзне от хватката ѝ и с глухо тупване да се приземи на върха на купчината. Звукът, който означаваше, че е съвсем сама.

Тод и Габ се отправиха към вратата, без дори да хвърлят поглед в посока на Лус, но третото момче се обърна към възпитателката.

— Аз мога да я въведа в нещата — каза той, като кимна към Лус.

— Това не е част от сделката ни — отвърна възпитателката автоматично, сякаш беше очаквала този диалог. — Отново си нов ученик — това означава ограничения, каквито се налагат на новите ученици. Отново си в начална позиция. Ако не ти харесва, трябваше да помислиш хубаво, преди да нарушиш изискванията на условното освобождаване.

Момчето остана неподвижно, с безизразен поглед, докато възпитателката затегли Лус — която се беше вцепенила при думите „условно освобождаване“ — към края на коридор с пожълтели стени.

— Мърдайте — каза тя, сякаш нищо не се беше случило току-що. — Леглата. — Тя посочи гледащия на запад прозорец на далечна сграда от сиви тухли. Лус видя как Габ и Тод бавно се тътрят към тях, докато третото момче вървеше бавно, сякаш задачата да ги настигне беше на последно място в списъка му.

Спалните помещения бяха огромни и квадратни — солидна сива огромна сграда, чиито дебели двойни врати не издаваха с нищо възможността зад тях да има живот. Голяма каменна плоча стоеше забита в средата на лишената от живот ливада, и Лус си спомни от уебсайта думите „спално помещение «Полин»“, издълбани в нея. В мъгливата утрин изглеждаше още по-грозна, отколкото на блудкавата черно-бяла снимка.

Дори от това разстояние Лус виждаше черна плесен, покриваща фасадата на спалното помещение. Всички прозорци бяха запречени от редици дебели стоманени решетки. Присви очи. Това върху оградата около постройката бодлива тел ли беше?

Възпитателката сведе поглед към някаква схема, като прелистваше досието на Лус.

— Стая шейсет и три. Засега си хвърли чантата в кабинета ми с останалите. Можеш да си разопаковаш нещата днес следобед.

Лус повлече червената си торба с връзки отгоре към три други безлични черни куфара. После посегна по рефлекс за клетъчния си телефон, в който обикновено записваше нещата, които трябваше да запомни. Но щом ръката ѝ затършува из празните ѝ джобове, тя въздъхна и вместо това запомни номера на стаята.

Още не разбираше защо не можеше просто да остане с родителите си: къщата им в Тъндърболт беше на по-малко от половин

час път от „Меч и Кръст“. Беше толкова хубаво да е отново у дома, в Савана, където, както майка ѝ винаги казваше, дори вятърът духаше лениво. По-мекото, по-бавно темпо на Джорджия допаднаше на Лус далеч повече, отколкото Нова Англия.

Но „Меч и Кръст“ не ѝ напомняше за Савана. Не ѝ напомняше за почти никое друго място, освен за безжизненото, безцветно място, където съдът бе постановил да я изпратят на пансион. Онзи ден беше подслушала телефонния разговор на баща си с директора, докато кимаше с типичния си маниер на смутен преподавател по биология и казваше:

— Да, да, може би за нея ще е най-добре да е под непрекъснат надзор. Не, не, не бихме искали да се намесваме в системата ви.

Явно баща ѝ не беше виждал условията за надзора над единствената му дъщеря. Това място приличаше на затвор с максимални мерки за сигурност.

— А какво за — как го казахте — „червените очи“? — обърна се Лус към възпитателката, готова да бъде освободена от обиколката.

— „Червените очи“ — каза възпитателката, като посочи към малко армирано с тел устройство, висящо от тавана: обектив с проблясваща червена светлина. Лус не го беше видяла преди, но щом възпитателката посочи първото, тя осъзна, че устройствата са навсякъде.

— Камери?

— Много добре — каза възпитателката, с изпълнен със снизхождение глас. — Изтъкваме присъствието им, за да ви напомняме. През цялото време, навсякъде, ви наблюдаваме. Така че не оплесквай нещата — тоест, ако ти е възможно да се сдържиш.

Всеки път, когато някой ѝ говореше така, сякаш беше абсолютна психопатка, Лус започваше да вярва малко повече, че е истина.

Спомените я бяха преследвали през цялото лято — в сънищата ѝ и в редките моменти, когато родителите ѝ я оставяха сама. Нещо се беше случило в онова бунгало, и всички (включително Лус) си умираха да разберат точно какво. Всички — полицията, съдията, социалният работник — се бяха опитали да изтръгнат истината от нея, но тя беше в също толкова пълно неведение относно всичко, колкото и те. Тя и Тревър си бяха подмятали шеги цяла вечер, гонейки се един друг надолу до редицата бунгала на езерото, далече от останалите

участници в забавата. Беше се опитала да обясни, че това е една от най-хубавите нощи в живота ѝ, докато не се превърна в най-лошата.

Беше прекарала толкова много време в повторно мислено преживяване на онази нощ, отново чуваше смеха на Тревър, усещаше ръцете му плътно около талията си и се опитваше да укроти предчувствието си, че наистина е невинна.

Но сега сякаш всяко правило и изискване в „Меч и Кръст“ работеше против тази представа, сякаш намекваше, че всъщност тя е опасна и трябва да бъде контролирана.

Лус почувства една здрава ръка върху рамото си.

— Виж — каза възпитателката. — Ако това ще те накара да се почувстваш по-добре, ти си далеч от най-тежкия случай тук.

Това беше първият човечен жест на възпитателката към Лус, и тя вярваше, че целта е била да я накара да се почувства по-добре. Но. Бяха я изпратили тук заради подозрителната смърт на момчето, в което беше лудо влюбена, и въпреки това тя беше „далеч от най-тежкия случай тук“? Лус се запита с какво точно си имаха работа в „Меч и Кръст“.

— Добре, ориентирането приключи — каза възпитателката. — Сега трябва да се оправяш сама. Ето ти карта, ако ти е нужно да откриеш нещо друго. — Тя подаде на Лус фотокопие на грубо начертана на ръка карта, после хвърли поглед към часовника си. — Имаш един час преди първото си занятие, но сапуненият ми сериал започва след пет минути, така че — тя махна с ръка към Лус — измитай се. И не забравяй — каза тя, като посочи за последен път нагоре към камерите. — „Червените очи“ те наблюдават.

Преди Лус да успее да отговори, пред нея се появи кльощаво, тъмнокосо момиче, което размаха дългите си пръсти в лицето ѝ.

— Ооооооо — провлече подигравателно момичето, с глас, с какъвто се разказват истории за призраци, като танцуваше в кръг около Лус. — „Червените очи“ тееее наблюдааават.

— Изчезвай отгук, Ариана, преди да съм наредила да ти направят лоботомия — каза възпитателката, макар от първата ѝ кратка, но искрена усмивка да бе ясно, че изпитваше някаква грубовата привързаност към лудото момиче.

Ясно беше също и че Ариана не отвръщаше на обичта ѝ. Тя направи неприличен жест към възпитателката, после се втрени в Лус,

предизвиквайки я да се обиди.

— А само заради това — каза възпитателката, като надраска яростно някаква бележка в тефтера си — си спечели задачата днес да разведеш мис Слънчице наоколо.

Тя посочи към Лус, която изглеждаше всичко друго, но не и слънчева в черните си джинси, черни ботуши и черна тениска. В графата „Изисквания за облеклото“ в сайта на „Меч и Кръст“ жизнерадостно се заявяваше, че, стига да имат добро поведение, учениците са свободни да се обличат както желаят, само с две малки условия: стилът трябва да е скромен, а цветът трябва да е черен. И това ми било свобода.

Твърде широкото поло с голяма яка, което майката на Лус я беше принудила да облече тази сутрин, не допринасяше с нищо за подчертаването на извивките на тялото ѝ; нямаше я вече дори най-хубавата черта от външността ѝ: гъстата ѝ черна коса, която преди се спускаше надолу до кръста, беше почти напълно остригана. След пожара в бунгалото скалпът ѝ бе останал опърлен, а косата ѝ — раздърпана и неравна, така че след дългото, мълчаливо пътуване от „Доувър“ до вкъщи, майка ѝ беше настанила Лус във ваната, беше донесла електрическата самобръсначка на баща ѝ, и безмълвно ѝ беше обръснала главата. През лятото косата ѝ беше поизраснала малко, достатъчно някога завидните ѝ чупки да кръжат в тромави букли точно под ушите.

Ариана я оглеждаше преценяващо, като потупваше с пръст по бледите си устни.

— Идеално — каза тя, като пристъпи напред, за да хване Лус под ръка. — Точно си мислех, че един нов роб наистина ще ми е от полза.

Вратата към фойето се отвори и влезе високото хлапе със зелени очи. Поклати глава и се обърна към Лус:

— На това място не се страхуват да събличат хората, за да ги претърсват. Така че, ако криеш някакви други опасни материали — той повдигна вежда и пусна в кутията шепа предмети, които тя не разпозна — спести си усилието.

Зад Лус, Ариана се изсмя полугласно. Момчето рязко вдигна глава, и когато забеляза Ариана, отвори уста, после я затвори, сякаш не беше сигурно как да постъпи.

— Ариана — каза с равен тон.

— Кам — отвърна тя.

— Познаваш ли го? — прошепна Лус, питайки се дали и в поправителното училище имаше същите клики като в подготвителните училища от рода на „Доувър“.

— Не ми напомняй — каза Ариана, като извлече Лус през вратата в сивата и влажна утрин.

От задния край на главната сграда се излизаше на очукан тротоар, граничещ с неподдържано поле. Тревата беше толкова израснала, че приличаше повече на празен парцел, отколкото на училищен двор, но едно избеляло табло за резултати и няколко гъсти редици дървени седалки твърдяха друго.

Зад училищния двор се намираха няколко постройките със суров и строг вид: сивото тухлено спално помещение в далечния ляв край, огромна стара грозна църква в далечния десен, и две други обширни постройките между тях, за които Лус предположи, че са класните стаи.

Това беше. Целият ѝ свят беше сведен до жалката гледка пред очите ѝ.

Ариана веднага се отклони вдясно от пътеката и поведе Лус към поляната, като я настани да седне върху една от подгизналите дървени седалки.

Съответното съоръжение в „Доувър“ направо излъчваше представата за трениращи атлетични колежани, така че Лус винаги беше избягвала да се навърта там. Но това пусто поле, с ръждясалите си, изкорубени футболни врати, говореше за нещо съвсем различно. Нещо, което на Лус не ѝ беше толкова лесно да разгадае. Над тях се спуснаха три лешояда, а през голите клони на дъбовете вятърът унило плющеше. Лус потрепери и сгуши брадичка в изрязаната яка на полото си.

— И тъъй... — рече Ариана. — Значи се запозна с Ранди.

— Мислех, че се казва Кам.

— Не говорим за него — каза бързо Ариана. — Имам предвид мъжкараната там вътре. — Ариана рязко посочи с глава към канцеларията, където бяха оставили възпитателката пред телевизора. — Какво мислиш, че е — мъж или жена?

— Тъ, жена? — каза предпазливо Лус. — Това тест ли е?

Ариана се усмихна леко.

— Първият от много. И ти го издържа. Поне мисля, че го издържа. Полът на повечето преподаватели тук е предмет на постоянен, общоучилищен спор. Не се тревожи, ще навлезеш в нещата.

Лус помисли, че Ариана се шегува — а в този случай шегата беше страхотна. Но всичко това беше толкова невероятно различно от „Доувър“. В старото ѝ училище бъдещите сенатори със зелени вратовръзки и напомадени коси на практика се бяха просмуквали през коридорите с лекото шумолене, което парите сякаш разстилаха над всичко.

Най-често другите хлапета в „Доувър“ бяха хвърляли на Лус коси погледи, сякаш я предупреждаваха да не изцапа белите стени с отпечатъците на пръстите си. Опита се да си представи Ариана там: лениво облежната на седалките, как пуска някаква висока, груба шеха със сприхавия си глас. Опита се да си представи какво щеше да си помисли Кали за Ариана. В „Доувър“ не беше имало никой като нея.

— Добре, изплюй камъчето — нареди Ариана. Като се тръсна на най-горния ред седалки и направи знак на Лус да се присъедини към нея, тя попита: — Какво си направила, та да се озовеш тук?

Тонът на Ариана беше закачлив, но на Лус внезапно ѝ се наложи да седне. Беше нелепо, но почти беше очаквала да изкара първия си ден в училище, без миналото да пропълзи и да ѝ отнеме тънката фасада на спокойствието. Разбира се, че хората тук щяха да искат да знаят.

Почувства как кръвта блъска в слепоочията ѝ. Случваше се всеки път, щом се опиташе да върне спомените си назад — наистина да ги върне назад — към онази нощ. Никога нямаше да престане да се чувства виновна заради случилото се с Тревър, но освен това усърдно се опитваше да не се остави да бъде завлечена надолу в сенките, които сега вече бяха единственото, което си спомняше за произшествието. Онези тъмни, неясни неща, за които никога не можеше да разкаже на никого.

Всъщност не, можеше да зачеркне това — беше започнала да разказва на Тревър за странното присъствие, което бе почувствала онази нощ, за гърчещите се силуети, надвиснали над главите им, заплашващи да развалят съвършената им вечер. Разбира се, дотогава

вече беше твърде късно. Тревър вече го нямаше, тялото му беше обгорено до неузнаваемост, и Лус беше... беше ли?... виновна.

Никой не знаеше за мрачните силуети, които тя понякога виждаше в тъмнината. Винаги я бяха навестявали. Идваха и си отиваха от толкова отдавна, че Лус дори не можеше да си спомни първия път, когато ги беше видяла. Но си спомняше първия път, когато осъзна, че сенките не идваха за всеки — или, всъщност, не идваха за никого, освен за нея. Когато беше на седем години, семейството ѝ беше на почивка в Хилтън Хед и родителите ѝ я бяха завели на разходка с лодка. Беше точно около залез-слънце, когато сенките започнаха да се събират над водата, и тя се беше обърнала към баща си и беше попитала:

— Какво правиш, когато идват, татко? Защо не се страхуваш от чудовищата?

Родителите ѝ я бяха уверили, че няма чудовища, но многократните настойчиви твърдения на Лус за присъствието на нещо потрепващо и тъмно ѝ бяха докарали няколко прегледа при семейния очен лекар, а след това — очила, а после — прегледи при ушния лекар, след като беше допуснала грешката да опише дрезгавия свистящ шум, който сенките издаваха понякога — а после терапия, и след това още терапия, а накрая — предписанието за антипсихотични лекарства.

Но така и нищо не ги прогони.

Когато навърши четиринайсет, Лус отказа да си пие лекарствата. Именно тогава откриха д-р Санфорд, и училището „Доувър“ наблизо. Отлетяха за Ню Хампшир, а баща ѝ подкара взетата под наем кола по дълга, извита алея за коли до разположена на върха на един хълм внушителна сграда, наречена Шейди Холоус. Настаниха Лус пред един мъж в бяла престилка и я попитаха дали още има своите „видения“. Дланите на родителите ѝ се потяха, докато стискаха ръцете ѝ, с чела, набраздени от страх, че нещо е ужасно не наред с дъщеря им.

Никой не ѝ заяви открито, че ако не каже на д-р Санфорд онова, което всички искаха от нея да каже, може да ѝ се наложи да опознае много по-добре Шейди Холоус. Когато излъга и демонстрира нормално поведение, ѝ позволиха да се запише в „Доувър“ и трябваше да посещава д-р Санфорд само два пъти месечно.

Позволиха на Лус да спре да взима ужасните хапчета веднага щом започна да се преструва, че вече не вижда сенките. Но все още не

можеше да контролира времето, когато се появяваха. Знаеше само, че в мислите ѝ местата, където бяха я спохождали в миналото — гъсти гори, кални води — се превърнаха в места, които избягваше на всяка цена. Знаеше само, че когато сенките идваха, обикновено ги придружаваше студена тръпка под кожата, отвратително усещане, което не приличаше на нищо друго.

Лус възседна една от седалките и притисна слепоочията си между палците и средните си пръсти. Ако смяташе да изкара днешния ден, трябваше да изтика миналото в потайните кътчета на ума си. Беше ѝ непоносимо да изследва спомена за онази нощ, дори когато беше сама, така че нямаше начин да може да разкрие всички ужасни подробности на някаква странна, непозната маниачка.

Вместо да отговори, тя загледа Ариана, която лежеше отпусната назад на седалките, нахлузила чифт огромни черни слънчеви очила, които покриваха по-голямата част от лицето ѝ. Беше трудно да се определи, но тя сигурно също се беше взирала в Лус, защото след секунда се надигна рязко от седалките и се ухили.

— Отрежи ми косата като твоята — каза тя.

— Какво? — ахна Лус. — Косата ти е прекрасна.

Беше вярно: Ариана имаше онези дълги, гъсти букли, за които Лус тъгуваше така отчаяно. Свободно пуснатите ѝ черни къдри искряха на слънцето, като издаваха съвсем лек червен оттенък. Лус затъкна косата си зад ушите, макар тя все още да не беше достатъчно дълга, за да направи нещо друго, освен да увисне пред тях.

— Красива, друг път — каза Ариана. — Твоята е секси, предизвикателна. И аз я искам.

— О, ъм, добре — каза Лус. Това комплимент ли беше? Не знаеше дали от нея се очакваше да е поласкана или смутена от начина, по който Ариана приемаше, че може да има всичко, каквото поиска, дори ако това, което искаше, принадлежеше на някой друг. — Откъде ще намерим...

— Та-дам! — Ариана бръкна в чантата си и извади розовото джобно ножче, което Габ беше метнала в кутията за опасни материали. — Какво? — каза тя, като видя реакцията на Лус. — Винаги си нося „лепкавите пръсти“ в дните, когато пристигат нови ученици. Дори самата мисъл ми помага да изкарам летните жеги в гробницата... ъ... в летния лагер на „Меч и Кръст“.

— Прекарала си цялото лято... тук? — трепна Лус.

— Ха! Думи на истински новобранец. Вероятно очакваш пролетна ваканция. — Тя подхвърли джобното ножче на Лус. — Няма излизане от тази адска дупка. Никога. Сега режи.

— Ами „червените очи“? — попита Лус, като се огледа наоколо с ножа в ръка. Някъде тук със сигурност трябваше да има камери.

Ариана поклати глава:

— Отказвам да си имам вземане-даване със страхопъзльовци. Можеш ли да се справиш с това, или не?

Лус кимна.

— И не ми казвай, че никога преди не си рязала коса. — Ариана грабна обратно ножчето от Лус, измъкна ножичките от него и ѝ го подаде обратно. — Нито дума повече, докато не ми кажеш колко фантастично изглеждам.

В „салона“ на банята на родителите ѝ, майката на Лус беше завързала останките от дългата ѝ коса в чорлава конска опашка, преди да окастри цялото нещо. Лус беше сигурна, че трябва да има по-стратегически метод за рязане на коса, но като човек, който цял живот беше избягвал да се подстригва, отрязаната конска опашка почти изчерпваше познанията ѝ по въпроса. Тя събра косата на Ариана в ръцете си, уви около нея една еластична лента, която свали от ръката си, хвана здраво малката ножица и започна да кълца.

Конската опашка падна в краката ѝ и Ариана ахна и рязко се завъртя кръгом. Взе я от пода и я вдигна към слънцето. При тази гледка сърцето на Лус се сви. Самата тя още страдаше заради изгубената си коса и всички други загуби, които тя символизираше. Но Ариана просто остави по устните ѝ да се разлее тънка усмивка. Прокара веднъж пръсти през опашката, после я пусна в чантата си.

— Страхотно — каза тя. — Продължавай.

— Ариана — прошепна Лус, преди да успее да се спре. — Вратът ти. Целият е...

— В белези? — довърши Ариана. — Може да се каже.

Кожата на врата на Ариана, от задната част на лявото ѝ ухо чак надолу до ключицата, беше назъбена, мраморнобяла и лъскава. Мислите на Лус се насочиха към Тревър — към онези ужасни снимки. Дори родителите ѝ не искаха да я погледнат, след като ги видяха. Сега ѝ беше трудно да гледа Ариана.

Ариана сграбчи ръката на Лус и я притисна към кожата. Тя беше едновременно топла и студена. Беше едновременно гладка и груба.

— Не се страхувам от това — каза Ариана. — А ти?

— Не — каза Лус, макар че ѝ се искаше Ариана да си махне ръката, за да може и тя да отдръпне своята. Стомахът ѝ се разбунтува, когато се запита дали такава щеше да е на допир и кожата на Тревър.

— Страхуваш ли се от истинската си същност, Лус?

— Не — отново каза бързо Лус. Сигурно беше напълно очевидно, че лъже. Затвори очи. Всичко, което искаше от „Меч и Кръст“, беше ново начало, място, където хората не я гледаха така, както я гледаше Ариана точно сега. Пред портите на училището тази сутрин, когато баща ѝ беше прошепнал в ухото ѝ девиза на семейство Прайс — „Прайс никога не рухват“^[1] — това ѝ се бе струвало възможно, но Лус вече се чувстваше толкова изтощена и уязвима. — Е, как се случи? — попита тя, като сведе очи.

— Помниш ли как аз не те притиснах да говориш, когато отказа да ми кажеш какво си направила, за да попаднеш тук? — попита Ариана, като повдигна вежди.

Лус кимна.

Ариана посочи към ножиците:

— Оформи я хубаво отзад, става ли? Направи ме да изглеждам наистина хубава. Направи ме да изглеждам като теб.

Дори с точно същата подстрижка, Ариана пак щеше да изглежда само като твърде недохранена версия на Лус. Докато Лус се опитваше да подравни първата прическа, която правеше през живота си, Ариана се впусна в обяснения за особеностите на живота в „Меч и Кръст“.

— Онзи килиен блок там е сградата „Августин“. Там се провеждат така наречените ни „социални“ събития в сряда вечер. И всичките ни учебни занятия — каза тя, като посочи една сграда с цвят на пожълтели зъби, през две постройки вдясно от спалното помещение. Изглеждаше проектирана от същия садист, който бе изработил проекта за „Паулин“. Беше потискащо квадратна, потискащо напомняща за крепост, укрепена със същата бодлива тел и прозорци с решетки. Неестествено изглеждаща сива мъгла обгръщаше стените като мъх, и заради нея беше невъзможно да се види дали там има някой.

— Откровено предупреждение — продължи Ариана. — Ще намразиш учебните занятия тук. Няма да си човешко същество, ако това не стане.

— Защо? Какво толкова им е лошото? — попита Лус. Може би Ариана просто не обичаше училището като цяло. С черния лак за нокти, черна очна линия, и с черната чанта, която изглеждаше достатъчно голяма да побере само новото й джобно ножче, застанала в далечния десен край на училищния двор, тя не изглеждаше точно ученолюбива.

— Учебните занятия тук са бездушни — каза Ариана. — Полошо — те отнемат душата ти. Бих казала, че от осемдесетте деца на това място, са ни останали само три души. — Тя погледна нагоре. — Неспоменати, във всеки случай...

Това не звучеше обещаващо, но Лус се беше хванала за друга част от отговора на Ариана:

— Чакай, в цялото това училище има само осемдесет деца? — През лятото, преди да постъпи в „Доувър“, Лус беше изучавала задълбочено дебелия Наръчник за бъдещи ученици, запаметявайки всички статистически сведения. Но всичко, което беше научила досега за „Меч и Кръст“, я беше изненадало, карайки я да осъзнае, че постъпваше в поправителното училище напълно неподготвена.

Ариана кимна, при което Лус, без да иска, клъцна кичурче коса, което бе смятала да остави. Опааа. Да се надяваме, че Ариана нямаше да забележи — или може би просто щеше да реши, че изглежда предизвикателно.

— Осем класа, по десет деца в група. Доста бързичко ще опознаеш и кътните зъби на всички — каза Ариана. — И обратното.

— Предполагам — съгласи се Лус, като хапеше устна. Ариана се шегуваше, но Лус се запита дали щеше да седи тук с тази хладна иронична усмивка в пастелно сините си очи, ако знаеше точното естество на историята, заради която Лус беше тук. Колкото по-дълго Лус успееше да запази миналото си в тайна, толкова по-добре щеше да е за нея.

— И ще трябва да страниш от тежките случаи.

— Тежки случаи?

— Децата с гривни за проследяване на китките — каза Ариана. — Около една трета от общия брой на учениците.

— И те са онези, които...

— ... с които не ти е работа да се замесваш. Вярвай ми.

— Защо, какво са направили? — попита Лус.

Колкото и да ѝ се искаше да запази в тайна собствената си история, на Лус не ѝ харесваше начинът, по който Ариана се отнасяше с нея като с някакво невинно и наивно същество. Каквото и да бяха направили тези деца, то едва ли можеше да е по-лошо от онова, което всички ѝ казваха, че е направила. Или пък можеше? В края на краищата, тя не знаеше почти нищо за тези хора и това място. Възможностите пробудиха студен сив страх под лъжичката ѝ.

— О, нали знаеш — провлачи Ариана. — Подстрекателство и подпомагане на терористични атаки. Накълцали родителите си и ги изпекли на шиш. — Тя се обърна да намигне на Лус.

— Млъквай — каза Лус.

— Говоря сериозно. На тези психари са им наложени много строги ограничения, отколкото на останалите откачалки тук. Наричаме ги окованите.

Лус се разсмя на драматичния тон на Ариана.

— Подстрижката ти е готова — каза тя, като прокара ръце през косата на Ариана, за да ѝ придаде обем. Всъщност изглеждаше наистина страхотно.

— Сладко — каза Ариана. Обърна се с лице към Лус. Когато прокара пръсти през косата си, ръкавите на черния ѝ пуловер се отметнаха назад, оголвайки горната част на ръцете ѝ, и Лус зърна черна гривна, осеяна с редици сребърни габърчета, а на другата китка — друга гривна, която изглеждаше по-... механична. Ариана я улови, че гледа, и дяволито повдигна вежди.

— Нали ти казах — рече тя. — Абсолютни шибани психари. — Тя се ухили. — Хайде, да продължим с останалата част от обиколката.

Лус нямаше кой знае какъв избор. Тромаво се смъкна от седалките и последва Ариана, като се сниши, когато един от лешоядите се спусна опасно ниско. Ариана, която явно не забеляза, посочи към обрасла в лишеи църква в далечния десен край на училищното землище.

— Тук ще откриете нашия великолепен гимнастически салон — каза тя, като възприе носовия тон на екскурзовод. — Да, да, за неопитното око изглежда като църква. Било е. Намираме се в един вид

„втора употреба“ архитектурно произведение. Истинският ад тук в „Меч и Кръст“. Преди няколко години се появи някакъв психар, пощурял на тема „здравословен живот“, и взе да бръщолеви за прекалено натъпканите с лекарства тийнейджъри, които съсипвали обществото. Дари адски много пари, за да превърнат църквата в гимнастически салон. Сега силните на деня смятат, че можем да изразходваме „отрицателните си емоции и енергия“ по „по-естествен и продуктивен начин“.

Лус изстена. Винаги беше ненавиждала часовете по физическо.

— Момиче точно по мой вкус — каза съчувствено Ариана. — Треньорката Даянте е самото зло.

Докато подтичваше, за да не изостава от нея, Лус обхвана с поглед останалата част от училищното землище. Четириъгълният вътрешен двор на „Доувър“ беше толкова добре поддържан, целият подрязан и осеян с насадени на равни интервали, внимателно подкастрирани дървета. Училището „Меч и Кръст“ имаше вид, сякаш беше просто изтърсено и зарязано насред блато. Плачещи върби се поклащаха към земята, покрай стените на едри листа растеше кудзу, а на всяка трета крачка под краката им се разнасяше жвакащ звук.

И работата не беше само в начина, по който изглеждаше мястото. Всеки влажен дъх, който Лус си поемаше, засядаше в дробовете ѝ. Дори само дишането в „Меч и Кръст“ я караше да се чувства, сякаш потъваше в подвижни пясъци.

— Очевидно архитектите са били доста сдържани по отношение на въпроса как да модернизират стила на сградите на старата военна академия. Крайният резултат е, че накрая сме се сдобили с нещо, което е наполовина затвор, наполовина средновековна зала за изтезания. И някакъв градинар — каза Ариана, като изтръска с крак някаква слуз от военните си ботуши. — Гадост. О, а там е гробището.

Лус проследи сочещия пръст на Ариана до далечния ляв край на четириъгълния вътрешен двор, точно зад спалното помещение. Още по-дебела пелена от мъгла висеше над оградения със стени земен участък. Покрай три от страните му растеше гъста дъбова гора. Не можеше да види вътре в гробището, което сякаш почти потъваше под повърхността на земята, но усещаше мириса на разложение и чуваше хора на цикадите, които бръмчаха в дърветата. За секунда ѝ се стори,

че видя тъмното профучаване на сенките — но примигна и те изчезнаха.

— Това е гробище?

— Да. Това е било военна академия, по време на Гражданската война. Така че тук са погребвали всичките си мъртъвци. Доста е страховито. И — бооже мой — каза Ариана, като придаде на гласа си престорен южняшки акцент — вони чак до Небесата. — После намигна на Лус: — Доста се мотаем там.

Лус погледна Ариана да види дали се шегува. Ариана просто сви рамене.

— Добре де, беше само веднъж. И беше едва след едно наистина бурно парти, на което всички бяха надонесли разни лекарства.

Това вече беше нещо, което Лус разпозна.

— Аха! — засмя се Ариана. — Току-що видях там да проблясва светлинка. Значи някой все пак е наясно. Е, Лус, скъпа, може и да си ходила на забави в пансиона, но никога не си виждала щур купон, така, както го правят хлапетата в поправителното училище.

— Каква е разликата? — попита Лус, като се опита да заобиколи факта, че всъщност никога не беше присъствала на голямо парти в „Доувър“.

— Ще видиш. — Ариана направи пауза и се обърна към Лус. — Ще се отбиеш довечера и ще останеш за малко с нас, става ли? — Тя изненада Лус, като я хвана за ръката. — Обещава ли?

— Но аз си мислех, че каза да стоя далече от тежките случаи — пошегува се Лус.

— Правило номер две — не ме слушай! — Ариана се засмя, като клатеше глава. — Аз съм подлежаща на освидетелстване откачалка!

Тя отново започна да подтичва и Лус се повлече след нея.

— Чакай, а кое беше правило номер едно?

— Не изоставай!

* * *

Когато свърнаха зад ъгъла на сивата тухлена учебна сграда, Ариана спря на място.

— Придай си вид на хладнокръвна — каза тя.

— Хладнокръвна — повтори Лус.

Сякаш всички останали ученици се бяха скупчили около задушените от кудзу дървета пред сградата „Августин“. Никой не изглеждаше точно щастлив, че се мотае навън, но и никой не изглеждаше готов да влезе вътре.

В „Доувър“ нямаше особени изисквания по отношение на облеклото, затова Лус не беше свикнала с еднаквостта, която това придаваше на една група ученици. Но пък, макар че всички хлапета тук носеха едни и същи черни джинси, черни тениски с изрязана поло яка и черни пуловери, завързани на раменете или около кръста, въпреки всичко имаше съществени разлики в начина, по който изглеждаха в крайна сметка.

Група татуирани момичета, застанали в кръг, със скръстени ръце, бяха окичени чак до лактите с гривни. Черните кърпи в косите им напомниха на Лус един филм за момичешка банда с мотоциклети, който беше гледала веднъж. Беше го взела под наем, защото си беше помислила: Какво може да е по-готино от изцяло момичешка мотоциклетна банда? Сега погледът на Лус срещна този на едно от момичетата отсреща на ливадата. Косото примижаване на издължените с помощта на черна очна линия очи на момичето накара Лус бързо да отмести поглед в друга посока.

Едно момче и едно момиче, хванати за ръце, бяха избродирали с пайети отзад на черните си пуловери фигури с формата на черепи и кръстосани кости. На всеки няколко секунди някой от тях придърпваше другия, за да го целуне по слепоочието, по долната част на ухото, или по окото. Когато обвиха ръце един около друг, Лус видя, че всеки от двамата носеше на китката си примигващото проследяващо устройство във форма на гривна. Изглеждаха малко груби, но беше очевидно колко са влюбени. Всеки път, щом видеше как проблясват халките на езиците им, Лус усещаше как от чувството за самота нещо я присвива в гърдите.

Зад влюбените, групичка руси момчета стояха притиснати към стената. Всичките бяха с пуловери, въпреки горещината. И всички носеха отдолу бели официални ризи, чиито колосани яки стърчаха право нагоре. Черните им панталони стигаха точно до горната част на лъснатите им официални обувки. От всички ученици във вътрешния двор тези момчета най-много напомниха на Лус за учениците в

„Доувър“. Но един по-внимателен поглед бързо ѝ помогна да ги отдели от момчетата, които бе свикнала да познава. Момчета като Тревър.

Дори само застанали заедно, тези момчета излъчваха някаква особена грубост. Беше там, в изражението на очите им. Беше трудно да се обясни, но Лус внезапно съзна, че точно като нея всеки в това училище имаше минало. Всички тук вероятно имаха тайни, които не биха искали да споделят. Но не можеше да определи дали това осъзнаване я накара да се почувства по-изолирана, или не толкова.

Ариана забеляза, че погледът на Лус пробягва по останалите деца.

— Всички правим каквото можем, за да изкараме деня — каза тя, като сви рамене. — Но в случай че не си забелязала ниско кръжащите лешояди, това място доста воня на смърт. — Тя седна на една пейка под една плачеща върба и потупа мястото до себе си като покана към Лус.

Лус събори купчина мокри, гниеци листа, но точно преди да седне, забеляза друго нарушение на правилата за облеклото.

Много привлекателно нарушение на правилата за облеклото.

Беше увил около врата си яркочервен шал. Навън ни най-малко не беше студено, но над черния си пуловер той носеше и черно кожено рокерско яке. Може би защото беше единственото цветно петно в двора, но Лус не беше в състояние да гледа нищо друго, освен него. Всъщност, всичко друго така бледнееше в сравнение с него, че за един дълъг миг Лус забрави къде се намира.

Обхвана с поглед наситено златистата му коса и цвета на кожата в тон с нея. Високите скули, тъмните слънчеви очила, които покриваха очите му, меките очертания на устните му. Във всички филми, които беше гледала, и във всички книги, които беше чела, обектът на любовта беше зашеметяващо привлекателен — с изключение на един дребен недостатък — леко счупеният зъб, сплеснатият кичур коса, който му придаваше някакъв чар, бенката на лявата буза. Знаеше защо — ако героят беше твърде чист и неопетнен, щеше да рискува да е недостъпен. Но достъпен или не, Лус винаги беше имала слабост към неустойимо великолепните. Като този тип.

Той се беше облегал на стената на сградата, с леко скръстени на гърдите ръце. И за частица от секундата Лус си представи себе си,

сгушена в тези ръце. Тръсна глава, но видението ѝ си остана толкова ясно, че едва не скочи към него.

Не. Това беше лудост. Нали? Дори в училище, пълно с откачалки, Лус добре си даваше сметка, че тази инстинктивна реакция е ненормална. Та тя дори не го познаваше.

Той говореше с едно по-дребно хлапе с множество плитчици и зъбата усмивка. И двамата се смееха силно и искрено — по начин, който накара Лус да изпита странна ревност. Опита се да върне мислите си назад и да си спомни колко време беше минало, откакто се беше смяла, истински се беше смяла, по този начин.

— Това е Даниел Григори — каза Ариана, като се надвеси навътре и прочете мислите ѝ. — Разбирам, че е привлякъл вниманието на някого.

— Меко казано — съгласи се Лус, смутена, когато си даде сметка как ли изглежда на Ариана.

— Ами, да, ако ти харесват подобни неща.

— Какво може да не ми харесва? — каза Лус, неспособна да попречи на думите да се изтърколят от устата ѝ.

— Приятелят му ей там е Роланд — каза Ариана, като кимна в посока на хлапето с плитчиците. — Страхотен е. От онези типове, които успяват да се доберат до разни неща, нали се сещаш?

Всъщност не, помисли си Лус, като прехапа устна.

— Какви неща?

Ариана сви рамене, като отрязва с откънатото джобно ножче стърчащ конец от едно скъсано място на черните си джинси.

— Просто разни неща. От типа „поискай, и ще ти се даде“. Само трябва да кажеш какво искаш, и той ще го намери.

— Ами Даниел? — попита Лус. — Неговата история каква е?

— О, тя не се предава — засмя се Ариана, после се прокашля. — Никой не знае в действителност — каза тя. — Той се придържа твърде упорито към образа си на загадъчен мъж. Може да е чисто и просто типичният задник от поправителното училище.

— Наясно съм със задниците — каза Лус, макар че още щом думите излязоха от устата ѝ, ѝ се прииска да можеше да си ги вземе назад. След онова, което се беше случило с Тревър — каквото и да се беше случило — тя беше последният човек, който би трябвало да прави преценки за нечия личност. Но, което беше по-важно — в

редките моменти, когато споменеше дори съвсем мимолетно онази нощ, движещият се черен балдахин на сенките се връщаше при нея, почти сякаш беше отново при езерото.

Отново хвърли поглед към Даниел. Той си свали очилата и ги пъкна в якето си, после се обърна да я погледне.

Погледът му улови нейния и Лус проследи как очите му се разшириха, а след това бързо се присвиха, в изражение, наподобяващо изненада. Но не — беше нещо повече. Когато очите на Даниел срещнаха нейните, дъхът ѝ заседна на гърлото. Разпозна го отнякъде.

Но щеше да запомни, ако беше срещнала някой като него. Щеше да запомни как се е почувствала напълно разтърсена, както се чувстваше точно в момента.

Когато Даниел ѝ хвърли бърза усмивка, тя осъзна, че още се гледат в очите. Топла струя нахлу в тялото ѝ и тя трябваше да се хване за пейката, за да се закрепни. Почувства как в отговор устните ѝ се разтеглят нагоре в усмивка, но после той вдигна ръка във въздуха.

И ѝ показа среден пръст.

Лус ахна и сведе очи.

— Какво? — попита Ариана, в пълно неведение за случилото се току-що. — Няма значение — каза тя. — Нямаме време. Усещам, че скоро ще удари звънецът.

Звънецът удари, сякаш по поръчка, и всички ученици вкупом се затътриха бавно към сградата. Ариана теглеше Лус за ръката и я заливаше с указания къде и кога да се срещне отново с нея. Но Лус все още замаяно се съвземаше от факта, че такъв напълно непознат човек ѝ беше показал среден пръст. Моментното опиянение, което Даниел бе предизвикал в нея, беше изчезнало, и сега тя искаше да знае само едно: Какъв му беше проблемът на този тип?

Точно преди да влезе забързано в първия си час, тя се осмели да хвърли поглед назад. Лицето му беше безизразно, но тя нямаше как да сбърка — гледаше я как се отдалечава.

[1] Игра на думи: фамиленото име Прайс (Price) означава „цена“.
— Б.пр. ↑

2

ЛУДА ЗА ВРЪЗВАНЕ

Лус имаше лист хартия, върху която бе напечатана учебната ѝ програма, наполовина празна тетрадка, която беше започнала да попълва в „Доувър“ в часовете по европейска история за напреднали миналата година, два молива втори номер, любимата си гума за триене, и внезапното лошо предчувствие, че Ариана може да е имала право за учебните занятия в „Меч и Кръст“.

Преподавателят още не се беше появил, паянтовите чиновци бяха подредени в нестройни редици, а хранилището беше барикадирано със струпани пред него купчини прашни кутии.

Което беше по-лошо, изглежда, че никое от другите деца не забелязваше безпорядъка. Всъщност никое от другите деца сякаш изобщо не забелязваше, че са в класна стая. Всички стояха скупчени близо до прозорците: едни си дръпваха за последен път от цигарата, други местеха огромните безопасни игли на тениските си. Само Тод седеше наистина на чина си, като дълбаеше по повърхността му някаква сложна фигура с химикалката си. Но другите нови ученици, изглежда, вече си бяха намерили места сред тълпата. Кам беше събрал в плътна групичка около себе си типове с вид на ученици от подготвителното училище „Доувър“. Сигурно са били приятели, когато се беше записал първия път в „Меч и Кръст“. Габ се ръкуваше с момчето с пиърсинг на езика, което се беше размотавало заедно с момчето с пиърсинг на езика отвън. Лус изпита глупава завист, че не беше достатъчно дръзка да направи нещо друго, освен да седне по-близо до безобидно изглеждащия Тод.

Ариана хвърчеше около останалите, като шепнеше неща, които Лус не можеше да чуе, подобно на някаква варварска принцеса. Когато мина покрай Кам, той разроши прясно подстриганата ѝ коса.

— Хубава прическа, Ариана. — Той се ухили, като подръпна един кичур на тила ѝ. — Моите комплименти за стилиста ти.

Ариана го плесна по ръката.

— Долу ръцете, Кам. Коего иде да рече: Само в мечтите ти. — Тя рязко посочи с глава в посоката на Лус. — И можеш да поднесеш комплиментите си на новото ми кученце, точно ей там.

Смарагдовите очи на Кам хвърлиха искрящ поглед към Лус, която настръхна.

— Мисля, че ще го направя — каза той и тръгна към нея.

Той се усмихна на Лус, която седеше със скръстени под стола глезени и с ръце, прилежно сгънати върху осеяния с графити чин.

— Ние, новациите, трябва да се подкрепяме — каза той. — Сещаш ли се какво имам предвид?

— Но аз си мислех, че си бил тук преди.

— Не вярвай на всичко, което казва Ариана. — Той хвърли поглед назад към Ариана, която стоеше до прозореца и ги наблюдаваше подозрително.

— О, не, не е казала нищо за теб — каза Лус бързо, като се опитваше да си спомни дали това наистина беше вярно, или не. Беше ясно, че Кам и Ариана не се харесват, и макар да беше благодарна на Ариана, че я беше развела наоколо тази сутрин, Лус още не беше готова да избира нечия страна.

— Спомням си, когато бях нов тук... първия път. — Той се засмя тихо. — Групата ми току-що се беше разпаднала и бях объркан. Не познавах никого. Щеше да ми е от полза някой — той хвърли поглед към Ариана — необвързан, да ме въведе в правилата.

— Какво, значи не си обвързан с нищо? — каза Лус, изненадана да долови напевна флиртуваща нотка в тона си.

По лицето на Кам се разля непринудена усмивка. Погледна я и повдигна вежда.

— И като си помисля, че не исках да се връщам тук.

Лус се изчерви. Обикновено не се забъркваше с рокери — но пък и никой от тях досега не беше придърпвал чина си още по-близо до нейния, не се беше тръсвал на мястото до нея и не се беше взирал в нея дори с наполовина толкова зелени очи. Кам пъкна ръка в джоба си и извади зелено перце за китара с изписан отгоре номер 44.

— Това е номерът на стаята ми. Отбий се, когато искаш.

Перцето за китара беше с почти същия цвят като очите на Кам, и Лус се запита как и кога Кам беше успял да ги напечата, но преди да

успее да отговори — а кой знае какво ли щеше да отговори — Ариана стовари силно ръка върху рамото на Кам и го стисна.

— Съжалявам, не се ли изразих достатъчно ясно? Вече заявих претенции за нея.

Кам изсумтя презрително. Гледаше право към Лус, когато каза:

— Виж, аз пък си мислех, че още има такова нещо като свободна воля. Може би твоето кученце има на ум собствени планове.

Лус отвори уста да каже, че, разбира се, си има планове, че това беше едва първият ѝ ден тук и че все още усвояваше правилата. Но докато успее да подреди думите както трябва в главата си, отекна звънецът, който оповестяваше, че занятията започват след минута, и малката група, събрала се около чина ѝ, се разпръсна.

Другите деца насядаха на чиновете и скоро вече не беше толкова забележително, че Лус седеше прилежно и правилно на чина си, като държеше под око вратата. И дебнеше да види Даниел.

С крайчеца на окото си долавяше, че Кам ѝ хвърля погледи крадешком. Почувства се поласкана — и нервна, после вбесена от себе си. Даниел? Кам? Беше в това училище от — колко — четирийсет и пет минути? — а умът ѝ вече жонглираше с две различни момчета. Цялата причина изобщо да е в това училище, беше, че последния път, когато бе проявила интерес към момче, нещата ужасно, ужасно се бяха объркали. Не биваше да си позволява да бъде тотално зашеметена (и то два пъти!) още в първия си учебен ден.

Погледна през рамо Кам, който ѝ намигна отново, после отметна тъмната си коса от очите. Като оставим зашеметяващата външност настрана — да, наистина, така си беше — той наистина имаше вид на човек, когото е полезно да познаваш. Подобно на нея, и той още се приспособяваше към обстановката, но очевидно беше обикалял из територията на „Меч и Кръст“ доста пъти преди. И се държеше мило с нея. Тя си помисли за перцето за китара с номера на стаята му отгоре, с надеждата, че той не ги раздаваше, на когото му падне. Можеха да бъдат... приятели. Може би това беше всичко, което ѝ трябваше. Може би тогава щеше да спре да се чувства така очебийно не на място в „Меч и Кръст“.

Може би тогава щеше да е в състояние да прости факта, че единственият прозорец на класната стая беше с големината на

пощенски плик за делова кореспонденция, покрит с пласт от вар, и с изглед към някакъв масивен мавзолей в гробището.

Може би тогава щеше да може да забрави дразнещия носа ѝ мирис на прекис, излъчващ се от изрусеното до бяло момиче с пънкърска прическа, което седеше пред нея.

Може би тогава щеше да може наистина да обърне внимание на строгия, мустакат учител, който влезе с резки крачки в стаята, нареди на класа да сяда и да млъква — изричайки всичко като една дълга дума — и решително затвори вратата.

Едва доловим спазъм на разочарование сви сърцето ѝ. Трябваше ѝ един миг да проследи източника му. Докато учителят не затвори вратата, тя все още таеше малка надежда, че Даниел също ще бъде в първия ѝ час.

Какво имаше следващия час — френски? Сведе поглед към програмата си да провери в коя стая е. Точно тогава едно книжно самолетче прелетя с буксуване през програмата ѝ, не успя да уцели чина, и се приземи на пода до чантата ѝ. Огледа се да види кой е забелязал, но учителят беше зает да разчупва парче тебешир, докато пишеше нещо на дъската.

Лус нервно хвърли поглед наляво. Когато също я погледна, намигна и помахала леко с ръка, сякаш флиртуваше. Това накара цялото ѝ тяло да се напрегне. Но не изглеждаше той да е видял книжното самолетче, или да го е изпратил той.

— Пссст — разнесе се тих шепот зад гърба му. Беше Ариана, която кимна с брадичка към Лус да вдигне книжното самолетче. Лус се наведе да го вземе и видя името си, написано с дребни черни букви на крилото. Първата ѝ бележка!

Вече се оглеждаш за изхода?

Това не е добър знак.

В тази адска дупка сме до обяд.

Това трябваше да е шега. Лус провери отново програмата си и с ужас осъзна, че и трите ѝ сутрешни занятия бяха в същата тази стая 1 — и че и трите щяха да бъдат водени от същия този господин Коул.

Той се беше отдръпнал от черната дъска и лениво си проправяше път из стаята. Нямаше представяне за новациите — и Лус не можеше да реши дали се радва на това или не. Господин Коул просто хвърли списъци с разписанието на лекциите върху чина на всеки от четиримата нови ученици. Когато прикрепеният с телбод пакет се приземи пред Лус, тя нетърпеливо се наведе напред да погледне. История на света, пишеше там. Надхитряване на съдбата на човечеството. Хммм, историята наистина винаги беше най-силният ѝ предмет, но надхитряването на съдбата?

Един по-внимателен поглед към конспекта на лекциите беше всичко, което бе нужно на Лус, за да види, че Ариана бе права, като твърдеше, че това е адска дупка: невъзможно много материали за четене, „тест“, написано с големи, удебелени букви на всеки трети час, и курсова работа от трийсет страници за — това сериозно ли беше? — провалил се тиранин, по избор. Задачите, които Лус беше пропуснала през първите няколко седмици, бяха оградени с големи квадратни скоби, нарисувани с перманентен черен маркер. В полетата на страниците господин Коул беше написал: Потърсете ме за допълнителните проучвателни задачи. Ако съществуваше по-ефективен начин за изсмукване на души, Лус щеше да е изплашена да го открие.

Поне си имаше Ариана, седнала там отзад на съседната редица. Лус се радваше, че вече бяха създали прецедент за спасително предаване на бележки. Тя и Кали имаха навика да си пращат тайно текстови съобщения, но за да го направи тук, на Лус определено щеше да ѝ се наложи да се научи да сгъва книжни самолетчета. Откъсна един лист от тетрадката си и се опита да използва самолетчето на Ариана като модел.

След няколко минути, прекарани в безплодни опити за сътворяване на оригами, ново самолетче се приземи на чина ѝ. Хвърли поглед назад към Ариана, която поклати глава и завъртя очи към нея, сякаш искаше да каже: „Още твърде много имаш да учиш“.

Лус сви извинително рамене и се извъртя назад, за да отвори втората бележка:

О, и докато не започнеш да се прицелваш по-уверено, може би ще е добре да не изпращаш в моята посока съобщения, свързани с Даниел. Онзи тип зад теб е прочут на футболното игрище с умениято си да пресича удари.

Хубаво беше да го знае. Дори не беше видяла приятеля на Даниел, Роланд, да се настанява зад гърба ѝ. Сега се обърна съвсем леко на мястото си, докато с крайчеца на окото си зърна плитчиците му. Осмели се да хвърли бърз поглед към разтворената тетрадка на чина му и прочете цялото му име: Роланд Спаркс.

— Никакво предаване на бележки — каза строго господин Коул, при което Лус рязко вдигна глава и отново насочи вниманието си към него. — Никакво плагиатстване, и никакво взаимно надзъртане в листата. Не съм си направил труда да завърша университета само за да ме удостоявате с половинчатото си внимание.

Лус кимна заедно с останалите замаяни деца, точно когато трето хартиено самолетче се плъзна и спря в средата на чина ѝ.

Остават само 172 минути!

Сто седемдесет и три мъчителни минути по-късно, Ариана водеше Лус към училищната столова.

— Какво мислиш? — попита тя.

— Права беше — каза сковано Лус, все още съвземаща се от мисълта колко отблъскващи бяха първите ѝ три учебни часа. — Защо му е на някого да преподава такъв потискащ предмет?

— А, Коул скоро ще отпусне юздите. Прави се на строг и навъсен всеки път, когато има нов ученик. Във всеки случай — каза Ариана, като смушка Лус — можеше да е и по-зле. Можеше да се окажеш затворена за няколко часа с госпожица Трос.

Лус хвърли поглед надолу към програмата си.

— Имам биология при нея в следобедния блок от часове — каза тя и почувства как стомахът ѝ се присвива.

Ариана се изсмя бурно, а Лус усети как нещо се бутна в рамото ѝ. Беше Кам, който минаваше покрай тях в коридора, докато отиваше на обяд. Лус щеше да се просне, ако той не беше протегнал ръка да я закрепя.

— Ей, спокойно. — Стрелна я с бърза усмивка и тя се запита дали се беше блъснал в нея нарочно. Но не изглеждаше чак толкова незрял. Лус хвърли поглед към Ариана да разбере дали беше забелязала нещо. Ариана повдигна вежди, почти подканвайки Лус да заговори, но никоя от тях не каза нищо.

Когато прекосиха пращните вътрешни прозорци, отделящи мрачния коридор от още по-мрачната училищна столова, Ариана хвана Лус за лакътя.

— Избягвай стека с пържено пиле на всяка цена — редеше наставления тя, когато последваха тълпата в шумната закусвалня. — Пицата е добра, чилито става, а боршът всъщност не е лош. Обичаш ли месно руло?

— Вегетарианка съм — каза Лус. Оглеждаше бързо масите, търсейки по-специално двама души. Даниел и Кам. Просто щеше да се чувства по-спокойна, ако знаеше къде са, за да може да се залови с обяда, като се преструва, че не вижда никого от тях. Но засега не забелязваше нито единия...

— Вегетарианка, а? — Ариана присви устни. — Родители — хипита, или твой собствен жалък опит за бунт?

— Тъ, нито едно от двете. Просто не...

— Обичаш месо? — Ариана завъртя раменете на Лус на деветдесет градуса, така че тя се оказа точно срещу Даниел, седнал на маса в отсрещния край на стаята. Лус издиша шумно. Ето го и него. — Е, това за всякакво месо ли важи? — пропя високо Ариана. — Тоест, не би забила зъби в него?

Лус ръгна Ариана с юмрук и я повлече към опашката за обяд. Ариана се държеше откачено, но Лус знаеше, че се изчервява силно, което щеше да бъде мъчително очебийно на това флуоресцентно осветление.

— Млъквай, той определено те чу — прошепна тя.

Част от Лус изпитваше радост да си разменя шепи по адрес на момчета с приятелка. Ако предположим, че Ариана ѝ беше приятелка.

Още се чувстваше емоционално разтърсена от онова, което се беше случило тази сутрин, когато видя Даниел. Това притегляне към него — още не разбираше откъде беше дошло, а въпреки това, ето че то се появяваше отново. Застави се да откъсне очи от русата му коса, от гладкото очертание на челюстта му. Отказваше да я хванат как зяпа. Не искаше да му дава никаква причина да ѝ покаже среден пръст втори път.

— Както и да е — подхвърли насмешливо Адриана. — Така се е съсредоточил върху онзи хамбургер, че няма да чуе даже и призива на Сатаната. — Тя посочи към Даниел, който наистина изглеждаше сериозно съсредоточен върху дъвченето на сандвича си. Като изключим факта, че изглеждаше като човек, който си придава вид, че съсредоточено дъвче хамбургера си.

Лус отправи поглед през масата към приятеля на Даниел, Роланд. Той гледаше право към нея. Когато долови погледа ѝ, размърда вежди по начин, който Лус не можа да разбере, но въпреки това я стресна леко.

Лус се обърна отново към Ариана:

— Защо всички в това училище са толкова чудати?

— Ще предпочета да не се обиждам от това — каза Ариана, като взе пластмасов поднос и подаде един на Лус. — И ще премина към обясняване на изящното изкуство за избиране на място за сядане в столовата. Разбираш ли, никога не трябва да сядаш някъде близо до... Лус, внимавай!

Единственото, което Лус направи, беше да отстъпи крачка назад, но щом го стори, почувства как две ръце грубо подпряха раменете ѝ. Веднага разбра, че пада. Протегна ръка пред себе си да се закрепил, но ръцете ѝ намериха само нечий друг пълен поднос с храна. Всичко рухна на земята заедно с нея. Тя се приземи с глухо тупване на пода на столовата, а в лицето ѝ се изля пълна купа борш.

След като избърса от очите си достатъчно разкашкани късчета цвекло, за да види нещо, Лус вдигна поглед. Над нея се беше изправила най-разгневената фея, която някога беше виждала. Момичето имаше заострена изрусена коса, поне десет пиърсинга по лицето, и смъртоносен поглед. Оголи зъби към Лус и изсъска:

— Ако видят ти току-що не ми беше съсипал апетита, щях да те накарам да ми купиш нов обяд.

Лус запелтечи някакво извинение. Опита се да стане, но момичето притисна подметката на ботуша си с тънко остро токче върху крака ѝ. Нагоре по крака на Лус се стрелна болка, и трябваше да прехапе устна, за да не извика.

— Защо просто не си запазя правото за някой друг път — каза момичето.

— Достатъчно, Моли — каза хладно Ариана. Протегна ръка да помогне на Лус да се изправи.

Лус трепна. Тънкото остро токче определено щеше да ѝ остави синина.

Моли зае застрашителна поза, за да погледне Ариана в лицето, и Лус изпита чувството, че не се счепкват за първи път.

— Виждам, че бързо се сприятели с новачката — изръмжа Моли. — Много лошо поведение, А. Не се ли предполага да си на изпитателен срок?

Лус преглътна. Ариана не беше споменала нищо за изпитателен срок, и нямаше логика защо заради това трябва да ѝ е забранено да създава нови приятелства. Но думата беше достатъчна да накара Ариана да свие юмрук и да замахне за силен удар, който уцели дясното око на Моли.

Моли залитна назад, но тази, която привлече вниманието на Лус, беше Ариана. Беше започнала да се гърчи в конвулсии, ръцете ѝ се бяха изстреляли нагоре и се тресяха във въздуха.

Беше гривната — осъзна с ужас Лус. Гривната изпращаше някакви шокови вълни из тялото на Ариана. Невероятно. Това със сигурност беше жестоко и необичайно наказание. Стомахът на Лус се разбунтува, докато гледаше как цялото тяло на приятелката ѝ се тресе. Посегна да улови Ариана точно когато тя рухна на пода.

— Ариана — прошепна Лус. — Добре ли си?

— Страхотно. — Тъмните очи на Ариана потрепнаха и се отвориха, после се затвориха.

Лус ахна. После едното око на Ариана рязко се отвори отново.

— Уплаших те, нали? О, колко сладко от твоя страна. Не се тревожи, шоквете няма да ме убият — прошепна тя. — Само ме правят по-силна. Както и да е, струваше си, за да насиня окото на онази крава, нали се сещаш?

— Добре, престанете. Престанете — прогърмя зад тях дрезгав глас.

В рамката на вратата стоеше Ранди, почервеняла и дишаща тежко. Беше малко прекалено късно да прекратяват каквото и да е, помисли си Лус, но после към тях със залитане се зададе Моли, с потропващи по линолеума тънки остри токчета. Това момиче наистина нямаше срам. Наистина ли смяташе да обсипе Ариана с ритници, докато Ранди стоеше там?

За щастие, едрите ръце на Ранди се затвориха около юмрука ѝ. Моли се опита да се измъкне, като риташе, и започна да пищи.

— По-добре някой да започва да говори — излая Ранди, като стисна Моли, докато тя се отпусна безжизнено. — Като помисля, и трите се явете за наказание утре сутрин. В гробището. На зазоряване! — Ранди погледна Моли. — Охлади ли се вече?

Моли кимна сковано и Ранди я пусна. Наведе се към Ариана, която още лежеше в скута на Лус, със скръстени на гърдите ръце. Отначало на Лус ѝ се стори, че Ариана се цупи, като сърдито куче с шок на нашийник, но после почувства как тялото на Ариана леко се разтrese и осъзна, че момичето още беше под влиянието на шоковата гривна.

— Хайде — каза Ранди, с по-мек тон. — Да изключим това нещо.

Тя протегна ръка към Ариана и ѝ помогна да надигне дребното си, треперещо тяло, като се обърна само веднъж на вратата, за да повтори заповедите си към Лус и Моли.

— На зазоряване!

— Очакваме го с нетърпение — каза сладко Моли, като посегна надолу да вдигне чинията с месно руло, която се беше изплъзнала от подноса ѝ.

За миг залюля чинията над главата на Лус, после я обърна надолу и размаза храната в косата ѝ. Лус чу жвакация звук на собственото си унижение, докато цялото училище „Меч и Кръст“ гледаше зрелището — покритото с месно руло ново момиче.

— Безценно — каза Моли, като измъкваше миниатюрен сребрист фотоапарат от задния джоб на черните си джинси. — Кажете... „месно руло“ — пропя тя, като щракна бързо няколко кадъра в близък план. — Тези ще изглеждат страхотно в блога ми.

— Хубава шапка — присмя се някой от другия край на столовата. После, обзета от безпокойство, Лус обърна поглед към Даниел, молейки се някак да е пропуснал цялата сцена. Но не. Клатеше глава. Изглеждаше подразнен.

До този момент Лус си бе мислила, че има шанс да се изправи и просто да се отърси от случката — в буквалния смисъл. Но когато видя реакцията на Даниел — е, това най-сетне я сломи.

Нямаше да се разплаче пред никого от тези ужасни хора. Преглътна с усилие, изправи се на крака и си тръгна. Втурна се към най-близката врата, жадна да усети полъх на малко хладен въздух върху лицето си.

Вместо това я обгърна южняшката септемврийска влага, задушавайки я, веднага щом излезе навън. Небето имаше онзи невзрачен цвят, сивкавокафяво, толкова потискащо мек, че беше трудно дори да намериш слънцето. Лус забави ход, но спря напълно едва когато стигна досами паркинга.

Копнееше да види там очуканата си стара кола, да потъне в тапицираната с опърпан плат седалка, да включи двигателя, да надуе до дупка стереоуредбата и да се пръждоса възможно най-бързо от това място. Но докато стоеше на нагорещения черен паваж, реалността проникна в съзнанието ѝ: Беше закотвена тук, и две извисяващи се метални порти я отделяха от света извън „Меч и Кръст“. Освен това дори и да имаше начин да се измъкне... къде щеше да отиде?

Усещането за гадене в стомаха ѝ каза всичко, което трябваше да знае. Вече беше на последната спирка и положението изглеждаше доста мрачно.

Беше колкото потискащо, толкова и вярно: „Меч и Кръст“ беше всичко, което имаше.

Скри лице в ръцете си, знаейки, че трябва да се върне. Но когато вдигна глава, полепналата по дланта ѝ смес ѝ напомни, че още беше покрита с месното руло на Моли. Ъх. Първа спирка: най-близката баня.

Щом се върна вътре, Лус се шмугна в момичешката тоалетна точно когато вратата се отваряше. Габ, която изглеждаше още по-руска и безупречна сега, когато Лус имаше вид на влизала в контейнер за смет, се промуши покрай нея.

— Оооп, извинявай, миличка — каза тя. Гласът ѝ с южняшки акцент беше сладък, но лицето ѝ се сбърчи, когато видя Лус: — О,

Боже, изглеждаш ужасно. Какво е станало?

Какво е станало ли? Сякаш цялото училище не знаеше вече. Това момиче вероятно се правеше на тъпо, та Лус да изживее наново цялата унизителна сцена.

— Изчакай пет минути — отвърна Лус, с по-остър тон, отколкото възнамеряваше. — Сигурна съм, че тук клюката се разпространява бързо като чума.

— Искаш ли да ти заема фон дьо тена си? — попита Габ, като вдигна несесер за козметични принадлежности в пастелно синьо. — Още не си се видяла, но ще...

— Благодаря, но не — пресече я Лус, като се мушна в банята. Без да се поглежда в огледалото, завъртя крана на чешмата. Наплиска лицето си със студена вода и най-сетне остави всичко да се излее от нея. Със стичащи се по лицето сълзи, стисна тубата с течен сапун и с малко от евтиния розов сапун за ръце на прах се опита да почисти месното руло. Но все още проблемът с косата ѝ съществуваше. А дрехите ѝ определено бяха имали и по-добър вид и мирис. Не че вече беше нужно да се тревожи дали ще направи добро първоначално впечатление.

Вратата на банята се откряна и Лус тронаво побърза да се притисне към стената като хванато в капан животно. Когато влезе някаква непозната, Лус се скова и зачака най-лошото.

Момичето имаше набито телосложение, подчертано от необичаен брой навлечени една върху друга дрехи. Широкото ѝ лице беше заобиколено от къдрава кестенява коса, а светлолилавите ѝ очила се разлюляха, когато подсмръкна. Изглеждаше доста непретенциозна, но пък и външността можеше да бъде измамна. Държеше и двете си ръце свити зад гърба, по начин, на който, след деня, който бе преживяла, Лус просто не можеше да има доверие.

— Нали знаеш, не би трябвало да си тук без пропуск — каза момичето. Равният ѝ тон звучеше делово.

— Знам. — Изражението в очите на момичето потвърди подозрението на Лус, че на това място беше абсолютно невъзможно да си отдъхнеш. Понечи да въздъхне с примирение. — Аз просто...

— Шегувам се. — Момичето се засмя, като завъртя очи и се отпусна. — Отмъкнах ти малко шампоан от съблекалнята — каза тя, като протегна ръце и показа две безобидно изглеждащи пластмасови

шишенца с шампоан и балсам за коса. — Хайде, ела — каза тя, като придърпа очукан сгъваем стол. — Да те почистим. Седни тук.

Звук, наполовина подобен на хленчене, и наполовина — на смях, какъвто не беше издавала никога преди, се откъсна от устните на Лус. Предполагаше, че звучи облекчено. Това момиче всъщност се държеше мило с нея — не просто мило за едно поправително училище, а мило като нормален човек! Без очевидна причина. Шокът от това беше почти непоносим за Лус.

— Благодаря — успя да каже Лус, все още чувствайки се леко нащрек.

— О, и вероятно имаш нужда от дрехи за преобличане — каза момичето, като погледна надолу към черния си пуловер и го изхлузи през главата си, при което отдолу се показва също такъв черен пуловер.

Когато видя изненаданото изражение на Лус, каза:

— Какво? Имам слаба имунна система. Трябва да нося много пластове дрехи.

— О, ами, ще бъдеш ли добре без този? — насили се да попита Лус, макар че точно в този миг беше готова да направи почти всичко, за да се освободи от месната пелерина, която носеше.

— Разбира се — каза момичето, като отпъди тревогата ѝ с махване на ръка. — Под този нося още три. А в шкафчето ми има още два. Заповядай. Мъчително ми е да гледам една вегетарианка, покрита с месо. Много съм състрадателна.

Лус се запита откъде знаеше тази непозната за хранителните ѝ предпочитания, но по-наложително от това беше да попита:

— Хм, защо се държиш толкова мило?

Момичето се засмя, въздъхна, после поклати глава:

— Не всички в „Меч и Кръст“ са развратници или шотландци.

— Ъ? — рече Лус.

— „Меч и Кръст“... „Развратници и шотландци“^[1]. Нескопосано прозвище, което са дали в града на това училище. Очевидно тук всъщност няма никакви шотландци. Няма да тормозя слуха ти с някои от по-грубите прозвища, които са съчинили.

Лус се засмя.

— Искях само да кажа, че не всички тук са пълни откачалки.

— Само мнозинството? — попита Лус, мразейки мисълта, че вече звучеше толкова негативно. Но сутринта беше толкова дълга, а тя

вече беше преживяла толкова много неща, и може би това момиче нямаше да я съди, задето беше малко груба.

За нейна изненада момичето се усмихна:

— Именно. И те със сигурност създават лошо име на нас, останалите. — Тя подаде ръка. — Аз съм Пениуедър Ван Сикъл-Локууд. Можеш да ми казваш Пен.

— Ясно — каза Лус, все още твърде изтощена да осъзнае, че, в един предишен живот, може би щеше едва да сдържи смеха си при името на това момиче. Звучеше, сякаш беше изскочила направо от страниците на роман от Дикенс. Но пък имаше нещо, бъдещо доверие в момиче с такова име, което можеше да съумее да се представи със сериозно лице. — Аз съм Лусинда Прайс.

— И всички те наричат Лус — каза Пен. — И си се прехвърлила от подготвителното училище „Доувър“ в Ню Хампшър.

— Откъде знаеш това? — попита Лус бавно.

— Налучкване? — Пен сви рамене. — Шегувам се. Четох ти досието, много ясно. Това ми е хоби.

Лус се взря неразбиращо в нея. Може би твърде прибързано беше преценила, че може да ѝ се довери. Как можеше Пен да има достъп до досието ѝ?

Пен се зае с водата. Когато водата стана топла, тя направи знак на Лус да наведе глава в мивката.

— Виж, работата е там — обясни тя, — че аз всъщност не съм откачена. — Тя дръпна нагоре мократа глава на Лус. — Не се обиждай. — После отново я наведе. — Аз съм единственото хлапе в това училище, което не е настанено със съдебна заповед. И може и да не смяташ така, но да си законно нормален си има предимства. Например, аз съм също и единственото хлапе, на което се доверяват да помага в канцеларията. Кое то е тъпо от тяхна страна. Имам достъп до голям брой поверителни глупости.

— Но ако не се налага да си тук...

— Когато баща ти отговаря за поддържането на площите около училището, един вид трябва да ти позволят да учиш безплатно там. Така че... — Пен млъкна, без да си довърши изречението.

Бащата на Пен се грижеше за поддръжката? От вида на мястото, на Лус не ѝ беше минало и през ум, че изобщо имат човек по поддръжката.

— Знам какво си мислиш — каза Пен, като помагаше на Лус да отмие с шампоан последния сос от косата си. — Че площите не са точно добре поддържани?

— Не — излъга Лус. Жадуваше да остане в добри отношения с това момиче и желанието ѝ да покаже, че иска да бъдат приятелки беше далеч по-силно, отколкото това да изглежда, сякаш наистина ѝ пукаше колко често някой коси моравата в „Меч и Кръст“. — Много е, хм, хубаво.

— Татко почина преди две години — каза Пен тихо. — Стигнаха дотам, че да ми определят противния стар директор Удел като законен попечител, но, въ, всъщност така и не намериха време да наемат заместник на татко.

— Съжалявам — каза Лус, като също сниши глас. Значи още някой тук знаеше какво е да преживееш сериозна загуба.

— Всичко е наред — каза Пен, като изстиска балсам в дланта си. — Училището всъщност наистина е добро. Тук ми харесва много.

Сега Лус рязко вдигна глава и из банята се разлетяха водни пръски.

— Сигурна ли си, че не си откачена? — подметна тя.

— Шегувам се. Мразя това място. Пълна отврат е.

— Но не можеш да се заставиш да си тръгнеш — каза Лус, като наклони глава, обзета от любопитство.

Пен прехапа устна:

— Знам, че звучи нездравно, но дори и да не бях принудена да стоя с Удел, пак нямаше да мога да си тръгна. Татко е тук. — Тя посочи към гробището, което не се виждаше оттук. — Той е всичко, което имам.

— Тогава предполагам, че имаш повече, отколкото някои други хора в това училище — каза Лус, като мислеше за Ариана. Умът ѝ се върна отново към начина, по който Ариана беше стиснала ръката ѝ днес във вътрешния двор, към жадния поглед в сините ѝ очи, когато накара Лус да обещае, че ще наmine край стаята ѝ в спалните помещения тази вечер.

— Тя ще се оправи — каза Пен. — Нямаше да е понеделник, ако не бяха откарали Ариана при училищната сестра след припадък.

— Но това не беше припадък — каза Лус. — Беше онази гривна. Видях я. Изпращаше шокови вълни по тялото ѝ.

— Тук в „Меч и Кръст“ имаме много обширно определение за това, какво се брой за „припадък“. Нали се сещаш за твоята нова неприятелка, Моли? Тя е имала направо легендарни припадъци. Все повтарят, че ще ѝ сменят лекарствата. Да се надяваме, че ще имаш удоволствието да станеш свидетел на поне едно хубаво изперкване, преди да го направят.

Сведенията, с които разполагаше Пен, бяха наистина забележителни. На Лус ѝ мина през ума да я попита каква е историята с Даниел, но вероятно беше най-добре да запази в тайна странно силния си интерес към него. Поне докато тя сама не го разгадаеше.

Почувства как ръцете на Пен изстискват водата от косата ѝ.

— Това е последно — каза Пен. — Мисля, че най-последно си обезмесена.

Лус погледна в огледалото и прокара ръце през косата си. Пен беше права. С изключение на емоционалните белези и болката в десния ѝ крак, нямаше доказателства за спречкването ѝ с Моли в столовата.

— Просто се радвам, че имаш къса коса — каза Пен. — Ако още беше дълга както на снимката в досието ти, тази операция щеше да е доста по-продължителна.

Лус я зяпна:

— Май ще трябва да те държа под око, нали?

Пен обви ръката на Лус със своята и я измъкна от банята.

— Просто бъди в добри отношения с мен, и никой няма да пострада.

Лус стрелна Пен с разтревожен поглед, но лицето на Пен не издаваше нищо.

— Шегуваш се, нали? — попита Лус.

Пен се усмихна, внезапно развеселена.

— Хайде, трябва да вървим в час. Не се ли радваш, че имаме едни и същи занятия следобед?

Лус се засмя:

— Кога ще спреш да знаеш всичко за мен?

— Не и в обозримото бъдеще — каза Пен, като я задърпа надолу по коридора и обратно към сивите тухлени учебни сгради. — Скоро ще започне да ти харесва, обещавам. Много е полезно да имаш приятелка като мен.

[1] Непреводима игра на думи: прозвището Whores and Jocks (развратници и шотландци) има близко звучене с името на училището на английски — „Sword and Cross“. — Б.пр. ↑

3

ПРИТЪМНЯВАНЕ

Лус криволичеше надолу по влажния коридор на спалните помещения към стаята си, повлякла след себе си червената си туристическа торба със скъсаната дръжка на рамо. Стените тук бяха с цвета на прашна черна дъска — а навсякъде цареше странна тишина, като изключим приглушеното жужене на жълтите флуоресцентни лампи, които висяха от покритите с петна от влага окачени тавани.

Преди всичко Лус бе изненадана да види толкова много затворени врати. В „Доувър“ винаги ѝ се искаше повече усамотение, отдих от вихрещите се из целия коридор купони в спалните помещения, които започваха внезапно по всяко време. Не можеше да стигнеш до стаята си, без да се препънеш в групичка момичета, седнали с кръстосани крака в еднакви джинси, или притисната към стената целуваща се двойка.

Но в „Меч и Кръст“... е, или всички вече се залавяха с курсовите работи по трийсет страници... или в противен случай общуването тук беше от много по-затворена разновидност.

И като стана дума за това, самите затворени врати бяха гледка, която си заслужаваше да се види. Ако учениците в „Меч и Кръст“ бяха изобретателни по отношение на нарушенията в изискванията за облеклото, то бяха направо гениални, когато ставаше дума да придадат личен характер на обитаваното пространство. Лус вече беше минала покрай врата с мънистена завеса, и друга — с изтривалка със сензор за движение, която я насърчи „да си продължава по пътя, мамка му“, когато мина край нея.

Спря пред единствената празна врата в сградата. Стая 63. Дом, горчив дом. Затършува за ключа си в предния джоб на раницата, пое си дълбоко дъх и отвори вратата на килията си.

Оказа се не толкова ужасно. Или може би не толкова ужасно, колкото очакваше. Имаше прилично голям прозорец, който се отвори с плъзгане, за да пропусне вътре малко не така задушен нощен въздух. А

зад стоманените решетки изгледът към осветения от луната училищен двор всъщност беше донякъде интересен, ако не се замисляше твърде много за гробището, което се намираше отвъд него. Имаше дрешник и малка мивка, бюро, на което да работи — като се замислеше сега, най-тъжното нещо в стаята беше нейното отражение, което Лус зърна набързо в огледалото в цял ръст зад вратата.

Бързо извърна очи, знаейки твърде добре какво щеше да намери в отражението. Лицето си с изпит и уморен вид. Лешниковите си очи, изпъстрени с тревога. Косата си, подобна на козината на истеричния миниатюрен пудел на семейството след дъждовна буря. Пуловерът на Пен й стоеше като торба. Трепереше. Следобедните й занятия не бяха по-приятни от сутрешните, главно заради факта че най-големият й страх се беше сбъднал: Цялото училище вече беше започнало да я нарича „Месното руло“. И за нещастие, до голяма степен като ястието, чието име носеше, прякорът явно щеше да й се лепне.

Искаше да си разопакова нещата, да превърне безличната стая 63 в свое собствено местенце, където можеше да отиде, когато имаше нужда да избяга и да се почувства добре. Но стигна само дотам, да отвори ципа на раницата, преди да рухне съкрушена върху незастланото легло. Чувстваше се толкова далече от къщи. Бяха нужни само двайсет и две минути път с кола, за да стигне от белосаната задна врата с разхлабени панти на къщата си до ръждивите входни порти от ковано желязо на „Меч и Кръст“, но със същия успех можеше да са двайсет и две години.

През първата половина от мълчаливото пътуване с кола с родителите й тази сутрин, всички квартали в съседство изглеждаха до голяма степен едни и същи: сънливи южняшки предградия на средната класа. Но после бяха продължили по високия път през мочурищата към брега, и теренът ставаше все по-блатист и по-блатист. Възвишение, покрито с мангрови дървета, показваше, че навлизат в мочурищата, но скоро дори те намаляха. Последните десет мили от пътя до „Меч и Кръст“ бяха мрачни и потискащи. Сивкаво-кафяви, безлични, изоставени. У дома в Тъндърболт, хората из града все се шегуваха за странно запомнящата се воня на плесен тук: Разбираш, че се намиращ в мочурищата, когато колата ти започне да воня на тъмната мека почва на мочурищата.

Въпреки че беше израснала в Тъндърболт, Лус всъщност не беше толкова запозната с далечната източна част на окръга. Като дете винаги просто беше предполагала, че това е, защото нямаше никаква причина да идва тук — всички магазини, училища, и всички познати на семейството ѝ, бяха в западния край. Източната страна просто не беше толкова развита. Това беше всичко.

Липсваха ѝ родителите ѝ, които бяха сложили върху най-горната тениска в раницата ѝ лепяща бележка — „Обичаме те! Прайс никога не рухvat!“ Липсваше ѝ спалнята ѝ, от която се разкриваше изглед към доматените насаждения на баща ѝ. Липсваше ѝ Кали, която несъмнено вече ѝ беше изпратила поне десет текстови съобщения, които тя така и нямаше да види. Липсваше ѝ Тревър...

Или, добре де, не беше точно така. Онова, което ѝ липсваше, беше начинът, по който беше чувствала живота, когато най-напред започна да говори с Тревър. Когато си имаше някого, за когото да мисли, ако не можеше да спи през нощта, нечие име, което да драска глуповато в тетрадките си. Истината беше, че Лус и Тревър всъщност така и нямаха шанс да се опознаят взаимно чак толкова добре. Единственото нещо за спомен, което имаше, беше снимката, която Кали бе щракнала тайно, от отсрещния край на футболното игрище между две от сериите му от клякания, когато той и Лус си бяха говорили в продължение на петнайсет секунди за... сериите му от прикляквания. А единствената среща, на която беше отишла с него, дори не беше истинска среща — просто един откраднат час, когато я беше издърпал от останалите присъстващи на партито. Един час, за който щеше да съжاليا до края на живота си.

Беше започнало съвсем невинно — просто двама души, тръгнали на разходка долу край езерото — но не след дълго Лус започна да усеща как сенките се промъкват над тях. После устните на Тревър докоснаха нейните, и топлината се разля из тялото ѝ, а очите му побеляха от ужас... и секунди по-късно животът, какъвто го беше познавала, си беше отишъл с издигналия се пламък.

Лус се претърколи и зарови лице в свивката на ръката си. Беше прекарала месеци, оплаквайки смъртта на Тревър, а сега, докато лежеше в тази непозната стая, с металните пръчки, впиващи се в кожата ѝ през тънкия дюшек, почувства егоистичната безполезност на

всичко това. Не беше познавала Тревър повече, отколкото познаваше... ами, например, Кам.

Почукване на вратата накара Лус да се изстреля от леглото. Откъде знаеше някой, че ще я намери тук? Отиде на пръсти до вратата, дръпна я и я отвори. После подаде глава в съвсем пустия коридор. Дори не беше чула стъпки отвън, а нямаше и следа, че някой току-що е почукал.

Освен книжното самолетче, забодено с месингово кабарче в средата на корковата дъска за съобщения до вратата ѝ. Лус се усмихна, когато видя името си, написано с черен маркер по протежение на крилото, но когато разгъна бележката, единственото, написано вътре, беше черна стрелка, която сочеше право надолу по коридора.

Ариана наистина я беше поканила да намине тази вечер, но това беше преди случката с Моли в столовата. Оглеждайки се надолу по пустия коридор, Лус се зачуди дали да последва тайнствената стрелка. После хвърли поглед назад към огромната си раница, към пристъпа на самосъжаление, който дебнеше да я връхлети, щом започне да разопакова багажа си. Сви рамене, затвори вратата, пхна в джоба ключа от стаята си и тръгна.

Спря пред една врата от другата страна на коридора да погледне един огромен плакат на Сони Тери — сляп музикант, за когото знаеше от сбирката с изподраскани грамофонни плочи на баща си, че е невероятен блус изпълнител на хармоника. Наведе се напред да прочете името върху корковата дъска, и сепнато осъзна, че стоеше пред стаята на Роланд Спаркс. Незабавно, дразнещо, се включи онази частичка от мозъка ѝ, която започна да пресмята вероятностите Роланд да се мотае заедно с Даниел, докато от Лус ги отделяше само една тънка врата.

Механично жужене накара Лус да подскочи. Гледаше право в наблюдателна камера, забита в стената над вратата на Роланд. „Червените очи“. Следящи всяко нейно движение. Отдръпна се, смутена по причини, които никоя камера нямаше да е в състояние да съзре. Във всеки случай, беше дошла тук да види Ариана — чиято стая, осъзна тя, по една случайност беше от другата страна на коридора, точно срещу Роланд.

Пред стаята на Ариана, Лус почувства леко сантиментално пробуждане. Цялата врата беше покрита със стикери, от онези, които

се лепяха по автомобилните стъкла — някои щамповани, други очевидно изработени на ръка. Имаше толкова много, че се застъпваха, всеки надпис наполовина покриваше, а после противоречеше на онзи преди него. Лус се засмя полугласно, като си представи как Ариана събира безразборно стикерите: („Гаднярите са върхът“... „Дъщеря ми е ученичка на изпитателен срок в «Меч и Кръст»“... „Не гласувайте за кандидат 666“), а после ги плясва на уж случайни — но усърдно избрани — места върху територията си.

Лус можеше да стои така и да се забавлява с четене на стикерите по вратата на Ариана цял час, но скоро започна да се смущава, че стои пред стая в спалните помещения, в която беше само наполовина сигурна, че наистина е поканена. Тогава видя второто хартиено самолетче. Смъкна го от корковата дъска и разгъна съобщението:

Скъпа моя Лус,

Ако наистина си се появила да се мотаем заедно тази вечер, браво на теб! Ще си изкараме проосто чудесно. Ако си ме изоставила, то тогава... долу лапите от личната ми бележка, РОЛАНД! Колко пъти трябва да ти казвам? За бога.

Както и да е: знам, че ти казах да наминеш довечера, но от възстановителното посещение при сестрата (щастливият край на електрошоковото ми лечение днес) трябваше да тичам на поправителен урок по биология с Албатроса. Което идва да рече, че си запазвам правото за друг път!

Невротично твоя,

А.

Лус стоеше с бележката в ръце, несигурна какво да прави сега. Изпита облекчение, когато прочете, че за Ариана се полагат грижи, но все пак ѝ се искаше да може да я види лично. Искане сама да чуе безгрижието в гласа на Ариана, за да знае как да се чувства по отношение на случилото се в столовата днес. Но докато стоеше там в коридора, Лус изпитваше все по-голяма несигурност как да възприеме

събитията от деня. Изпълни я тиха паника, когато най-после осъзна, че беше сама, след мръкване, в „Меч и Кръст“.

Зад нея се откряна врата. На пода под краката ѝ се разтвори тънък сноп светлина. Лус чу от някаква стая да се носи музика.

— К'ви ги вършиш? — Беше Роланд, застанал на вратата на стаята си в скъсана бяла тениска и джинси. Плитчиците му бяха прибрали в жълта гумена лента на темето и беше вдигнал хармоника към устните си.

— Дойдох да се видя с Ариана — каза Лус, като се опитваше да се въздържа да погледне зад него, за да види дали в стаята има още някой. — Трябваше да...

— Няма никой вкъщи — каза той със загадъчен тон. Лус не знаеше дали има предвид Ариана, или останалите деца в спалните помещения, или нещо друго. Той изсвири няколко ноти на хармониката, като през цялото време не сваляше очи от Лус. После задържа вратата малко по-широко отворена и повдигна вежди. Тя не можеше да прецени дали я кани да влезе.

— Е, просто минавах на път за библиотеката — излъга тя бързо, като се обърна отново в посоката, от която беше дошла. — Трябва да потърся една книга.

— Лус — повика я Роланд.

Тя се обърна бързо. Още не се бяха запознали официално, и не очакваше той да знае името ѝ. Усмихна ѝ се бързо с очи и посочи с хармониката в противоположната посока.

— Библиотеката е натам — каза. Скръсти ръце на гърдите си. — Непременно погледни специалните сбирки в източното крило. Наистина си ги бива.

— Благодаря — каза Лус, изпълнена с истинска благодарност, докато сменяше посоката. Точно в този момент Роланд изглеждаше толкова реален, когато ѝ помаха и изсвири няколко прощални ноти на хармониката, докато Лус си тръгваше. Може би по-рано я беше накарал да изпита нервност само защото го мислеше за приятел на Даниел. Доколкото ѝ беше известно, Роланд можеше да е наистина мил човек. Настроението ѝ се повиши, докато вървеше надолу по коридора. Първо бележката на Ариана беше жива и саркастична, после бе имала неочаквана среща с Роланд Спаркс, която не я беше накарала да се

почувства неловко, плюс това наистина искаше да провери библиотеката. Нещата започваха да се оправят.

Близо до края на коридора, където спалното помещение правеше завой към библиотечното крило, Лус мина край единствената откритата врата на етаж. Тази врата не се отличаваше с особена украса, но някой я беше боядисал изцяло в черно. Когато се приближи, Лус чу отвътре да се носи гневен хеви метъл. Дори не й беше нужно да спира, за да прочете името на вратата. Беше на Моли.

Лус ускори крачка, внезапно давайки си сметка за всяко потропване на черните си каубойски ботуши по линолеума. Не беше осъзнала, че сдържа дъха си, докато не се вмъкна бързо през покритите с имитация на дървесни шарки врати на библиотеката и издиша шумно.

Заля я топло усещане, когато се огледа из библиотеката. Винаги беше обичала леко сладникавия дъх като на плесен, който можеше да се долови само в пълна с книги стая. Намираще утеха в долитацията от време на време тих звук от прелистване на страници. Библиотеката в „Доувър“ винаги й бе предлагала спасение и Лус се почувства почти смазана от облекчение, когато осъзна, че тази можеше да й предложи същото усещане за свещено убежище. Почти не можеше да повярва, че това място принадлежеше към „Меч и Кръст“. Беше почти... беше всъщност... уютно.

Стените бяха в наситен цвят на махагон, а таваните бяха високи. По протежение на едната стена имаше камина с тухлена плоча. Имаше дълги дървени маси, осветени от старомодни зелени лампи, и редове с книги, които се простираха по-далеч, отколкото стигаше погледът й. Дебел персийски килим заглушаваше звука от ботушите й, когато тръгна покрай входа.

Няколко души учеха — Лус не познаваше никого по име — но дори децата с най-агресивен вид не изглеждаха толкова заплашително със сведени над книгите глави. Приближи се до главното заемно гише, което представляваше обширен кръгъл участък в средата на помещението. Беше осеяно с купчини листове и книги и по него цареше уютен академичен безпорядък, който напомни на Лус за къщата на родителите й. Книгите бяха струпани на толкова високи купчини, че Лус почти не виждаше библиотекарката, седнала зад тях.

Тя ровеше из някакви книжа с енергичността на човек, който промива златоносен пясък. Рязко вдигна глава, когато Лус се приближи.

— Привет! — Жената се усмихна — наистина се усмихна — на Лус. Косата ѝ не беше сива, а сребриста, с блясък, който искреше дори на меката библиотечна светлина. Лицето ѝ изглеждаше едновременно старо и младо. Имаше бледа, почти нажежена до бяло кожа, ясни черни очи и малък, заострен нос. Когато заговори на Лус, дръпна нагоре ръкавите на белия си кашмирен пуловер, при което се показа безброй перлени гривни, които украсяваха двете ѝ китки. — Мога ли да ти помогна да намериш нещо? — попита тя с щастлив шепот.

Лус моментално изпита симпатия към тази жена и погледна надолу към табелката с името на бюрото ѝ. София Блис^[1]. Прииска ѝ се да имаше какво да потърси в библиотеката. От всички, разполагащи с някакъв авторитет тук, които беше видяла през този ден, тази жена беше първата, към която всъщност с готовност би се обърнала за помощ. Но тя просто се шляеше тук... а после си спомни какво беше казал Роланд Спаркс.

— Нова съм тук — обясни тя. — Лусинда Прайс. Бихте ли ми казали къде се намира източното крило?

Жената отпрати към Лус онази усмивка, показваща, че е разпознала човек, който обича да чете, която Лус получаваше от библиотекарите през целия си живот.

— Право натам — каза тя, като посочи към една редица високи прозорци от другата страна на стаята. — Аз съм мис София, и ако списъкът с имената, който са ми дали, е верен, ти си в семинара ми по религия във вторник и четвъртък. О, чудесно ще се забавляваме! — Тя намигна. — Междувременно, ако имаш нужда от нещо друго, аз съм тук. За мен е удоволствие да се запознаем, Лус.

Лус благодари с усмивка, ведро каза на мис София, че ще се видят утре в час, и тръгна към прозорците. Едва след като се раздели с библиотекарката, се зачуди на странния, интимен начин, по който жената се беше обърнала към нея с галеното ѝ име.

Точно беше излязла от главната отделена за учене част на библиотеката и минаваше през високите, изящни лавици с книги, когато нещо тъмно и страховито мина над главата ѝ. Вдигна очи.

Не. Не и тук. Моля ви. Оставете ми само това едничко място.

Когато сенките я навестяваха, Лус никога не беше сигурна точно къде свършваха — или колко дълго няма да ги има.

Не можеше да определи какво се случваше сега. Нещо беше различно. Беше ужасена, да, но не изпитваше студ. Всъщност, чувстваше се леко поруменяла и сгорещена. В библиотеката беше топло, но не беше чак толкова топло. А после погледът ѝ падна върху Даниел.

Той гледаше към прозореца, с гръб към нея, наведен над подиум, на който с бели букви пишеше „специални колекции“. Ръкавите на износеното му кожено яке бяха вдигнати и навити около лактите, а русата му коса блестеше под светлините. Раменете му бяха прегърбени и Лус отново изпита инстинктивно желание да се сгуши в тях. Отърси го от ума си и се изправи на пръсти да го види по-добре. Оттук не можеше да е сигурна, но той изглеждаше, сякаш рисува нещо.

Като наблюдаваше лекото движение на тялото му, докато той рисуваше, Лус изпита чувството, че вътрешностите ѝ горят, сякаш беше погълнала нещо горещо. Не можеше да проумее защо, противно на всякакъв здрав разум, изпитваше това необосновано предчувствие, че Даниел я рисува.

Не биваше да отива при него. В края на краищата, тя дори не го познаваше, на практика никога не беше говорила с него. Единственото им общуване дотук включваше един среден пръст и няколко зловни погледа. И въпреки това по някаква причина ѝ се струваше много важно да разбере какво имаше върху онзи рисувателен блок.

После проумя. Сънят от предната нощ. Изведнъж той проблесна за кратко отново в съзнанието ѝ. В съня беше късно през нощта — влажно и мразовито, а тя беше облечена в нещо дълго и надиплено. Стоеше облежната на закрит със завеса прозорец в непозната стая. Единственият друг човек там беше един мъж... или момче — така и не успя да види лицето му. Скицираше портрета ѝ върху дебело тестве хартия. Косата ѝ. Шията. Изящното очертание на профила ѝ. Тя стоеше зад него, твърде изплашена, за да му даде да разбере, че гледа, твърде заинтригувана, за да извърне очи.

Лус рязко се дръпна напред, когато почувства как нещо я стисна леко отзад за рамото, а после се понесе над главата ѝ. Сянката се беше появила отново. Черна и плътна като завеса.

Бумтенето на сърцето ѝ стана толкова силно, че изпълни ушите ѝ, заглушавайки тъмното шумолене на сенките, заглушавайки звука на стъпките ѝ. Даниел откъсна поглед от работата си и сякаш вдигна очи точно към кръжащите сенки, но не се сепна като нея.

Разбира се, той не можеше да ги види. Спокойно съсредоточи вниманието си някъде навън през прозореца.

Горещината в тялото ѝ се усили. Сега беше достатъчно близо, за да ѝ се стори, че той може да усети как топлината се излъчва от кожата ѝ.

Възможно най-тихо, Лус се опита да надзърне над рамото му към скицника. Само за миг умът ѝ съзря извивката на собствената ѝ гола шия, скицирана с молив върху листа. Но после примигна, а когато очите ѝ се спряха отново върху листа, трябваше да преглътне с усилие.

Беше пейзаж. Даниел рисуваше разкриващата се от прозореца гледка към гробището в почти съвършени подробности. Лус никога не беше виждала нещо, което да я натъжи и наполовина толкова много.

Не знаеше защо. Беше откачено — дори за нея — да очаква странното ѝ интуитивно предположение да се сбъдне. Нямаше причина Даниел да я рисува. Знаеше това. Точно както знаеше, че не бе имал причина да ѝ покаже среден пръст тази сутрин. Но го беше направил.

— Какво правиш тук? — попита той. Беше затворил скицника и я гледаше сериозно. Пълните му устни бяха стиснати в права линия, а сивите му очи изглеждаха матови. Поне веднъж, за разнообразие, не изглеждаше ядосан: изглеждаше изтощен.

— Дойдох да взема една книга от „Специалните колекции“ — каза тя с треперещ глас. Но щом се огледа наоколо, бързо осъзна грешката си. „Специалните колекции“ не беше отдел за книги — беше открито пространство в библиотеката, използвано за излагане на картини от Гражданската война. Тя и Даниел стояха в малка галерия с бронзови бюстове на герои от войната, стъклени витрини, пълни със стари записи на заповеди, и конфедеративни топографски карти. Това беше единственият отдел на библиотеката, в който нямаше нито една книга за заемане.

— Успех — каза Даниел, като отвори отново скицника си, сякаш се сбогуваше предварително с нея.

Лус беше онемяла и смутена, и това, което иначе би сторила, бе да избяга. Но пък, сенките още дебнеха наблизко, а по някаква причина тя не се плашеше толкова от тях, когато беше близо до Даниел. Нямахме логика — все едно някой можеше да направи нещо, за да я предпази от тях.

Тя не помръдваше, като вкопана на мястото си. Той вдигна поглед към нея и въздъхна.

— Нека те попитам: харесва ли ти да се промъкват и да те дебнат?

Лус се сети за сенките и какво ѝ причиняваха точно сега. Без да се замисли, недодялано поклати глава.

— Е, значи ставаме двама. — Той прочисти гърло и се втренчи в нея, давайки ясно да се разбере, че тя беше натрапницата.

Може би можеше да обясни, че се чувства малко замаяна и просто има нужда да поседне за миг. Подхвана:

— Виж, мога ли да...

Но Даниел си взе скицника и се изправи.

— Дойдох тук да се усамотя — каза той, като я прекъсна рязко. — Ако ти не смяташ да си тръгнеш, ще го направя аз.

Той натика скицника си в раницата. Когато се промуши покрай нея, рамото му докосна нейното. Колкото и кратко да беше докосването, дори през пластове дрехи, Лус почувства стряскащо статично електричество.

За секунда Даниел също остана неподвижен. Обърнаха глави да погледнат назад един към друг, и Лус отвори уста. Но преди тя да успее да каже нещо, Даниел се обърна рязко и вече вървеше бързо към вратата. Лус гледаше как сенките се прокраднаха над главата му, завъртяха се вихрено в кръг, и после се втурнаха през прозореца навън в нощта.

Тя потрепери в мразовития студ, който оставиха след себе си, и дълго след това остана да стои в отдела със специалните колекции, като докосваше рамото си там, където го беше докоснал Даниел, чувствайки как топлината изстива.

[1] Блис (англ. Bliss) — блаженство — Б.пр. ↑

4

ГРОБИЩНА СМЯНА

Ахх, вторник. Ден за гофрети. Откакто Лус се помнеше, летните вторници означаваха прясно кафе, препълнени купи с малини и бита сметана и купчина хрупкави златистокафяви гофрети, която сякаш нямаше свършване. Дори това лято, когато родителите ѝ започнаха да се държат, сякаш бяха леко уплашени от нея, денят на гофретите беше нещо, на което можеше да разчита. Можеше да се претърколи в леглото във вторник сутрин, и преди да си даде сметка, за каквото и да е друго, инстинктивно разбираше кой ден е.

Лус подуши, докато идваше бавно на себе си, после подуши отново малко по-усърдно. Не, нямаше ухание на смес за гофрети с обезмаслено мляко, нямаше нищо, освен оцветения мирис на лющеща се боя. Разтърка сънените си очи и обхвана с поглед тясната си спалня. Приличаше на кадър от телевизионно шоу за ремонтване на жилища, заснет преди ремонта. Дългият кошмар, какъвто бе представлявал понеделникът, възкръсна в паметта ѝ: предаването на клетъчния ѝ телефон, случката с месното руло и мятащите светкавици очи на Моли в столовата; как Даниел я отблъсна в библиотеката. Лус нямаше понятие какво го кара да бъде толкова злобен.

Седна в леглото да погледне през прозореца. Още беше тъмно: слънцето дори още не се беше подало над хоризонта. Никога не се будеше толкова рано. Помисли си, че дори ако я притиснеха да го направи, всъщност не можеше да си спомни някога да е виждала изгрева на слънцето. Честно казано, нещо в самото действие на наблюдаването на изгрева винаги я беше изпълвало с нервност — миговете на очакване, онези мигове точно преди слънцето да надзърне над хоризонта, докато седеше в тъмнината, загледана през редица от дървета. Идеално време за сенки.

Лус издаде очевидно изпълнена с тъга по дома, самотна въздишка, която я накара да се почувства още по-изпълнена с мъка по дома и самотна. Какво щеше да прави през трите часа между

пукването на зората и първия си час? Зазоряване — защо думата отекваше в ушите ѝ? О. Да му се не види. Спомни си, че има да изтърпява наказание.

Измъкна се забързано от леглото, препъвайки се във все още опакованата си торба, и дръпна друг скучен черен пуловер от върха на купчина скучни черни пуловери. Нахлузи вчерашните черни джинси, трепна, когато зърна в огледалото ужасно чорлавата си от спането глава, и се опита да прокара пръсти през косата си, хуквайки през вратата.

Беше задъхана, когато стигна високите до кръста, украсени със сложни фигури порти от ковано желязо на гробището. Задушаваше се от натрапчивия мирис на вонящ змиярник и се чувстваше твърде самотна с мислите си. Къде бяха всички останали? Дали тяхното определение за „зазоряване“ беше различно от нейното? Сведе очи към часовника си. Беше почти шест и петнайсет.

Бяха ѝ казали единствено да чака в гробището, а Лус беше напълно сигурна, че това е единственият вход. Застана на прага, където зърнестият асфалт на паркинга отстъпваше място на обезобразен парцел, пълен с плевели. Забеляза едно самотно глухарче, и ѝ мина през ума, че ако беше по-малка, щеше да скочи към него, а после да си пожелае нещо и да издуха пухчето. Но желанията на сегашната Лус ѝ се струваха твърде тежки за нещо толкова леко.

Изящните порти бяха единственото, което отделяше гробището от паркинга. Доста забележителни за училище с толкова много бодлива тел навсякъде. Лус прокара ръка по портите, проследявайки с пръсти изящните фигури с флорални мотиви. Портите сигурно датираха от дните на Гражданската война, за които говореше Ариана, от времето, когато в гробището бяха погребвали загинали войници. Когато училището към него не бе приютявало разглезени психари. Когато цялото място е било не така обрасло и не толкова обвито в сенки.

Беше странно — останалата част от кампуса беше плоска като лист хартия, но по някакъв начин гробището имаше вдлъбната форма, като на купа. Оттук виждаше склона на цялото обширно място пред нея. Редица след редица прости надгробни камъни се редяха по склоновете като зрители на арена.

Но към средата, в най-ниската точка на гробището, пътеката през землището се извиваше в лабиринт от по-големи гробници от дялан камък, мраморни статуи и мавзолеи. Вероятно в памет на офицерите от Конфедерацията, или просто на войниците, идващи от заможни семейства. Изглеждаха, сякаш отблизо ще са красиви. Но оттук дори само тежестта им сякаш теглеше гробището надолу, почти сякаш някакъв отводнителен канал поглъщаше цялото място.

Зад гърба ѝ се разнесоха стъпки. Когато се извъртя рязко, Лус видя как иззад едно дърво изниква набита, облечена в черно фигура. Пен! Едва сдържа порива си да метне ръце около момичето. Лус никога не се беше радвала толкова да види някого — макар да ѝ бе трудно да повярва, че Пен някога си навлича наказания.

— Не си ли закъсняла? — попита Пен, като спря на няколко стъпки от Лус и развеселено поклати глава към нея, сякаш за да каже: „Бедната новачка“.

— Тук съм от десет минути — каза Лус. — Не си ли ти тази, която е закъсняла?

Пен се ухили:

— Няма начин. Просто съм си ранобудна. Мен никога не ме наказват. — Тя сви рамене и побутна лилавите си очила нагоре по носа. — Но теб — да, заедно с още пет нещастни души, които вероятно се разгневяват все повече с всяка минута, докато те чакат долу при монолита. — Тя се изправи на пръсти и посочи зад Лус, към най-голямата каменна фигура, която се издигаше от средата на най-дълбоката част на гробището. Ако присвиеше очи, Лус можеше да различи едва забележимо група черни фигури, скупчени около основата му.

— Просто казаха, че сборният пункт е в гробището — каза Лус, която вече се чувстваше сломена. — Никой не ми каза къде да отида.

— Е, аз ти казвам: при монолита. Сега слизай там — каза Пен. — Няма да си спечелиш много приятели, като им отнемеш още по-голяма част от сутринта, отколкото вече си им отнела досега.

Лус преглътна. Част от нея искаше да помоли Пен да ѝ покаже пътя. От тук горе приличаше на лабиринт, а Лус не искаше да се загуби в гробището. Внезапно изпита онова нервно чувство, което имаше, когато беше далеч от дома, и знаеше, че то само ще се засили там

вътре. Започна да пука с кокалчетата на пръстите си, без да помръдва от мястото си.

— Лус? — каза Пен, като побутна леко раменете ѝ. — Още стоиш тук.

Лус се опита да отпрати към Пен храбра благодарствена усмивка, но трябваше да се задоволи с несръчна гримаса. После забърза надолу по склона и влезе в сърцето на гробището.

Слънцето още не беше изгряло, но се приближаваше, а именно тези последни няколко мига преди зазоряване винаги ѝ се струваха най-страховити. Втурна се покрай редиците обикновени надгробни камъни. В някакъв момент сигурно са били изправени, но досега вече бяха толкова стари, че повечето от тях се бяха килнали на една или друга страна, придавайки на цялото място вида на комплект страховити плочки за игра на домино.

Зашляпа с черните си кецове през кални локви, тръгна с хрущене по мъртвите листа. Докато отmine участъка с обикновени парцели и стигне до по-специалните гробници, теренът беше станал доста равен, а тя беше напълно объркана. Спря да тича и се опита да си поеме дъх. Гласове. Ако се успокоеше, можеше да дочуе гласове.

— Още пет минути, после изчезвам — каза едно момче.

— Толкова по-зле, че мнението ви няма стойност, господин Спаркс. — Груб глас, който Лус разпозна от вчерашните си занятия. Госпожица Трос — Албатроса. След случката с месното руло Лус беше закъсняла за часа при нея и не може да се каже, че беше направила най-благоприятно впечатление на мрачната, закръглена преподавателка по естествени науки.

— Освен ако някой не иска да си загуби социалните привилегии тази седмица — някой изпъшка сред надгробните камъни — всички ще чакаме търпеливо, сякаш нямаме нищо по-добро за вършене, докато госпожица Прайс реши да ни удостои с присъствието си.

— Тук съм — задъхано каза Лус, като най-сетне зави покрай огромна статуя на херувим.

Госпожица Трос стоеше с ръце на хълбоците, облечена в нещо подобно на вчерашната си свободна черна туника. Рядката ѝ коса с миши цвят беше прилепнала към скалпа, а в матовите ѝ кафяви очи се четеше единствено раздражение от появата на Лус. Биологията винаги

беше затруднявала Лус, а до този момент не правеше нищо, за да подобри оценката си по предмета на госпожица Трос.

Зад Албатроса бяха Ариана, Моли и Роланд, разпръснати около кръг от основи на колони, всичките с лице към голяма разположена точно в центъра им статуя на ангел. В сравнение с останалите статуи, тази изглеждаше по-нова, по-бяла, по-внушителна. А на изваяното бедро на ангела стоеше облегат — без малко да не забележи — Даниел.

Носеше протритото черно кожено яке и яркочервения шал, които бяха привлекли погледа ѝ вчера. Лус обхвана с поглед чорлавата му руса коса, която имаше вид, сякаш още не беше пригладена след съня... което я накара да си помисли как ли изглеждаше Даниел, когато спи... което пък я накара да се изчерви толкова силно, че когато свали поглед от пътя на косата му към очите му, вече беше напълно унижена.

А той вече я гледаше гневно.

— Съжалявам — избълва тя. — Не знаех къде трябва да се съберем. Кълна се, че...

— Спести си го — каза госпожица Трос, като прокара пръст по гърлото си. — Изгуби достатъчно време на всички. Сега, сигурна съм, че всички помните жалкото провинение, което сте извършили, за да се озовете тук. Можете да мислите за това през следващите два часа. Разделете се по двойки. Знаете процедурата. — Тя хвърли поглед към Лус и издиша продължително. — Добре, кой иска протече?

За ужас на Лус, всички останали ученици забиха поглед в краката си. Но после, след една мъчителна минута, пети ученик се показва иззад ъгъла на мавзолея.

— Аз.

Кам. Черната му тениска с остро деколте обгръщаше плътно широките му рамене. Беше почти с трийсет сантиметра по-висок от Роланд, който се дръпна встрани, когато Кам се бутна покрай него и тръгна към Лус. Беше втренчил поглед в нея, докато крачеше напред, движейки се плавно и уверено, чувствайки се толкова добре в облеклото си на ученик от подготвително училище, колкото зле се чувстваше Лус. Част от нея искаше да извърне очи, защото се смущаваше от начина, по който Кам се взираше в нея пред всички. Но по някаква причина беше хипнотизирана. Не можеше да откъсне очи — докато Ариана не пристъпи между тях.

— Моя е — каза тя. — Аз първа си я заплюх.

— Не, не си — каза Кам.

— Да, направих го, ти просто не ме чу, както беше кацнал на онова странно местенце там. — Думите се изляха като порой от устата на Ариана. — Искам я.

— Аз... — понечи да отговори Кам.

Ариана наклони очаквателно глава. Лус преглътна. Дали Кам щеше да настои на своето и да каже, че той също я иска? Не можеха ли просто да забравят за това? Да си изпълнят наказанието в група от трима души?

Кам потупа Лус по ръката.

— Ще те настигна после, става ли? — обърна се към нея, сякаш това бе обещание, което го беше помолила да спази.

Останалите деца скочиха от надгробните камъни, по които бяха насядали, и вкупом се отправиха към един склон.

— Така. Ангелът отмъстител ли искаш, или дебеличките прегърнати влюбени?

Не стана дума за вчерашните събития, или за бележката на Ариана, а по някакъв начин Лус не смяташе, че е редно да повдига, който и да е от тези въпроси пред нея сега. Вместо това погледна нагоре и откри, че от двете ѝ страни стояха две гигантски статуи. Понякога до нея приличаше на творба на Роден. Голи мъж и жена, преплетени в прегръдка. В „Доувър“ беше изучавала френска скулптура и винаги беше смятала произведенията на Роден за най-романтичните творби. Но сега ѝ беше трудно да погледне прегърнатите влюбени, без да помисли за Даниел. Даниел. Който я мразеше. Ако ѝ беше нужно още някакво доказателство за това, след като той на практика се изстреля от библиотеката снощи, трябваше само да си припомни новия гневен поглед, който ѝ беше отправил тази сутрин.

— Къде е ангелът отмъстител? — обърна се тя с въздишка към Ариана.

— Добър избор. Ей тук. — Ариана поведе Лус към масивна мраморна статуя на ангел, който спасяваше земята от задаваща се мъглица. Може би е била интересна творба, по времето, когато е била изсечена. Но сега просто изглеждаше стара и мръсна, покрита с кал и зелен мъх.

— Не разбирам — каза Лус. — Какво ще правим?

— Ще търкаме и ще жулим — каза Ариана, почти напевно. — Обичам да се преструвам, че ги къпя. — С тези думи тя се изкатери тромаво по огромния ангел, като праметна крака през протегнатата да възпре мълнията ръка на статуята, сякаш цялата статуя беше як стар дъб, по който да се катери.

Ужасена, да не би да изглежда, сякаш си проси още неприятности от госпожица Трос, Лус започна да прокарва греблото през основата на статуята. Опита се да разчисти нещо, което приличаше на безкрайна купчина мокри листа.

Три минути по-късно, ръцете я боляха до смърт. Определено не се беше подготвила за такъв вид кална мръсна работа. Лус никога не беше наказвана в „Доувър“, но от онова, което беше дочувала, наказанието се състоеше в това, да напишеш на лист хартия: „Няма да плагиатствам от Интернет“ няколкостотин пъти.

Това беше жестоко. Особено когато всичко, което всъщност беше направила, беше да се блъсне, без да иска, в Моли в столовата. Опитваше се да не прави прибързани преценки в случая; но да чисти калта от гробовете на хора, които бяха мъртви повече от столетие? Лус мразеше живота си напълно точно сега.

После през дърветата най-сетне се процеди тънък лъч слънчева светлина и внезапно гробището придоби цвят. Лус на мига се почувства по-лека. Виждаше на повече от три метра пред себе си. Виждаше Даниел... който работеше рамо до рамо с Моли.

Сърцето на Лус се сви. Чувството на въздушна лекота изчезна.

Погледна Ариана, която я стрелна със съчувствен поглед, сякаш казваше: „Това е гадно“, но продължи да работи.

— Хей — прошепна високо Лус.

Ариана вдигна пръст към устните си, но направи знак на Лус да се покатери до нея.

Съвсем не така грациозно и ловко, Лус сграбчи ръката на статуята и се метна на пиедестала. Щом се увери напълно, че няма да се търкулне на земята, прошепна:

— Значи... Даниел и Моли са приятели?

Ариана изсумтя:

— Няма начин, абсолютно не могат да се понасят — каза тя бързо, после направи пауза: — Защо питаш?

Лус посочи към двамата, които не правеха каквото и да било, за да почистят наслоилата се мръсотия от определения им гроб. Стояха близо един до друг, подпираха се на греблата и водеха разговор, който Лус отчаяно искаше да чуе.

— На мен ми приличат на приятели.

— Това е наказание — каза рязко Ариана. — Трябва да сте по двойки. Да не мислиш, че Роланд и онзи кльоцав досадник там са приятели? — Тя посочи към Роланд и Кам. Изглежда, спореха как е най-добре да си поделят работата по статуята на влюбените. — Приятелчета по наказание не е равно на приятели в истинския живот.

Ариана погледна отново към Лус, която почувства как лицето ѝ посърва, въпреки упоритите ѝ усилия да остане невъзмутима.

— Виж, Лус, нямах предвид... — Тя замълча, без да си довърши изречението. — Добре, като оставим настрана факта, че ме накара да си изгубя поне двайсет минути от сутринта, нямам проблем с теб. Всъщност, мисля, че си донякъде интересна. Един вид, свежа. Така казано, не знам какво си очаквала по отношение на сантиментално-излиятелните приятелства тук в „Меч и Кръст“. Но нека да съм първата, която ще ти каже, че просто не е толкова лесно. Тези хора са тук, защото имат товар от провинения. Говоря за наистина тежки провинения, за които човек наистина трябва да си плати. Схващаш ли?

Лус сви рамене, обзета от смущение.

— Беше просто въпрос.

Ариана се подсмихна:

— Винаги ли се държиш толкова отбранително? Какво, по дяволите, си направила, за да попаднеш тук, във всеки случай?

На Лус не ѝ се говореше за това. Може би Ариана беше права, щеше да е по-добре да не се опитва да се сприятелява. Скочи долу и отново се зае да атакува мъха в основата на статуята.

За нещастие, Ариана беше заинтригувана. Тя също скочи долу и стовари греблото си върху това на Лус, като го прикова на място.

— Ооо, кажи ми, кажи ми, кажи ми — насмешливо пропя тя.

Лицето на Ариана беше толкова близо до това на Лус, че напомни на Лус как вчера се беше навела над Ариана, след като тя започна да се гърчи в конвулсии. Бяха споделили един миг, нали? А част от Лус отчаяно искаше да поговори с някого. Лятото с родителите

й беше толкова дълго и задушавашо. Въздъхна, като опря чело на дръжката на греблото.

От нервност, солен вкус изпълни устата й, но не можеше да преглътне, за да го прогони. Последния път, когато беше навлязла в тези подробности, беше заради съдебна заповед. Предпочиташе възможно най-скоро да ги забрави, но колкото по-дълго Ариана се взираше в нея с настойчивия си поглед, толкова по-ясни ставаха думите, и толкова по-близо напиреха до върха на езика й.

— Една нощ бях с един приятел — започна да обяснява тя, като си пое дъх продължително и дълбоко. — И се случи нещо ужасно. — Затвори очи, като се молеше сцената да не оживее внезапно под червено-черния мрак на клепачите й. — Избухна пожар. Аз успях да се измъкна... а той — не.

Ариана се прозя, изпълнена с далеч по-малко ужас от историята, отколкото Лус.

— Както и да е — продължи Лус, — след това не можех да си спомня подробностите, как се случи. След това, което помнех — във всеки случай, след това, което казах на съдията — предполагам, са помислили, че съм луда. — Опита се да се усмихне, но усмивката й се стори насилена.

За изненада на Лус, Ариана стисна рамото й. И за секунда лицето й изглеждаше наистина искрено. После изражението отново се смени с ироничната усмивка.

— Всички сме толкова криворазбрани, нали? — Тя смушка Лус с пръст в корема. — Знаеш ли, Роланд и аз тъкмо си говорехме, че нямаме никакви приятели пиромани. А всички знаят, че ти трябва един добър пиroman, за да извършиш каквато и да е лудория в поправителното училище, която да си струва усилието. — Тя вече кроеше планове. — Роланд мислеше, че може би онова другото ново хлапе, Тод... но аз по-скоро бих свързала съдбата си с теб. Трябва всички да обединим усилия някой път.

Лус преглътна с усилие. Не беше пиromanка. Но беше приключила с разговорите за миналото си: дори нямаше желание да се защитава.

— Ооо, само почакай, докато Роланд научи — каза Ариана, като захвърли греблото си. — Ти си като сбъднатата ни мечта.

Лус отвори уста да възрази, но Ариана вече си беше тръгнала. Направо върхът, помисли си Лус, докато слушаше как обувките на Ариана шляпат в калта. Сега беше само въпрос на минути, преди мълвата да обиколи гробището и да стигне до Даниел.

Останала отново сама, тя погледна статуята. Въпреки че вече беше разчистила огромна купчина мъх и тор, ангелът изглеждаше по-мръсен от всякога. Цялото начинание ѝ се струваше абсолютно безцелно. Съмняваше се дали и без друго някой идва да посети това място. Съмняваше се също и че някой от останалите наказани още работи.

Погледът ѝ случайно попадна върху Даниел, който наистина работеше. Много прилежно търкаше с телена четка някаква плесен от бронзовия надпис на една гробница. Дори беше запретнал ръкавите на пуловера си и Лус видя, че мускулите му се напругаха, докато работеше. Въздъхна, и — не можеше да се сдържи — облегна лакът на каменния ангел, за да го наблюдава.

Винаги се е трудил толкова усърдно.

Лус бързо тръсна глава. Това пък откъде се беше взело? Нямаше представа какво означава. И въпреки това, именно тя си го беше помислила. Това беше от онези фрази, които понякога се оформяха в ума ѝ точно преди да се унесе в сън. Безсмислен брътвеж, който никога не можеше да свърже с нищо извън сънищата си. Но ето че сега беше напълно будна.

Трябваше да се справи с цялата тази история с Даниел. Познаваше го от един ден, а вече чувстваше как се плъзга към много странно и непознато място.

— Вероятно е най-добре да стоиш далече от него — изрече един студен глас зад гърба ѝ.

Лус рязко се извърна и откри Моли, в същата поза, в която я беше открила вчера: с ръце на хълбоците, с пламнали от гняв пробити ноздри. Пен ѝ беше разказала, че изненадващото правило на „Меч и Кръст“, което позволяваше пиърсингите по лицата, идвало от нежеланието на самия директор да махне диамантената пластинка в ухото си.

— От кого? — попита тя Моли, със съзнанието, че звучи глупаво. Моли завъртя очи:

— Просто ми имай доверие, когато ти казвам, че ще е изключително лоша идея да си паднеш по Даниел.

Преди Лус да успее да отговори, Моли беше изчезнала. Но Даниел — почти сякаш беше чул името си — гледаше право към нея. А после тръгна директно към нея.

Тя разбра, че слънцето се бе скрило зад облак. Ако успееше да се откъсне от втренчения му поглед, можеше да вдигне очи и да го види сама. Но не можеше да вдигне поглед, не можеше да извърне очи, и по някаква причина трябваше да присвие очи, за да го види. Почти сякаш Даниел излъчваше собствена светлина, която я заслепяваше. Неясен звънтящ шум изпълни ушите ѝ, а коленете ѝ започнаха да треперят.

Искаше да вдигне греблото си и да се престори, че не го е видяла да идва. Но беше твърде късно да си придава вид на хладнокръвна.

— Какво ти каза тя? — попита той.

— Ъм — поколеба се тя, като си блъскаше ума за някаква по-смислена лъжа. Не ѝ хрумна нищо. Изпука с кокалчетата на пръстите си.

Даниел покри ръката ѝ със своята.

— Мразя, когато правиш това.

Лус инстинктивно се отдръпна. Допирът на ръката му върху нейната беше толкова мимолетен и въпреки това почувства как лицето ѝ пламна. Той искаше да каже, че това е болното му място, нали така? Че пукането на кокалчета го дразни винаги, който и да го прави? Защото думите, че мрази, когато тя прави това, намекваха, че я е виждал да го прави преди. А не беше възможно. Та той едва я познаваше.

Тогава защо имаше чувството, че са водили този спор и преди?

— Моли ми каза да стоя далеч от теб — каза тя накрая.

Даниел наклони глава на една страна, после на друга, сякаш обмисляше чутото:

— Вероятно е права.

Лус потръпна. Една сянка се понесе над тях, като затъмни лицето на ангела точно за толкова време, че Лус да се разтревожи. Тя затвори очи и се опита да диша, молейки се Даниел да не долови нищо странно.

Но паниката се надигаше в нея. Искаше да побегне. Не можеше да побегне. Ами ако се изгубеше в гробището?

Даниел проследи погледа ѝ към небето:

— Какво има?

— Нищо.

— Е, ще го направиш ли? — попита той, като скръсти ръце на гърдите си, сякаш я предизвикваше.

— Кое? — попита тя. Да побегне ли?

Даниел пристъпи към нея. Сега беше на по-малко от трийсетина сантиметра. Тя затаи дъх. Задържа тялото си съвсем неподвижно. Зачака.

— Ще стоиш ли далече от мен?

Почти прозвуча, сякаш флиртуваше.

Но Лус беше напълно смутена. Челото ѝ бе влажно от пот, и тя притисна слепоочия между двата си пръста, като се опитваше да овладее отново тялото си, опитваше се да го изтръгне от неговия контрол. Беше напълно неподготвена да отговори на флирта. Тоест, ако той наистина флиртуваше.

Тя отстъпи назад:

— Предполагам.

— Не те чух — прошепна той, като повдигна вежда и пристъпи още една крачка по-близо.

Лус отново се дръпна назад, този път по-далече. Почти се блъсна в основата на статуята и почувства как зърнестото каменно стъпало на ангела одраска гърба ѝ. Втора, по-тъмна, по-студена сянка профуча над тях. Можеше да се закълне, че Даниел потръпна заедно с нея.

А после дълбокият тътен на нещо тежко стресна и двамата. Лус ахна, когато горната част на мраморната статуя се залюля над тях, като клон на дърво, полюшван от вятреца. За секунда сякаш кръжеше във въздуха.

Лус и Даниел стояха втрещени в ангела. И двамата знаеха, че всеки момент ще падне. Главата на ангела се наведе бавно към тях, сякаш той се молеше — а после цялата статуя набра скорост и започна да се устремява надолу. Лус почувства как ръката на Даниел се обвива около китката ѝ мигновено, здраво, сякаш знаеше точно къде започва и къде свършва тя. Другата му ръка покри главата ѝ и я натисна надолу, точно когато статуята рухна върху тях. Точно на мястото, където бяха преди секунда. Приземи се с мощен трясък — с главата напред в калта,

с все още опрени в пиедестала крака, оставяйки малък триъгълник отдолу, където се бяха снишили Даниел и Лус.

Задъхваха се, плътно един до друг: очите на Даниел бяха изплашени. Между телата им и статуята имаше само няколко сантиметра.

— Лус? — прошепна той.

Тя можа единствено да кимне.

Очите му се присвиха:

— Какво видя?

После се появи една ръка и Лус почувства как я издърпват от пространството под статуята. Усети драскане по гърба, а после — полъх на вятър. Отново видя потрепване на дневна светлина. Всички участници в наказанието стояха със зяпнали уста, с изключение на госпожица Трос, която гледаше гневно, и Кам, който помогна на Лус да се изправи на крака.

— Добре ли си? — попита Кам, като я огледа бързо за ожулвания и синини и изтупа малко пръст от рамото ѝ. — Видях статуята да пада и притичах да опитам да я спра, но тя вече беше... сигурно си била наистина ужасена.

Лус не реагира. Ужасът беше само част от онова, което беше изпитала.

Даниел, вече на крака, дори не се обърна да види дали тя е добре. Просто си тръгна.

Челюстта на Лус увисна, докато го гледаше как си отива, докато гледаше как, изглежда, никой от другите не се интересуваше, че той се беше измъкнал.

— Какво направихте? — попита госпожица Трос.

— Не знам. В един миг стояхме — Лус хвърли поглед към госпожица Трос, — ъм... работехме... там. И в следващия момент статуята просто падна.

Албатросът се наведе да огледа разбития ангел. Главата му се беше пукнала право през средата. Тя взе да мърмори нещо за природни сили и стари камъни.

Но онова, което се загнезди в Лус, беше гласът в ухото ѝ, дори след като всички останали се бяха заловили отново за работа. Беше Моли, само на сантиметри зад рамото ѝ, която прошепна:

— Май някой ще трябва да започне да слуша, когато давам съвети.

5

ВЪТРЕШНИЯТ КРЪГ

— Никога повече не ме плаши така! — смъмри Кали Лус в сряда вечерта.

Беше точно преди залез-слънце, и Лус се беше свила в телефонната кабина на „Меч и Кръст“ — миниатюрно бежово оградено пространство в средата на предната канцелария. Далеч не беше усамотено, но поне никой друг не се мотаеше наоколо. Ръцете още я боляха от гробищната смяна по време на вчерашното наказание, гордостта ѝ още беше наранена от начина, по който Даниел избяга в мига, щом ги издърпаха изпод статуята. Но за петнайсет минути Лус усилено се опитваше да изтика всичко това от ума си, да попие всяка блажено трескава дума, която най-добрата ѝ приятелка успееше да изстреля в определеното време. Беше ѝ толкова хубаво да чуе пронизителния глас на Кали, та почти не я беше грижа, че тя ѝ крещи.

— Обещахме си, че няма да минава и час, без да си говорим — продължи обвинително Кали. — Помислих си, че някой те е изял жива! Или че може би са те натикали в изолатор, в някоя от онези усмирителни ризи, дето трябва да си прегризеш ръкава, за да си почешеш лицето. Съдейки по всичко, направо можеше да си слязла в деветия кръг на...

— Добре, мамо — каза Лус, като се засмя и встъпи в ролята си на инструктор по дишане на Кали. — Отпусни се. — За частица от секундата се почувства виновна, че не беше използвала правото си на едно телефонно обаждане, за да избере номера на истинската си майка. Но знаеше, че Кали щеше да откачи, ако някога откриеше, че Лус не се беше възползвала още от първата си възможност да се свърже с нея. И по някакъв странен начин, винаги беше успокояващо да чуе истеричния глас на Кали. Това беше една от многото причини, поради които двете си пасваха толкова добре: Прекомерната параноя на най-добрата ѝ приятелка всъщност действаше успокояващо на Лус. Направо можеше да си представи Кали в стаята ѝ в общежитието на

„Доувър“, как крачи по яркооранжевото си килимче, с препарат за избелване на коса, разплескан по корема ѝ, и пяна за педикюр, разделяща все още неизсъхналите оцветени в тъмночервено нокти на краката ѝ.

— Не ме мамосвай! — тросна се Кали. — Разказвай. Какви са другите хлапета? Всичките ли са страховити и се тъпчат с диуретици като по филмите? Ами часовете ти? Как е храната?

През телефонната слушалка Лус дочуваше музиката от „Ваканция в Рим“, която се носеше на заден план от миниатюрния телевизор на Кали. Любимата сцена на Лус винаги беше онази, в която Одри Хепбърн се събуждаше в стаята на Грегъри Пек, все още убедена, че цялата предишна нощ е била сън. Лус затвори очи и се опита да си представи мислено кадъра. Като имитираше сънливия шепот на Одри, тя цитира репликата, която знаеше, че Кали ще разпознае:

— Имаше един мъж, той беше толкова зъл към мен. Беше прекрасно.

— Добре, принцесо, искам да чуя за твоя живот — подметна Кали.

За нещастие, в „Меч и Кръст“ нямаше нищо, което Лус дори би си помислила да опише като прекрасно. Като си помисли за Даниел за — о, за осемдесети път през този ден — осъзна, че единственият паралел между живота ѝ и „Ваканция в Рим“ беше, че и тя, и Одри имаха мъж, който беше агресивно груб и не проявяваше интерес към тях. Лус опря глава на бежовия линолеум на стените на кабината. Някой беше издълбал думите „чакам добър случай“. При нормални обстоятелства, именно в този момент Лус щеше да си признае пред Кали всичко за Даниел.

Само че по някаква причина не го направи.

Каквото и да поискаше евентуално да каже за Даниел, то нямаше да се основава на нищо, случило се действително между тях. А Кали си падаше по момчета, които полагат усилие да покажат, че са достойни за теб. Щеше да иска да чуе неща от рода на това, колко пъти той е държал вратата на Лус, или пък дали е забелязал колко добър е френският ѝ. Кали не смяташе, че има нещо лошо в това, момчетата да пишат глупави любовни стихове, от онези, които Лус никога не можеше да приеме на сериозно. Лус щеше да бъде жестоко лаконична

по отношение на нещата, които имаше да каже за Даниел. Всъщност Кали щеше да е много по-заинтригувана да чуе нещо за някой като Кам.

— Ами, наистина има едно момче — прошепна Лус в телефонната слушалка.

— Знаех си! — изпищя Кали. — Името.

Даниел. Даниел. Лус прочисти гърло:

— Кам.

— Прямо, без усложнения. Разбирам. Започни от началото.

— Е, всъщност още нищо не се е случило.

— Той мисли, че си прекрасна, дрън-дрън-дрън. Казах ти, че късо подстриганата коса те прави да изглеждаш като Одри. Стигай до хубавата част.

— Ами... — Лус млъкна рязко. Звукът от стъпки във фоайето я накара да замълчи. Подаде се леко навън от кабината и изпружи врат да види кой прекъсва най-хубавите ѝ петнайсет минути от цели три дни насам.

Кам идваше към нея.

За вълка говорим... Тя преглътна ужасяващо неубедителните думи, които напиреха на върха на езика ѝ: Той ми даде перцето си за китара. Още беше в джоба ѝ.

Кам се държеше небрежно, сякаш по някакъв късмет не я беше чул какво казва. Той сякаш беше единственото хлапе в „Меч и Кръст“, което не сменяше училищната си униформа с други дрехи в мига, щом часовете приключеха. Но наситеният черен цвят допринасяше за добрия му външен вид точно толкова, колкото правеше Лус да прилича на момиче от касата на някоя бакалница.

Кам въртеше в ръце златен джобен часовник, който се поклащаше от дълъг ланец, омотан около показалеца му. Лус проследи за миг светлата дъга, която описваше, почти хипнотизирана, докато Кам рязко удари циферблата на часовника в юмрука си и той спря. Кам погледна надолу към часовника, после вдигна очи към нея.

— Съжалявам. — Той смутено присви устни. — Мислех, че съм се записал за телефонния разговор в седем часа. — Той сви рамене. — Но сигурно съм го записал погрешно.

Сърцето на Лус се сви, когато погледна часовника си. Двете с Кали едва си бяха разменили петнайсет думи — как можеше

петнайсетте ѝ минути вече да са изтекли?

— Лус? Ало? — Кали звучеше нетърпеливо от другата страна на линията. — Държиш се странно. Има ли нещо, което не ми казваш? Да не си ме заместила вече с някое грубо момиче от поправителното училище? Какво ще кажеш за момчето?

— Шшшшт — изсъска Лус в телефонната слушалка. — Кам, чакай — извика тя, като отдръпна слушалката от устата си. Той вече беше на половината път до вратата. — Само секунда, тъкмо — тя преглътна — тъкмо тръгнах.

Кам пхна джобния часовник в предния джоб на черния си блейзър и забърза обратно към Лус. Повдигна вежди и се засмя, когато чу в слушалката как гласът на Кали се усили:

— Да не си посмяла да ми затвориш — възропта Кали. — Нищо не си ми разказала. Нищо!

— Не искам да вбесявам никого — пошегува се Кам, като посочи телефона, от който се носеха звуци, подобни на лай. — Вземи и моето време, ще ми се реваншираш друг път.

— Не — каза Лус бързо. Колкото и отчаяно да ѝ се искаше да продължи да говори с Кали, предполагаше, че Кам вероятно изпитва същото към онзи, на когото беше дошъл да се обади. А за разлика от много хора в това училище, единствено Кам се беше държал с нея мило. Не искаше да го кара да се отказва от реда си за телефона, особено сега, когато тя щеше да е твърде нервна, за да клюкарства с Кали по негов адрес.

— Кали — каза тя, като въздъхна в слушалката. — Трябва да вървя. Ще се обадя отново възможно най... — Но дотогава в ухото ѝ вече се чуваше само смътното жужене на сигнала „свободно“. Самият телефон беше нагласен да прекратява всеки разговор при изтичането на петнайсет минути. Сега видя малкия таймер в основата му, на който примигваха три нули. Дори не бяха успели да се сбогуват, а сега щеше да се наложи да чака още цяла седмица, за да се обади. Времето се разпростря в ума на Лус като безкрайна пропаст.

— Най-добра приятелка завинаги? — попита Кам, като се облегна на стената на кабината до Лус. Тъмните му вежди все още бяха извити. — Имам три по-малки сестри, на практика мога да подуша вибрациите „най-добра приятелка“ през телефона. — Наведе се напред, сякаш се канеше да подуши Лус, което я накара да се

изкиска... а след това да замръзне. Неочакваната му близост беше накарала сърцето ѝ да се разтупти бързо.

— Нека да позная. — Кам изправи гръб и повдигна брадичка. — Искаше да узнае всичко за лошите момчета от поправителното училище?

— Не! — Лус ожесточено поклати глава, за да отрече, че в ума ѝ изобщо се въртят мисли за момчета... докато не осъзна, че Кам само се шегуваше. Изчерви се и се опита да се пошегува в отговор. — Тоест, казах ѝ, че тук няма нито едно добро момче...

Кам примигна.

— Точно затова е толкова вълнуващо. Не мислиш ли? — По някакъв начин успяваше да стои съвсем неподвижен, което накара Лус да застане съвсем неподвижна, а това пък накара тиктакането на часовника в джоба му да ѝ се стори по-силно, отколкото беше възможно.

Застинала до Кам, Лус внезапно потръпна, когато нещо черно връхлетя в коридора. Сянката сякаш съвсем умишлено заподскача по плоскостите на тавана, като затъмни една, после следваща, а после — трета. По дяволите. Никога не беше добре да е насаме с някого — особено някой, толкова съсредоточен върху нея, както беше Кам в момента — когато се появяха сенките. Почувства как се дръпва рязко, като се опитваше да изглежда спокойна, докато тъмнината се въртеше около вентилатора на тавана във вихрен танц. Ако беше само това, би могла да го понесе. Може би. Но освен това сянката издаваше най-страшния от ужасните си звуци — звук, подобен на онзи, който Лус беше чула, докато гледаше как едно невръстно бухалче пада от ниската палма, на която бе кацнало, и се задушаваше до смърт. Искаше ѝ се Кам просто да спре да я гледа. Искаше ѝ се да се случи нещо, което да отклони вниманието му. Искаше ѝ се...

Да влезе Даниел Григори.

И тогава той наистина влезе. Беше спасена от прекрасното момче, облечено в прокъсани джинси, целите на дупки, и още по-прокъсана тениска. Не изглеждаше точно като спасител — прегърбен над тежката купчина с библиотечни книги, със сиви торбички под сивите очи. Даниел всъщност изглеждаше някак разбит. Русата му коса падаше унило над очите, а когато те се спряха върху Лус и Кам, Лус видя как се присвиват. Беше толкова заета да се измъчва с мисълта

какво ли беше направила този път, за да подразни Даниел, че почти не осъзна невероятното нещо, което се беше случило. В мига, преди вратата към фойето да се затвори зад тях, сянката се плъзна през нея и изчезна в нощта. Сякаш някой бе разчистил целия пясък от коридора с прахосмукачка.

Даниел само кимна в тяхната посока и дори не забави ход, докато минаваше.

Лус погледна Кам, който наблюдаваше Даниел. Обърна се към Лус и каза по-високо, отколкото беше необходимо:

— За малко да забравя да ти кажа. Устройвам малко парти в стаята си довечера след Социалните мероприятия. Много ще се радвам да дойдеш.

Даниел още беше достатъчно близо, за да ги чуе. Лус нямаше представа какви са тези Социални мероприятия, но преди това трябваше да се срещне с Пен. Имаха намерение да отидат заедно.

Погледът ѝ остана прикован в тила на Даниел, макар да знаеше, че трябва да отговори на Кам за партито, и това наистина не би трябвало да е толкова трудно, но когато Даниел се обърна и погледна назад към нея с очи, за които тя можеше да се закълне, че са изпълнени с печал, телефонът зад гърба ѝ започна да звъни, а Кам посегна към него и каза:

— Трябва да проведе този разговор, Лус. Ще бъдеш ли там?

Даниел кимна, почти незабележимо.

— Да — каза Лус на Кам. — Да.

* * *

— Още не разбирам защо трябва да тичаме — задъхваше се Лус двайсет минути по-късно. Опитваше се да не изостава от Пен, докато се придвижваха с усилие обратно през училищното землище към аудиторията за тайнственото Социално мероприятие в сряда вечер, което Пен още не беше обяснила. Лус едва имаше достатъчно време да стигне горе до стаята си, да си сложи набързо гланц за устни и похубавите джинси, в случай че социалното мероприятие беше от онзи вид. Още се опитваше да забави дишането си след сблъсъка с Кам и

Даниел, когато Пен нахълта в стаята ѝ, за да я извлече обратно през вратата.

— Хората, които хронично закъсняват, никога не разбират многобройните начини, по които объркват програмата на точните и нормалните хора — каза Пен на Лус, докато шляпаха през един особено подгизнал участък на ливадата.

— Ха! — Зад тях избухна смях.

Лус погледна назад и почувства как лицето ѝ грейва, когато видя бледата, кльощава фигура на Ариана да подтичва, за да ги настигне. — Кой шарлатанин ти каза, че си нормална, Пен? — Ариана смушка Лус и посочи надолу: — Внимавай за плаващите пясъци!

Лус спря рязко, като разплиска вода около себе си, точно преди да нагази в един страховито тинест участък от ливадата.

— Моля ви, нека някой ми каже къде отиваме!

— Сряда вечер — каза Пен с равен тон. — Вечер за светски събития.

— Като... танцова забава или нещо от този род? — попита Лус: из ума ѝ вече се мяркаха видения за Даниел и Кам на дансинга.

Ариана издаде презрителен звук.

— Танц със смъртоносната скука. Терминът „светски“ е от типичните заблуждаващи приказки на „Меч и Кръст“. Разбираш ли, от тях се изисква да планират светски събития за нас, но освен това те изпитват ужас да планират светски събития за нас. Омагьосан кръг.

— Така че вместо това — добави Пен — организират тези наистина ужасни мероприятия като филмови вечери, последвани от лекции за филма, или — Боже, помниш ли миналия семестър?

— Онзи, когато имаше цял симпозиум върху таксидермията?

— Толкова, толкова зловещо. — Пен поклати глава.

— Тази вечер, скъпа — провлече Ариана — ще ни се размине леко. Всичко, което трябва да направим, е да проспим един от трите филма, които се въртят периодично във видеотеката на „Меч и Кръст“. Кой мислиш, че ще е тази вечер, Пенилоуфър? „Звездният човек?“ „Джо срещу вулкана?“ Или „Уикенд при Бърни?“

— „Звездният човек“ е — изстена Пен.

Ариана стрелна Лус с изненадан поглед.

— Тя знае всичко.

— Чакайте малко — каза Лус, като заобиколи на пръсти подвижните пясъци и сниши гласа си до шепот, когато наближиха канцеларията на училището. — Ако всички сте гледали тези филми толкова пъти, защо така сте се разбързали да стигнете там?

Пен отвори тежките метални врати към „аудиторията“, което — осъзна Лус — беше евфемизъм за обикновена стара стая с ниски, окачени тавани и столове, подредени с лице към празна бяла стена.

— Не ти трябва да се закотвяш на горещия стол до господин Коул — обясни Ариана, като посочи учителя. Той беше забил нос дълбоко в някаква дебела книга, заобиколен от малкото останали празни столове в стаята.

Когато трите момичета пристъпиха през детектора за метал на вратата, Пен каза:

— Който седне там, трябва да му помага да раздаде ежеседмичните си „обзори на душевното здраве“.

— Кое то нямаше да е толкова лошо... — обади се Ариана.

— ... Ако не се налагаше да стоим до късно, за да анализираме находките — довърши Пен.

— Следователно пропускайки — каза Ариана, като се ухили, насочвайки Лус към втория ред, докато шепнеше — купона след приключването.

Най-после бяха стигнали до същността на въпроса. Лус се подсмихна.

— Чух за това — каза тя, поне веднъж за разнообразие почувствала се поне малко вътре в нещата. — В стаята на Кам е, нали?

Ариана погледна Лус за секунда и прокара език по зъбите си. После плъзна поглед покрай нея, почти през нея.

— Хей, Тод — повика го тя, като помахаше само с върховете на пръстите си. Бутна Лус в един стол, настани се на безопасното място до нея (все още през два стола от господин Коул), и потупа горещата седалка. — Ела да седнеш при нас, Т-ман!

Тод, който пристъпваше от крак на крак на прага, изглеждаше изпълнен с огромно облекчение да получи указание, каквото и да е указание. Тръгна към тях, като преглъщаше. Едва се беше стоварил на стола, когато господин Коул вдигна поглед от книгата си, почисти очилата си с носната си кърпа, и каза:

— Тод, радвам се, че си тук. Питам се дали можеш да ми помогнеш с една малка услуга след филма. Разбираш ли, диаграмата на Вен^[1] е много полезно средство за...

— Колко подло! — Пен внезапно подаде лице между Ариана и Лус.

Ариана сви рамене и извади огромна торбичка пуканки от голямата си чанта.

— Това е пределният брой нови ученици, за които мога да се грижа — каза тя, като подхвърли на Лус пуканка с много масло. — Късметлии.

Когато стаята притъмня, Лус се огледа наоколо, докато очите ѝ се спряха върху Кам. Помисли си за прекъснатото си клюкарстване с Кали по телефона, и как приятелката ѝ винаги казваше, че да гледаш филм с някое момче е най-добрият начин да разбереш разни неща за него, неща, които може и да не излязат наяве в разговор. Като гледаше Кам, Лус си помисли, че разбира какво е имала предвид Кали: Щеше да има нещо вълнуващо в това, да поглежда с крайчеца на окото си, за да разбере какви шеги се струват смешни на Кам, да се разсмее заедно с него.

Когато погледът му срещна нейния, Лус изпита смутено инстинктивно желание да извърне очи. Но после, преди да успее да го направи, лицето на Кам грейна в широка усмивка. Това я накара да се почувства забележително несмутена, че са я хванали да зяпа. Когато той вдигна ръка да ѝ помахва, Лус не можеше да не си спомни как точно обратното се беше случило няколкото пъти, когато Даниел я беше хванал да го гледа.

Даниел пристигна заедно с Роланд, достатъчно късно, че Ранди вече да е преброила присъстващите, достатъчно късно, че единствените останали места за сядане да са на пода в предната част на стаята. Даниел мина през лъча светлина на прожектора и Лус за пръв път забеляза сребърна верижка на шията му, и нещо като медальон, пъхнато в тениската му. После той се сниши и тя напълно го изгуби от поглед. Не виждаше дори профила му.

Както се оказа, „Звездният човек“ не беше особено забавен; непрекъснатите имитации на Джеф Бриджис от страна на учениците обаче бяха. На Лус ѝ беше трудно да задържи вниманието си върху

сюжета. Освен това започваше да изпитва онова неловко, ледено усещане в тила. Нещо бе на път да се случи.

Когато сенките дойдоха този път, Лус ги очакваше. После започна да мисли за това и пресметна на пръсти. Сенките се появяваха обезпокояващо често и Лус не можеше да определи дали просто беше нервна в „Меч и Кръст“... или това означаваше нещо друго. Никога преди сенките не се бяха държали така...

Те се просмукаха над нея в аудиторията, после се плъзнаха по страните на киноекрана, а накрая се прокраднаха по очертанията на подовата настилка като разлято мастило. Лус се вкопчи в долната част на стола си и почувства как мъчителен болезнен страх набъбва през краката и ръцете ѝ. Стегна всички мускули на тялото си, но не можеше да сдържи треперенето. Стисване по лявото коляно я накара да погледне към Ариана.

— Добре ли си? — изрече Ариана само с устни.

Лус кимна и обви ръце около раменете си, като се преструваше, че просто ѝ е студено. Пожела си наистина да беше така, но точно тази мразовита тръпка нямаше нищо общо с твърде усърдната климатична инсталация на „Меч и Кръст“.

Почувства как сенките подръпват стъпалата ѝ под стола. Останаха така, като непосилен товар по време на целия филм, а всяка минута се влачеше като цяла вечност.

* * *

Час по-късно, Ариана притисна око към шпионката на боядисаната в бронзов цвят врата на стаята на Кам в общежитието.

— Ю-хуу — пропя тя, като се кикотеше. — Веселбата започва!

Тя измъкна ярко розова боа от пера от същата вълшебна чанта от тъкан за килими, от която се бе появила торбичката с пуканки.

— Повдигни ме — каза тя на Лус, като люлееше крак във въздуха.

Лус преплете пръсти и ги постави под черния ботуш на Ариана. Проследи как Ариана се отблъсна от земята и покри с боата лицевата част на охранителната камера в коридора, докато посягаше зад устройството и го изключваше.

— И това изобщо не е подозрително, или нещо такова — каза Пен.

— На чия страна си? — изстреля в отговор Ариана. — На „червените“? Или на тези, които искат да се позабавляват?

— Просто казвам, че има по-хитри начини — изсумтя Пен, когато Ариана скочи долу. Ариана праметна боата върху раменете на Лус, и Лус се засмя и започна да се полюшва в такт с песента в стил „Мотаун“, която дочуваха през вратата. Но когато Лус подаде боата на Пен да я сложи за малко, с изненада видя, че тя още изглеждаше нервна. Пен си гризеше ноктите, а по челото ѝ беше избила пот. Сред влажната южняшка септемврийска горещина, Пен носеше шест пуловера — на нея никога не ѝ беше топло.

— Какво има? — попита Лус, като се наведе към нея.

Пен подръпна крайчеца на ръкава си и сви рамене. Имаше вид, сякаш тъкмо се канеше да отговори, когато вратата зад тях се отвори. Мярна се струйка цигарен дим, чу се оглушителна музика, и внезапно Кам ги посрещна с отворени обятия.

— Успя — каза той, като се усмихна на Лус. Дори на мъждивата светлина устните му блестяха, сякаш бяха изцапани с малини. Когато я гушна в прегръдка, тя се почувства мъничка и защитена. Прегръдката продължи само миг: после той се обърна да кимне за поздрав на другите две момичета, и Лус изпита лека гордост, че именно тя е получила прегръдката.

Зад гърба на Кам малката, тъмна стая беше претъпкана с хора. Роланд стоеше в един ъгъл, до грамофона, и беше вдигнал няколко плочи към светлината на черна лампа. Двойката, която Лус беше видяла във вътрешния двор преди няколко дни, се беше сгушила, притисната към прозореца. Момчетата с белите официални ризи, които приличаха на ученици от подготвително училище, се бяха скупчили заедно, и от време на време хвърляха погледи към момчетата. Ариана побърза да се стрелне през стаята към бюрото на Кам, което изглежда служеше и като бар. Почти веднага, тя намести между краката си бутилка шампанско и се смееше, докато се опитваше да измъкне тапата.

Лус беше смаяна. Не бе знаела как да се добере до алкохол дори в „Доувър“, където външният свят беше много по-достъпен. Кам се беше върнал в „Меч и Кръст“ само от няколко дни, но изглежда, вече

знаеше как да вмъкне контрабандно всичко необходимо, за да организира истинска вечерна вакханалия, на която да се появи цялото училище. А по някакъв начин всички останали вътре смятаха това за нормално.

Все още застанала на прага, тя чу пукота, после радостните възгласи на останалите от тълпата, после гласът на Ариана, която се провикна:

— Лусиндааа, влизай вътре. Ще вдигна тост.

Лус усещаше привличането на партито, но Пен съвсем не изглеждаше толкова готова да се размърда.

— Ти върви — каза тя, като махна с ръка на Лус.

— Какво има? Не искаш ли да влезеш? — Истината беше, че самата Лус бе леко нервна. Нямаше представа какво става на подобни сбирки и тъй като още не беше сигурна колко надеждна е Ариана, определено щеше да се чувства по-добре, ако Пен беше до нея.

Но Пен се намръщи:

— Аз... не се чувствам на място тук. Моето място са библиотеките... указания за използване на Пауър Пойнт, такива неща. Ако ти е нужно да изровиш нечие досие, аз съм твой човек. Но това... — Тя застана на пръсти и надникна в стаята. — Не знам. Хората там вътре просто ме смятат за някаква многознайка.

Лус се опита да докара най-добрата си отегчена гримаса.

— А мен пък ме мислят за парче месно руло; а ние пък мислим, че те са до един пълни откачалки. — Тя се засмя. — Не можем ли всички просто да се разбираме?

Пен бавно присви устна, после взе боата от пера и я преметна на раменете си.

— О, добре де — каза тя, като тръгна с тромави крачки и влезе вътре преди Лус.

Лус примигна, докато очите ѝ се приспособят. Какофония изпълваше стаята, но чу смеещия се глас на Ариана. Кам затвори вратата зад гърба на Лус и я дръпна за ръката, така че тя да изостане назад, далече от сърцето на празненството.

— Наистина се радвам, че дойде — каза той, като сложи ръка на кръста ѝ и наведе глава, за да може тя да го чуе в шумната стая. Тези устни изглеждаха направо съблазнителни особено когато изричаха

думи от рода на: „Подскачах всеки път, щом някой почукаше, с надеждата, че си ти“.

Каквото и да беше привлякло Кам толкова бързо към нея, Лус не искаше да прави нищо, за да проваля положението. Той беше популярен и неочаквано грижлив, и вниманието му я накара да се почувства повече от поласкана. Накара я да се почувства по-удобно на това непознато ново място. Знаеше, че ако се опита да отговори на комплимента му, ще започне да пелтечи и няма да намери думите. Затова просто се засмя, което накара и него да се засмее, а после той я притегли в нова прегръдка.

Внезапно самата тя нямаше къде да сложи ръцете си, освен да ги обвие около врата му. Почувства се леко замаяна, когато Кам я притисна, повдигайки я леко от земята.

Когато я свали обратно, Лус се обърна към останалите участници в партито, и първото, което видя, беше Даниел. Но тя мислеше, че той не харесва Кам. И въпреки това, той седеше с кръстосани крака на леглото, бялата му тениска проблясваше във виолетово на ултравиолетовата светлина. Щом очите ѝ го откриха, беше трудно да гледа, накъдето и да било другаде. В което нямаше логика, защото едно прекрасно и дружелюбно момче стоеше точно зад нея и я питаше какво ще иска за пиене. Другото прекрасно, безкрайно по-недружелюбно момче, седнало срещу нея, не биваше да е онова, към което не можеше да спре да гледа. А той се взираше в нея. Толкова съсредоточено, със загадъчен примижал поглед в очите, който Лус си помисли, че никога няма да разшифрова, дори и да го видеше хиляда пъти.

Единственото, което осъзнаваше, беше ефектът, който това имаше върху нея. Всички други в стаята се замъглиха пред очите ѝ и тя се разтопи. Можеше да отвърща на втренчения му поглед цяла нощ, ако не беше Ариана, която се бе покатерила върху бюрото и се провикна, вдигнала чашата си във въздуха.

— За Лус — произнесе поздравница тя, като отправи към Лус невинна усмивка. — Която очевидно се беше замечтала и пропусна цялата ми приветствена реч, и която никога няма да узнае колко невероятно забележителна беше — не беше ли забележителна, Ро? — наведе се тя да попита Роланд, който я потупа утвърдително по глезена.

Кам пхна пластмасова чаша с шампанско в ръката на Лус. Тя се изчерви и се опита да отмине тоста със смях, когато всички събрани на партито повториха като ехо:

— За Лус! За Месното Руло!

До нея Моли се промъкна тихо и прошепна в ухото ѝ по-кратка версия:

— За Лус, която никога няма да разбере.

Няколко дни по-рано Лус щеше да се отдръпне. Тази вечер просто завъртя очи, после обърна гръб на Моли. Всяка дума, изречена някога от това момиче, беше накарала Лус да се почувства засегната, но показеше ли го, това сякаш само насърчаваше Моли. Затова Лус просто се сниши, за да седне на стола пред бюрото заедно с Пен, която ѝ подаде дълго парче черна лакрица.

— Можеш ли да повярваш? Мисля, че наистина се забавлявам — каза Пен, като дъвчеше щастливо.

Лус захапа лакрицата и отпи малка глътка от пенливото шампанско. Не особено приятна на вкус комбинация. Нещо като нея и Моли.

— Е, Моли към всички ли се държи гадно, или аз съм специален случай?

За секунда Пен имаше вид, сякаш щеше да даде различен отговор, но после потупа Лус по гърба.

— Просто обичайното ѝ обаятелно държание, скъпа моя.

Лус огледа стаята — цялото това свободно леещо се шампанско, натруфения луксозен грамофон на Кам, окачената светлоотразяваща сфера, която се въртеше над главите им, хвърляйки звезди по лицата на всички.

— Откъде вземат всички тези неща? — зачуди се тя на глас.

— Говори се, че Роланд може да вмъкне контрабандно всичко в „Меч и Кръст“ — каза небрежно Пен. — Не че някога съм го молила.

Може би това беше имала предвид Ариана, когато каза, че Роланд знае как да намира разни неща. Единствената непозволена вещ, която Лус можеше да си представи да иска достатъчно отчаяно, че да помоли за него, беше клетъчен телефон. Но пък... Кам ѝ беше казал да не слуша Ариана по въпроса за нещата, които ставаха вътре в училището. Кое то щеше да е безпроблемно, само дето толкова голяма част от това парти, изглежда, беше благодарение на Роланд. Колкото

повече се опитваше да разплете въпросите, които я занимаваха, толкова по-малко схващаше. Вероятно трябваше просто да се придържа към ролята на човек, който е достатъчно „вътре“, за да получава покани за сбирките.

— Добре, всички вие, отхвърлени окаяници — каза Роланд високо, за да привлече вниманието на всички. Звукът на грамофона беше утихнал до статичния пукот между отделните песни. — Ще започнем втората част от вечерта — „Микрофонът е ваш“ — и приемам заявки за караоке.

— Даниел Григори! — подвикна Ариана през преплетените си ръце.

— Не! — подвикна Даниел в отговор, без да пропуска дори един такт.

— Ауу, мълчаливецът Григори пропуска още една възможност — каза Роланд в микрофона. — Сигурен ли си, че не искаш да изкараш своята версия на „Хрътката от ада по следите ми“?

— Мисля, че това е твоята песен, Роланд — каза Даниел. Слаба усмивка се разля по устните му, но Лус изпита чувството, че това беше смутена усмивка, усмивка, която сякаш казваше: „Нека някой друг застане в светлината на прожекторите, моля ви“.

— Той е прав, народе — засмя се Роланд. — Макар да е известно, че караоке изпълнението на Робърт Джонсън може да опразни стаята. — Измъкна един албум на Р. Л. Бърнсайд от купчината и посочи към грамофона в ъгъла. — Нека вместо това се отправим на юг.

Когато започнаха басовите ноти на електрическа китара, Роланд застана в средата на сцената, която всъщност представляваше просто квадратен метър осветено от луната празно пространство в средата на стаята. Всички останали пляскаха с ръце или тропяха с крака в такт, но Даниел беше навел поглед към часовника си. Лус продължаваше да го вижда как ѝ кимна във фойето по-рано тази вечер, когато Кам я покани на партито. Сякаш по някаква причина Даниел искаше тя да е там. Разбира се, сега, когато се бе появила, той не показваше с нищо, че забелязва съществуването ѝ.

Само ако можеше да го хване насаме...

Роланд така обсебваше вниманието на гостите, че единствено Лус забеляза, когато по средата на песента, Даниел се изправи,

промъкна се покрай Моли и Кам, и безшумно се измъкна през вратата.

Това беше нейният шанс. Докато всички около нея аплодираха, Лус бавно се изправи на крака.

— Още! — провикна се Ариана. После, забелязала, че Лус се надига от стола си, каза: — О, я виж ти, моето момиче ли излиза да пее?

— Не! — Лус не искаше да пее пред тази пълна стая с хора — не повече, отколкото искаше да признае истинската причина, поради която се беше изправила. Но ето я — стоеше права точно наред първото си парти в „Меч и Кръст“, докато Роланд тикаше микрофона под брадичката ѝ. Сега какво?

— Аз... просто се чувствам гадно заради, въ, Тод. Задето пропуска това. — Гласът на Лус се върна към нея като ехо по говорителите. Вече съжаляваше за злополучната си лъжа и за факта, че сега вече нямаше връщане назад. — Помислих си, че ще е добре да изтичам долу и да видя дали е приключил с господин Коул.

Изглежда, никое от другите деца нямаше и най-малко понятие как да приеме това. Само Пен се провикна боязливо:

— Върни се бързо!

Моли се усмихваше подигравателно на Лус:

— Първа любов — каза тя, като имитираше любовно гукане. — Колко романтично.

Я чакай, те да не мислеха, че харесва Тод? О, на кого му пукаше — единственият човек, за когото Лус наистина не искаше да си помисли това, беше именно човекът, когото се опитваше да последва навън.

Без да обръща внимание на Моли, Лус хукна към вратата, където Кам я посрещна със скръстени ръце.

— Искаш ли компания? — попита я с надежда.

Тя поклати глава. По каквато и друга задача да беше тръгнала, вероятно щеше да пожелае компанията на Кам. Но не точно сега.

— Връщам се веднага — каза тя весело. Преди да успее да забележи разочарованието върху лицето му, тя се измъкна навън в коридора. След гръмкия шум на партито, тишината звънтеше в ушите ѝ. Отне ѝ секунда, преди да успее да различи приглушени гласове точно зад ъгъла.

Даниел. Щеше да разпознае гласа му навсякъде. Но не беше толкова сигурна с кого говори той. Момиче.

— Съж'лявам — каза момичето... с ясно различим южняшки акцент.

Габ? Даниел се измъкваше, за да се срещне с русата и боядисана Габ?

— Няма да се повтори — продължи Габ. — Кълна се, че...

— Не може да се повтаря — прошепна Даниел, но тонът му почти крещеше: „кавга между влюбени“. — Ти обеща, че ще бъдеш там, а не беше.

Къде? Кога? Лус беше в агония. Запромъква се по коридора, като се опитваше да не издаде звук.

Но двамата бяха замлъкнали. Лус можеше да си представи как Даниел взема ръцете на Габ в своите. Можеше да си го представи как се навежда към нея за дълга, страстна целувка. Пелена от всепоглъщаща завист се разстла по гърдите на Лус. Зад ъгъла един от тях въздъхна.

— Ще трябва да ми се довериш, скъпи — чу тя да казва Габ, със захарно сладък глас, който накара Лус да реши веднъж завинаги, че я мрази. — Аз съм единственият човек, когото имаш.

[1] Диаграма на Вен — вид музикална техника за сортиране на обекти по групи. — Б.пр. ↑

6

НЯМА СПАСЕНИЕ

Рано, още в зори в четвъртък сутринта, някакъв високоговорител изпука и оживя в коридора пред стаята на Лус:

— Внимание, ученици от „Меч и Кръст!“

Лус се обърна със стон на другата страна, но колкото и силно да притискаше възглавницата към ушите си, това не помагаше особено да заглуши лаенето на Ранди по високоговорителя.

— Имате точно девет минути да се явите в гимнастическия салон за годишната проверка на физическата ви пригодност. Както знаете, не гледаме с одобрение на онези, които се скатават, така че побързайте и бъдете готови за телесно оценяване.

Проверка на физическата пригодност? Телесно оценяване? В шест и трийсет сутринта? Лус вече съжаляваше, че беше останала на партито толкова до късно снощи... и че беше останала будна до още по-късно в леглото под влияние на стреса.

Точно когато започна да си представя как Даниел и Габ се целуват, на Лус беше започнало да ѝ прилошава — онова особено прилошаване, което идваше от осъзнаването, че се беше озовала в ролята на глупачка. Нямахме как да се върне на партито. Можеше само да се откъсне от стената и да се промъкне обратно в стаята си в общежитието, за да размишлява върху странното чувство, което изпитваше, когато беше около Даниел — онова, което глупаво и лекомислено беше приела като някакъв вид свързаност. Беше се събудила все още с лошия вкус от последиците на партито в устата. Последното, за което искаше да мисли сега, беше физическата пригодност.

Преметна крака от леглото и стъпи на студения винилов под. Докато си миеше зъбите, се опита да си представи какво можеше да имат предвид в „Меч и Кръст“ с „телесно оценяване“. Плашещи образи на съучениците ѝ — Моли, правеща десетки лицеви опори със злобно изражение на лицето, Габ, издигаща се без усилие по дълго

трийсет стъпки въже към небето — нахлуха в ума ѝ. Единственият ѝ шанс да не се направи на глупачка — отново — беше да се опита да изтика Даниел и Габ от ума си.

Прекоси южния край на кампуса, за да стигне до гимнастическия салон. Беше обширна готическа постройка с извисяващи се контрафорси и кулички от камъни, каквито често се срещат в полята, които ѝ придаваха вид повече на църква, отколкото на място, където човек би отишъл да се поти с физически упражнения. Когато Лус се приближи до сградата, пластът кудзу, който покриваше фасадата, прошумоля в утринния ветрец.

— Пен — провикна се Лус, когато зърна облечената си в екип за бягане приятелка да си връзва маратонките на една пейка. Лус сведе поглед към униформените си черни дрехи и черни ботуши и внезапно изпадна в паника, че е изпуснала някое указание относно правилата за облеклото. Но пък някои от другите ученици се мотаеха отвън пред сградата и никой от тях не изглеждаше много по-различно от нея.

Очите на Пен бяха уморени.

— Толкова съм скапана — простена тя. — Снощи доста се увлякох с това караоке. Помислих си, че ще компенсирам, като се опитам поне да изглеждам атлетично.

Лус се засмя, докато Пен се бореше неумело с двойния възел на обувката си.

— Във всеки случай, какво стана с теб снощи? — попита Пен. — Така и не се върна на партито.

— О — каза Лус, като спря на място. — Реших да...

— Аааааах. — Пен покри ушите си с ръце. — Всеки звук е като пневматичен чук в мозъка ми. Искаш ли да ми кажеш по-късно?

— Да — каза Лус. — Разбира се. — Двойните врати към гимнастическия салон бяха широко отворени. Ранди излезе навън в тежки гумени обувки с дървена подметка, като държеше неизменния си тефтер с прикрепващи се страници. Махна на учениците да се приближат напред и те един по един започнаха да се нижат, за да им посочат къде да отидат за проверка на пригодността.

— Тод Хамънд — извика Ранди, когато хлапето с олюляващите се колене се приближи. Раменете на Тод се огъваха напред като квадратни скоби, а Лус забеляза на тила му останки от силен тен, какъвто имаха фермерите.

— Тежести — нареди Ранди, като бутна Тод вътре.

— Пениуедър Ван Сикъл-Локууд — изрева тя след това, при което Пен се сниши и отново затисна ушите си с длани. — В басейна — нареди Ранди, като пъхна ръка в една картонена кутия зад гърба си и метна на Пен червен цял бански костюм — спортен, като онези, които използваха състезателките по плуване.

— Лусинда Прайс — продължи Ранди, след като се консултира със списъка си. Лус пристъпи напред и изпита облекчение, когато Ранди каза: — Също в басейна. Лус посегна да улови целия бански костюм във въздуха. Беше разтегнат и тънък като парче пергамент между пръстите ѝ. Поне миришеше на чисто. Донякъде.

— Габриел Гивънс — каза след това Ранди, и когато се извъртя рязко, Лус видя новия си най-нелюбим човек да се приближава нехайно в черни къси панталони и тънко черно потниче. Тя беше в това училище от три дни... как така вече беше докопала Даниел?

— Здравстии, Ранди — каза Габ, като провлачваше думите с акцент, от който на Лус ѝ се прииска да последва примера на Пен и сама да си затули ушите.

Всичко, само не и басейна, пожела си Лус. Всичко, само не и басейна.

— Басейнът — каза Ранди.

Докато вървеше до Пен към момичешката съблекалня, Лус се опитваше да не поглежда назад към Габ, която въртеше около показалеца си с френски маникюр нещо, което изглеждаше като единствения моден бански в купчината. Вместо това се съсредоточи върху сивите каменни стени и старите религиозни символи, с които бяха покрити. Мина покрай изящно издялани дървени кръстове с барелефните им изображения на Страстите Христови. На нивото на очите висеше поредица от избелели триптихи, по които само кръглите ореоли на фигурите все още бяха запазили блясъка си. Лус се наведе напред да огледа по-добре дълъг свитък, написан на латински, затворен в стъклена витрина.

— Вдъхновяващ декор, нали? — попита Пен, като тикна в гърлото си два аспирина с глътка вода от чантата си.

— Какви са всичките тези неща? — попита Лус.

— Древна история. Единствените оцелели реликви от времето, когато на това място още са се провеждали неделни литургии, през

дните на Гражданската война.

— Това обяснява защо прилича толкова много на църква — каза Лус, като поспря пред мраморна репродукция на Микеланджеловата „Пиета“.

— Както и с всичко друго в тази адска дупка, напълно са оплескали работата, като са го осъвременили. Искам да кажа, кой строи басейн наред старата църква?

— Шегуваш се — каза Лус.

— Де да бях. — Пен завъртя очи. — Всяко лято директорът си върти в миниатюрния мозък да опита да ме натовари със задачата да преобрази това място. Няма да си го признае, но всички тези неща, свързани с Бог, наистина го влудяват — каза тя. — Проблемът е, че дори да имах желание да се захвана енергично с това, няма да имам представа какво да правя с всичките тези боклуци, или дори как да ги разчистя, без да оскърбя, кажи-речи всички и самия Бог.

Лус си спомни безупречните бели стени в гимнастическия салон на „Доувър“ — безкрайни редици от професионално заснети снимки на училищни първенства, всичките покрити с една и съща дебела хартия, всички — изложени в еднакви златни рамки. Единственият коридор в „Доувър“, който беше по-окичен с изображения на почитани личности, беше входът, който бе именно мястото, на което всички бивши ученици, издигнали се сега до щатски сенатори и стипендианти на „Гугенхайм“ и обикновени милиардери, излагаха заснетите в близък план снимки на лицата си.

— Може да закачиш всички снимки от досиетата на сегашните възпитаници — предложи Габ иззад тях.

Лус понечи да се засмее — наистина беше забавно... и странно, почти сякаш Габ току-що беше прочела мислите ѝ — но после си спомни гласа ѝ от снощи, докато казваше на Даниел, че няма никого, освен нея. Лус бързо преглътна всякаква представа за връзка с нея.

— Изоставате! — изкрещя непознатата учителка по физическо, появила се изневиделица. Тя — поне Лус си помисли, че е жена — имаше гъста накъдрена кафява коса, хваната назад в конска опашка, прасци като бутове шунка, и жълтеещи „невидими“ шини, покриващи горните ѝ зъби. Тя гневно натика момичетата в една съблекалня, където всяка получи катинар с ключ и беше изблъскана към празно шкафче. — Никой не се скатава в часовете на трениорката Даянте!

Лус и Пен се вмъкнаха тромаво в избелелите си, торбести бански костюми. Лус потръпна при вида на отражението си в огледалото, после покри с хавлията колкото можеше по-голяма част от тялото си.

Във влажното помещение с басейна, тя мигновено разбра за какво беше говорила Пен. Самият басейн беше огромен, с олимпийски размери, едно от малкото добре изградени съоръжения, на които се беше натъкнала досега в кампуса. Но не това го правеше забележителен — осъзна Лус със страхопочитание. Басейнът беше разположен точно в средата на някогашната масивна църква.

Покрай стените близо до високия, сводест таван имаше редица красиви прозорци от цветно стъкло, само с няколко счупени парчета. По протежение на стената имаше осветени от свещи каменни ниши. На мястото, където вероятно някога се беше намирал олтарът, бе инсталиран трамплин за скокове във вода. Ако Лус не беше възпитана в агностицизъм, а по-скоро като богобоязлив вярващ, който ходи редовно на църква, като останалите си приятели в началното училище, може би щеше да си помисли, че тук е извършено истинско светотатство.

Някои от другите ученици бяха вече във водата, задъхвайки се, докато завършваха обиколките. Вниманието на Лус обаче беше привлечено от учениците, които не бяха във водата. Моли, Роланд и Ариана се бяха пръснали по седалките покрай стената. Заливаха се от смях за нещо. Роланд почти се беше превил надве, а Ариана бършеше сълзи от очите си. Носеха много по-привлекателни бански костюми, отколкото Лус, но никой от тях нямаше вид, сякаш възнамерява да пристъпи към басейна.

Лус опипа подгизналия си цял бански. Искаше ѝ се да отиде при Ариана — но точно докато преценяваше положителните (възможно влизане в един елитен свят) и отрицателните (треньорката Даянте да я упрекне, заклеявайки я като човек, за когото физическите упражнения влизат в разрез с убежденията му) последствия, до групата с бавна дебнеща стъпка се приближи Габ. Сякаш вече беше най-добра приятелка с всички тях. Тя седна точно до Ариана и веднага започна също да се смее, сякаш каквато и да беше шегата, тя вече я беше схванала.

— Те винаги имат извинителни бележки да не влизат в басейна — обясни Пен, като изгледа гневно тълпата популярни ученици по

седалките. — Не ме питай как им се разминава.

Лус стоеше колебливо отстрани край басейна, неспособна да настрои съзнанието си да възприеме указанията на треньорката Даянте. При вида на Габ и компания, скупчили се на седалките в стил „готини хлапета“, ѝ се прииска Кам да беше там. Можеше да си го представи, с як и мускулест вид, в лъскав черен бански, как ѝ маха да се приближи към групичката, широко усмихнат, карайки я незабавно да се почувства добре приета, дори важна.

Лус изпитваше мъчителна нужда да се извини, задето се беше измъкнала по-рано от партито му. Кое то беше странно — те не бяха заедно, така че Лус едва ли беше длъжна да обяснява на Кам появите и изчезванията си. В същото време обаче ѝ харесваше, когато той ѝ обръщаше внимание. Харесваше ѝ начинът, по който миришеше той — някакъв мирис на свобода и открито пространство, все едно шофираш със смъкнати прозорци на колата през нощта. Харесваше ѝ как той се настройваше изцяло на нейната честота, когато тя говореше, застанал неподвижно, сякаш не виждаше и не чуваше друг, освен нея. Дори ѝ беше харесало как я повдигна по време на партито, така че краката ѝ се отделиха от земята, пред очите на Даниел. Не искаше да прави нищо, за да накара Кам да преразгледа отношението си към нея.

Когато треньорката наду свирката си, Лус, много сепната, се изправи рязко, после със съжаление сведе поглед, когато Пен и останалите ученици близо до нея скочиха вкупом напред, в басейна. Погледна към треньорката Даянте за напътствия.

— Ти сигурно си Лусинда Прайс — тази, дето вечно закъснява и никога не слуша? — въздъхна треньорката. — Ранди ми каза за теб. — Задачата е: осем дължини в басейна, избери си стила, в който си най-добра.

Лус кимна и застана, присвила пръстите на краката си над ръба на басейна. Едно време обичаше да плува. Когато баща ѝ я научи в общинския басейн на Тъндърболт, дори беше получила награда като най-малкото дете, осмелило се да влезе в дълбокия край без пояс. Но това беше преди години. Лус дори не си спомняше кога е плувала за последен път. Отопленият открит басейн на „Доувър“ винаги я беше изкушавал с искрящата си вода — но той беше затворен за всички, които не бяха в отбора по плуване.

Треньорката Даянте прочисти гърло:

— Може би не си схванала, че това е състезание... и ти вече губиш.

Това беше най-жалкото и нелепо „състезание“, което Лус беше виждала, но това не попречи състезателният ѝ дух да се покаже на бял свят.

— И... все още губиш — каза треньорката, като хапеше свирката си.

— Не за дълго — каза Лус.

Огледа конкуренцията. Момчето от лявата ѝ страна ожесточено плюеше вода и тромаво плуваше в свободен стил. Отдясно Пен, запушила носа си, лениво и плавно се носеше по водата, отпусната по корем върху розова плавателна дъска от лека пластмаса. За частица от секундата Лус хвърли поглед към тълпата по седалките. Моли и Роланд гледаха; Ариана и Габ бяха рухнали една върху друга в дразнещ пристъп на кикот.

Нея обаче не я беше грижа на какво се смеят. Така да се каже... Беше изключила.

Със сгънати над главата ръце, Лус се гмурна, усещайки как гърбът ѝ се изви в дъга, когато се плъзна в хладната вода. Малко хора можеха да го направят наистина добре — обясни веднъж баща ѝ на осемгодишната Лус при басейна. Но усъвършенстваш ли веднъж стила „бътерфлай“, това беше най-бързият начин за придвижване във водата.

Оставяйки раздражението да я тласка напред, Лус повдигна горната част на тялото си, докато тя се измъкна от водата. На мига си припомни движението и започна да движи ръцете си като криле. Заплува така усърдно, както от много време не беше правила нищо. Почувствала се отмъстена, тя обиколи останалите плувци веднъж, после отново.

Наближаваше края на осмата си обиколка, когато главата ѝ се показва над водата достатъчно дълго, за да чуе как Габ изрича с бавния си глас:

— Даниел.

Подобно на свещ, на която някой е духнал пламъка, инерцията на Лус изчезна. Тя свали крака и зачака да види какво още има да каже Габ. За нещастие, не чу друго, освен грубо плискане, а, миг по-късно — свирката.

— И победителят е — каза треньорката Даянте с удивено изражение — Джоел Бранд. — Кльощавото хлапе с шини на зъбите от съседния коридор изскочи от басейна и започна да надава бурни викове, за да ознаменува победата си.

В съседния коридор Пен зарита с крака и спря.

— Какво стана? — попита тя Лус. — Ти имаше размазваща преднина пред него.

Лус сви рамене. Габ — ето това се беше случило, но когато погледна през рамо към редовете със седалки, Габ я нямаше, а Ариана и Моли бяха изчезнали заедно с нея. На мястото на тълпата беше останал единствено Роланд, а той беше погълнат от някаква книга.

Адреналинът на Лус се беше повишавал усилено, докато плуваше, но сега беше рухнала толкова силно, че Пен трябваше да ѝ помогне да излезе от басейна.

Лус загледа как Роланд скача от седалките.

— Доста добре се представи там — каза той, като ѝ подхвърли една хавлия и ключа от шкафчето в съблекалнята, на което бе изгубила следите. — За малко.

Лус улови ключа във въздуха и се загърна с хавлията. Но преди да успее да каже нещо нормално, например: „Благодаря за хавлията“ или „Предполагам, че просто не съм във форма“, вместо това чудатата нова страна от характера ѝ, безразсъдната и прибързаната, изтърси:

— Даниел и Габ заедно ли са, или какво?

Голяма грешка. Огромна. От изражението в очите му разбра, че въпросът ѝ ще стигне право до Даниел.

— О, разбирам — каза Роланд и се засмя. — Е, не бих могъл наистина да... — Той сведе поглед към нея, почеса се по носа и ѝ отправи нещо като съчувствена усмивка. После посочи към отворената врата на коридора, и когато проследи пръста му, Лус видя спретнатия рус силует на Даниел да минава край тях. — Защо не го попиташ сама?

* * *

Косата на Лус още беше вир-вода, а краката ѝ бяха още боси, когато се улови, че се мотае пред вратата на голяма зала за вдигане на тежести. Беше възнамерявала да влезе право в съблекалнята, за да се

преоблече и изсуши. Не знаеше защо тази история с Габ я вълнуваше толкова много. Даниел можеше да бъде с когото си иска, нали така? Може би Габ си падаше по момчета, които ѝ показваха среден пръст.

Или по-вероятно на Габ не ѝ се случваха такива неща.

Но тялото на Лус надделя над ума ѝ, когато отново съзря Даниел. Беше с гръб към нея и стоеше в един тъгъл, като издърпваше едно въже за скачане от оплетена купчина. Тя го загледа как избра тънко морскосиньо въже с дървени дръжки, после го премести до едно открито пространство в средата на стаята. Златистата му кожа беше почти лъчиста, а всяко движение, което правеше, без значение дали изопваше дългия си врат в разтягащо упражнение, или се навеждаше да се почеше по изваяното коляно, изпълваше Лус с екстаз. Тя стоеше притисната към входа, без да си дава сметка, че зъбите ѝ тракаха, а хавлията ѝ беше подгизнала.

Когато той нагласи въжето зад глезените си точно преди да започне да скача, Лус бе връхлетяна от вълна на дежа вю. Не ставаше дума точно за усещането, че е виждала как Даниел скача на въже преди; по-скоро позата, която бе заел, бе това, което ѝ се струваше напълно познато. Той застана със стъпала, разтворени на ширината на хълбоците, разтвори колене, и наведе рамене надолу, докато изпълваше гърдите си с въздух. Лус почти можеше да нарисова гледката.

Едва когато Даниел започна да върти въжето, Лус се изтръгна рязко от транс... и веднага изпадна в нов. Никога в живота си не беше виждала някой да се движи като него. Сякаш Даниел летеше. Въжето изплющя и се издигна над високото му тяло толкова бързо, че изчезна, а ходилата му — грациозните му, тесни стъпала... докосваха ли изобщо земята? Движеше се толкова бързо, че сигурно и самият той не броеше.

Високо изсумтяване и тупване в другия край на помещението с тежестите отклони вниманието на Лус. Тод лежеше на купчина в основата на едно от онези преплетени въжета за катерене. За миг ѝ дожаля за Тод, който бе свел поглед към покритите си с мехури ръце. Преди да успее да погледне отново към Даниел, за да разбере дали изобщо е забелязал, мрачен студ, пролазил по крайчеца на кожата ѝ, накара Лус да потръпне. Сянката се издигна към нея, отначало бавно, ледена, мрачна, започваща и свършваща неясно къде. После внезапно грубо се блъсна в тялото ѝ и я принуди да залитне назад. Вратата на

стаята с тежестите се затръшна в лицето ѝ и Лус остана сама в коридора.

— Оу! — извика тя, не защото бе точно наранена, а защото сенките никога преди не я бяха докосвали. Погледна надолу към голите си ръце, където почти ѝ се беше сторило, че я сграбчват нечии ръце, изблъсквайки я от гимнастическия салон.

Това беше невъзможно — тя просто стоеше на странно място; сигурно някакво течение беше нахлуло през гимнастическия салон. Тя неловко се приближи до затворената врата и притисна лице към малкия стъклен правоъгълник.

Даниел се оглеждаше, сякаш беше чул нещо. Беше сигурна, че не знаеше, че е била тя. Не беше намръщен.

Помисли си за предложението на Роланд просто да попита Даниел какво става, но бързо отпъди идеята. Беше невъзможно да пита Даниел каквото и да било. Не искаше да извиква на лицето му онова смръщено изражение.

Освен това всеки въпрос, който можеше да повдигне, щеше да е безполезен. Снощи вече беше чула всичко, което ѝ трябваше. Трябваше да е някаква садистка, за да иска от него да признае, че е с Габ. Обърна се отново към съблекалнята, когато осъзна, че не можеше да си тръгне.

Ключът ѝ.

Сигурно се бе изплъзнал от ръцете ѝ, когато излезе, препъвайки се, от стаята. Повдигна се на пръсти да погледне надолу през малкото стъклено прозорче на вратата. Там беше — като бронзово препятствие върху плътното синьо килимче. Как беше прелетял толкова далече през стаята, толкова близо до мястото, където той тренираше? Лус въздъхна и бутна вратата назад да я отвори, като си помисли, че щом трябваше да влезе, поне щеше да го направи бързо.

Докато посягаше за ключа си, хвърли крадешком последен поглед към Даниел. Темпото му се забавяше все повече, но краката му все още почти не докосваха земята. А после, с един последен въздушно лек скок, той спря и се обърна с лице към нея.

За миг не каза нищо. Тя почувства как се изчервява и наистина ѝ се прииска да не носеше такъв ужасен бански костюм.

— Здравсти — беше всичко, което ѝ хрумна да каже.

— Здравсти — отвърна той, с много по-спокоен тон. После, като посочи към банския ѝ, попита: — Спечели ли?

Лус издаде тъжен, неуверен смях и поклати глава:

— Ни най-малко.

Даниел присви устни:

— Но ти винаги си била...

— Винаги съм била какво?

— Искам да кажа, имаш вид, сякаш умееш да плуваш добре. — Той сви рамене. — Това е всичко.

Тя пристъпи към него. Стояха само на трийсетина сантиметра един от друг. Капчици вода падаха от косата ѝ и потропваха като дъжд по настилките в гимнастическия салон.

— Не това смяташе да кажеш — настоя тя. — Каза, че аз винаги съм била...

Даниел се зае да намотава въжето за скачане около китката си.

— Да, нямах предвид конкретно теб. Искях да кажа, в общия случай. Предполага се винаги да те оставят да спечелиш първото си състезание тук. Негласно приет кодекс на поведение между нас, „старите кримки“.

— Но Габ също не спечели — каза Лус, като скръсти ръце на гърдите си. — А е нова. Тя дори не влезе в басейна.

— Тя не е точно нова, просто се връща след малко... почивка. — Даниел сви рамене, без да издава нищо от чувствата си към Габ. Очевидният му опит да изглежда незаинтересован изпълни Лус с още по-голяма ревност. Тя го загледа как свърши да навива на кълбо въжето за скачане, как ръцете му се движеха почти толкова бързо като краката. А ето я нея — толкова непохватна и самотна, и обзета от студ, и изолирана от всичко и от всички. Устната ѝ потрепери.

— О, Лусинда — прошепна той, въздишайки тежко.

Цялото ѝ тяло се стопли при този звук. Гласът му беше толкова близък и познат.

Искаше ѝ се отново да изрече името ѝ, но той се беше извърнал. Окачи въжето за скачане на една кука на стената.

— Трябва да се преоблека преди часовете.

Тя положи длан върху ръката му:

— Чакай.

Той се изтръгна от нея, сякаш беше преживял шок — и Лус също го чувства, но това беше приятен шок.

— Имаш ли понякога чувството... — Вдигна очи към неговите. Отблизо видя колко необикновени бяха. Отдалече изглеждаха сиви, но отблизо в тях имаше виолетови петънца. Познаваше още някого с такива очи...

— Мога да се закълна, че сме се срещали преди — каза тя. — Луда ли съм?

— Луда ли? Нима не си тук точно заради това? — каза той, като я побутна леко.

— Говоря сериозно.

— Аз също. — Лицето на Даниел беше безизразно. — И за сведение — той посочи нагоре към примигващо устройство, прикрепено към тавана — „червените очи“ наистина следят за натрапници.

— Не ти се натрапвам. — Тя настръхна, давайки си съвсем ясно сметка за разстоянието между телата им. — Можеш ли честно да кажеш, че нямаш представа за какво говоря?

Даниел сви рамене.

— Не ти вярвам — настоя Лус. — Погледни ме в очите и ми кажи, че греша. Че никога в живота си не съм те виждала преди тази седмица.

Сърцето ѝ затуптя бясно, когато Даниел пристъпи към нея, поставяйки двете си ръце на раменете ѝ. Палците му пасваха идеално във вдлъбнатините на ключицата ѝ, а при топлината на докосването му ѝ се прииска да затвори очи — но не го стори. Гледаше как Даниел сведе глава, така че носът му почти докосваше нейния. Почувства дъха му върху лицето си. Долови лек дъх на сладост по кожата му.

Той направи онова, за което го молеше. Погледна я в очите и изрече, много бавно, много ясно, така че да не може да разбере погрешно думите му:

— Никога в живота си не си ме виждала преди тази седмица.

РАЗПРЪСКВАНЕ НА СВЕТЛИНА

— Сега пък къде отиваш? — попита Кам, като смъкна ниско червените си пластмасови слънчеви очила.

Беше се появил пред входа на сградата „Августин“ толкова внезапно, че Лус за малко не се блъсна право в него. Или може би стоеше там от известно време, а тя току-що го беше забелязала, докато бързаше да стигне в час. Така или иначе сърцето ѝ заби бързо, а дланите ѝ започнаха да се потят.

— Ъм, в час? — отговори Лус, защото къде имаше вид, че отива? Ръцете ѝ бяха пълни с двата тежки учебника по висша математика и наполовина завършеното задание по религия.

Моментът щеше да е подходящ да се извини, задето си беше тръгнала така внезапно снощи. Но не можеше да се насили да го направи. Вече беше толкова закъсняла. На душовете в съблекалнята нямаше топла вода, затова се беше наложило да се върне чак обратно до спалните помещения. По някакъв начин случилото се след партито вече не ѝ се струваше важно. Не искаше да привлича повече внимание върху това, че си беше тръгнала — особено не и сега, след като Даниел я беше накарал да се почувства толкова жалка. Освен това не искаше Кам да си помисли, че се държи грубо. Просто искаше да мине покрай него и да остане сама, за да може да се отдалечи от поредицата муцаващи ситуации тази сутрин.

Само че — колкото по-продължително се взираше Кам в нея, толкова по-маловажно ѝ се струваше да си тръгне. И толкова по-малко беше наранена гордостта ѝ от пренебрежението на Даниел. Как беше възможно един поглед от Кам да направи всичко това?

С чистата си, бледа кожа и смолисточерна коса, Кам беше различен от всяко момче, което беше познавала. Излъчваше увереност, и то не просто защото познаваше всички — и знаеше как да намери всичко — още преди Лус да беше разбрала къде са занятията ѝ. Точно тогава, застанал пред мръсната, сива училищна сграда, Кам приличаше

на художествена черно-бяла фотография, в която с цветове „техникolor“ бяха вмъкнати червените му слънчеви очила.

— В час, а? — прозина се театрално Кам. Беше препречил входа, а нещо в развеселената гримаса на устата му накара Лус да се запита каква ли щура идея криеше. На рамото му имаше праметната брезентова чанта, а между пръстите — пластмасова чаша еспreso. Той натисна бутона „Стоп“ на айпода си, но остави слушалките да висят около врата му. Част от нея искаше да разбере коя песен е слушал и откъде беше взел нелегално внесено еспreso. Игривата усмивка, която се виждаше само в зелените му очи, я предизвикваше да попита.

Кам отпи глътка от повърхността на кафето си. Като вдигна показалци, каза:

— Позволи ми да споделя мотото си за учебните часове в „Меч и Кръст“: *По-добре никога, отколкото късно.*

Лус се засмя, а после Кам бутна слънчевите очила отново на носа си. Стъклата бяха толкова тъмни, че не можеше дори да зърне очите му.

— Освен това... — Той се усмихна, мярна се бяла дъга от зъби. — Почти е време за обяд, а аз нося храна за пикник.

Време за обяд ли? Лус дори още не беше закувала. Но стомахът ѝ наистина къркореше от глад — а колкото по-дълго стоеше до Кам, толкова по-непривлекателна ѝ се струваше мисълта да бъде нахокана от господин Коул, задето е пропуснала всичко, освен последните дваайсет минути от сутрешните занятия.

Кимна към чантата, която държеше той:

— Опаковал ли си достатъчно за двама?

Побутвайки Лус по кръста с широката си ръка, Кам я поведе през училищния двор, покрай библиотеката и мрачното общежитие. При металните порти на гробището спря.

— Знам, че това е чудато място за пикник — обясни той, — но не знам по-добро място от това, за да се скрия за малко. Поне в кампуса, във всеки случай. Понякога просто не мога да дишам там вътре. — Той посочи към сградата.

Лус определено можеше да разбере това. Чувстваше се едновременно задушена и уязвима почти през цялото време на това място. Но Кам ѝ се струваше последният човек, който би споделил този синдром на новите ученици. Беше толкова... хладнокръвен. След

онова парти снощи, а сега — и забраненото еспресо в ръката му, никога не би предположила, че и той се чувства задушен. Или че би избрал да сподели това чувство точно с нея.

Зад главата му виждаше останалата част от занемарения кампус. Оттук нямаше особена разлика между едната страна на портите към гробището и другата.

Лус реши да приеме поканата му.

— Само обещавай да ме спасиш, ако паднат някакви статуи.

— Не — каза Кам със сериозен тон, който успешно заличи шегата ѝ. — Това няма да се повтори.

Погледът ѝ падна върху мястото, където броени дни по-рано самите те двамата с Даниел едва не бяха загинали в гробището. Но мраморният ангел, който се беше прекатурил върху тях, беше изчезнал, пиедесталът му беше празен.

— Хайде — каза Кам, като я задърпа със себе си. Заобиколиха няколко участъка с прорасли плевели и Кам през цялото време се обръщаше да ѝ помага да се изкатери по могилите пръст, разровени от кой знае какви създания.

В един момент Лус почти изгуби равновесие и се хвана за един от надгробните камъни, за да се закрепят. Беше голяма, излъскана плоча, груба и недовършена от едната страна.

— Винаги съм харесвал този — каза Кам, като посочи към розовеещия надгробен камък под пръстите ѝ. Лус заобиколи, прекоси и излезе в предната част на парцела, за да прочете надписа.

— „Джоузеф Майли — прочете тя на глас. — 1821–1865. Храбро служил във войната срещу северната агресия. Оцелял от три куршума, а пет коня били застреляни под него, преди да намери вечен покой.“

Лус изпука с кокалчетата на пръстите си. Може би Кам харесваше този гроб само защото излъсканият му розовеещ камък изпъкваше сред предимно сивите? Или заради сложните извивки по горната му част? Тя повдигна вежда към него.

— Да. — Кам сви рамене. — Просто ми харесва как надгробният камък обяснява начина, по който е умрял. Честно е, нали разбираш? Обикновено хората не искат да стигат до това.

Лус извърна очи. Знаеше това твърде добре от неразбираемата епитафия върху надгробния камък на Тревър.

— Помисли си колко по-интересно щеше да бъде това място, ако в камъка бяха издълбани причините за смъртта на всички. — Той посочи към малък гроб няколко парцела по-надолу от този на Джоузеф Майли. — От какво мислиш, че е починала тя?

— Ъм, скарлатина? — предположи Лус, като се приближи бавно.

Прокара пръсти по датите. Момичето, погребано тук, беше умряло по-малко, отколкото беше Лус сега. Лус наистина не искаше да се замисля твърде много как ли се е случило.

Кам наклони глава, обмисляйки възможностите.

— Може би — каза. — Или това, или мистериозен пожар в хамбара, докато младата Бетси е „подремвала“ невинно със съседското момче.

Лус понечи да се престори на обидена, но вместо това изпълненото с очакване лице на Кам я накара да се засмее. Отдавна не се беше случвало просто да се размотава с някое момче. Разбира се, тази обстановка беше малко по-мрачна от типичните флиртове в автокиното, с които беше свикнала, но такива бяха и учениците в „Меч и Кръст“. За добро или зло, сега Лус беше една от тях.

Последва Кам до долния край на подобното на купа гробище и по-натруфените гробници и мавзолеи. Надгробните камъни на склона отгоре сякаш се бяха навели и гледаха към тях, сякаш Лус и Кам бяха актьори в амфитеатър. Обедното слънце проблясваше в оранжево през листата на огромен вечнозелен дъб в гробището и Лус засенчи очите си с ръце. Беше най-горещият ден през цялата седмица.

— Сега, този тип — каза Кам, като посочи огромна гробница, обградена от коринтски колони. — Абсолютен беглец от военна служба. Задушил се, когато една греда се срутила в мазето му. Което само идва да ти покаже: никога не се крий от набиране на войници за Конфедерацията.

— Така ли? — попита Лус. — Припомни ми какво те превръща в експерт по всички тези въпроси? — Още докато го подкачаше, Лус се почувства странно привилегирована да бъде тук с Кам. Той продължаваше да хвърля погледи към нея, за да е сигурен, че се усмихва.

— Просто шесто чувство. — Той ѝ хвърли широка, невинна усмивка. — Ако ти харесва, там, откъдето дойде това, има и седмо чувство, а също и осмо, и девето.

— Впечатляващо. — Тя се усмихна. — Точно сега ще се задоволя с усещането за вкус. Умирам от глад.

— На твоите услуги. — Кам измъкна одеяло от голямата си торба с връзки и го разстла в един сенчест участък под вечнозеления дъб. Отвинти капачката на един термос и Лус усети мириса на силното еспreso. Обикновено не пиеше кафето си без захар, но го загледа как напълни висок съд с лед, наля еспресото върху него, и добави отгоре достатъчно мляко. — Забравих да донеса захар — каза.

— Аз го пия без захар. — Тя отпи от покритото със сух лед кафе с мляко — първата ѝ прекрасна глътка забранен в „Меч и Кръст“ кофеин за цялата седмица.

— Истински късмет — каза Кам, като подреди останалата част от пикника. Очите на Лус се разшириха, докато го гледаше как подрежда храната: тъмнокафява багета, малка пита подгизнало сирене, теракотен съд с маслини, купа яйца с люти подправки, и две светлозелени ябълки. Не изглеждаше възможно Кам да е успял да смести всичко това в чантата си — или да е планирал да изяде сам всичката тази храна.

— Откъде взе това? — попита Лус. Като се преструваше, че се е съсредоточила да разкъсва голямо парче хляб, тя попита: — И с кой друг възнамеряваше да си устроиш пикник, преди да се появи?

— Преди да се появиш ли? — засмя се Кам. — Почти не си спомням мрачния си живот преди теб.

Лус му отправи едва доловим лукав поглед, за да му даде да разбере, че намираше репликата му за невероятно пошла... и само мъничко очарователна. Отпусна се назад на лакти върху одеялото, кръстосала крака в глезените. Кам седеше, кръстосал крака, с лице към нея, и когато се пресегна над нея да вземе ножа за сирене, ръката му докосна леко коляното на черните ѝ джинси, а после се отпусна върху него. Вдигна поглед към нея, сякаш за да попита: „Имаш ли нещо против?“

Когато тя не трепна, той остави ръката си там, като взе парчето от багетата от ръката ѝ и използва крака ѝ като масичка, докато мажеше триъгълно парче сирене върху хляба. Харесваше ѝ да усеща тежестта му върху себе си, а в тази горещина това вече наистина означаваше нещо.

— Ще започна първо с по-лесния въпрос — каза той, като най-сетне се изправи отново до седнало положение. — Помагам в кухнята по два дни седмично. Част от споразумението за повторното ми приемане в „Меч и Кръст“. Предполага се, че трябва „да се отплащам“. — Той завъртя очи. — Но нямам нищо против да съм там вътре. Предполагам, че ми харесва топлината. Тоест, ако не броиш изгарянията с мазнина. — Той протегна обърнатите си нагоре китки и тя видя десетки малки белези по ръцете му до лактите. — Рискове на професията — каза той небрежно. — Но отговарям за склада с провизиите.

Лус не се сдържа и прокара пръсти по тях: миниатюрните бледи подутини се губеха в по-бледата му кожа. Преди да успее да се смути от дързостта си и да се отдръпне, Кам сграбчи ръката ѝ и я стисна.

Лус се взря в пръстите му, увити около нейните. Преди не си беше дала сметка колко си приличаха нюансите на цвета на кожата им. Сред многобройните южняшки любители на слънчевите бани, бледността на Лус винаги я беше карала да се смущава. Но кожата на Кам беше толкова поразителна, толкова очебийна, почти металическа — и сега тя осъзна, че може би му изглеждаше по същия начин. Раменете ѝ потрепериха и тя се почувства леко замаяна.

— Студено ли ти е? — попита той тихо.

Когато срещна очите му, разбра, че му беше ясно, че не ѝ е студено.

Той се промъкна по-близо върху одеялото и сниши гласа си до шепот:

— Предполагам, сега ще поискаш да призная, че съм те видял през прозореца на кухнята да прекосяваш вътрешния двор, и съм приготвил всичко това с надеждата да те убедя да избягаш от час заедно с мен?

Това беше моментът, в който тя щеше да затършува из напитката си за лед, ако той вече не се бе разтопил в задушната септемврийска горещина.

— И ти е хрумнал целият този план за романтичен пикник — довърши тя. — В живописното гробище?

— Хей. — Той прокара пръст по горната ѝ устна. — Ти си тази, която говори за романтика.

Лус се дръпна назад. Беше прав — именно тя беше тази, която се държеше дръзко... за втори път през този ден. Почувства как бузите ѝ горят, докато се опитваше да не мисли за Даниел.

— Шегувам се — каза той, като поклати глава при зашеметеното изражение на лицето ѝ. — Сякаш не беше очевидно. — Вдигна поглед към един лешояд, който кръжеше около голяма бяла статуя с форма на оръдие. — Знам, че тук не е точно райска градина — каза той, като подхвърли на Лус една ябълка, — но просто се престори, че сме в песен на „Смитс“. И за да се оцени заслугата ми, трябва да се признае, че нямам много материал за работа в това училище.

Това беше меко казано.

— По мое мнение — каза Кам, като се отпусна назад върху одеялото, — местонахождението няма значение.

Лус го стрелна с мнителен поглед. Освен това ѝ се искаше той да не се беше излегнал така, но беше твърде стеснителна да се приближи, когато той се подпираше на едната си страна.

— Там, където израснах — той направи пауза, — нещата не бяха твърде различни от затворническия начин на живот в „Меч и Кръст“. Крайният резултат е, че съм официално имунизиран спрямо заобикалящата ме среда.

— Невъзможно. — Лус поклати глава. — Значи ако точно сега ти връча самолетен билет до Калифорния, няма да пощурееш от нетърпение да се чупиш оттук?

— Ммм... ще ми е твърде безразлично — каза Кам, като пхна в устата си едно яйце с люти подправки.

— Не ти вярвам. — Лус го сръчка.

— Тогава трябва да си имала щастливо детство.

Лус впи зъби в жилавата зелена кора на ябълката и облиза сока, който се стичаше по пръстите ѝ. Мислено изброи всички намръщени гримаси на родителите си, посещения на лекари и смени на училища в детството си, с черните сенки, надвиснали като погребален саван над всичко. Не, не би казала, че е имала щастливо детство. Но ако Кам не можеше дори да види изход от „Меч и Кръст“, нещо по-надеждно на хоризонта, тогава може би неговото беше по-лошо.

Нещо прошумоля в краката им и Лус рязко се сви на кълбо, когато край тях се плъзна дебела жълто-зелена змия. Като се опитваше да не се приближава твърде много, тя се претърколи на колене и

надникна надолу към нея. Не просто змия, а змия, която беше насред смяната на кожата си. От опашката ѝ излизаше полупрозрачна обвивка. Из цяла Джорджия беше пълно със змии, но никога не беше виждала някоя да си сменя кожата.

— Недей да пициш — каза Кам, като отпусна ръка върху коляното на Лус. Докосването му наистина накара Лус да се почувства по-защитена. — Ще си продължи по пътя, стига да я оставим на мира.

Струваше ѝ се ужасно бавно. Лус отчаяно искаше да изпици. Винаги беше мразила змиите и се беше страхувала от тях. Просто бяха толкова хлъзгави и люспести, и...

— Ъх. — Тя потрепери, но не можеше да откъсне очи от змията, докато тя не изчезна във високата трева.

Кам се ухили, докато вдигаше кожата, която змията беше захвърлила, и я слагаше в ръката ѝ. На допир още ѝ се струваше жива, като влажната обвивка върху глава чесън, която баща ѝ току-що беше откъснал от градината си. Но тази току-що се беше смъкнала от една змия. Гадост. Тя я метна обратно на земята и избърса ръце в джинсите си.

— Хайде сега, не мислиш ли, че беше сладка?

— Треперенето ли ме издаде? — Лус вече се чувстваше леко смутена от мисълта колко ли детински бе изглеждала.

— Какво стана с вярата ти в силата на трансформацията? — попита Кам, като опипваше смъкнатата кожа. — Затова сме тук, в края на краищата.

Кам си беше свалил слънчевите очила. Смарагдовите му очи бяха толкова уверени. Отново беше заел онази нечовешки неподвижна поза и я чакаше да отговори.

— Започвам да си мисля, че си малко странен — каза тя накрая, като се усмихна съвсем лекичко.

— О, а само си помисли още колко много има да узнаеш за мен — отвърна той, като се наведе по-близо. По-близо, отколкото беше, когато се появи змията. По-близо, отколкото тя очакваше. Той протегна ръка и бавно прокара пръсти през косата ѝ. Лус се напрегна.

Кам беше прекрасен и интригуващ. Онова, което не ѝ беше ясно, бе как, когато би трябвало да е кълбо от нерви — като например, точно тогава — тя все още някак се чувстваше спокойна. Искаше да бъде точно където беше сега. Не можеше да откъсне очи от устните му,

които бяха пълни и розови и се приближаваха, като я караха да се чувства още по-замаяна. Рамото му леко докосна нейното и тя почувства странна тръпка дълбоко в гърдите си. Загледа как Кам разтваря устни. После затвори очи.

— Ето къде сте всичките! — Един задъхан глас грубо изтръгна Лус от моментния унес.

Лус изпусна въздишка на раздразнение и измести вниманието си към Габ, която стоеше пред тях с висока, вързана настрана конска опашка, и разсеяна усмивка на лицето.

— Търсих ви навсякъде.

— Защо, да му се не види, ти е да правиш подобно нещо? — Кам я изгледа гневно, което му спечели още няколко точки в очите на Лус.

— Гробището беше последното място, за което се сетих — продължи да бърби Габ, като отмяташе на пръсти. — Проверих в спалните ви помещения, после под трибуните, после...

— Какво искаш, Габ? — Кам я прекъсна наред изречението, все едно ѝ беше брат, все едно се познаваха отдавна.

Габ примигна, после прехапа устна.

— Заради мис София — каза тя накрая, като щракна с пръсти. — Точно така. Тя обезумя, когато Лус не се появи в час. Все повтаряше как си била толкова обещаваща ученичка, и всякакви такива неща.

Лус не можеше да разгадае това момиче. Дали беше искрена и просто изпълняваше заповеди? Дали се подиграваше на Лус, задето е направила добро впечатление на учител? Не ѝ ли стигаше да върти Даниел на пръста си — ами сега трябваше да се прехвърли и на Кам?

Габ сигурно беше усетила, че прекъсва нещо, но просто си стоеше там, примигвайки с големите си влажни като на кошута очи и навиваше кичур руса коса около пръста си.

— Е, хайде — каза тя накрая, като подаде двете си ръце да помогне на Лус и Кам да се изправят. — Да ви връщаме обратно в час.

* * *

— Лусинда, можеш да седнеш на трета маса — каза мис София, като сведе поглед към лист хартия, когато Лус, Кам и Габ влязоха в библиотеката. Не: „Къде беше?“ Без отнемане на точки заради

закъснението. Просто мис София, която разсеяно настани Лус до Пен в компютърния отдел на библиотеката. Сякаш дори не беше забелязала, че Лус е отсъствала.

Лус стрелна Габ с обвинителен поглед, но тя просто я погледна със свити рамене и попита само с устни: — Какво?

— Къде беше? — запита настойчиво Пен веднага щом Лус седна. Май тя единствена изобщо беше забелязала отсъствието ѝ.

Очите на Лус намериха Даниел, който почти се беше заровил в компютъра си на седма маса. От мястото си всичко, което Лус виждаше от него, беше русият ореол на косата му, но това бе достатъчно в бузите ѝ да нахлуе руменина. Тя се смъкна по-ниско в стола си, отново потисната от разговора им в гимнастическия салон.

Дори след всичките смехове и усмивки и онази потенциална почти състояла се целувка, които току-що бе споделила с Кам, тя не можеше да прогони мисълта за онова, което почувства, когато видя Даниел.

А никога нямаше да бъдат заедно.

Това бе същината на думите, които ѝ беше казал в гимнастическия салон. След като тя на практика му се беше хвърлила на врата.

Отхвърлянето я засегна толкова дълбоко, така близо до сърцето, че беше сигурна, че всички около нея можеха само с един поглед да разберат точно какво се е случило.

Пен нетърпеливо потропваше с молива си по чина на Лус. Но Лус не знаеше как да обясни. Габ беше прекъснала пикника ѝ с Кам, преди Лус да успее да осмисли какво в действителност се случва. Или предстои да се случи. Но онова, което беше странно, и което тя не можеше да проумее, беше защо всичко това ѝ се струваше толкова помаловажно от онова, което се беше случило в гимнастическия салон с Даниел.

Мис София стоеше в средата на компютърната зала и щракаше с пръсти като учителка в забавачницата, за да привлече вниманието на учениците. Безбройните ѝ наредени една над друга сребърни гривни звънтяха като камбанки.

— Ако някой от вас е проследявал собственото си родословно дърво — надвика тя врявата на тълпата, — тогава сигурно знаете какви съкровища лежат заровени в корените.

— О, за бога, моля ви, убийте тази метафора — прошепна Пен.
— Или убийте мен. Едното или другото.

— Ще имате двацет минути достъп до интернет, за да започнете да проучвате собственото си родословно дърво — каза мис София, като почука по един хронометър. — Едно поколение продължава приблизително двацет, до двацет и пет години, така че се стремете да се върнете поне шест поколения назад.

Стон.

От седма маса ясно се чу въздишка — Даниел.

Мис София се обърна към него:

— Даниел? Имаш ли проблем с тази задача?

Той въздъхна отново и сви рамене:

— Не, съвсем не. Чудесно. Родословното ми дърво. Сигурно ще е интересно.

Мис София наклони иронично глава:

— Ще приема това изказване за ентузиазизирано одобрение. — Обръщайки се отново към класа, тя каза: — Вярвам, че ще намерите род, който си струва да проследите в писмено проучване с дължина десет до петнайсет страници.

На Лус ѝ беше невъзможно да се съсредоточи върху това точно сега. Не и когато имаше толкова много други неща за осмисляне. Тя и Кам в гробището. Може и да не пасваше на стандартното определение за „романтично“, но Лус почти предпочиташе така. Това не приличаше на нищо друго, което беше правила преди. Да бяга от час, за да се мотае из всичките онези гробове. Да споделя с него този пикник, докато той пълнеше отново чашата ѝ с идеално приготвено кафе с мляко. Да се забавлява със страха си от змии. Е, можеше да мине и без случката със змията, но Кам поне се беше държал мило в случая. По-мило, отколкото Даниел през цялата седмица.

Никак не ѝ беше приятно да го признае, но беше вярно. Даниел не проявяваше интерес.

Кам, от друга страна...

Тя го гледаше изучаващо, на няколко маси по-нататък. Намигна ѝ, преди да затрака по клавиатурата си. Значи я харесваше. Кали нямаше да може да млъкне колко очевидно е хлътнал по нея.

Прииска ѝ се да се обади на Кали сега, да изхвърчи от библиотеката и да помоли да направи заданието за родословното дърво

друг път. Да говори суперлативи по адрес на някое друго момче беше най-бързият — може би единственият — начин да избие Даниел от главата си. Но съществуваше тази ужасна политика на „Меч и Кръст“ по отношение на телефоните, и всички останали ученици около нея, които изглеждаха толкова прилежни. Малките очички на мис София обхождаха класа в търсене на размотаващи се ученици.

Лус въздъхна, победена, и отвори търсачката на компютъра си. Не можеше да мръдне оттук още двайсет минути — без нито една от мозъчните ѝ клетки да се е отдала на задачата. Последното, което искаше да прави, беше да проучва собственото си скучно семейство. Вместо това отпуснатите ѝ пръсти изцяло по своя инициатива започнаха да набират тринайсет букви:

„Даниел Григори“.

„Търсене“.

8

ДЪЛБОКО ГМУРКАНЕ

Когато Лус отвърна на почукването по вратата си в събота сутринта, Пен падна в ръцете ѝ.

— Предполага се, все някога ще ми просветне, че вратите се отварят навътре — извини се тя, като си оправи очилата. — Трябва да запомня да престана да се облягам на шпионките на вратите. Хубава стая, между другото — добави тя, като се оглеждаше наоколо. Прекоси стаята и се приближи до прозореца над леглото на Лус. — Изгледът не е лош, като не броим решетките и всичко останало.

Лус застана зад нея, загледана към гробището и, съвсем наблизо, към вечнозеления дъб, където си бяха устроили онзи пикник с Кам. И невидимо оттук, но съвсем ясно в ума ѝ — мястото, където беше затисната под онази статуя заедно с Даниел. Ангелът отмъстител, който така тайнствено беше изчезнал след инцидента.

Споменът за разтревожените очи на Даниел, когато прошепна името ѝ онзи ден, близкото докосване на носовете им, начинът, по който беше усетила върховете на пръстите му по врата си — всичко това я накара да се почувства разгорещена.

И жалка. Въздъхна и се извърна от прозореца, осъзнавайки, че Пен също беше продължила нататък.

Тя вдигаше разни неща от бюрото на Лус, като оглеждаше внимателно всяка от вещите ѝ. Преспапието с фигурата на Статуята на свободата, което баща ѝ беше донесъл от една конференция в Нюйоркския университет, снимката на майка ѝ със смешно изрусена коса, когато е била горе-долу на нейната възраст, компактдискът на съименницата ѝ Лусинда Уилямс, който Кали ѝ беше дала като прощален подарък, когато Лус още не беше и чувала името „Меч и Кръст“.

— Къде са ти учебниците? — обърна се тя към Пен, с желанието да я отклони от пътуването по алеята на спомените. — Каза, че идваш да учим.

Дотогава Пен вече беше започнала да тършува из гардероба ѝ. Лус я гледаше как бързо изгуби интерес към униформените черни тениски и пуловери. Когато Пен се отправи напред към чекмеджетата на тоалетката ѝ, Лус пристъпи напред да ѝ препречи пътя.

— Добре, достатъчно, Любопитке — каза тя. — Не трябваше ли да правим проучвания за родословните дървета?

— Като говорим за любопитстване... — Очите на Пен проблеснаха. — Да, точно проучване би трябвало да правим. Но не толкова, каквото си мислиш.

Лус се втренчи неразбиращо в нея:

— Ъ?

— Виж. — Пен сложи ръка на рамото на Лус. — Ако наистина искаш да разбереш за Даниел Григори...

— Шшшшт! — изсъска Лус, като скочи да затвори вратата. Промуши глава в коридора и се огледа наоколо. Хоризонтът изглеждаше чист — но това не означаваше нищо. Хората в това училище имаха подозрителното умение да се появяват от нищото. Особено Кам. А Лус щеше да умре, ако той — или който и да е — откриеше колко е увлечена по Даниел. Или в този момент някой друг, освен Пен.

Удовлетворена, Лус затвори и заключи вратата и се обърна отново към приятелката си. Пен седеше с кръстосани крака на ръба на леглото на Лус. Изглеждаше развеселена.

Лус склочи ръце зад гърба си и заби палеца на крака си в кръглото червено килимче близо до вратата.

— Какво те кара да мислиш, че искам да знам каквото и да било за него?

— Я стига — каза Пен през смях. — А: напълно очевидно е, че зяпаш Даниел Григори непрекъснато.

— Шшшшт! — повтори Лус.

— Б — каза Пен, без да снишава глас, — видях те как го издирваш онлайн по време на целия час онзи ден. Съди ме, ако искаш — но беше абсолютно безсрамна. И, (В), не ставай пълна параноичка. Мислиш ли, че бърбля с някой друг в това училище, освен с теб?

В думите на Пен наистина имаше здрав разум.

— Само казвам — продължи тя, — ако приемем хипотетично, че искаше да узнаеш повече за определен неназован човек, би могла

евентуално да се насочиш към по-плодоносно дърво. — Пен сви едното си рамо. — Нали се сецаш, ако получиш помощ.

— Слушам — каза Лус, като се отпусна на леглото си. Ровенето ѝ в интернет онзи ден се беше ограничило само до това, да напише в полето за търсене името на Даниел, после да го изтрие, и после — да го напише отново.

— Надявах се, че ще кажеш това — рече Пен. — Днес не донесох със себе си учебници, защото ще ти организирам — тя разшири глуповато очи — обиколка с екскурзовод в строго непристъпната подземна бърлога на служебните архиви на „Меч и Кръст!“

Лус направи гримаса.

— Не знам. Да надничаме в досието на Даниел? Не съм сигурна, че ми трябва още една причина да се чувствам като откачено момиче, което преследва някого.

— Ха. — Пен се ухили иронично. — И, да, току-що каза това на глас... Хайде, Лус. Ще бъде забавно. Освен това какво друго ще правиш в една прекрасна слънчева неделна сутрин?

Беше хубав ден — точно от онова хубаво, което те караше да се чувстваш самотен, ако нямаш планове за нищо забавно и предполагащо излизане. Посред нощ Лус беше почувствала как хладен фронт повява през прозореца ѝ, а когато се събуди тази сутрин, горещината и влагата бяха почти изчезнали.

Някога прекарваше тези златни дни на ранната есен, като фучеше по кварталната колоездачна алея с приятелите си. Това беше преди да започне да избягва гористата пътека заради сенките, които никое от останалите момичета не виждаше. Преди приятелите ѝ да се обърнат срещу нея един ден по време на обедната почивка и да ѝ кажат, че родителите им вече не искат да я канят на гости след някои случки.

Истината беше, че Лус бе изпитвала лека паника как ще прекара този първи уикенд в „Меч и Кръст“. Без учебни часове, без ужасяващи проверки за физическа пригодност, без развлекателни мероприятия по програма. Просто четирийсет и осем безкрайни часа свободно време. Цяла вечност. Цяла сутрин я присвиваше стомахът от носталгия — докато се появи Пен.

— Добре. — Лус се опита да не се засмее, когато каза: — Отведи ме в тайната си бърлога.

* * *

Пен почти подскачаше, докато водеше Лус през изпотъпканата трева на училищния двор към главното фоайе близо до входа на училището.

— Нямах представа откога чакам партньор в престъплението, който да доведе тук с мен.

Лус се усмихна, щастлива, че Пен се беше съсредоточила повече върху мисълта, че има приятелка, с която да изследва потайностите, отколкото върху, ами това... нещо, което Лус изпитваше към Даниел.

В края на училищния двор подминаха няколко деца, които се изтягаха лениво по трибуните на ясното слънце на късната сутрин. Беше странно да вижда цветовете в кампуса, по тези ученици, с които така тясно свързваше черния цвят. Но там беше Роланд в жълто-зеленикави футболни шорти, и дриблираше с топка между краката си. И Габ в лилавата си памучна риза с копчета на яката. Джулс и Филип — двойката с халки на езиците — рисуваха взаимно по коленете на избелелите си джинси. Тод Хамънд седеше отделно от останалите деца на трибуните, като четеше списание с комикси, облечен в камуфлажна тениска. Дори сивото потниче и късите панталони на самата Лус ѝ се струваха по-ярки от всичко, което беше носила тази седмица.

Треньорката Даянте и Албатроса дежуреха на поляната и бяха разположили два пластмасови градински стола и провиснал чадър в края на училищния двор. С изключение на моментите, когато изтръскваха пепелта от цигарите си на поляната, изглеждаха като заспали зад тъмните стъкла на слънчевите си очила. Изглеждаха безкрайно отегчени, толкова превърнати в затворници от работата си, колкото и поверениците, които надзираваха.

В училищния двор имаше много хора, но докато следваше плътно Пен, Лус с радост видя, че близо до главното фоайе нямаше абсолютно никой. Никой не беше казал на Лус нищо за непозволеното влизане в местата с ограничен достъп, нито дори достъпът до кои места е ограничен, но тя беше сигурна, че Ранди ще намери подходящо наказание.

— Ами „червените очи“? — попита Лус, като си спомни вездесъщите камери.

— Тъкмо пъгнах няколко изтощени батерии в някои от тях на път за стаята ти — каза Пен, със същия безгрижен тон, с който някой друг можеше да каже: „Току-що напълних резервоара на колата с бензин“.

Пен бързо обходи мястото с поглед, а после поведе Лус към задния вход на главната сграда и надолу по три стръмни стъпала до врата с маслинен цвят, която не се виждаше от нивото на земята.

— И този сутерен ли е от времето на Гражданската война? — попита Лус. Приличаше на вход към някое от онези места, на които можеш да натикаш няколко военнопленници.

Пен подуши влажния въздух продължително и театрално:

— Зловонието не отговаря ли на въпроса ти? Това тук е предвоенна плесен. — Тя се ухили на Лус. — Повечето ученици са готови на убийство заради шанса да вдихат такъв прославен въздух.

Лус се опитваше да не диша през носа, докато Пен измъкваше окачени на огромна връв ключове, достатъчни да напълнят цял железарски магазин.

— Животът ми ще е много по-лесен, ако намерят време да направят един шперц за това място — каза тя, като прехвърли сбирката от ключове и накрая измъкна тънък сребрист ключ.

Когато ключът се завъртя в ключалката, Лус изпита неочаквана тръпка на възбуждане. Пен беше права — това беше безкрайно по-добре, отколкото да съставя родословното дърво на семейството си.

Повървяха за кратко през топъл, влажен коридор, чийто таван беше само с няколко сантиметра по-високо от главите им. Застоялият въздух имаше такъв мирис, сякаш там беше умряло нещо, и Лус почти се радваше, че стаята бе твърде тъмна, за да вижда ясно пода. Точно когато започваше да изпитва клаустрофобия, Пен извади друг ключ, с който отвори по-малка, но много по-модерна врата. Промушиха се през нея, приведени, после успяха да се изправят от другата страна.

Вътре стаята с архивите лъхаше на плесен, но въздухът им се струваше много по-хладен и сух. Беше тъмно като в рог, с изключение на бледия червен проблясък на табелата „изход“ над главите им.

Лус различи набития силует на Пен, ръцете ѝ, които се движеха опипом във въздуха.

— Къде ли е тази връв? — промърмори тя. — Ето.

С леко дръпване Пен включи една гола електрическа крушка, която висеше на метална верига от тавана. Светлината в стаята още беше мъждива, но сега Лус видя, че бетонните стени също бяха боядисани в маслинозелено, а покрай тях бяха наредени тежки метални лавици и шкафове за папки. Десетки картонени кутии за папки бяха наредени по лавиците, а пътеките между шкафовете сякаш се простираха до безкрайност. Всичко беше покрито с дебел слой прах.

Слънчевата светлина отвън внезапно се стори на Лус много далечна. Макар да знаеше, че са само на един ред стълби под земята, със същия успех можеше да е и на цяла миля. Разтри голите си ръце. Ако беше сянка, щеше да е именно в това мазе. Още нямаше следи от тях, но Лус знаеше, че това никога не беше достатъчно основателна причина да се чувства в безопасност.

Пен, несмутена от мрака в сутерена, довлече едно столче за стъпване от ъгъла.

— О — възкликна тя, като теглеше столчето зад себе си, докато вървеше. — Има нещо различно. Досиетата бяха точно тук... предполагам, че са направили малко пролетно почистване от последния път, когато се мотах тук.

— Преди колко време беше това? — попита Лус.

— Около седмица... — гласът на Пен заглъхна, когато тя изчезна в тъмнината зад висок шкаф за папки.

Лус не можеше да си представи защо „Меч и Кръст“ може да има нужда от всички тези кутии. Повдигна капака на една и измъкна дебела папка с етикет „превъзпитателни мерки“. Преглътна на сухо. Може би беше по-добре да си остане в неведение.

— Подредени са по азбучен ред, според имената на учениците — обади се Пен. Гласът ѝ звучеше приглушено и далечно. — Б, В, Г... ето, Григори.

Лус последва шумоленето на книжа надолу по тясна пътека между рафтовете и скоро откри Пен с подпряна в ръцете кутия, борейки се да задържи тежестта ѝ. Беше пхнала папката с досието на Даниел под брадичката си.

— Толкова е тънко — каза тя, като повдигна леко брадичка, за да може Лус да вземе досието. — Обикновено са толкова по-... ъм... — Тя вдигна очи към Лус и прехапа устна. — Добре де, сега пък аз звуча

като откаченото момиче, което преследва момчетата. Хайде просто да видим какво има вътре.

В досието на Даниел имаше един-единствен лист. В горния десен ъгъл беше прикрепено сканирано копие на това, което вероятно беше снимката за ученическата му лична карта. Гледаше право в камерата, към Лус, със слаба усмивка на устните. Тя не се сдържа и се усмихна в отговор. Той изглеждаше съвсем същият, както онази вечер, когато — добре де, не можеше да си спомни точно кога. Изражението му се беше запечатало съвсем ясно в ума ѝ, но не можеше да посочи точно къде го беше виждала.

— Боже, не изглежда ли съвсем същият? — Пен прекъсна мислите на Лус. — А виж датата. Тази снимка е направена преди три години, когато е постъпил за пръв път в „Меч и Кръст“.

Това май беше същото, което си мислеше Лус... че тогава Даниел е изглеждал същият както сега. Но ѝ се струваше, че си е мислила — или се е канела да помисли — нещо различно, само дето сега не можеше да си спомни какво беше.

— „Родители: неизвестни“ — прочете Пен, докато Лус се навеждаше над рамото ѝ. — „Настойник: Окръжно сиропиталище на Лос Анжелис“.

— Сиропиталище ли? — попита Лус, като притисна ръка до сърцето си.

— Само това пише. Всичко друго, изброено тук, е...

— Историята на престъпленията му — довърши Лус, като продължи да чете. — Шляене по обществения плаж след разрешените часове... вандалско повреждане на пазарска количка... неправилно пресичане.

Пен погледна Лус с широко разтворени очи и преглътна напушилия я смях:

— Любовникът Григори, арестуван за неправилно пресичане? Признай, че е забавно.

На Лус не ѝ харесваше да си представя Даниел арестуван за каквото и да било. Още по-малко ѝ харесваше, че според „Меч и Кръст“ животът му се заключаваше само до списък с дребни провинения. Всички тези кутии тук долу, а това беше цялата информация за Даниел.

— Трябва да има още — каза тя.

Над тях се чува стъпки. Очите на Лус и Пен се стрелнаха към тавана.

— Главната канцелария — прошепна Пен, като измъкна от ръкава си книжна кърпичка да си издуха носа. — Може да е всеки. Но никой няма да слезе тук долу, вярвай ми.

Миг по-късно някъде навътре в помещението със скърцане се отвори врата и лампата от един коридор освети някакво стълбище. Тропот на обувки се отправя надолу. Лус почувства как Пен сграбчва ризата ѝ отзад и я придърпва към стената зад един рафт за книги. Зачакаха, като сдържаха дъха си и стискаха в ръце досието на Даниел, което бяха отмъкнали. Бяха страшно загазили.

Лус беше затворила очи, в очакване на най-лошото, когато натрапчиво, мелодично жужене изпълни стаята. Някой пееше.

— Дуууу да да да дууу — тихо напяваше женски глас. Лус проточи врат между две кутии с папки и видя слаба възрастна жена с малко фенерче, закрепено на челото като лампа на миньор от въглищните мини. Мис София. Носеше две големи кутии, едната — сложена върху другата, така че единственото, което се виждаше от нея, беше проблясващото ѝ чело. Заради леките ѝ стъпки изглеждаше, сякаш кутиите са пълни с перушина, вместо с тежки папки.

Пен сграбчи ръката на Лус, докато гледаха как мис София поставя кутиите с папки върху един празен рафт. Тя извади писалка да запише нещо в тефтера си.

— Само още две — каза тя, после промърмори под нос нещо, което Лус не можа да чуе. Секунда по-късно мис София безшумно и плавно се качваше отново по стълбите, изчезнала така бързо, както се беше и появила. Тананикането ѝ остана да се чува още само за миг след нея.

Когато вратата се затвори с щракване, Пен издиша шумно.

— Каза, че има още. Вероятно ще се върне.

— Какво ще правим? — попита Лус.

— Ти се промъкни обратно нагоре по стълбите — каза Пен, като посочи. — Най-горе свий наляво и ще се върнеш право при главната канцелария. Ако някой те види, може да кажеш, че си търсела тоалетна.

— Ами ти?

— Аз ще прибера досието на Даниел и ще те чакам до трибуните. Мис София няма да заподозре нищо, ако види само мен. Аз стоя тук долу толкова често, че ми е като второ спално помещение.

Лус хвърли поглед към досието на Даниел с лека тръпка на съжаление. Още не беше готова да си тръгне. Точно когато се беше примирила, че няма да провери досието на Даниел, беше започнала да мисли и за това на Кам. Даниел беше толкова загадъчен — а, за нещастие, такава беше и досието му. Кам, от друга страна, изглеждаше толкова открит и лесен за разгадаване, че това будеше любопитството ѝ. Лус се запита какво ли можеше да открие за него, което той иначе може би нямаше да сподели. Но един поглед към лицето на Пен ѝ подсказа, че и бездруго нямат никакво време.

— Ако има още нещо за откриване относно Даниел, ще го открием — увери я Пен. — Ще продължаваме да търсим. — Тя леко побутна Лус към вратата. — Сега тръгвай.

Лус тръгна бързо по вонящия коридор, после бутна вратата към стълбите и я отвори. Въздухът в подножието на стълбите още беше влажен, но тя почувства как се прояснява с всяка нейна стъпка. Когато най-после зави зад ъгъла най-горе на стълбите, трябваше да примигне и да разтрие очи, за да се приспособи отново към ярката слънчева светлина, която заливаше коридора. Запрепъва се зад ъгъла и през белосаните врати към главното фоайе. После замръзна.

Два черни ботуша с високи, тънки и остри токчета, кръстосани в глезените, бяха вдигнати и се подаваха от телефонната кабина, като напомняха адски много за Злата вещица от Юга. Лус бързаше към предната врата, с надеждата да остане незабелязана, когато осъзна, че ботушите с тънки остри токчета бяха прикрепени към гамаша от змийска кожа, които пък бяха прикрепени към намръщената Моли. Миниатюрният сребрист фотоапарат лежеше в ръката ѝ. Тя вдигна очи към Лус, задържа слушалката вдигната към ухото си, зарита и свали крака на пода.

— Защо имаш такъв виновен вид, Месно руло? — попита тя, като се изправи с ръце на хълбоците. — Нека да позная. Още смяташ да пренебрегнеш предложението ми да стоиш далече от Даниел.

Цялото това чудовищно нещо трябваше да е преструвка. Моли нямаше как да знае къде е била Лус току-що. Тя не знаеше нищо за Лус. Нямаше причина да се държи толкова противно. След първия ден

в училище Лус не беше направила нищо на Моли — освен да се опитва да стои далеч от нея.

— Да не би да забравяш каква адска катастрофа беше последният път, когато се опита да се натрапиш на момче, което не проявява интерес? — Гласът на Моли беше остър като нож. — Я повтори, как му беше името? Тейлър? Труман?

Тревър. Откъде можеше Моли да знае за Тревър? Това беше тя — най-дълбоката ѝ, най-мрачната ѝ тайна. Едничкото нещо, което Лус искаше — имаше нужда — да запази в тайна тук, в „Меч и Кръст“. Сега самото възплъщение на злото не само знаеше всичко за това, а и не се срамуваше да го изкара на бял свят, жестоко, арогантно, напред главната канцелария на училището.

Възможно ли беше Пен да лъже, и Лус да не беше единствената, с която беше споделила служебните си тайни? Имаше ли друго логично обяснение? Лус здраво обвини ръце около гърдите си, чувствайки се толкова болна и изтощена... и необяснимо виновна, както се беше почувствала в нощта на пожара.

Моли вдигна глава.

— Най-сетне — каза тя: звучеше облекчено. — Проумя нещо. — Тя обърна гръб на Лус и грубо отвори предната врата. После, точно преди да се промъкне навън, изви врат и погледна надменно Лус: — Така че не причинявай на скъпия стар Даниел онова, което причини на как-му-беше-името. *Capiche?*^[1]

Лус понечи да я последва, но беше изминала само няколко крачки извън вратата, когато осъзна, че вероятно ще избухне неконтролируемо, ако се опита да последва Моли сега. Това момиче просто беше твърде злобно. После, наранявайки още повече чувствата на Лус, Габ затича от трибуните да пресрещне Моли в средата на двора. Бяха достатъчно далече, че Лус да не може да различи израженията им, когато и двете се обърнаха назад да я погледнат. Русата глава с вързана на конска опашка коса се проточи към черната късо подстригана — най-злобният tête-à-tête, който Лус беше виждала.

Тя сви потните си юмруци, като си представи как Моли издрънка всичко, което знаеше за Тревър на Габ, която незабавно щеше да изтича да съобщи новината на Даниел. При мисълта за това неприятна болка се разпростря от връхчетата на пръстите на Лус нагоре по ръцете ѝ и в гърдите. Даниел може и да беше заловен в

неправилно пресичане, но какво от това? Това беше нищо, в сравнение с онова, заради което Лус беше тук.

— Горе главите! — провикна се един глас. Това винаги беше едно от нещата, които Лус най-малко обичаше да чува. Всички възможни видове спортна екипировка имаха странен начин да налитат право в нея. Тя трепна, когато вдигна поглед право към слънцето. Не можеше да види нищо и дори нямаше време да си покрие лицето, преди да почувства как нещо се блъсна право в челото ѝ и да чуе силно дум в ушите си. Оу.

Футболната топка на Роланд.

— Това си го биваше! — провикна се Роланд, когато топката се върна плавно точно при него. Сякаш Лус беше възнамерявала да направи това. Тя разтърка челото си и направи няколко несигурни крачки.

Нечия ръка около китката ѝ. Искрица топлина, която я накара да ахне. Когато погледна надолу, видя мургави пръсти, обвили ръката ѝ; после вдигна поглед и се взря в дълбоките сиви очи на Даниел.

— Добре ли си? — попита той.

Когато тя кимна, той повдигна вежда:

— Ако си искала да играеш футбол, можеше да кажеш — отбеляза той. — Щях с радост да ти обясня някои от тънкостите на играта, като например как повечето хора използват не толкова деликатни части от телата си, за да подадат.

Той пусна китката ѝ, и Лус си помисли, че протяга ръка към нея, за да погали бузата, която я болеше. За секунда стоеше там, затаила дъх. После гърдите ѝ рязко се повдигнаха и спуснаха, когато Даниел направи бързо движение с ръка назад, за да отметне собствената си коса от очите.

Именно тогава Лус осъзна, че Даниел я взема на подбив.

И защо не? Вероятно на бузата ѝ имаше отпечатък с форма на футболна топка.

Моли и Габ — а сега и Даниел — още зяпаха, със скръстени на гърдите ръце.

— Май гаджето ти почва да ревнува? — каза Лус, като посочи към двойката.

— Коя по-точно? — попита той.

— Не си бях дала сметка, че и двете са ти гаджета.

— Нито една от тях не ми е гадже — каза той простичко. — Нямам гадже. Искам да кажа, ти за коя си помисли, че ми е гадже?

Лус беше зашеметена. Ами целият този проведен шепнешком разговор с Габ? Ами начинът, по който и двете момичета ги гледаха точно сега? Лъжеше ли Даниел?

Той я гледаше странно:

— Може би си си ударила главата по-силно, отколкото мислех — каза той. — Хайде, да се поразходим, да глътнеш малко въздух.

Лус се опита да открие зловната шега в последното предложение на Даниел. Да не искаше да каже, че тя е някаква вятърничава глупачка, която има нужда от повече въздух? Не, това дори не звучеше смислено. Тя хвърли поглед към него. Как можеше да изглежда толкова очевидно искрен? И то тъкмо когато беше така свикнала с отблъскването в стил „Григори“.

— Къде? — попита предпазливо Лус. Защото щеше да е твърде лесно точно сега да се почувства радостна от факта, че Даниел няма гадже, от това, че той иска да отиде някъде с нея. Трябваше да има някаква уловка.

Даниел просто присви очи към момичетата от другата страна на игрището.

— Някъде, където няма да ни наблюдават.

Лус беше казала на Пен, че ще я чака на трибуните, но по-късно щеше да има време да обясни, а, разбира се, Пен щеше да разбере. Лус остави Даниел да я преведе покрай изучаващите погледи на момичетата и няколкото полуизсъхнали прасковени дръвчета, покрай задния край на старата църква, превърнатата в гимнастически салон. Приближаваха към гора от величествено извити вечнозелени дъбове, за която Лус не бе и предполагала, че е закътана там. Даниел погледна назад, за да се увери, че тя не изостава. Тя се усмихна, сякаш да го следва не бе кой знае какво, но докато си проправяше път сред възлестите стари корени, не можеше да не мисли за сенките.

Сега навлизаше в гъстата гора: от време на време отгоре малък сноп слънчева светлина пронизваше тъмнината под гъстия листак. Воня на гъста, влажна тиня изпълваше въздуха, и Лус изведнъж разбра, че наблизо има вода.

Ако беше от хората, които имаха обичай да се молят, точно в този миг щеше да се помоли сенките да не се приближават, само за това

късче време, което имаше с Даниел, за да не я види той колко луда ставаше понякога. Но Лус никога не се беше молила. Не знаеше как. Вместо това просто кръстоса пръсти.

— Гората се разтваря ето тук — каза Даниел. Бяха стигнали до едно сечище и Лус ахна в почуда.

Нещо се беше променило, докато тя и Даниел бяха вървели през гората, нещо повече, не само разстоянието от боядисаното в слюзест цвят училище „Меч и Кръст“. Защото когато излязоха от дърветата и застанаха на високата червена скала, усещането бе, сякаш стояха в средата на пощенска картичка, от онези, които се въртяха около метална поставка в дрогериите в малките градчета, с изображения на един идиличен Юг, който не съществуваше вече. Всеки цвят, върху който спираше погледът на Лус, — от кристално синьото езеро точно под тях, до гъстата изумруденозелена гора, която го заобикаляше — беше бляскав, по-ярък, отколкото ѝ се беше струвал само миг преди това. Две чайки се рееха в ясното небе отгоре. Когато се повдигна на пръсти, видя началото на жълтеникавокафяв солен залеж, за който знаеше, че отстъпва място на бялата пяна на океана някъде на невидимия хоризонт.

Вдигна поглед към Даниел. Той също изглеждаше блестящ. На тази светлина кожата му беше златиста, а очите му почти напомняха за дъжд. Чувството, когато се спираха върху лицето ѝ, беше като тежест, някак странно.

— Какво мислиш? — попита той. Изглеждаше много по-спокоен и отпуснат сега, когато бяха далече от всички останали.

— Никога не съм виждала нещо толкова прекрасно — каза тя, като оглеждаше безупречната повърхност на езерото, усещайки порив да се гмурне. На петдесетина стъпки извън водата имаше голяма, плоска, покрита с мъх скала. — Какво е това?

— Ще ти покажа — каза Даниел, като изрита обувките си. Лус неуспешно се опита да не го зяпа, докато той издърпваше тениската над главата си, разкривайки мускулестия си торс. — Хайде — каза той, като я накара да си даде сметка колко циментирана на мястото си трябва да е изглеждала. — Можеш да плуваш с това — добави, като посочи към сивото ѝ потниче и срязаните джинси. — Даже ще те оставя този път да спечелиш.

Тя се засмя:

— Този път, в сравнение с...? Всичките пъти, когато аз съм те оставяла да победиш?

Даниел понечи да кимне, после се спря рязко:

— Не. Задето загуби в басейна онзи ден.

За миг Лус изпита порив да му каже защо беше загубила. Може би можеха да се посмеят на цялото това недоразумение, че Габ уж му е гадже. Но дотогава Даниел вече беше вдигнал ръце над главата си и беше във въздуха, като описа дъга и после падна, гмурвайки се в езерото със съвършен лек плясък.

Това беше едно от най-красивите неща, които Лус беше виждала. Той притежаваше грация, каквато никога не беше виждала преди. Дори плясъкът, който предизвика, отекна с прекрасен звън в ушите ѝ.

Прииска ѝ се да е там долу с него.

Тя смъкна обувките си и ги остави под магнолията до тези на Даниел, после застана на ръба на скалата. До долу имаше пет-шест метра — гмуркане отвисоко, от онези, които винаги караха сърцето на Лус да пропусне един удар. По приятен начин.

Миг по-късно главата му изникна над повърхността. Усмиваше се широко и оставяше след себе си водна диря.

— Не ме карай да си променям решението да те оставя да победиш — провикна се той.

Като пое дълбоко дъх, тя вдигна пръсти над главата на Даниел, отгласна се и се издигна нагоре във високо скок тип „лястовица“. Падането продължи само частица от секундата, но беше най-прекрасното усещане — да плува през затопления от слънцето въздух, все надолу, надолу и надолу.

Пляс. Отначало водата бе зашеметяващо студена, после, само секунда по-късно, вече беше идеална. Лус се показва на повърхността да си поеме дъх, хвърли поглед към Даниел и заплува бързо.

Отгласваше се толкова силно, че го изгуби от поглед. Знаеше, че се перчи, и се надяваше, че той я гледа. Приближаваше се все повече и повече, докато удари с ръка върху скалата — миг преди Даниел.

И двамата се задъхваха, когато се изкачиха с усилие върху равната, затоплена от слънцето повърхност. Ръбовете на скалата бяха хлъзгави заради мъха, и Лус се затрудни, докато успее да се задържи. Даниел обаче се изкатери без проблем по скалата. Пресегна се назад и

й подаде ръка, после я изтегли нагоре до място, откъдето можеше да се изкачи и да праметне крак от страни.

Докато тя се измъкне напълно от водата, той вече лежеше по гръб, почти сух. Само шортите му издаваха с нещо, че току-що е бил в езерото. От друга страна, мокрите дрехи на Лус прилепваха към тялото ѝ, а от косата ѝ капеше вода навсякъде. Повечето момчета щяха да се възползват от шанса да позяпат едно мокро до кости момиче, но Даниел се отпусна назад на скалата и затвори очи, сякаш ѝ даваше малко време да се поизсуши — било от любезност или от липса на интерес.

От любезност, реши тя, със съзнанието, че е безнадеждна романтичка. Но Даниел изглеждаше толкова схватлив, че сигурно беше почувствал поне мъничко от онова, което изпитваше Лус. Не само привличането, нуждата да бъде близо до него, когато всички около нея ѝ казваха да стои надалече, но и това толкова реално усещане, че се познаваха — наистина се познаваха — отнякъде.

Даниел рязко отвори очи и се усмихна — същата усмивка като на снимката в досието му. Обгърна я толкова силен прилив на *дежа вю*, че сама трябваше да легне.

— Какво? — попита той: прозвуча нервно.

— Нищо.

— Лус.

— Не мога да си го избия от главата — каза тя, като се претърколи на една страна, за да го погледне в лицето. Още не се чувстваше достатъчно стабилна, за да се изправи до седнало положение. — Това чувство, че те познавам. Че те познавам от известно време.

Водата се плискаше леко в скалата, оплисквайки пръстите на краката на Лус, които се полюшваха над ръба. Беше студена и кожата на прасците ѝ настръхна. Най-сетне Даниел проговори:

— Това не го ли обсъдихме вече? — Тонът му се беше променил, все едно се опитваше да отмине думите ѝ със смях. Звучеше като момче от „Доувър“: надут, вечно отегчен, самодоволен. — Поласкан съм, задето ти се струва, че сме имали такава връзка, наистина. Но не е нужно да си измисляш някаква забравена история, за да накараш някое момче да ти обърне внимание.

Не. Той мислеше, че тя лъже за това странно чувство, което не можеше да пропъди, и смяташе, че го прави, за да го сваля, така ли? Тя стисна зъби, унижена.

— За какво ми е да си измислям това? — попита тя, като присви очи на слънцето.

— Ти ми кажи — рече Даниел. — Не, всъщност, недей. Няма да има никаква полза. — Той въздъхна. — Виж, трябваше да ти кажа това по-рано, когато започнах да виждам знаците.

Лус седна. Сърцето ѝ биеше бясно. Даниел също виждаше знаците.

— Знам, че те отблъснах тогава в гимнастическия салон — каза той бавно, като накара Лус да се наведе напред, сякаш можеше да изтегли думите по-бързо. — Трябваше просто да ти кажа истината.

Лус чакаше.

— Опарих се от едно момиче. — Той пъкна ръка във водата, издърпа едно цветче на лилия и го смачка в ръцете си. — Момиче, което наистина обичах, не много отдавна. Не е нищо лично, и не искам да те пренебрегвам. — Той вдигна очи към нея, и слънцето се показва през капчица вода в косата му и тя заблестя. — Но не искам и да храниш твърде големи надежди. Просто не търся връзка с никое момиче, не и в скоро време.

Ами!

Тя извърна поглед, нататък към неподвижната, тъмносиня вода, из която само преди минути се бяха смели и пляскали. По езерото вече не личаха знаци от това забавление. Нито пък по лицето на Даниел.

Е, Лус също се беше парила. Може би ако му разкажеше за Тревър и колко ужасно беше всичко, Даниел щеше да заговори свободно за миналото си. Но пък и тя вече знаеше, че не би могла да понесе да слуша за миналото му с друго момиче. Мисълта за него и друго момиче — тя си представяше Габ, Моли, монтаж от усмихнати лица, големи очи, дълги коси — беше достатъчна, за да ѝ се догади.

Историята му за тежка раздяла би трябвало да оправдава всичко. Но не беше така. Даниел се държеше толкова странно с нея още от началото. Един ден ѝ показваше среден пръст, преди още да са се запознали, а на следващия я предпазваше от падащата статуя в гробището. Сега я беше извел тук край езерото — насаме. Държеше се толкова противоречиво.

Главата на Даниел беше сведена, но очите му я гледаха втренчено.

— Отговорът не е достатъчно добър ли? — попита той, почти сякаш знаеше какво си мисли тя.

— Все още имам усещането, че има нещо, което не ми казваш — призна тя.

Лус знаеше, че всичко това не можеше да се обясни задоволително с едно тежко сърдечно разочарование. Имаше опит в тази област.

Той беше с гръб към нея и гледаше към пътеката, по която бяха стигнали до езерото. След малко се засмя горчиво:

— Разбира се, че има неща, които не ти казвам. Та аз едва те познавам. Не съм сигурен защо мислиш, че ти дължа каквото и да било. — Той се изправи на крака.

— Къде отиваш?

— Трябва да се връщам — каза той.

— Не си отивай — прошепна тя, но изглежда той не я чу.

Тя гледаше, дишайки задъхано, докато Даниел се гмурна във водата.

Той се появи на повърхността някъде далече и заплува към брега. Хвърли поглед назад към нея веднъж, някъде по средата на пътя, и решително ѝ помахна за сбогом.

Сърцето ѝ трепна, щом той изви ръце в кръг над главата си в съвършено движение в стил бъртерфлай. Колкото и празна да се чувстваше отвътре, не можеше да не му се възхити. Толкова чисто, толкова леко, че почти не изглеждаше като плуване.

За нула време той беше стигнал до брега, като направи разстоянието между тях да изглежда много по-късо, отколкото се струваше на Лус. Беше толкова плавен и спокоен, докато плуваше, но нямаше начин да стигне до другия край толкова бързо, освен ако наистина не бе порил водата.

Толкова ли неотложно трябваше да се махне от нея?

Тя загледа — изпълнена с объркваща смесица от дълбоко смущение и още по-дълбоко изкушение — как Даниел се повдигна и излезе отново на брега. Сноп слънчева светлина се вряза през дърветата и обрамчи силуета му с бляскаво сияние, и Лус трябваше да примижи при гледката пред очите си.

Запита се дали футболната топка, която я удари по главата, не ѝ беше повредила зрението. Или пък, дали онова, което си мислеше, че вижда, не беше мираж — някакъв трик на слънчевата светлина на късния следобед.

Тя се изправи на скалата, за да вижда по-добре.

Той просто изтръскваше водата от мократа си глава, но една бляскава пелена от ситни капчици сякаш кръжеше над него, извън него, разстилаше се, противно на законите на гравитацията по ръцете му.

От начина, по който водата трептеше на слънцето, изглеждаше сякаш той има криле.

[1] Схващаш ли? — Б.пр. ↑

9

СЪСТОЯНИЕ НА НЕВИННОСТ

В понеделник вечерта мис София стоеше зад един подиум в предната част на най-просторната класна стая в сградата „Августин“, като се опитваше да разиграва театър на сенките с ръцете си. Беше свикала последно занятие за преговор за учениците от класа си по религия преди обичайния тест за средата на срока на другия ден, и тъй като Лус вече беше пропуснала занятията от цял един месец, предположи, че има много да навакхва.

Което обясняваше защо беше единствената, която изобщо се преструваше, че си води бележки. Никой от другите ученици дори не забелязваше, че вечерното слънце, което проникваше през тесните западни прозорци, проваля импровизираната постановка на мис София, напомняща за едновременен фотоапарат с дървена кутия. А Лус не искаше да привлече вниманието към факта, че се опитва да внимава, като стане, за да дръпне прашните щори.

Когато слънцето докосна тила на Лус, тя изведнъж осъзна от колко отдавна седи в тази стая. Тази сутрин по време на часа по световна история беше гледала как утринното слънце проблясва като грива около оредяващата коса на господин Коул. Беше изтърпяла задушавачната горещина в средата на следобеда по време на биологията при Албатроса. Сега беше почти вечер. Слънцето бе обиколило целия кампус, а Лус почти не бе ставала от чина. Усещаше тялото си толкова твърдо като металния стол, на който седеше, а ума си — затъпял като молива, който се беше отказала да използва, за да си води бележки.

Каква беше тая работа с „театъра на сенките“? Да не би тя и останалите ученици да са на пет години?

Но после се почувства виновна. От цялото преподавателско тяло тук, мис София беше най-милата, дори онзи ден внимателно беше дръпнала Лус настрана да обсъдят колко е изостанала с писането на разработката за родословното дърво на семейството си. Наложил се Лус

да се престори на зашеметена от благодарност, когато в продължение на един час мис София отново я „разходи“ през основните указания. Почувства се леко засрамена, но да се прави на тъпа беше далеч повече за предпочитане, отколкото да признае, че е била твърде заета да бленува за един определен съученик, за да посвети време на проучването си.

Сега мис София стоеше в дългата си рокля от черен креп, като склочи изискано палци и вдигна ръце във въздуха, подготвяйки се за следващото изпълнение. Отвън пред прозореца през слънцето премина облак. Лус отново насочи вниманието си към лекцията, когато забеляза, че на стената зад мис София внезапно се появи истинска сянка.

— Както всички помните от прочитането на „Изгубеният рай“ миналата година, когато Бог дал на ангелите свободно да изберат къде да останат — каза мис София, като си пое дъх в микрофона, закрепен на ревера ѝ с цвят на слонова кост и разпери пръсти в съвършена имитация на ангелски криле — имало един, който пресякъл границата. — Мис София театрално сниши глас и Лус проследи как тя закриви показалците си нагоре, така че ангелските криле се преобразиха в дяволски рога.

Зад Лус някой промърмори: „Голяма работа, това е най-старият трик на света“.

От момента, в който мис София беше започнала лекцията си, изглеждаше, сякаш поне един човек в стаята апострофираше всяка дума, която излизаше от устата ѝ. Може би защото Лус нямаше религиозно възпитание като останалите от тях, или може би защото съчувстваше на мис София, но изпитваше все по-силно желание да се обърне и да изшътка на заядливиците.

Беше раздражена. Уморена. Гладна. Вместо да тръгнат под строй на вечеря заедно с останалото училище, двайсетте ученици, записани в класа по религия на мис София, бяха уведомени, че ако ще присъстват на „избираемото занимание“ — печално погрешно название, уведоми я Пен — учебно занятие, храната ще им бъде сервирана в стаята, където се провеждаше занятието, за да се спести време.

Яденето — не вечеря, нито дори и обяд, просто късно следобедно похапване, което би могло да мине за всичко — беше странно преживяване за Лус, на която и без друго ѝ беше доста трудно

да намери нещо, което би могла да яде, в наблягащата на месото столова. Ранди просто беше избутала в стаята една количка с потискащи сандвичи и няколко кани с хладка вода.

Сандвичите до един бяха със загадъчно студено месо, майонеза и сирене, и Лус завистливо беше гледала как Пен поглъща шумно един след друг, оставяйки корички със следи от зъби, докато ядеше. Лус беше на ръба да махне болонската наденичка от един сандвич, когато Кам си проправи път с блъскане и застана до нея. Беше разтворил юмрук и в шепата му се показва купчинка пресни смокини. Наситено пурпурните им обвивки изглеждаха като скъпоценни камъни в ръката му.

— Какво е това? — беше попитала тя, като успя да се усмихне.

— Не можеш да живееш само на хляб, нали? — беше казал той.

— Не ги яж. — Габ се беше хвърлила към тях, като измъкна смокините от пръстите на Лус и ги метна в боклука. За пореден път беше прекъснала личния им разговор и беше сложила на мястото на смокините в празната длан на Лус шепа фъстъчени дражета „М&М“ от купено от автомата пакетче. Габ носеше пъстра лента за коса. Лус си представи как смъква рязко нещото от главата ѝ и го хвърля в боклука.

— Тя е права, Лус. — Беше се появила Ариана, която гледаше гневно Кам. — Кой знае с каква дрога ги е наблъскал?

Лус се беше засмяла, защото, разбира се, Ариана се шегуваше, но когато никой друг не се усмихна, тя млъкна и пъкна дражетата „М&М“ в джоба си, точно когато мис София призова всички да седат по местата си.

* * *

Сякаш часове по-късно, всички те още бяха хванати като в капан в класната стая, а мис София беше стигнала само от Зората на Сътворението до войната в Небесата. Още не бяха стигнали дори до Адам и Ева. Стомахът на Лус издаде къркорещ звук в знак на протест.

— А знаем ли всички кой е бил злият ангел, разбунтувал се срещу Бог? — попита мис София, сякаш четеше книжка с картинки на групичка деца в библиотеката. Лус очакваше всички в стаята да пропеят детински: „Да, мис София“.

— Някой знае ли? — повтори мис София.

— Роланд! — подметна полугласно Ариана.

— Точно така — каза мис София и главата ѝ се люшна в невинно кимване. Тя просто недочуваше. — Сега го наричаме Сатана, но през годините той е действал под много прикрития — Мефистофел, или Белиал, дори Луцифер според някои.

Моли, която седеше пред Лус и през последния час люлееше гърба на стола си, така че той се удряше в чина на Лус, с ясната цел да я подлуди, бързо пусна през рамо листче хартия върху чина на Лус.

Лус... Луцифер... нещо общо?

Почеркът ѝ бе тъмен и гневен, и трескав. Лус видя как високите ѝ скули се повдигат в подигравателна усмивка. В миг на породена от глада слабост, Лус започна яростно да дращи отговор на гърба на бележката на Моли. Че е кръстена на Лусинда Уилямс, най-великата жива певица и авторка на текстове за песни, на чийто концерт, който за малко щял да бъде отложен заради дъжда, се състояла първата среща на родителите ѝ. Че след като майка ѝ се подхлъзнала на пластмасова чаша, паднала по кално свлачище и се приземила в обятията на баща ѝ, не беше напуснала тези обятия цели двайсет години. Че нейното име символизира нещо романтично — а какво можеше Моли с мръсната си уста да покаже за себе си? И че във всеки случай, ако в цялото това училище има някой, който може да се похвали с близка прилика със Сатаната, това не е получателката на бележката, а онази, която я изпращаше.

Очите ѝ се забиха като свредели в тила на прясно боядисаната в алено коса на Моли — късо подстригана отстрани и отзад и малко по-дълга отгоре. Лус беше готова да запрати към нея сгънатия лист хартия и да рискува да си навлече гнева ѝ, когато мис София насочи вниманието си към осветената кутия.

Беше вдигнала двете си ръце над главата, дланите ѝ бяха извърнати нагоре и свити така, че да обхванат въздуха. Когато ги свали, сенките на пръстите ѝ, очертани на стената, заприличаха чудодейно на размахани ръце и крака, като на човек, който скача от мост или изскача от сграда. Гледката беше толкова причудлива,

толкова мрачна и въпреки това така добре пресъздадена, че изплаши Лус. Тя не можеше да извърне очи.

— В продължение на девет дни и девет нощи — каза мис София — Сатаната и неговите ангели падали все по-надолу и по-надолу от Рая.

Думите ѝ раздвижиха нещо в паметта на Лус. Тя погледна през две редици към Даниел, който срещна погледа ѝ за половин секунда, преди да зарови лице в тетрадката си. Но този втори поглед беше достатъчен, и изведнъж всичко възкръсна в паметта ѝ: сънят, който ѝ се беше явил предишната нощ.

Беше редактирана история на срещата ѝ с Даниел при езерото. Но в съня ѝ, когато Даниел се сбогува с нея и се гмурна отново във водата, Лус имаше смелостта да го последва. Водата беше топла, толкова уютна, че тя дори не се беше почувствала мокра, а навсякъде около нея кръжаха пасажи от виолетови риби. Тя плуваше толкова бързо, колкото можеше, и отначало ѝ се стори, че рибите ѝ помагат и я бутат към Даниел и към брега. Но скоро множествата риби започнаха да затъмняват и замъгляват зрението ѝ, и тя вече не можеше да го вижда. Рибите заприличаха на сенки, зловещо изглеждащи, и се приближаваха все повече и повече, докато тя вече не виждаше нищо, чувства как потъва, как се изплъзва, надолу в тинестите дълбини на езерото. Въпросът не беше в това, че не може да диша: въпросът беше дали някога ще успее да се издигне отново на повърхността. Въпросът беше дали ще изгуби Даниел завинаги.

После, някъде отдолу, се беше появил Даниел, с разперени като корабни платна ръце. Те разпръснаха рибите-сенки и обгърнаха Лус, и двамата заедно се издигнаха обратно към повърхността. Те пореха водата високо и още по-високо, като отминаха скалата и магнолията, където бяха оставили обувките си. Миг по-късно бяха толкова високо, че Лус дори не виждаше земята.

— И те се приземили — каза мис София, като опря ръце на подиума, — в пламтящите бездни на Ада.

Лус затвори очи и издиша. Било е само сън. За нещастие, това беше нейната реалност.

Тя въздъхна и подпря брадичка на ръцете си, спомнила си забравения отговор на бележката от Моли. Лежеше сгънат в ръцете ѝ.

Сега ѝ се струваше глупав и прибързан. По-добре да не отговаря, та Моли да не разбере, че изобщо я е засегнала.

Едно хартиено самолетче се приземи върху лявата ѝ ръка над лакътя. Тя погледна към далечния ляв ъгъл на класната стая, където седеше Ариана, заела преувеличена дяволита поза.

Предполагам, че не си се унесла в блянове за Сатаната.

Къде изприпкахте двамата с ДГ в събота следобед?

Лус цял ден не беше имала възможност да поговори с Ариана насаме. Но откъде знаеше Ариана, че Лус е тръгнала с Даниел? Докато мис София съсредоточено показваше с помощта на хартиените фигури деветте кръга на Ада, Лус проследи как Ариана изпраща ново съвършено насочено хартиено самолетче към чина ѝ.

Също и Моли.

Тя посегна точно навреме, за да грабне самолетчето между боядисаните си с лъскав черен лак нокти, но този път Лус не смяташе да я остави да спечели. Тя грабна обратно самолетчето от хватката на Моли, при което шумно разкъса крилото му през средата. Лус имаше точно достатъчно време да пъкне в джоба си разкъсаната бележка, преди мис София рязко да се обърне.

— Лусинда и Моли — каза тя, като присви устни и подпря ръце на подиума. — Наистина се надявам, че това, което вие двете изпитвате нужда да обсъждате чрез неуважително предаване на бележки, каквото и да е то, може да бъде казано пред целия клас.

Умът на Лус препускаше бясно. Ако бързо не измислеше нещо, Моли щеше да го направи, и не се знаеше колко смущаващо щеше да бъде то.

— М-Моли просто казваше — заекна Лус, — че не е съгласна с вашето виждане за това как е разделен Адът. Тя има собствени представи.

— Е, Моли, ако имаш различна представа за подземния свят, определено бих искала да я чуя.

— Какво, по дяволите... — промърмори полугласно Моли. Тя прочисти гърло и се изправи. — Ами, вие описахте пастта на Луцифер

като най-ниското място в преизподнята, което е причината, поради която всички предатели накрая попадат там. Но колкото до мен — каза тя, сякаш беше репетирала репликите, — аз мисля, че най-ужасното място в Ада — тя отправи продължителен, пронизателен поглед назад към Лус — трябва да бъде запазено не за предателите, а за страхливците. Най-слабите, най-безгръбначните неудачници. Защото ми се струва, че предателите най-малкото са направили някакъв избор. Но страхливците? Те просто търчат наоколо и си гризат ноктите, като се боят да направят каквото и да било. Което е безспорно по-лошо. — Тя изрече дрезгаво: „Лусинда“ и прочисти гърло. — Но това си е просто моето мнение. — Тя си седна.

— Благодаря ти, Моли — каза предпазливо мис София. — Сигурна съм, че всички се чувстваме много просветени.

Не и Лус. Тя беше спряла да слуша към средата на тирадата на Моли, когато усети под лъжичката странно чувство, като от гадене.

Сенките. Усети ги, преди да ги види, надигащи се като бълбукащи мехурчета катран от земята. Пипало от тъмнина се сви около китката ѝ и Лус погледна надолу, изпълнена с ужас. То се опитваше да се промъкне в джоба ѝ. Мъчеше се да докопа книжното самолетче на Ариана. Та тя дори не го беше прочела още! Натика юмрук дълбоко в джоба си и използва два пръста и цялата сила на волята си, за да улови сянката и да я издърпа възможно най-силно.

Случи се нещо удивително. Сянката се сви, отдръпвайки се назад като наранено куче. Лус за пръв път успяваше да направи това.

В другия край на стаята тя срещна погледа на Ариана. Ариана беше наклонила глава на една страна и устата ѝ висеше отворена.

Бележката — тя сигурно още чакаше Лус да прочете бележката.

Мис София изключи светлинната кутия:

— Мисля, че на артритата ми му стига толкова Ад за една вечер. — Тя се засмя, насърчавайки изтощените ученици да се засмеят заедно с нея. — Ако всички препрочетете седемте критични есета върху „Изгубеният рай“, които ви дадох, мисля, че ще бъдете повече от подготвени за утрешния изпит.

Когато останалите ученици забързаха да си приберат нещата в чантите и да се измъкнат от стаята, Лус разгъна бележката на Ариана:

Каж ми, че не ти е излязъл с онзи неубедителен номер „Парил съм се по-рано“.

Оу. Определено трябваше да поговори с Ариана и да открие какво точно знаеше тя за Даниел. Но първо...

Той стоеше пред нея. Сребрилата тока на колана му блестеше точно пред очите ѝ. Тя си пое дълбоко дъх и вдигна поглед към лицето му.

Изпъстрените с виолетово-сиви очи на Даниел изглеждаха спокойни. Не беше говорила с него от два дни, откакто я беше оставил при езерото. Времето, което беше прекарал далече от нея, сякаш го бе подмладило.

Лус осъзна, че още държи разгънатата на чина пред себе си издайническата бележка на Ариана. Преглътна с усилие и я пхна обратно в джоба си.

— Искан да се извиня, задето си тръгнах така внезапно онзи ден — каза Даниел: звучеше странно официално. Лус не знаеше дали от нея се очаква да приеме извинението му, но той не ѝ даде време да реагира. — Предполагам, че си се върнала благополучно на сушата?

Тя се опита да се усмихне. Мина ѝ през ума да разкаже на Даниел за съня, който беше сънувала, но за щастие осъзна, че щеше да бъде ужасно странно.

— Как ти се стори занятието за преговор? — Даниел изглеждаше съдържан, скован, сякаш никога преди не бяха разговаряли. Може би се шегуваше.

— Беше истинско мъчение — отговори Лус. Винаги се беше дразнила, когато умни момичета се преструваха, че не схващат нещо, просто защото предполагаха, че едно момче би искало да чуе точно това. Лус обаче не се преструваше: наистина беше мъчение.

— Хубаво — рече Даниел: изглеждаше доволен.

— И на теб ли ти беше омразно?

— Не — каза той загадъчно, и сега на Лус ѝ се прииска да беше излъгала, за да прозвучи по-заинтригувана, отколкото беше в действителност.

— Значи... ти е харесало — каза тя, като искаше да каже нещо, каквото и да е, за да го задържи до себе си, да го накара да продължи

да говори. — Какво точно ти хареса в това?

— Може би „хареса ми“ не е точната дума. — След дълга пауза каза: — Изучаването на тези неща... е традиция в семейството ми. Предполагам, че няма как да не почувствам някаква връзка.

На Лус ѝ трябваше известно време да осъзнае напълно думите му. Умът ѝ се насочи към мухлясалия стар склад в приземния етаж, където беше зърнала състоящото се от един-единствен лист досие на Даниел. Досието, в което се твърдеше, че Даниел е прекарал голямата част от живота си в Окръжното сиропиталище на Лос Анжелис.

— Не знаех, че имаш някакви роднини — каза тя.

— Защо ти е да знаеш? — каза троснато Даниел.

— Не знам... Тоест, искам да кажа, значи имаш?

— Въпросът е защо изобщо си въобразяваш, че знаеш нещо за семейството ми — или за мен?

Лус чувства как стомахът ѝ се присви. Видя как в разтревожените очи на Даниел проблясва предупреждението: „Внимание, преследвач“. И разбра, че отново беше оплескала нещата с него.

— Ей, Ди. — Роланд се появи иззад тях и сложи ръка на облеченото в тениска рамо на Даниел. — Искаш ли да останеш да видиш дали няма да има още една едногодишна лекция, или ще се чупим?

— Да — каза тихо Даниел, като хвърли към Лус последен кос поглед. — Да се махаме оттук.

Разбира се — очевидно — тя трябваше да хукне още преди няколко минути. Например, още при първото инстинктивно желание да разкрие някакви подробности от досието на Даниел. Един умен, нормален човек щеше да отклони разговора или да смени темата с нещо съвсем не толкова странно, или най-малкото да си държи затворена голямата уста.

Но... Ден след ден Лус доказваше, че — особено когато ставаше дума за Даниел — беше неспособна да направи каквото и да било, което влизаше в категорията „нормално“ или „умно“.

Наблюдаваше как Даниел се отдалечава заедно с Роланд. Даниел не погледна назад, и всяка стъпка, с която се отдалечаваше от нея, я караше да се чувства все по-странно и по-странно самотна.

10

КЪДЕТО ИМА ДИМ

— Какво чакаш? — попита Пен едва миг след като Даниел си беше тръгнал заедно с Роланд. — Да вървим. — Тя дръпна Лус за ръката.

— Къде да вървим? — попита Лус. Сърцето ѝ още блъскаше в гърдите от разговора с Даниел — и от това, че го беше видяла да си тръгва. Очертанията на изваяните му рамене в коридора изглеждаха по-едри от самия Даниел.

Пен почука лекичко с кокалчетата на пръстите си по челото на Лус.

— Ехо? В библиотеката, както споменах в бележката си... — Тя обхвана с поглед неразбиращото изражение на Лус. — Нито една от бележките ми ли не получи? — Тя се плесна раздражено по крака. — Но аз ги връчих на Тод, за да ги предаде на Кам, който пък да ги предаде на теб.

— „Пони Експрес“. — Кам се промъкна да застане пред Пен и връчи на Лус две сгънати късчета хартия, които държеше между показалеца и средния си пръст.

— Я стига. Да не би конят ти да е умрял от изтощение по пътя? — изпуктя Пен, като дръпна бележките. — Дадох ти ги преди близо час. Какво те забави толкова? Не си ги прочел...

— Разбира се, че не. — Обиден, Кам притисна ръка към широките си гърди. Носеше плътен черен пръстен на средния си пръст. — Ако си спомняш, Лус загази, задето си предаваше бележки с Моли.

— Не съм си предавала бележки с Моли...

— Както и да е — каза Кам, като отново измъкна бележките от ръката на Пен и най-сетне ги предаде на Лус. — Само се грижех възможно най-добре за интересите ти. Чаках подходящата възможност.

— Е, благодаря ти. — Лус пхна бележките в джоба си, погледна Пен и извинително сви рамене.

— Като говорим за изчакване на подходящия момент — каза той, — онзи ден бях навън и видях това. — Той извади червена кадифена кутийка за бижута и я отвори да я види Лус.

Пен се провря зад рамото на Лус, за да може да погледне.

Вътре върху тънка златна верижка имаше малка кръгла висулка с вдълбана линия в средата и малка змийска глава на върха.

Лус го погледна. Присмиваше ли й се?

Той докосна висулката:

— Помислих си, след онзи ден... исках да ти помогна да се изправиш пред страха си — каза той, като звучеше почти нервно, изплашен, че тя може да не приеме. Редно ли беше да приеме? — Само се шегувам. Просто ми хареса. Уникално е: напомни ми за теб.

Наистина беше уникално. И много красиво, и накара Лус да се почувства странно недостойна.

— Ходил си да пазаруваш? — улови се да пита, защото сега беше по-лесно да обсъжда как Кам е излязъл от кампуса, отколкото да попита: „Защо аз?“ — Мислех си, че идеята на поправителното училище е, че всички сме закотвени тук.

Кам леко повдигна брадичка и очите му се усмигнаха.

— Има начини — каза той тихо. — Ще ти покажа някой път. Бих могъл да ти покажа... тази вечер?

— Кам, скъпи — каза един глас зад гърба му. Беше Габ, която го потупваше по рамото. Един тъничък кичур от косата й отпред беше сплетен на френска плитка и прибран с шнола зад ухото й, като съвършена малка лента за коса. Лус се загледа завистливо в нея.

— Имам нужда от помощта ти за организирането — измърка Габ.

Лус се огледа и осъзна, че бяха единствените четирима души, останали в класната стая.

— По-късно организирам малко парти в стаята си — каза Габ, като притисна брадичка в рамото на Кам, за да се обърне към Лус и Пен. — Всички идвате, нали?

Габ, чиято уста винаги изглеждаше лепкава от гланц за устни, неизменно се появяваше с разлюлени руси коси в мига, щом някое момче заговореше Лус. Макар Даниел да беше казал, че между тях няма нищо, Лус знаеше, че никога няма да бъде приятелка с това момиче.

Но пък, не беше задължително да харесваш някого, за да отидеш на партито му, особено когато определени други хора, които наистина харесваш, вероятно щяха да са там...

Или пък може би трябваше да приеме предложението на Кам? Наистина ли ѝ предлагаше да се измъкнат тайно? Едва вчера из класната стая бе плъзнал слух, след като Джулс и Филип, двойката с пиърсинги на езиците, не се появиха за часа на мис София. Очевидно се бяха опитали да излязат от кампуса посред нощ, някаква тайна уговорка беше пропаднала — и сега бяха в нещо като изолирана килия, чието местонахождение не беше известно дори и на Пен.

Най-странното от всичко беше, че мис София — която обикновено не търпеше шушукане — не беше наредила на ожесточено шепнещите ученици по време на часа ѝ да млъкнат. Сякаш преподавателското тяло искаше учениците да си представят възможно най-тежкото наказание за нарушаване на някое от техните диктаторски правила.

Лус преглътна, вдигайки поглед към Кам. Той ѝ предложи да я хване под ръка, като напълно пренебрегна Габ и Пен.

— Какво ще кажеш за това, хлапе? — попита той, като прозвуча толкова очарователно като в класическа холивудска сцена, че Лус напълно забрави за случилото се с Джулс и Филип.

— Съжалявам — намеси се Пен, като отговори от името и на двете и издърпа Лус, като я хвана за лакътя. — Но имаме други планове.

Кам погледна Пен, сякаш се опитваше да проумее откъде е изникнала така внезапно. Той умееше по някакъв начин да накара Лус да се почувства като по-добра, по-привлекателна версия на самата себе си. А тя умееше да му пресича пътя точно след като Даниел я беше накарал да се чувства точно по обратния начин. Но Габ още се въртеше до него, а Пен започваше да я тегли по-силно, затова накрая Лус просто помахаше с ръката, в която все още стискаше подаръка на Кам.

— Ами, може би следващия път! Благодаря за колието!

Оставяйки Кам и Габ объркани в класната стая зад гърба им, Пен и Лус изхвърчаха от сградата „Августин“. На Лус ѝ се струваше злокобно да бъде сама в тъмната сграда толкова късно, и от забързаното шляпане на сандалите на Пен по стълбите пред нея се досещаше, че и тя изпитва същото.

Отвън беше ветровито. Една кукумявка бухаше тихичко в клоните на ниската палма, където бе кацнала. Когато минаха под дъбовете успоредно на сградата, безредно растящи филизи испански мъх се докоснаха леко до тях като оплетени кичури коса.

— „Може би следващия път?“ — имитира Пен гласа на Лус. — Това пък за какво беше?

— Нищо... не знам. — Лус искаше да смени темата. — Така правиш да звучим много изискано, Пен — каза тя, като се смееше, докато вървяха с усилие по зелените площи на училището. — Други планове... Мислех си, че си се забавлявала на партито миналата седмица.

— Ако беше успяла да прочетеш скорошните ми бележки, щеше да видиш защо имаме по-важни занимания.

Лус си изпразни джобовете, откри отново петте недоядени дражета „М&М“, и ги подели с Пен, която изрази съвсем типичната за нея надежда, че идват от чисто място, но въпреки това ги изяде.

Лус разгъна първата бележка на Пен, която приличаше на преснимана страница от някоя от папките в подземния архив:

Габриел Гивънс

Камерън Брийл

Лусинда Пракс

Тод Хамънд

Предишно местонахождение:

Всички — в Североизточната част на САЩ, с изключение на Т. Хамънд (Орландо, Флорида)

Ариана Алтер

Даниел Григори

Мери Маргарет Зейн

Предишно местонахождение:

Лос Анжелис, Калифорния

За групата на Лусинда беше отбелязано, че е пристигнала в „Меч и Кръст“ на петнайсети септември тази година. Втората група беше пристигнала на петнайсети март, три години по-рано.

— Коя е Мери Маргарет Зейн? — попита Лус, като посочи.

— Само нашата изключително добродетелна Моли — каза Пен. Името на Моли беше Мери Маргарет?

— Нищо чудно, че е толкова бясна на целия свят — каза Лус. — Е, откъде взе всичко това?

— Изрових го от една от кутиите, които мис София свали онзи ден — каза Пен. — Това е нейният почерк.

Лус вдигна поглед към нея:

— Какво значи това? За какво ѝ е да отбелязва това? Мислех, че имат отделно датите на пристигането на всички ни в досиетата ни.

— Така е. Аз също не мога да го проумея — каза Пен. — И искам да кажа, въпреки че ти се появи по същото време като останалите хлапета, не изглежда да имаш нещо общо с тях.

— Не бих могла да имам по-малко общо с тях — каза Лус, като си представи сдържаното изражение, което винаги беше сякаш залепено на лицето на Габ.

Пен се почеса по брадичката.

— Но когато Ариана, Моли и Даниел се появиха, те вече се познаваха. Мисля, че идват от същия разпределителен пункт в Ел Ей.

Някъде съществуваше ключ към историята на Даниел. Трябваше да има нещо повече, свързано с него, отколкото някакъв разпределителен пункт в Калифорния. Но като си спомни реакцията му — онзи ужас, от който лицето му пребледня при мисълта, че тя може да прояви интерес да узнае каквото и да е за него — е, това накара Лус да изпита чувството, че всичко, което тя и Пен правеха, беше напразно и незряло.

— Какъв е смисълът на всичко това? — попита Лус, внезапно подразнена.

— Не мога да проумея за какво ѝ е на мис София да събира цялата тази информация. Макар че тя е пристигнала в „Меч и Кръст“ в същия ден като Ариана, Даниел и Моли... — Пен млъкна, без да си довърши изречението. — Кой знае? Може би това не значи нищо. Просто в архивите се споменава толкова малко за Даниел, че прецених, че е добре да ти покажа всичко, което открих. Оттук и експонат Б.

Тя посочи втората бележка в ръката на Лус.

Лус въздъхна. Част от нея искаше да се откаже от търсенето и да престане да изпитва смущение заради Даниел. По-напористата част от

нея още копнееше да го опознае по-добре... което по някакъв странен начин беше далеч по-лесно, когато той не присъстваше технически, за да ѝ дава нови поводи да изпитва смущение.

Тя погледна надолу към бележката: фотокопие на старомодно картонче от библиотечен каталог.

Григори, Д. „Пазителите: Митът в Средновековна Европа“. Серафим Прес, Рим, 1755.

Каталожен номер: P999.318 ГРИ

— Звучи, сякаш някой от предците на Даниел е бил учен — каза Пен, като четеше през рамото на Лус.

— Сигурно това е имал предвид — каза полугласно Лус. Погледна Пен. — Той ми каза, че семейството му по традиция се занимавало с изучаване на религията. Това трябва да е имал предвид.

— Мислех, че е сирак...

— Не питай — каза Лус, като я прекъсна с махване на ръка. — Това му е болна тема. — Тя прокара пръст по заглавието на книгата. — Какви са тези Пазители?

— Има само един начин да открием — каза Пен. — Макар че може да се разкайваме за това. Защото това звучи като възможно най-скучната книга на света. И все пак — добави тя, като бършеше прашните кокалчета на ръцете си в ризата, — позволих си волността да проверя в каталога. Книгата би трябвало да е някъде из купчините. Можеш да ми благодариш по-късно.

— Бива си те — ухили се Лус. Нямаше търпение да се качи в библиотеката. Ако някой в семейството на Даниел беше написал книга, не беше възможно тя да е отегчителна. Или поне не и за Лус, във всеки случай. Но после тя сведе поглед към другото нещо, което още държеше в ръка. Кадифената кутийка за бижута от Кам.

— Какво мислиш, че означава това? — попита тя Пен, когато тръгнаха нагоре по настланите с мозайка стълби към библиотеката.

Пен сви рамене:

— Чувствата, които изпитваш към змиите, са...

— Омраза, агония, изключителна параноя, и отвращение — изброи Лус.

— Може би е като... ами, аз едно време се страхувах от кактуси. Не можех да се приближа до тях — не се смей, убожда ли си се някога на едно от тези неща? Остават в кожата ти с дни. Както и да е, една година, за рождения ми ден, татко ми донесе цели единайсет кактуса. Отначало ми идваше да ги метна по него. Но после, знаеш ли, свикнах с тях. Спрях да откачам всеки път, като се приближа до кактус. В крайна сметка, това определено свърши работа.

— Значи искаш да кажеш — рече Лус, — че подаръкът на Кам всъщност е много сладък.

— Предполагам — каза Пен. — Но ако знаех, че си е паднал по теб, нямаше да му поверя личната ни кореспонденция. Съжалявам за това.

— Той не си пада по мен — понечи да каже Лус, като опипваше златната верижка в кутийката, представяйки си как ще изглежда тя върху кожата ѝ. Не беше казала на Пен нищо за пикника си с Кам, защото... ами, всъщност, не знаеше точно защо. Имаше нещо общо с Даниел и с това как Лус все още не можеше да определи в какви отношения е — или в какви отношения искаше да бъде — с всеки от двамата.

— Ха — изкиска се Пен. — Което значи, че ти доста го харесваш! И изменяш на Даниел. Вече ми стана трудно да следя какви ги вършиш и да съм в крак с бройката на мъжете ти.

— Все едно става нещо интересно, с който и да е от двамата — каза мрачно Лус. — Мислиш ли, че Кам е прочел бележките?

— Ако го е направил, и въпреки това ти е подарил онова колие — каза Пен, — значи наистина е хлътнал по теб.

Влязоха в библиотеката и тежките двойни врати се затвориха зад тях с глух звук. Звукът отекна из стаята. Мис София вдигна очи от купищата книжа, покриващи осветеното ѝ от настолна лампа бюро.

— О, здравейте, момичета — каза тя, като им се усмихна толкова широко, че Лус отново се почувства виновна, задето така се беше унесла в бленуване по време на лекцията ѝ. — Надявам се краткото ми упражнение за преговор да ви е харесало — почти пропя тя.

— Много. — Лус кимна, макар че в упражнението не беше имало нищо кратко. — Дойдохме тук да преговорим още няколко неща преди изпита.

— Точно така — обади се Пен. — Вие ни вдъхновихте.

— Колко прекрасно! — Мис София размести книгата си и те изшумоляха. — Някъде имам списък с допълнителни четива. С удоволствие ще ви направя копие.

— Страхотно — излъга Пен, като леко побутна Лус към купчините с книги. — Ще ви кажем, ако ни потрябва!

Зад бюрото на мис София, в библиотеката беше тихо. Лус и Пен оглеждаха каталожните номера, докато подминаваха рафт след рафт на път към книгите по религия. Енергоспестяващите електрически крушки имаха детектори за движение и се предполагаше, че се включват всеки път, когато момичетата пресичаха някоя от пътеките между рафтовете, но само около половината работеха. Лус осъзна, че Пен още се държеше за ръката ѝ, а след това си даде сметка, че не ѝ се искаше да я пусне.

Момичетата стигнаха до обикновено претъпкания отдел за учене, където светеше само една настолна лампа. Всички други сигурно бяха на партито на Габ. Всички, с изключение на Тод. Той беше вдигнал крака върху стола отсреща и си даваше вид, че чете някакъв световен атлас с размерите на масичка за кафе. Когато момичетата минаха край него, той вдигна очи с мрачно изражение, което се дължеше или на това, че бе много самотен, или на леко раздразнение, че го безпокоят.

— Доста късничко сте тук — каза той с безразличие.

— Ти също — отвърна рязко Пен, като му се изплези театрално.

След като оставиха няколко рафта разстояние между себе си и Тод, Лус повдигна вежда към Пен:

— Това пък какво беше?

— Кое? — Пен се нацупи. — Той флиртува с мен. — Тя скръсти ръце на гърдите си и духна къдрица кафява коса от очите си. — Така да се каже.

— Да не сте в четвърти клас? — подкачи я Лус.

Пен заби показалец в Лус така силно, че тя щеше да подскочи, ако не се кикотеше толкова силно:

— Да познаваш някой друг, който би се разровил из семейната история на Даниел Григори заедно с теб? Не? И аз така си мислех. Остави ме на мира.

Вече бяха стигнали далечния заден ъгъл на библиотеката, където всичките 999 книги бяха подредени по протежение на една-единствена оловносива книжна лавица. Пен приклезна и започна да проследява с

пръст гръбчетата на книгите. Лус почувства тръпка, сякаш някой прокараваше пръст по врата ѝ. Проточи глава покрай рамото на Пен и видя сиво облаче. Не черно, каквито обикновено бяха сенките, а по-светло, по-рехаво. Точно толкова неприятно.

Тя загледа, с широко отворени очи, как сянката се разтегна в дълга, къдрава нишка точно над главата на Пен. Спускаше се бавно, като игла с вдянат в нея конец, и на Лус не ѝ се искаше да мисли какво можеше да се случи, ако сянката докоснеше приятелката ѝ. Онзи ден в гимнастическия салон сенките за пръв път я бяха докоснали — и тя все още се чувстваше осквернена, почти мръсна от това. Не знаеше какво друго можеха да направят.

Нервна, нестабилна, Лус изпъна ръка като бейзболна бухалка. Пое си дълбоко дъх и замахна напред. Настръхна при леденостудения допир, когато отблъсна сянката — и фрасна Пен отгоре по главата.

Пен притисна ръце към черепа си и шокирано погледна назад към Лус:

— Какво ти става?

Лус се отпусна до нея и приглади косата на темето ѝ:

— Много съжалявам. Имаше... стори ми се, че видях една пчела... да каца на главата ти. Паникьосах се. Не исках да те ужили.

Почувства колко напълно неубедително бе това оправдание и зачака приятелката ѝ да ѝ каже, че е луда — какво щеше да търси пчела в библиотеката? Зачака Пен да излезе.

Но кръглото лице на Пен омекна. Тя взе ръката на Лус в двете свои и я разтърси.

— И аз изпитвам ужас от пчели — каза тя. — Имам смъртоносна алергия. Ти в общи линии току-що ми спаси живота.

Сякаш изживяваха огромен обвързващ момент — само дето не беше така, защото Лус беше изцяло погълната от сенките. Само да имаше как да ги изтика от ума си, да отърси и да прогони сенките и усещането, което будеха в нея, без да прогони Пен.

Тази светлосива сянка будеше в Лус силно, неловко усещане. Еднаквостта на сенките никога не ѝ се беше струвала успокояваща, но тези последни най-нови разновидности я смущаваха по един нов начин. Означаваше ли това, че още видове сенки успяват да се доберат до нея? Или просто започваше да ги различава по-добре? Ами онзи странен момент по време на лекцията на мис София, когато всъщност

беше отблъснала една сянка, преди тя да успее да влезе в джоба ѝ? Беше го направила, без да мисли, и не беше имала причина да очаква, че двата ѝ пръста изобщо ще могат да се преборят с една сянка, но те бяха успели — тя хвърли поглед зад купчините с книги — поне временно.

Запита се дали беше създала някакъв прецедент за общуване със сенките. Само че дори самата Лус знаеше, че да нарече онова, което беше сторила на сянката, кръжаща над главата на Пен „общуване“, бе просто евфемизъм. Чувство на студ и гадене се надигна в стомаха ѝ, когато осъзна, че онова, което беше започнала да причинява на сенките, беше по-скоро все едно... им даваше отпор.

— Изключително странна работа. — Пен се обади от пода. — Трябваше да е точно тук между „Речник на ангелите“ и онази ужасна, бълваща огън и жупел книга на Били Греъм. — Тя вдигна поглед към Лус. — Но е изчезнала.

— Мислех, че каза...

— Казах. Компютърът посочи, че книгата е на рафтовете, когато проверих днес следобед, но не можем да влезем в интернет толкова късно, за да проверим отново.

— Иди да питаш супермена Тод ей там — предложи Лус. — Може би я използва да си крие списанията „Плейбой“, които чете.

— Супер. — Пен я плесна по бедрото.

Лус знаеше, че бе подхвърлила шегата само за да се опита да омаловажи разочарованието си. Просто беше толкова вбесяващо. Не можеше да открие нищо за Даниел, без да се натъкне на препятствие. Не знаеше какво ще намери в страниците на книгата на неговия пра-пра-не-знам-си-какъв, но то поне щеше да ѝ разкрие нещо повече за Даниел. Кое то трябваше да е по-добре от нищо.

— Стой тук — каза Пен, като се изправи. — Ще отида да попитам мис София дали някой е взел книгата днес.

Лус я загледа как тръгва бавно отново по дългата пътека към предното гише. Засмя се, когато Пен ускори крачка, за да подмине мястото, където седеше Тод.

Сама в задния ъгъл, Лус започна да опипва някои от другите книги по рафтовете. Бързо прехвърли на ум учениците в „Меч и Кръст“, но не успя да се сети за никакви вероятни кандидати за заемане на стара религиозна книга. Може би мис София я беше

използвала като източник за упражнението за преговор по-рано. Лус се запита как ли се е чувствал Даниел, докато седеше там, заслушан как библиотекарката говори за неща, които вероятно се бяха обсъждали на масата за вечеря, докато е растял. На Лус ѝ се искаше да узнае какво е било детството му. Какво беше станало със семейството му? Религиозно възпитание ли беше получил в сиропиталището? Или детството му бе приличало на нейното, в което единствените цели, преследвани с религиозна страст, бяха добрите оценки и академичните почести? Искеше да узнае дали Даниел някога беше чел тази книга на своя прародител и какво си беше помислил за нея, и дали самият той обичаше да пише. Искеше да знае какво ли правеше той точно сега на партито на Габ, и кога е рожденият му ден, и кой номер обувки носи, и дали някога бе пропилял дори секунда от времето си да си задава въпроси за нея.

Лус тръсна глава. Този „vlak на мисълта“ отиваше право към Града на съжалението и тя искаше да слезе. Издърпа от рафта — твърде непривлекателния подвързан с плат „Речник на ангелите“ — и реши да се разсее с четене, докато Пен се върне.

Беше стигнала до падналия ангел Абадон, който се разкайваше, че се е съюзил със Сатаната и постоянно оплакваше злополучното си решение — прозявка — когато над главата ѝ отекна оглушителен шум. Лус вдигна очи и видя червеното проблясване на противопожарната аларма.

— Тревога. Тревога — обяви монотонен глас като на робот по някакъв високоговорител. — Противопожарната аларма е задействана. Евакуирайте сградата.

Лус пхна книгата обратно на рафта и с усилие се изправи на крака. В „Доувър“ непрекъснато правеха такива неща. След известно време се беше стигнало до момента, в който дори учителите не обръщаха внимание на провежданите всеки месец учебни тревоги, така че пожарната наистина беше започнала да задейства алармата, само за да накара хората да реагират. Лус напълно си представяше как управата на „Меч и Кръст“ устройва подобна демонстрация. Но когато се отпрати към изхода, с изненада откри, че кашля. В библиотеката наистина имаше дим.

— Пен? — извика тя и чу собствения си глас да отеква в ушите ѝ. Знаеше, че пронизителното пищене на алармата ще го заглуши.

Лютивият мирис на дим почти мигновено я върна към пожара онази нощ с Тревър. В ума и нахлуха образи и звуци, неща, които беше натикала така дълбоко в паметта си, че все едно бяха заличени. Досега.

Очите на Тревър, разширени от ужас, така че се виждаше само бялото им, на фона на оранжевия блясък. Отделните пипала на пламъците, докато огънят се разпростираше през всеки от пръстите му. Пронизителният, безкраен писък, който отекваше като сирена в главата ѝ дълго след като Тревър се беше предал. И през цялото време тя стоеше там и гледаше, не можеше да престане да гледа, застинала в тази огнена баня. Не можеше да помръдне. Не можеше да направи нищо, за да му помогне. Затова той беше умрял.

Почувства как една ръка стисна лявата ѝ китка и се завъртя, като очакваше да види Пен. Беше Тод. Бялото на очите му беше огромно, и той също кашляше.

— Трябва да се махаме оттук — каза той, като дишаше бързо. — Мисля, че в дъното има изход.

— Ами Пен и мис София? — попита Лус. Чувстваше се слаба и замаяна. Разтърка очи. — Бяха ей там. — Когато посочи пътеката към входа, видя колко по-гъст беше димът в тази посока.

За миг Тод имаше вид, сякаш се съмнява, но после кимна.

— Добре — каза, като продължаваше да я държи за китката, когато се приведоха и затичаха към предните врати на библиотеката. Завиха надясно, когато една от пътеките им се стори особено изпълнена от дим, после се озоваха с лице към стена от книги, без никаква представа накъде да бягат. И двамата спряха и ахнаха. Димът, който само миг по-рано кръжеше точно над главите им, сега се спускаше ниско и притискаше раменете им.

Дори приклекли под него, те се давеха и задъхваха. И виждаха само на няколко стъпки пред себе си. Като внимаваше да не пуска ръката на Тод, Лус се завъртя в кръг, внезапно несигурна от коя посока бяха дошли. Протегна ръка и опипа нагорещената метална лавица на един от стелажите с книги. Дори не различаваше буквите по гръбчетата на книгите. В кой раздел бяха — този на книгите, започващи с „Д“ или на онези с „О“?

Нямаше знаци, които да ги насочат към Пен и мис София, нито такива, които да ги упътят към изхода. Лус почувства как през тялото ѝ преминава прилив на паника, от който ѝ стана още по-трудно да диша.

— Сигурно вече са излезли през предните врати — извика Тод: не звучеше напълно убеден. — Трябва да се върнем!

Лус прехапа устна. Ако нещо се случеше на Пен...

Едва виждаше Тод, който стоеше точно пред нея. Беше прав, но кой беше обратният път? Тя кимна безмълвно и почувства как ръката му тегли нейната.

Дълго време тя се движеше, без да знае къде отиват, но докато тичаха, димът лека-полека се разнасяше, докато накрая тя видя червеното проблясване на табелата за аварийния изход. Лус въздъхна облекчено, докато Тод затърси опипом дръжката на вратата и накрая я отвори.

Намираха се в коридор, който Лус не беше виждала никога преди. Тод затръшна вратата зад тях. Ахнаха и напълниха дробовете си с чист въздух. Имаше толкова хубав вкус, че на Лус ѝ се прииска да впие зъби в него, да изпие цял галон от него, да се окъпе в него. Дватамата с Тод кашляха, за да прогонят дима от дробовете си, докато започнаха да се смеят — неловък, само наполовина изпълнен с облекчение смях. Смяха се, докато Лус заплака. Но дори когато свърши да плаче и да кашля, очите ѝ продължаваха да сълзят.

Как можеше да вдишва този въздух, когато дори не знаеше какво е станало с Пен? Ако Пен не беше успяла да се измъкне — ако беше припаднала някъде вътре — тогава Лус отново беше предала някого, на когото държеше. Само че този път щеше да бъде безкрайно лошо.

Тя избърса очите си и загледа как изпод пролуката в основата на вратата излиза къдраво облаче дим. Още не бяха в безопасност. В края на коридора имаше друга врата. През стъклото на вратата Лус видя как клонът на някакво дърво се поклащаше в нощта. Издиша шумно. След няколко минути щяха да бъдат навън, далече от задушавашите изпарения.

Ако бяха достатъчно бързи, можеха да заобиколят до предния вход и да се уверят, че Пен и мис София са се измъкнали благополучно.

— Хайде — обърна се Лус към Тод, който се беше превил на две и хриптеше. — Трябва да продължаваме.

Той се изправи, но Лус видя, че наистина е изтощен. Лицето му беше зачервено, очите му бяха обезумели и мокри. Почти трябваше да

го влачи към вратата.

Толкова се беше съсредоточила върху задачата да се измъкне, че ѝ отне твърде дълго време да разгадае силния, свистящ шум, който бе надвиснал над тях, заглушавайки алармите.

Когато вдигна поглед, видя вихрушка от сенки. Безброй сенки в сиво и в най-наситеното черно. Би трябвало да може да вижда само до тавана над главата си, но сенките сякаш някак се простираха отвъд него. В някакво непознато и скрито небе. Бяха преплетени една в друга, и въпреки това бяха отделни и ясно различими.

Сред тях беше най-светлата, сивкавата, която беше видяла по-рано. Сега вече не беше с форма на игла, а изглеждаше почти като пламъче на кибритена клечка. Полюшваше се над тях в коридора. Нима наистина тя беше отблъснала тази безформена тъмнина, когато заплашваше да докосне главата на Пен? От спомена я засърбяха дланите, а пръстите на краката ѝ се присвиха.

Тод заблъска по стените, сякаш коридорът ги застигаше и ги притискаше. Лус знаеше, че са безкрайно далече от вратата. Тя затърси опипом ръката му, но потните им длани се плъзгаха една от друга. Обви здраво пръсти около китката му. Той беше бял като призрак, присвит близо до пода, почти разтреперан. Ужасен стон се откъсна от устните му.

Защото сега димът изпълваше коридора?

Или защото той също усещаше сенките?

Невъзможно.

И въпреки това лицето му беше измъчено и ужасено. Много по-измъчено и ужасено сега, когато сенките бяха над главите им.

— Лус? — Гласът му потрепери.

Ново пълчище сенки се издигна точно на пътя им. Плътна черна пелена от тъмнина се разстла по стените и Лус вече не можеше да вижда вратата. Тя погледна Тод — дали той я виждаше?

— Бягай! — изкрещя тя.

Можеше ли той изобщо да побегне? Лицето му беше пепеливо, а клепачите му висяха затворени. Беше на косъм от припадъка. Но после изведнъж ѝ се стори, че я носи.

Или нещо носеше и двамата.

— Какво, по дяволите? — изкрещя Тод.

Краката им докоснаха пода само за миг. Чувството беше, сякаш се носеше върху гребена на океанска вълна, лек гребен от пяна, който я издигна по-високо, изпълвайки тялото ѝ с въздух. Лус не знаеше накъде отива — дори не виждаше вратата, само зъбеци се мастиленочерни сенки навсякъде наоколо. Кръжаха, но не я докосваха. Би трябвало да е ужасена, но не беше. По някакъв начин се чувстваше защитена от сенките, сякаш нещо я пазеше като щит — нещо течено, но непроницаемо. Нещо странно познато. Нещо силно, но също и нежно. Нещо...

Невероятно бързо тя и Тод се озоваха на вратата. Краката ѝ отново се допряха до пода и тя се блъсна в резето на вратата към аварийния изход.

После въздъхна. Задави се. Задъха се. Повдигна ѝ се.

Дрънчеше друга аларма. Но нейният звук се чуваше някъде далече.

Вятърът шибаше врата ѝ. Бяха навън! Застанали на малък перваз. Ред стълби водеше надолу към училищния двор, и макар че всичко в главата ѝ сякаш беше замъглено и пълно с дим, на Лус ѝ се стори, че чува гласове някъде наблизо.

Върна се назад, за да се опита да открие какво се беше случило току-що. Как тя и Тод бяха успели да се промъкнат през най-плътната, най-черната, непробиваема сянка? И какво бе онова, което ги беше спасило? Лус почувства отсъствието му.

Почти ѝ се искаше да се върне и да го потърси.

Но коридорът беше тъмен, а очите ѝ още сълзяха, и тя вече не различаваше гърчещите се сенки. Може би си бяха отишли.

После се появи назъбена светлина, нещо, което приличаше на дървесен ствол с клони — не, на торс с издължени, широки крайници. Пулсиращ, почти виолетов стълб светлина, който кръжеше над тях. Това, по някакъв абсурден начин, накара Лус да се сети за Даниел. Привиждаха ѝ се разни неща. Пое си дълбоко дъх и се опита да примигне, за да прогони от очите си сълзите, предизвикани от дима. Но светлината още беше там. Тя по-скоро усети, отколкото чу как тя я вика, как я успокоява, като приспивна песен наскред военна зона.

Затова не видя задаващата се сянка.

Сянката се блъсна с всичка сила в нея и Тод, като разкъса хватката, в която се държаха, и подхвърли Лус във въздуха.

Тя се приземи на купчинка в подножието на стълбите. Мъчителен стон се откъсна от устните ѝ.

В продължение на един дълъг миг главата ѝ пулсираше. Никога не беше усещала толкова дълбока и изгаряща болка. Тя извика в нощта, сред сблъсъка на сянка и светлина отгоре над главата ѝ.

Но после всичко случило се ѝ дойде в повече, и Лус се предаде и затвори очи.

11

ГРУБО СЪБУЖДАНЕ

— Уплашена ли си? — попита Даниел. Беше наклонил глава настрани, лек ветрец рошеше русата му коса. Прегръщаше я, и макар да беше обгърнал кръста ѝ в здрава хватка, усещането от допира беше леко и гладко, като от копринен шал. Самата тя беше сплела пръсти зад голия му врат.

Беше ли уплашена? Разбира се, че не. Та тя беше с Даниел. Най-сетне в обятията му. По-истинският въпрос, който се таеше някъде в ума ѝ, беше: Трябваше ли да е уплашена? Не можеше да е сигурна. Дори не знаеше къде се намира.

Усещаше мирис на дъжд във въздуха, някъде наблизко. Но и двамата с Даниел бяха сухи. Усещаше как дълга бяла рокля се дипли надолу до глезените ѝ. Дневната светлина почти беше угаснала. Лус усети как я пробужда съжаление, задето беше пропиляла залеза, сякаш можеше да направи нещо, за да го спре. По някакъв начин знаеше, че тези последни лъчи светлина бяха скъпоценни като последните капки мед в буркан.

— Ще останеш ли с мен? — попита тя. Гласът ѝ беше едва доловим шепот, почти заглушен от нисък гръмотевичен тътен. Силен порив на вятъра се завихри около тях и блъсна косата на Лус в очите ѝ. Даниел я обгърна по-здраво с ръце, докато можеше да смеси дъха си с неговия, можеше да усети мириса на кожата му върху своята.

— Завинаги — прошепна той в отговор. Сладкият звук на гласа му я изпълни.

От лявата страна на челото му имаше малка драскотина, но тя забрави за нея, когато Даниел обгърна бузата ѝ с длан и придърпа лицето ѝ по-близо. Тя наклони глава назад и почувства как цялото ѝ тяло се отпуска с очакване.

Най-последно, най-сетне, устните му се спуснаха върху нейните с настойчивост, която я остави без дъх. Той я целуна, сякаш му

принадлежеше, така естествено, сякаш тя беше някаква отдавна изгубена частица от него, която най-сетне можеше да си възвърне.

После заваля дъждът. Той накваси косите им, започна да се стича надолу по лицата им и в устите им. Дъждът бе топъл и опияняващ, като самите целувки.

Лус протегна ръка зад гърба му да го придърпа по-плътно, и ръцете ѝ се плъзнаха по нещо меко като кадифе. Тя прокара по него едната си ръка, после другата, като търсеше къде започва и къде свършва то, а после надзърна отвъд сияещото лице на Даниел.

Нещо се вееше зад него.

Криле. Лъскави и преливащи във всички цветове на дъгата, размахващи се бавно, без усилие, блеснали в дъжда. Беше ги виждала преди, или може би беше виждала някъде нещо, подобно на тях.

— Даниел — ахна тя. Крилете завладяха зрението и ума ѝ. Те сякаш се вихреха в милион цветове и от тях я болеше главата. Опита се да гледа в друга посока, в която и да е друга посока, но от всички страни всичко, което виждаше, освен Даниел, бяха безкрайните розови и сини отблясъци на небето, оцветено от залеза. Докато не сведе очи и не обхвана с поглед едно последно нещо.

Земята.

На хиляди километри под тях.

* * *

Когато отвори очи, светлината беше твърде ярка, кожата ѝ беше твърде суха, а тилът ѝ се цепеше от болка. Небето беше изчезнало, а също и Даниел.

Поредният сън.

Само че този я беше оставил почти омаломощена от желание.

Намираше се в стая с бели стени. Легнала на болнично легло. От лявата ѝ страна през средата на стаята беше спусната тънка като хартия завеса, която я отделяше от нещо шумолящо от другата страна.

Лус предпазливо докосна чувствителното място в основата на врата си и изскимтя.

Опита се да се ориентира. Не знаеше къде се намира, но имаше отчетливото чувство, че вече не е в „Меч и Кръст“. Надиплената ѝ бяла

рокля всъщност беше — тя опипа бедрата си — торбест болничен халат. Усещаше как всяка частица от съня се изплъзва — всичко, освен онези криле. Те бяха толкова истински, а допирът им — толкова кадифен и плавен. Стомахът ѝ се разбунтува. Сви юмруци и отново ги разпусна, давайки си остро сметка колко са празни.

Някой сграбчи и стисна дясната ѝ ръка. Лус обърна бързо глава и трепна. Беше предполагала, че е сама. Габ се беше настанила на ръба на избелял син стол на колелца, който по някакъв раздражителен начин сякаш подчертаваше цвета на очите ѝ.

На Лус ѝ се искаше да се отдръпне — или поне очакваше, че иска да се отдръпне, но после Габ ѝ отпрати невероятно топла усмивка, която накара Лус да се почувства някак защитена, и осъзна, че се радва, задето не е сама.

— Колко от това беше сън? — промърмори тя.

Габ се засмя. На масата до нея имаше бурканче с крем за отстраняване на кожички от ноктите и тя започна да втрива бялото, ухаещо на лимон мазило във възглавничките на ноктите на Лус.

— Зависи — каза тя, като масажираше пръстите на Лус. — Но не обръщай внимание на сънищата. Знам, че всеки път, когато почувствам как светът ми се преобръща надолу с главата, нищо не ме успокоява така, както един маникюр.

Лус погледна надолу. Самата тя никога не си беше падала особено по лака за нокти, но думите на Габ ѝ напомниха за майка ѝ, която винаги предлагаше да отидат на маникюр, когато Лус бе имала лош ден. Докато ръцете на Габ бавно обработваха пръстите ѝ, Лус се запита дали през всичките тези години не беше пропускала едно голямо удоволствие.

— Къде сме? — попита тя.

— Болницата „Лълуотър“.

Първото ѝ излизане от кампуса и се беше озовала в болница на пет минути път от къщата на родителите си. Последното ѝ идване тук беше, за да ѝ направят три шева на лакътя, когато падна от колелото си. Баща ѝ беше останал плътно до нея. Сега не се виждаше никъде.

— От колко време съм тук? — попита тя.

Габ погледна един бял часовник на стената и каза:

— Откриха, че си припаднала от вдишване на дим снощи около единайсет. Общоприето действаща процедура е да викат спешна

медицинска помощ, когато намерят в безсъзнание някое хлапе от поправителното училище, но не се безпокой. Ранди каза, че съвсем скоро ще те пуснат да излезеш оттук. Веднага щом родителите ти дадат съгласието си...

— Родителите ми са тук?

— И изпълнени със загриженост за дъщеря си, чак до сцепените цъфнали краища на изрусената коса на майка ти. В коридора са, затънали в попълване на книжа. Казах им, че ще те наглеждам.

Лус изпъшка и притисна лице във възглавницата, при което дълбоката болка в тила ѝ отново се пробуди.

— Ако не искаш да ги виждаш...

Но Лус не пъшкаше заради родителите си. Умираще да ги види. В паметта ѝ възкръсваше библиотеката и пожарът, и новият вид сенки, които ставаха все по-ужасяващи всеки път, когато я намереха. Те винаги бяха мрачни и противни, винаги я караха да се чувства нервна, но снощи почти ѝ се беше сторило, сякаш сенките искаха нещо от нея. А после се беше появило и онова друго нещо, онази повдигаща сила, която я беше освободила.

— Какъв е този поглед? — попита Габ, като наклони глава и размаха ръка във въздуха пред лицето на Лус. — За какво мислиш?

Лус не знаеше как да възприеме внезапното мило отношение на Габ към нея. Помощничка на медицинската сестра не приличаше точно на роля, каквато Габ доброволно би приела, а не можеше да се каже, че наоколо има хора, чието внимание можеше да обсеби. Габ сякаш дори не харесваше Лус. Едва ли би се появила тук просто така, по собствено съгласие, нали?

Но колкото и мило да се държеше Габ, нямаше обяснение за случилото се снощи. Ужасното, отвратително сборище в коридора. Чудноватото усещане, че нещо я тласка напред през чернотата. Странната, завладяваща фигура от светлина.

— Къде е Тод? — попита Лус, спомнила си изпълнените със страх очи на момчето. Беше изпуснала ръката му, бе полетяла, и после...

Тънката като хартия завеса изведнъж беше отметната назад, и се появи Ариана, с ролери с един ред колелца и униформа на червени и бели райета, напомнящи захарна пръчка. Късата ѝ черна коса беше вдигната нагоре и сплетена в поредица джуфки на темето. Тя влезе с

пързаяне вътре, понесла поднос, върху който се мъдреха три половинки от кокосови орехи, увенчани с коктейлни чадърчета в неоновите цветове.

— Сега, нека изясня това — каза тя с гърлен, носов глас. — Слагате зеления лимон в кокоса и изпивате и двете — а, я чакай малко, намусени физиономии. Какво прекъсвам?

Ариана се завъртя и спря в долната част на леглото на Лус. Протегна ръка и ѝ подаде кокосов орех с полюшващо се розово чадърче.

Габ скочи и грабна кокосовия орех първа, като подуши съдържанието му:

— Ариана, тя току-що преживя травма — укори я тя. — И за твоё сведение онова, което прекъсна, беше темата за Тод.

Ариана отметна рамене назад.

— Точно затова ѝ трябва нещо по-силно — възрази тя, като вдигна собственически подноса над главата си, докато двете с Габ се гледаха настойчиво.

— Чудесно — каза Ариана, като извърна поглед от Габ. — Ще ѝ дам твоёте скучно старо питие. — Тя подаде на Лус кокосовия орех със синята сламка.

Лус сигурно беше изпаднала в някакъв посттравматичен унес. Откъде бяха взели всичко това? Кокосови черупки? Коктейлни чадърчета? Все едно беше припаднала в поправителното училище, а се беше свестила в „Клуб Мед“^[1].

— Откъде взехте всичко това? — попита тя. — Искам да кажа, благодаря ви, но...

— Влагаме целия си капитал в общите начинания, когато се налага — каза Ариана. — Роланд ни помогна.

Известно време трите седяха и сърбаха през сламките леденостудените, вкусни напитки, докато накрая Лус не издържа:

— Е, да се върнем към Тод...?

— Тод — каза Габ, като прочисти гърло. — Работата е там... че той просто вдиша повече дим, отколкото ти, скъпа...

— Не е — изсъска Ариана. — Той си счупи врата.

Лус ахна, а Габ удари Ариана с чадърчето от напитката си.

— Какво? — каза Ариана. — Лус може да се справи с това. Щом в крайна сметка ще разбере, защо да го смекчаваме?

— Доказателствата все още не са окончателни — каза Габ, като натъртваше думите.

Ариана сви рамене:

— Лус беше там, трябва да е видяла...

— Не видях какво стана с него — каза Лус. — Бяхме заедно, а после някак нещо ни отхвърли и ни раздели. Имах лошо предчувствие, но не знаех — прошепна тя. — Значи той...

— Напусна този свят — каза тихо Габ.

Лус затвори очи. През тялото ѝ премина мразовита тръпка, която нямаше нищо общо с пиетието. Спомни си как Тод блъскаше като обезумял по стените, потната му ръка, стиснала нейната, когато сенките се спуснаха с рев върху тях, ужасния миг, когато двамата бяха разделени, а тя беше твърде изтощена, за да отиде при него.

Той беше видял сенките. Сега Лус беше сигурна в това. И беше умрял.

След като Тревър умря, не минаваше и седмица, без някое изпълнено с омраза писмо да стигне до Лус. Родителите ѝ започнаха да се опитват да преглеждат внимателно пощата, преди тя да успее да прочете отровните писма, но въпреки това до нея стигаха твърде много такива. Някои писма бяха написани на ръка, други бяха напечатани, едно дори беше с изрязани от списание букви, като писмата за искане на откуп. Убийца. Вещица. Бяха я наричали с толкова много жестоки прозвища, че с тях можеше да се запълни цял албум с изрезки, бяха ѝ причинили достатъчно страдания, че да я принудят да остане заключена вкъщи цяло лято.

Мислеше си, че е направила толкова много, за да се отдалечи от този кошмар: остави миналото зад гърба си, когато дойде в „Меч и Кръст“, съсредоточи се върху уроците си, създаде си приятелства... о, Господи. Пое си дъх през зъби.

— А Пен? — попита тя, като хапеше устната си.

— Пен е добре — каза Ариана. — Пишат за нея на първа страница, като свидетелка на пожара. И двете с мис София се измъкнаха, смърдящи като димна яма от Източна Джорджия, но иначе невредими.

Лус издиша шумно. Най-после една добра новина. Но под тънките като хартия болнични чаршафи цялото ѝ тяло трепереше. Със сигурност скоро същите хора като онези, които бяха дошли при нея

след смъртта на Тревър, щяха да я посетят отново. Не само онези, които бяха писали гневните писма. Д-р Санфорд. Служителят, натоварен да отговаря за нея след условното ѝ освобождаване. Полицията.

Точно както преди, щяха да очакват от нея да сглоби цялата история. Да си спомни всяка отделна подробност. Но, разбира се, точно както преди, тя нямаше да е в състояние. В един миг той беше до нея, бяха само двамата. А в следващия...

— Лус! — В стаята нахълта Пен, която държеше голям кафяв балон с хелий. Беше с форма на руло лейкопласт и отгоре със сини ръкописни букви пишеше „Дръж се!“ — Какво е това? — попита тя, като погледна критично другите три момичета. — Някакво „пижамено парти“?

Ариана беше отвързала кърките си и се покатери на малкото легло до Лус. Държеше по едно питие във всяка ръка и беше облегла глава на рамото на Лус. Габ нанасяше безцветен лак върху свободната ръка на Лус.

— Да — изкикоти се Ариана. — Присъедини се към нас, Пенилоуфър. Тъкмо се канехме да поиграем на „Истина или осмеляване“. Ще те оставим да започнеш първа.

Габ се опита да прикрие смеха си с изискано престорено кихане.

Пен сложи ръце на хълбоците си. Лус изпита съчувствие към нея, а освен това беше и малко уплашена. Пен изглеждаше доста разгневена.

— Един от съучениците ни умря снощи — внимателно произнесе Пен. — А Лус можеше да пострада наистина сериозно. — Тя поклати глава. — Как можете вие двете да се размотавате така в подобен момент?

— Оооо — каза Ариана, като погледна към Пен със сериозно лице. — Ти го харесваше, нали?

Пен вдигна една възглавница от стола зад гърба си и замери с нея Ариана. Въпросът беше в това, че Пен беше права. Наистина беше странно, че Ариана и Габ приемаха смъртта на Тод... почти лековато. Сякаш непрекъснато виждаха да се случват такива неща. Сякаш това не им се отразяваше така, както се отразяваше на Лус. Но те не можеха да знаят онова, което знаеше Лус за последните мигове на Тод. Не можеха да знаят защо тя се чувстваше толкова зле точно сега. Тя

потупа долната част на леглото, за да подкани Пен да седне, и ѝ подаде онова, което беше останало в леденостудения кокосов орех.

— Излязохме през задния изход и после... — Лус дори не можеше да изрече думите. — Какво стана с теб и мис София?

Пен хвърли мнителен поглед към Ариана и Габ, но никоя от двете не направи опит да подметне неприятна забележка. Пен се предаде и се настани на ръба на леглото.

— Тъкмо се качих там да я питам за... — Тя отново хвърли поглед към другите две момичета, после погледна многозначително Лус. — Да ѝ задам онзи въпрос. Тя не знаеше отговора, но искаше да ми покаже една друга книга.

Лус съвсем беше забравила за издирването, което двете с Пен бяха предприели снощи. Струваше ѝ се толкова далечно, и толкова неуместно, след онова, което се беше случило.

— Отдалечихме се на две крачки от бюрото на мис София — продължи Пен — и с ъгълчето на окоето си видях мощна струя светлина. Искам да кажа, чела съм за спонтанно възпламеняване, но това беше...

Дотогава вече и трите момичета се навеждаха напред. Историята на Пен беше новина за първа страница.

— Нещо трябва да го е предизвикало — каза Лус, като се опитваше да си представи мислено бюрото на мис София. — Но не мисля, че в библиотеката имаше някой друг.

Пен поклати глава:

— Нямаше. Мис София каза, че някоя жица в една от лампите трябва да е дала на късо. Каквото и да е станало, този пожар разполагаше с много гориво. Всичките ѝ документи изгоряха без следа. — Тя щракна с пръсти.

— Но тя е добре, нали? — попита Лус, като опипваше тънкия като хартия ръб на болничната си нощница.

— Разстроена, но невредима — каза Пен. — Пожарникарските пръскачки най-сетне се появиха, но предполагам, че е изгубила доста неща. Като ѝ казаха какво е станало с Тод, тя като че ли беше прекалено зашеметена, та изобщо да разбере.

— Може би всички сме прекалено зашеметени, за да разберем — каза Лус. Този път Габ и Ариана кимнаха от двете ѝ страни. — Те...

родителите на Тод... знаят ли? — попита тя, като се питаше как, за бога, щеше да обясни на собствените си родители какво се е случило.

Представи си ги как попълват книжа във фоайето. Дали изобщо щяха да искат да я видят? Дали щяха да свържат смъртта на Тод с тази на Тревър... и проследявайки двете ужасни истории, да стигнат до нея?

— Подслушах Ранди, докато говореше по телефона с родителите на Тод — каза Пен. — Май ще подадат съдебен иск. По-късно днес ще върнат тялото му във Флорида.

Това ли беше всичко? Лус преглътна.

— В четвъртък „Меч и Кръст“ ще проведе възпоменателна служба за него — каза тихо Габ. — Даниел и аз ще помогнем за организирането ѝ.

— Даниел ли? — повтори Лус, преди да е успяла да се овладее. Хвърли поглед към Габ, и въпреки че тя бе смазана от печал, Лус неволно си припомни образа, в който най-напред беше видяла това момиче: русокоса прелъстителка с розови устни.

— Именно той ви намери двете снощи — каза Габ. — Отнесе ви от библиотеката в канцеларията на Ранди.

Даниел я беше носил? Тоест... беше обгръщал тялото ѝ с ръце? Споменът за съня нахлу в паметта ѝ и усещането, че лети — не, че се носи плавно — я завладя. Почувства се твърде прикована към леглото. Закопня болезнено за същото онова небе, онзи дъжд, за устата на Даниел, за зъбите му, за това езикът му отново да се слее с нейния. Лицето ѝ се стореци, първо от желание, после от мъчителната невъзможност нещо от това да се случи, докато е будна. Онези великолепни, ослепителни криле не бяха единственото нереално и удивително нещо в онзи сън. Истинският Даниел щеше само да я занесе до стаята на училищната сестра. Никога нямаше да я пожелае, никога нямаше да я вземе в обятията си, не и по този начин.

— Лус, добре ли си? — попита Пен. Тя развяваше около пламналите бузи на Лус чадърчето от питието ѝ.

— Чудесно — каза Лус. Беше невъзможно да избие от ума си онези криле. Да забрави усещането от лицето му, наведено над нейното. — Предполагам, че просто още се съвземам.

Габ я потупа по главата:

— Когато чухме какво се е случило, със сладки приказки придумахме Ранди да ни позволи да ти дойдем на свиждане — каза тя, като завъртя очи. — Не искахме да се събудиш сама.

На вратата се почука. Лус очакваше да види нервните изражения на родителите си, но не влезе никой. Габ се изправи и погледна Ариана, която не понечи да стане.

— Вие стойте тук. Аз ще се оправя с това.

Лус още беше зашеметена от онова, което ѝ бяха казали за Даниел. Въпреки че изобщо не звучеше логично, искаше ѝ се откън пред вратата да е той.

— Как е тя? — попита един глас шепнешком. Но Лус го чу. Беше той. Габ промърмори нещо в отговор.

— Каква е цялата тази сбирка? — изръмжа Ранди пред стаята. Лус разбра със свито сърце, че това означава край на посещенията. — Онзи, който успя да ме уговори да ви пусна тук всичките, хулигани такива, получава наказание. И, не, Григори, няма да приема цветя или подкупи. Всички се качвайте в микробуса.

Щом чуха гласа на възпитателката, Ариана и Пен се свиха, после забързано се заловиха да натикат кокосовите черупки под леглото. Пен натъпка чадърчетата от напитките в кутията си за моливи, а Ариана пръсна във въздуха някакъв парфюм с аромат на ванилия и мускус. Пъхна на Лус късче ментова дъвка.

Пен се закашля, задавена от носещ се облак парфюм, после се наведе бързо към Лус и прошепна:

— Веднага щом се изправиш отново на крака, ще намерим книгата. Мисля, че и за двете ни ще е добре да сме постоянно заети, да съсредоточим мислите си върху разни неща.

Лус стисна ръката на Пен с благодарност и се усмихна на Ариана, която изглеждаше твърде заета да си връзва ролерите, за да ги е чула.

Точно в този миг Ранди нахълта през вратата:

— Още сбирки! — кресна тя. — Не е за вярване.

— Ние тъкмо... — понечи да каже Пен.

— Си тръгнахте — довърши вместо нея Ранди. Държеше в ръка букет диви бели божури. Странно. Бяха любимите на Лус. И беше толкова трудно да се намерят разцъфнали тук.

Ранди отвори един шкаф под мивката и затършува за минута, после измъкна малка, прашна ваза. Напълни я с мътна вода от крана, грубо пъкна божурите вътре, и ги остави на масата до Лус.

— Тези са от приятелите ти — каза тя, — които сега до един ще се сбогуват.

Вратата беше широко отворена и Лус виждаше Даниел, облегнат на рамката. Беше вдигнал брадичка, а сивите му очи бяха потъмнели от тревога. Срещна погледа на Лус и ѝ се усмихна леко. Когато отметна косата от очите си, Лус видя на челото му малка, тъмночервена рана.

Ранди избута Пен, Ариана и Габ през вратата. Но Лус не можеше да откъсне очи от Даниел. Той вдигна ръка във въздуха и изрече с устни нещо, което тя предположи, че беше „Съжалявам“, точно преди Ранди да ги изблъска навън.

— Надявам се да не са те изтозили — каза Ранди, като се промъкна до вратата със сърдита гримаса.

— О, не! — Лус поклати глава, осъзнавайки колко много беше започнала да разчита на лоялността на Пен и странното умение на Ариана да разведрява и най-мрачното настроение. Габ също се държа мило с нея. А Даниел, макар че едва го беше видяла, беше направил повече за възстановяването на душевния ѝ покой, отколкото изобщо би предположил. Беше се отбил да я види как е. Беше си мислил за нея.

— Хубаво — каза Ранди. — Защото часовете за свиждане още не са свършили.

Сърцето на Лус отново заби ускорено, докато очакваше да види родителите си. Но се чу само рязко потропване по линолеума, и скоро Лус видя дребничката фигура на мис София. Слабите ѝ рамене бяха наметнати с пъстър есенен индийски шал, а устните ѝ бяха оцветени в наситеночервено в тон с него. Зад нея вървяха нисък, плешив мъж в костюм, и двама полицаи, единият — топчест, а другият — слаб, и двамата с оредяващи коси и скръстени ръце.

Топчестият полицай беше по-млад. Той седна на стола до Лус, после — когато забеляза, че никой друг не беше понечил да седне — отново се изправи и пак скръсти ръце.

Плешивият пристъпи напред и подаде ръка на Лус.

— Аз съм господин Шулц, юридическият съветник на училището. — Лус сковано се ръкува с него. — Тези полицаи просто

ще ви зададат няколко въпроса. Нищо, което може да бъде използвано в съда, само опит да уточним подробностите от злополуката...

— А аз настоях да съм тук по време на разпита, Лусинда — добави мис София, като излезе напред и погали Лус по косата. — Как си, миличка? — прошепна тя. — В състояние на предизвикана от шока амнезия?

— Добре съм...

Лус млъкна рязко, когато зърна още две фигури в рамката на вратата. Едва не избухна в сълзи, когато видя тъмнокосата, къдрава глава на майка си и големите очила на баща си с рамки от черупка на костенурка.

— Мамо — прошепна тя, твърде ниско, за да я чуе някой друг. — Татко.

Те се втурнаха към леглото, като я прегърнаха силно и стиснаха ръцете ѝ. Ужасно ѝ се искаше да ги прегърне, но се чувстваше твърде слаба, за да направи нещо повече от това да остане неподвижна и да поеме познатата утеха от докосването им. Очите им бяха точно толкова изплашени, колкото се чувстваше тя.

— Какво се случи, миличка? — попита майка ѝ.

Тя не можеше да изрече и дума.

— Казах им, че си невинна — каза мис София, като се обърна да напомни на полицаите: — Избягвайте изтъкването на зловещи прилики.

Разбира се, те разполагаха със сведения за злополуката с Тревър, и разбира се, че ченгетата щяха да намерят станалото за... заслужаващо отбелязване в светлината на смъртта на Тод. Лус имаше достатъчно опит с полицаи, за да знае, че в крайна сметка щеше само да ги вбеси и подразни.

Слабият полицаи имаше дълги сивеещи бакенбарди. Изглежда, че отворената папка с досието ѝ в ръката му изискваше пълното му внимание, защото той нито веднъж не вдигна поглед към нея.

— Госпожице Прайс — каза той с бавен провлачен южняшки акцент. — Защо двамата с господин Хамънд сте били сами в библиотеката в такъв късен час, когато всички останали ученици са били на парти?

Лус хвърли поглед към родителите си. Майка ѝ хапеше начервените си устни. Лицето на баща ѝ беше бяло като чаршафа на

легло.

— Не бях с Тод — каза тя, без да разбира накъде върви разпитът. — Бях с приятелката ми, Пен. И мис София също беше там. Тод четеше сам и когато започна пожарът, изгубих Пен, а Тод беше единственият, когото успях да намеря.

— Единственият, когото сте успели да намерите... за да направите какво?

— Почакайте една минутка. — Господин Шулц излезе напред и прекъсна полицая. — Ще позволите ли да ви напомня, че това е било злополука. Не разпитвате заподозрян.

— Не, искам да отговоря — каза Лус. В тази мъничка стая имаше толкова много хора, че тя не знаеше накъде да гледа. Погледна изпитателно полицая: — Какво имате предвид?

— Избухлив човек ли сте, госпожице Прайс? — Той стисна папката. — Бихте ли се нарекли „самотница“?

— Достатъчно — прекъсна го баща ѝ.

— Да, Лусинда е сериозна ученичка — добави мис София. — Тя не хранеше лоши чувства към Тод Хамънд. Случилото се е злополука и нищо повече.

Полицаят хвърли поглед към отворената врата, сякаш му се искаше мис София да се премести от външната ѝ страна.

— Да, мадам. Е, с тези случаи в поправителните училища, оправдаването по липса на доказателства невинаги е най-отговорното...

— Ще ви кажа всичко, което знам — каза Лус, като смачка чаршафа на топка в юмрука си. — Нямам какво да крия.

Тя ги преведе през случилото се възможно най-добре, като говореше бавно и ясно, за да не кара родителите си да повдигат нови въпроси, и за да могат полицаите да си водят бележки. Не си позволи да се отдаде на емоциите, което май беше точно какво очакваха всички. И — след като пропусна появата на сенките — историята звучеше много смислено и логично.

Бяха хукнали към задната врата. Бяха намерили изхода в края на дълъг коридор. Стълбите се спускали бързо и стръмно от перваза, а те и двамата с Тод бягали толкова силно, че нямало как да спрат и се претърколили по стълбите. Тя изгубила следите му и си ударила

главата достатъчно силно, че да се събуди тук дванайсет часа по-късно. Това беше всичко, което си спомняше.

Не им остави много материал за оспорване. Това беше само истинският ѝ спомен за нощта, с който да се пребори — сама.

Когато всичко приключи, господин Шулц наклони въпросително глава към полицаите, сякаш питаше: „Е, доволни ли сте сега?“, а мис София се усмихна широко на Лус, сякаш двете заедно бяха успели в нещо невъзможно. Майката на Лус изпусна дълга въздишка.

— Ще обмислим това в полицейското управление — каза слабият полицай, като затвори досието на Лус с такова примирение, сякаш искаше да му благодарят за услугите му.

После четиримата излязоха от стаята и Лус остана сама с родителите си.

Тя им отправи най-сполучливото изражение в стил „заведете ме у дома“, което успя да докара. Устната на майка ѝ потрепери, но баща ѝ само преглътна.

— Ранди ще те върне в „Меч и Кръст“ днес следобед — каза той. — Не гледай така стреснато, миличка. Докторът каза, че си добре.

— Повече от добре — добави майка ѝ, но звучеше неуверено.

Баща ѝ я потупа по ръката.

— Ще се видим в събота. Само още няколко дни.

Събота. Тя затвори очи. „Денят на родителите“. Очакваше го с нетърпение още от мига, в който бе пристигнала в „Меч и Кръст“, но сега смъртта на Тод бе опетнила всичко. Родителите ѝ сякаш почти нямаха търпение да я оставят. По някакъв начин не искаха действително да се справят с реалността на факта, че имат дъщеря, която учи в поправително училище. Бяха толкова нормални. Не можеше наистина да ги обвинява.

— Почини си сега, Лус — каза баща ѝ, като се наведе да я целуне по челото. — Прекара дълга, тежка нощ.

— Но...

Наистина беше изтощена. За кратко затвори очи, и когато ги отвори, родителите ѝ вече махаха от прага.

Измъкна едно закръглено бяло цвете от вазата и го вдигна бавно към лицето си, като се възхищаваше на силно изпъкналите листа и крехките цветчета, с все още влажните капчици нектар в средата. Вдъхна мекия, наситен аромат на цветето.

Опита се да си ги представи как бяха изглеждали в ръцете на Даниел. Опита се да си представи откъде ли ги беше взел, и какво ли му се беше въртяло в ума.

Беше такъв странен избор на цветя. Дивите божури не растяха в мочурливите земи на Джорджия. Не се прихващаха дори в почвата в градината на баща ѝ в Тъндърболт. И нещо повече — не приличаха на никои божури, които Лус бе виждала преди. Цветовете бяха големи колкото присвити в шепа длани, а мирисът ѝ напомняше за нещо, което не можеше да определи точно.

Съжалявам, беше казал Даниел. Само че Лус не можеше да проумее за какво.

[1] Верига ваканционни селища — Б.пр. ↑

12

ТЛЕН

В мъгливия здрач над гробището кръжеше лешояд. От смъртта на Тод бяха минали два дни и Лус не можеше нито да яде, нито да спи. Стоеше по черна рокля без ръкави в подобното на кръгла купа гробище, където цялото училище „Меч и Кръст“ се беше събрало да засвидетелства последна почит на Тод. Сякаш една бездушна едночасова церемония беше достатъчна. Особено след като единственият параклис в кампуса беше превърнат в басейн, а церемонията трябваше да се проведе в мрачното блатисто гробище.

От злополуката насам никой не се допускаше извън училището, а преподавателите бяха олицетворение на суровото мълчание. Лус беше прекарала последните два дни, избягвайки погледите на останалите ученици, които до един я наблюдаваха с различна степен на мнителност. Онези, които не познаваше много добре, сякаш я гледаха с лек страх. Други, като Роланд и Моли, я зяпаха по друг, много побезсрамен начин, сякаш в оцеляването ѝ имаше нещо мрачно завладяващо. Тя понасяше възможно най-търпеливо изпитателните погледи по време на учебните занятия и бе щастлива вечер, когато Пен се отбиваше да ѝ донесе димяща чаша джинджифилов чай, или Ариана пъкнеше под вратата ѝ мръсен лист с игра на думи, от онези истории, в които трябваше да попълниш липсващите думи.

Отчаяно копнееше за нещо, каквото и да е, което да отклони ума ѝ от неловкото чувство, като в онези вицове, в които чакаш „да падне другата обувка“. Защото знаеше, че то се задава. Във формата на второ посещение от полицията, или от сенките — или и двете.

Онази сутрин със съобщение по училищната радиоредба ги бяха уведомили, че мероприятията за вечерта ще бъдат отменени от уважение към смъртта на Тод, и че занятията ще бъдат разпуснати един час по рано, за да имат учениците време да се преоблекат и да пристигнат на гробището в три часа. Сякаш цялото училище и без друго не беше облечено като за погребение през цялото време.

Лус никога не беше виждала толкова много хора, събрани на едно място в кампуса. Ранди се беше настанила в центъра на групата, в сива плисирана пола с дължина до средата на прасеца и плътни черни обувки с каучукови подметки. Просълзената мис София и въоръженият с носна кърпичка господин Коул стояха зад нея в траурни дрехи. Госпожица Трос и треньорката Даянте стояха, облечени в черно, скупчени заедно с група други преподаватели и хора от администрацията, които Лус не беше виждала никога преди.

Учениците бяха насядали в подредени по азбучен ред редици. Отпред Лус видя Джоел Бланд, момчето, което беше спечелило състезанието по плуване миналата седмица, да се секне в мръсна носна кърпа. Лус беше в затъntenите задни редици на учениците с буквата „П“, но видя Даниел, дразнещо настанен в редицата на учениците с „Г“ до Габ, два реда напред. Беше облечен безупречно в прилепнал черен блейзър на тънко райе, но главата му сякаш беше по-ниско сведена от тези на всички наоколо. Дори в гръб, Даниел успяваше да изглежда съкрушително мрачен и сериозен.

Лус си помисли за белите божури, които ѝ беше донесъл. Ранди не ѝ позволи да вземе вазата със себе си, когато си тръгна от болницата, затова Лус беше занесла цветята горе в стаята си и беше проявила доста изобретателност, като отрязва горната част на пластмасова бутилка за вода с чифт ножички за маникюр.

Цветовете бяха ароматни и успокояващи, но посланието, което предаваха, беше неясно. Обикновено когато някое момче ти купуваше цветя, не беше нужно да предполагаш какви са чувствата му. Но с Даниел подобни предположения винаги бяха лоша идея. Беше много по-безопасно да предполага, че ѝ ги беше донесъл, защото така се правеше, когато някой преживее травма.

Но все пак: Той ѝ беше донесъл цветя! Ако сега се наведеше напред в сгъваемия си стол и погледнеше към спалното помещение, през металните решетки на третия прозорец отляво надясно, почти можеше да ги различи.

— „С пот на лицето си ще ядеш хляба си“ — напевно редеше някъде отпред в тълпата наетият свещеник, който получаваше заплащането си на час. — „Докле се върнеш в земята, от която си взет, защото пръст си и в пръст ще се върнеш“^[1].

Той беше слаб мъж на около седемдесет години, загърнат в голямо черно сако, в което направо се губеше. Връзките на износените му черни обувки бяха разръфани; лицето му беше грубо и загоряло от слънцето. Говореше в микрофон, прикрепен към стара пластмасова преносима стереоуредба, която изглеждаше като от осемдесетте години. Звукът, който излизаше, беше наситен със статично електричество, пращящ и накъсан, и едва се носеше през тълпата.

Всичко в тази църковна служба беше неподходящо и напълно погрешно.

Никой не показваше каквато и да е почит към Тод с присъствието си тук. Цялата възпоменателна служба приличаше повече на опит да научат учениците колко нечестен може да бъде животът. Фактът, че тялото на Тод дори не беше там, говореше твърде много за отношенията на училището — или за пълната липса на такива — с починалото момче. Никой от тях не го беше познавал; никой нямаше да го опознае. Имаше нещо фалшиво в това, да стоят тук днес в тази тълпа, нещо, което се влошаваше още повече от неколцината души, които плачеха. Това накара Лус да изпита чувството, че Тод беше дори по-непознат за нея, отколкото в действителност.

Нека Тод почива в мир. Нека останалите просто продължат нататък.

Бял качулат бухал бухаше тихо във високия клон на дъба над главите им. Лус знаеше, че някъде наблизко има гнездо с люпило новородени бухалчета. Чуваше уплашеното бухане на майката всяка нощ през тази седмица, последвано от енергичното размахване на крилете на бащата, който се завръщаше от нощния си лов.

И после всичко свърши. Лус се надигна от стола си, усещайки се отмаляла от несправедливостта на всичко това. Тод беше толкова невинен, колкото тя беше виновна, макар да не знаеше за какво.

Когато последва останалите ученици, които вървяха в индийска нишка към така наречения прием, една ръка се обви около кръста ѝ и я дръпна назад.

Даниел?

Но не, беше Кам.

Зелените му очи потърсиха нейните и сякаш доловиха разочарованието ѝ, което само я накара да се почувства по-зле. Прехапа устна, за да съдържа напирещото ридание. Това, че виждаше

Кам, не биваше да я разплаква — просто беше толкова емоционално изцедена, люлееща се на ръба на припадък. Захапа устната си толкова силно, че усети вкус на кръв, после избърса устата си с ръка.

— Хей — каза Кам, като пригладдаше косата на тила ѝ. Тя трепна. Все още имаше там цицина, след като си беше ударила главата на стълбите. — Искаш ли да отидем някъде и да поговорим?

Вървяха с останалите през тревата към приема, устроен под сянката на един от дъбовете. Многобройни столове бяха поставени почти един върху друг. Разположена наблизко сгъваема маса за карти беше осеяна с купчини бисквити със застоял вид, извадени от кутиите, в които се бяха намирали първоначално, но все още във вътрешните си пластмасови опаковки. Евтина пластмасова купа за пунш беше напълнена с подобна на сироп червена течност и беше привлякла няколко мухи, така, както би могъл да ги привлече някой труп. Приемът беше толкова жалък, че малцина от останалите ученици изобщо си направиха труда да се приближат. Лус мярна Пен в черен костюм с пола, да се ръкува със свещеника. Даниел беше извърнал поглед от всички тях и шепнесе нещо на Габ.

Когато Лус се обърна отново към Кам, той леко прокара пръст по ключицата ѝ, после поспря за миг в падинката на шията ѝ. Тя вдиша дълбоко и почувства как кожата ѝ настръхва.

— Ако не харесваш колието — каза той, като се наведе и доближи лице до нейното — мога да ти взема нещо друго.

Устните му бяха толкова близо до врата ѝ, че Лус притисна ръка към рамото му и отстъпи назад.

— Наистина ми харесва — каза тя, като си мислеше за кутията, която лежеше на бюрото ѝ. В крайна сметка кутията се бе озовала точно до цветята от Даниел, а тя беше прекарала половината предишна нощ, като местеше поглед напред-назад между тях и преценяваше подаръците и намеренията, които се криеха зад тях. Кам беше толкова по-ясен, по-лесен за разгадаване. Сякаш той беше алгебрата, а Даниел беше висшата математика. А тя винаги беше обичала висшата математика, начина, по който понякога ѝ отнемаше цял час да пресметне едно просто доказателство.

— Мисля, че колието е страхотно — каза тя на Кам. — Просто все още не съм имала възможност да го нося.

— Съжалявам — рече той, като присви устни. — Не бива да те притискам.

Тъмната му коса беше пригладена назад с гел и разкриваше по-голяма част от лицето му от обикновено. Правеше го да изглежда по-възрастен, по-зрял. А начинът, по който я гледаше, беше толкова напрегнат, с изпитателно впити в нея зелени очи, сякаш одобряваше всичко, което се съдържаше в нея.

— През последните два дни мис София все повтаряше да те оставим на спокойствие. Знам, че е права, толкова много ти се струпа. Но е редно да знаеш колко много мислех за теб. През цялото време. Искях да те видя.

Той погали бузата ѝ с опакото на ръката си и Лус почувства набъбващите сълзи. Наистина ѝ се беше струпало толкова много. И се чувстваше ужасно заради това, че ето сега беше готова да се разплаче не заради Тод — чиято смърт наистина имаше значение, и би трябвало да има още по-голямо значение — а по егоистични причини. Защото последните два дни ѝ припомниха твърде много от болката за Тревър и за живота ѝ преди „Меч и Кръст“, неща, с които смяташе, че се е справила и които никога не можеше да обясни, на никого. Още сенки за отблъскване.

Кам сякаш усети това, или поне част от него, защото я взе в прегръдките си, притисна главата ѝ към силните си, широки гърди, и я залюля на една страна, после на друга.

— Всичко е наред — каза той. — Всичко ще се оправи.

А може би не се налагаше да му обяснява нищо. Сякаш колкото по-объркана се чувстваше отвътре, толкова по-достъпен ставаше Кам. Ами ако беше достатъчно само да си стои тук в прегръдките на някой, който държеше на нея, да остави простата му привързаност да я успокои за малко?

Толкова хубаво беше просто да я прегръщат.

Лус не знаеше как да се отдръпне от Кам. Винаги се беше държал толкова мило. А тя наистина го харесваше, и все пак, по причини, които я караха да се чувства виновна, той някак започваше да я дразни. Беше толкова съвършен и услужлив, и точно това, от което тя би трябвало да има нужда точно сега. Просто... той не беше Даниел.

Едно кексче се появи над рамото ѝ. Лус разпозна ръката с маникюр, която го държеше.

— Там има пунш, който трябва да се изпие — каза Габ, като подаде едно кексче и на Кам. Той погледна гневно покритата му с глазура горна част. — Добре ли си? — обърна се Габ към Лус.

Лус кимна. Габ за пръв път се беше появила точно когато Лус искаше някой да я спаси. Усмихнаха се една на друга и Лус вдигна кексчето си в знак на благодарност. Отхапа малка, сладка хапка.

— Пуншът звучи страхотно — каза Кам със стиснати зъби. — Защо не ни донесеш няколко чаши, Габ?

Габ завъртя очи към Лус.

— Направи услуга на някой мъж и той ще започне да те третира като робиня.

Лус се засмя. Кам беше малко объркан, но за нея беше очевидно какво се опитваше да направи.

— Аз ще отида да взема питиетата — каза Лус, готова да си откъдне за малко. Тя се отправи към масата за карти и купата с пунш. Точно прогонваше една муха, кацнала върху пунша, когато някой прошепна в ухото ѝ:

— Искаш ли да се махнем оттук?

Лус се обърна, готова да си измисли някакво извинение за пред Кам, че не, не може да се измъкне — не сега и не с него. Но този, който протегна ръка и докосна основата на китката ѝ с палеца си, не беше Кам.

Беше Даниел.

Тя леко се поколеба. Времето ѝ за телефонни разговори в сряда беше след десет минути и тя отчаяно искаше да чуе гласа на Кали или гласовете на родителите си. Да поговори за нещо, което ставаше извън тези порти от ковано желязо, нещо различно от мрачните ѝ преживявания през последните два дни.

Но да се махне оттук? С Даниел? Улови се, че кима.

Кам щеше да я намрази, ако я видеше да си тръгва, а той щеше да види. Сигурно я наблюдаваше. Тя почти усещаше зелените му очи върху тила си. Но, разбира се, трябваше да отиде. Тя пхна длан в тази на Даниел:

— Моля те.

Всички техни докосвания бяха или случайни, или единият от тях — обикновено Даниел — се бе отдръпвал рязко, преди внезапната топлина, която Лус изпитваше, да може да се превърне в нарастваща

горещина. Не и този път. Лус погледна надолу към ръката на Даниел, която здраво държеше нейната, и цялото ѝ тяло закопня за още. Още топлина, още тръпки, още от самия Даниел. Беше почти — но не съвсем — толкова хубаво, колкото се беше чувствала в съня си. Почти не чувстваше как краката ѝ се движат под нея, само усещаше как я завладява плавното му докосване.

Сякаш едва бе примигнала, а вече се бяха изкачили до портите на гробището. Под тях, някъде далече, останалата част от възпоменателната служба се разлюля и се изгуби от погледа им, докато двамата я оставяха зад гърба си.

Даниел спря внезапно и съвсем неочаквано пусна ръката ѝ. Тя потрепери: отново ѝ беше студено.

— Ти и Кам — каза той, като остави думите да увиснат във въздуха като въпрос. — Май прекарвате много време заедно?

— Звучи, сякаш тази идея не ти харесва особено — каза тя и на мига се почувства глупаво, задето се преструва на свенлива. Само искаше да го подкачи за това, че прозвуча малко ревниво, но лицето и тонът му бяха съвсем сериозни.

— Той не е... — подхвана Даниел. Загледа как един червеноопашат ястреб каца в клоните на дъба над главите им. — Не е достатъчно добър за теб.

Лус беше чувала хора да изричат тази реплика хиляди пъти преди. Всички все това казваха. Не е достатъчно добър. Но когато думите излязоха от устните на Даниел, прозвучаха важно, дори някак верни и уместни, не смътни и пренебрежителни, както винаги ѝ бе звучала тази фраза в миналото.

— Е, добре тогава — каза тя тихо, — а кой е?

Даниел сложи ръце на хълбоците си. Дълго се усмихваше мълчаливо.

— Не знам — рече накрая. — Това е необичаен въпрос.

Лус не очакваше точно този отговор.

— Едва ли е чак толкова трудно — каза тя, като натъпка ръце в джобовете си, защото ѝ се искаше да протегне ръка към него. — Да е достатъчно добър за мен.

Очите на Даниел сякаш помръкнаха: цялото виолетово, което се виждаше в тях преди миг, се превърна в наситено, тъмно сиво.

— Да — каза той. — Да, трудно е.

Той разтърка челото си и когато го направи, косата му се отметна назад само за миг. Достатъчно дълго. Лус видя хваналата коричка рана на челото му. Зарастваше, но Лус можеше да определи, че е скорошна.

— Какво е станало с челото ти? — попита тя, като посегна към него.

— Не знам — троснато каза той, като отблъсна ръката ѝ, достатъчно силно, че тя да залитне назад. — Не знам откъде се е взело.

Изглеждаше по-разстроен от това, отколкото самата Лус, и този факт я изненада. Беше просто дребно ожулване, а нямаше как той да знае за съня ѝ.

По чакъла зад тях се чуха стъпки. И двамата се извъртяха рязко.

— Казах ти, не съм я виждала — казваше Моли, като отърсваше от себе си ръката на Кам, докато се изкачваха по хълма, където се намираще гробището.

— Да вървим — каза Даниел, усетил всичко, което чувстваше тя — беше почти сигурна, че е способен на това — още преди тя да го стрелне с нервен поглед.

Разбра къде отиват още щом го последва. Зад превърнатата в гимнастически салон църква и навътре в гората. Точно както беше очаквала стойката му за скачане на въже, още преди изобщо да го види как тренира. Точно както знаеше за онова порязване, преди да го види.

Вървяха със съвсем еднакво темпо, крачките им бяха със съвсем еднаква дължина. Краката им докосваха тревата в един и същи миг, всеки път, докато стигнаха гората.

— Ако дойдеш на едно място повече от веднъж с един и същи човек — каза Даниел, почти сякаш говореше на себе си, — предполагам, че то вече не е само твое.

Лус се усмихна, поласкана, когато осъзна какво казваше Даниел: че никога преди не беше водил на езерото никой друг. Само нея.

Докато вървяха през гората, тя чувстваше допира на прохладната сянка под дърветата върху голите си рамене. Миришеше по същия начин, както винаги, както миришеха повечето гори по крайбрежието на Джорджия: напомнящ за дъбове мирис на тор, който Лус беше свикнала да свързва със сенките, но който сега свързваше с Даниел. Не биваше да се чувства в безопасност никъде след онова, което току-що се беше случило с Тод, но до Даниел имаше чувството, че диша спокойно за пръв път от дни.

Трябваше да вярва, че той я водеше обратно тук заради начина, по който беше побягнал от нея така внезапно последния път. Сякаш трябваше да опитат за втори път, за да поправят нещата. В края на онова, което в началото ѝ се беше сторило почти като първа любовна среща, Лус се беше почувствала унижително измамена. Даниел сигурно беше разбрал това и се чувстваше виновен, задето така прибързано си беше тръгнал.

Стигнаха до магнолията, която бележеше наблюдателната точка на езерото. Слънцето оставяше златна диря по водата, докато бавно се придвижваше през гората на запад. Вечер всичко изглеждаше толкова различно. Целият свят сякаш сияеше.

Даниел се облегна на дървото и я загледа как наблюдава водата. Тя се премести и застана до него под восъчножълтите листа и цветята, които по това време на годината трябваше да са мъртви и изчезнали, но изглеждаха чисти и свежи като пролетни цветове. Лус вдъхна мускусния аромат и се чувства по-близка до Даниел, отколкото имаше причина — и беше очарована, че чувството сякаш се появи от нищото.

— Този път не сме облечени точно като за плуване — каза той, като посочи към черната рокля на Лус.

Тя опипа изящния подгъв на роклята с нанизани в него връзки, промушени през малки дупчици, спускащ се до коленете ѝ, като си представи колко шокирана щеше да е майка ѝ, ако тя съсипеше една хубава рокля, защото на двамата с някакво момче им се е приискало да се гмурнат в езеро.

— Може би може просто да си потопим краката?

Даниел посочи към стръмната пътека от червени камъни, която водеше надолу към водата. Катереха се по гъсти, жълто-кафяви тръстики и пясъчна амофила и се държаха за извитите стволоче на вечнозелените дъбове, за да пазят равновесие. Тук брегът на езерото ставаше чакълест. Водата изглеждаше толкова неподвижна, че тя почти изпита чувството, че може да върви по нея.

Лус изрита черните си балетни пантофки и опипа покритата с водни лилии повърхност с пръстите на краката си. Водата беше похладна, отколкото онзи ден. Даниел откъсна стрък пясъчна амофила и започна да извива дебелото ѝ стъбло.

Погледна я.

— Мислиш ли си понякога да се махнеш оттук...?

— Непрекъснато — каза тя със стон, като предполагаше, че той изпитва същото желание. Разбира се, тя искаше да се махне колкото е възможно по-далече от „Меч и Кръст“. Всеки би искал. Но се опита поне да попречи на ума си да се развихри необуздано, насочвайки се към фантазии, в които тя и Даниел крояха планове за бягство.

— Не — каза Даниел, — имам предвид, дали наистина някога си обмисляла да отидеш някъде другаде? Да помолиш родителите ти да те прехвърлят? Просто... „Меч и Кръст“ май не е най-подходящото място за теб.

Лус седна на един камък срещу Даниел и обгърна коленете си с ръце. Ако той намекваше, че тя е отхвърлена сред едно ученическо тяло, пълно с отхвърлени хора, нямаше как да не се почувства леко обидена.

Тя прочисти гърло:

— Не мога да си позволя лукса сериозно да обмислям някое друго място. За мен „Меч и Кръст“ е — тя направи пауза — до голяма степен, последно отчаяно усилие за спасяване.

— Хайде де — каза Даниел.

— Ти не би разбрал...

— Бих. — Той въздъхна. — Винаги има още една спирка, Лус.

— Много пророчески думи, Даниел — каза тя. Почувства как повишава глас. — Но ако толкова много искаш да се отървеш от мен, какво правим? Никой не те е молил да ме влачиш тук със себе си.

— Не — каза той. — Имаш право. Исах да кажа, че не си като хората тук. Трябва да има по-добро място за теб.

Сърцето на Лус биеше бързо, както обикновено, когато беше близо до Даниел. Но това беше различно. Цялата тази сцена я караше да се облива в пот.

— Когато дойдох тук — каза тя, — си обещах, че няма да разказвам на никого за миналото си, или какво съм направила, за да попадна на това място.

Даниел отпусна глава в ръцете си.

— Онова, за което говоря, няма нищо общо със случилото се с онова момче...

— Знаеш за него? — Лицето на Лус се сгърчи. Не. Как можеше Даниел да знае? — Каквото и да ти е казала Моли...

Но знаеше, че е твърде късно. Именно Даниел я беше намерил заедно с Тод. Ако Моли му беше разказала всичко за това как Лус е била замесена и в друга загадъчна смърт при пожар, то тя изобщо не можеше да си представи как ще го обясни.

— Слушай — каза той, като улови ръцете ѝ. — Това, което казвам, няма нищо общо с тази част от миналото ти.

Трудно ѝ беше да го повярва.

— Тогава с Тод ли има нещо общо?

Той поклати глава:

— Свързано е с това място. Свързано е с разни неща...

Докосването на Даниел раздвижи бурно нещо в ума ѝ. Започна да мисли за буйните сенки, които беше видяла онази нощ. Как се бяха променили толкова много, откакто бе пристигнала в това училище — от потайно промъкваща се, обезпокоителна заплаха до вече почти вездесъщи, напълно оформени ужаси.

Беше луда — сигурно това усещаше Даниел за нея. Може би я мислеше за хубава, но дълбоко в себе си знаеше, че е сериозно увредена. Именно затова искаше тя да си тръгне, за да не се изкушава да се обвърже с някоя като нея. Ако това си мислеше Даниел, той не знаеше и половината от истината.

— Може би има нещо общо със странните черни сенки, които видях в нощта, когато Тод умря? — каза тя, с надеждата да го стресне. Но веднага щом изрече думите, разбра, че намерението ѝ беше не да уплаши Даниел още повече... а най-сетне да каже на някого. И без друго вече нямаше кой знае какво за губене.

— Какво каза? — попита той бавно.

— О, знаеш — каза тя и сега сви рамене, като се опитваше да омаловажи онова, което беше казала току-що. — Веднъж на ден, или някъде там, ме навестяват онези странни неща, които наричам „сенките“.

— Не се прави на сладка и невинна — рече рязко Даниел. И макар че тонът му я жегна, тя знаеше, че е прав. Беше ѝ неприятна мисълта колко престорено небрежно прозвуча, когато всъщност цялата беше като оголен нерв. Но дали бе редно да му каже? Можеше ли? Той ѝ кимаше да продължава. Очите му сякаш се пресягаха и измъкваха думите от нея.

— Продължава през последните дванайсет години — призна тя накрая, като се разтrese от силна тръпка. — По-рано се случваше само нощем, когато бях близо до вода или дървета, но сега... — Ръцете ѝ трепереха. — Сега е почти непрекъснато.

— Какво правят?

Би си помислила, че просто се държи снизходително с нея, или се опитва да я накара да продължи, за да си направи шега за нейна сметка, само че гласът му беше станал дрезгав, а руменината се беше отдръпнала от лицето му.

— В началото обикновено кръжат точно ето тук. — Тя протегна ръка към тила на Даниел и го погъделичка, за да му покаже. Поне веднъж не просто се опитваше да се приближи физически до него — това наистина беше единственият начин, по който можеше да обясни. Особено след като сенките бяха започнали да престъпват границите на тялото ѝ по такъв осезаем, физически начин.

Даниел не трепна, затова тя продължи:

— После понякога те стават наистина дръзки — каза тя, като застана на колене и сложи ръце на гърдите му. — И се блъскат право в мен. — Сега го гледаше право в лицето. Устната ѝ потрепери и тя не можеше да повярва, че наистина говори откровено пред някого — камо ли пък пред Даниел — за ужасните неща, които виждаше. Гласът ѝ се сниши до шепот и тя каза: — Напоследък не изглеждат удовлетворени, докато не... — тя преглътна — отнемат живота на някого и ме сломят.

Тя побутна съвсем леко раменете му, без ни най-малко да има намерение да му навреди, но дори съвсем лекото докосване на връхчетата на пръстите ѝ беше достатъчно да събори Даниел.

Падането му я изненада толкова много, че без да иска, самата тя изгуби равновесие и се приземи в оплетен куп върху него. Даниел беше проснат по гръб и я гледаше с широко отворени очи.

Не биваше да му казва това. Ето я сега, лежеше просната върху него, и току-що беше разкрила най-дълбоката си тайна, именно онова, което наистина я определяше като лунатичка.

Как можеше все още така отчаяно да иска да го целуне в момент като този?

Сърцето ѝ блъскаше невъзможно бързо в гърдите. После осъзна: Усещаше сърцата и на двама им, които препускаха бясно, притиснати

едно към друго. Някакъв отчаян разговор, разговор, какъвто не можеха да водят с думи.

— Наистина ли ги виждаш? — прошепна той.

— Да — прошепна тя, обзета от желание да се изправи и да си вземе всичко изречено обратно. И въпреки това не можеше да се отдръпне от гърдите на Даниел. Опита се да прочете мислите му — какво би си помислил всеки нормален човек за признание като нейното. — Нека да позная — каза мрачно. — Сега си сигурен, че трябва да ме прехвърлят. В психиатрично отделение.

Той се оттласна и се измъкна изпод нея, като я остави да лежи почти по лице на скалата. Очите ѝ се придвижиха нагоре по стъпалата му, към краката му, после към торса, и към лицето му. Той се взираше към гората.

— Това не се е случвало никога преди — каза той.

Лус се изправи на крака. Беше унизително да лежи там сама. Освен това той сякаш дори не беше чул какво е казала.

— Какво не се е случвало никога? Преди какво?

Той се обърна към нея и обгърна бузите ѝ в шепите си. Тя затаи дъх. Той беше толкова близо. Устните му бяха толкова близо до нейните. Лус се ощипа по бедрото да се увери, че този път не сънува. Беше напълно будна.

После той почти насила се отдръпна. Застана пред нея, като дишаше бързо, сковано отпуснал ръце отстрани до тялото си.

— Каж ми отново какво си видяла.

Лус се извърна и застана с лице към езерото. Бистрата синя вода се плискаше леко в брега и тя си помисли дали да не се гмурне вътре. Точно това бе направил Даниел последния път, когато положението беше станало твърде напрегнато за него. Защо да не можеше и тя да го направи?

— Може би ще се изненадаш да узнаеш това — каза тя. — Но за мен не е особено приятно и вълнуващо да седя тук и да говоря за това колко напълно ненормална съм. — Особено с теб.

Даниел не отговори, но тя усещаше очите му върху себе си. Когато най-после събра смелост да го погледне, той я гледаше със странно, обезпокоително, скръбно изражение — изражение, в което ъгълчетата на очите му се свеждаха надолу, а особеният им сив цвят беше най-тъжното нещо, което Лус беше виждала. Почувства се, сякаш

по някакъв начин го беше предала. Но това беше нейното ужасно признание. Защо трябваше Даниел да изглежда толкова покрусен?

Той пристъпи към нея и се наведе, докато очите му се втренчиха право в нейните. На Лус ѝ беше почти непоносимо. Но не можеше и да се застави да помръдне. Каквото и да се случеше, за да прекъсне този транс, то трябваше да бъде направено от Даниел — който се приближаваше още по-плътно, като накланяше глава към нейната и затваряше очи. Устните му се разтвориха. Дъхът на Лус заседна в гърлото ѝ.

Тя също затвори очи. Също наклони глава към него. Също разтвори устни.

И зачака.

Целувката, за която копнееше, не дойде. Тя отвори очи, защото не се случи нищо, освен прошумоляването на някакъв клон. Даниел беше изчезнал. Тя въздъхна, съкрушена, но не и изненадана.

Странното беше, че почти можеше да види пътеката, по която беше тръгнал да се връща през гората. Сякаш беше някакъв ловец, който можеше да проследи с точност въртенето на някой лист и да го остави да я отведе обратно при Даниел. Само дето тя не беше нищо подобно, а дирята, която Даниел беше оставил след себе си, беше някак по-голяма, по-ясна и в същото време — още по-неуловима. Сякаш някакъв виолетов проблясък осветяваше пътя му обратно през гората.

Като виолетовия отблясък, който беше видяла по време на пожара в библиотеката. Привиждаха ѝ се разни неща. Закрепи се на скалата и извърна поглед за миг, като разтриваше очи. Но когато погледна отново, беше съвсем същото: Само в една равнина на зрението ѝ — сякаш гледаше през бифокални очила, предписани небрежно, всичко — вечнозелените дъбове и червената тор под тях, и дори песните на птиците в клоните — сякаш се люлееше нефокусирано. И не просто се люлееше, окъпано в онази съвсем лека виолетова светлина, но и сякаш издаваше едва доловимо ниско жужене.

Тя рязко се завъртя обратно, ужасена да застане лице в лице с него, ужасена от мисълта какво означаваше то. Нещо се случваше с нея и тя не можеше да каже на никого за това. Опитва се да се съсредоточи

върху езерото, но дори то притъмняваше и ѝ ставаше трудно да го вижда.

Беше сама. Даниел я беше изоставил. А на негово място бе останала тази пътека, по която тя не знаеше как — или не искаше — да се промъкне. Когато слънцето потъна зад планините, а езерото доби цвета на сиви дървени въглища, Лус се осмели да хвърли още един поглед назад към гората. Пое си въздух през зъби не съвсем сигурна, разочарование ли трябва да изпитва, или облекчение. Това си беше гора като всяка друга, без потрепваща светлина или виолетово жужене. Без никакъв знак, че Даниел изобщо някога е бил там.

[1] Бит 2:17–19 — Б.пр. ↑

13

ДОКОСНАТА В КОРЕНИТЕ

Лус чуваше как кецовете ѝ удрят силно паважа. Усещаше как влажният вятър дърпа черната ѝ тениска. Почти долавяше вкуса на горещ катран от една прясно асфалтирана част на паркинга. Но когато обви ръце около двете сгушени същества близо до входа на „Меч и Кръст“ в събота сутринта, всичко това беше забравено.

Никога в живота си не се беше чувствала толкова щастлива да прегърне родителите си.

От дни съжаляваше колко студено и дистанцирано беше преминала срещата им в болницата и нямаше да допусне отново същата грешка.

И двамата се олюляха, когато тя се хвърли към тях. Майка ѝ започна да се кикоти, а баща ѝ я тупна звучно по гърба с длан, „както правят коравите типове“. Беше праметнал на врата огромната си камера. Изправиха се и задържаха дъщеря си на една ръка разстояние. Изглежда, искаха да огледат добре лицето ѝ, но щом го видяха, собствените им лица помръкнаха. Лус плачеше.

— Миличка, какво има? — попита баща ѝ, като отпусна ръка върху главата ѝ.

Майка ѝ затършува из огромния си син несесер за запаса си от хартиени кърпички. С широко отворени очи, тя разлюля една пред носа на Лус и попита:

— Сега сме тук. Всичко е наред, нали?

Не, не всичко беше наред.

— Защо не ме заведохте у дома онзи ден? — попита Лус, почувствала се отново сърдита и наранена. — Защо ги оставихте да ме върнат тук?

Баща ѝ посърна:

— Всеки път, когато говорехме с директора, той казваше, че се справяш прекрасно, че си се върнала в часовете, като боеца, който

отгледахме. Възпаление на гърлото от пушека и малка цицина на главата. Мислехме, че това е всичко. — Той облиза устни.

— Имаше ли още нещо? — попита майка ѝ.

Един поглед, разменен между родителите ѝ, ѝ подсказа, че вече бяха водили този спор. Майка ѝ сигурно беше умолявала да дойдат отново на посещение по-скоро. Бащата на Лус, който проявяваше поддържа обич, сигурно просто бе тропнал с крак.

Нямаше начин да им обясни какво се беше случило онази нощ, или какво преживяваше оттогава. Наистина се беше върнала право в клас, макар и не по собствен избор. И физически наистина беше добре. Просто работата беше там, че във всяко друго отношение — емоционално, психологически, от романтична гледна точка — беше напълно сломена.

— Просто се опитваме да следваме правилата — обясни бащата на Лус, като премести едрата си ръка и стисна врата ѝ. От тежестта цялата ѝ поза се размести и ѝ стана неудобно да стои неподвижно, но от толкова отдавна не се беше намирала толкова близо до хора, които обича, че не смееше да се отдръпне. — Защото искаме само най-доброто за теб — добави баща ѝ. — Трябва да вярваме, че тези хора — той посочи към страховитите сгради около кампуса, сякаш те олицетворяваха Ранди и директора Удел и останалите — знаят за какво говорят.

— Не знаят — каза Лус, като хвърли поглед към мръсните грозни сгради и пустия училищен двор. Дотук нищо в това училище не ѝ се струваше твърде смислено.

Настоящият повод: това, което наричаха „Денят на родителите“. Бяха вдигнали толкова шум около това — какъв късмет имали учениците да получат привилегията да видят собствената си плът и кръв. И въпреки това до обяд имаше десет минути, а колата на родителите на Лус беше единствената на паркинга.

— Това място е пълна гавра — каза тя, като прозвуча достатъчно цинично, че и двамата ѝ родители да се спогледат разтревожено.

— Лус, миличка — каза майка ѝ, като я галеше по косата. Лус усети, че не беше свикнала с това, колко е къса. Пръстите ѝ притежаваха майчински инстинкт да проследят призрака на някогашната коса на Лус чак надолу до гърба ѝ. — Просто искаме един хубав ден с теб. Баща ти донесе всичките ти любими неща за ядене.

Баща ѝ смутено вдигна пъстра покривка от съшити парчета плат и голямо, подобно на куфарче съоръжение, изработено от ракица, което Лус не беше виждала никога преди. Обикновено, когато си правеха пикник, всичко беше много по-небрежно, с книжни пликосе от бакалията и стар скъсан чаршаф, метнат на тревата, край навеса за лодки пред къщата им.

— Маринована бамя? — попита Лус с глас, който много напомняше на този на малката Луси. Никой не можеше да каже, че родителите ѝ не се стараяха.

Баща ѝ кимна.

— И сладък чай, и бисквити с бяла пълнка. Настъргано сирене чедър с допълнително чушки „халапеньо“, точно както ги обичаш. О — каза той, — и още едно нещо.

Майката на Лус бръкна в дамската си чанта, извади дебел, запечатан червен пощенски плик и го подаде на Лус. За един съвсем кратък миг болка сви стомаха на Лус, когато си спомни писмата, които беше свикнала да получава. Откачена убийца. Смъртоносно момиче.

Но когато погледна почерка върху плика, лицето ѝ разцъфна в огромна усмивка.

Кали.

Тя разкъса плика и измъкна картичка, отпред върху която имаше черно-бяла фотография на две стари дами, седнали да им фризируют косите. Вътре всеки милиметър от картичката беше запълнен с едрият, енергичен почерк на Кали. Имаше и няколко отделни изписани с грозновати дракулки листа, защото не ѝ беше стигнало мястото на картичката.

Скъпа Лус,

Тъй като сега времето ни за телефонни разговори е толкова смехотворно недостатъчно (Моля те, можеш ли да се примилиш за още малко? Напълно несправедливо е), ще проявя старомодно отношение към теб и ще се заема с писането на епично писмо. Приложени са всички най-дребни нещица, които ми се случиха през последните две седмици. Независимо дали ти харесва, или не...

Лус притисна плика до гърдите си, все още широко усмихната, жадуваща да погълне писмото веднага щом родителите ѝ поемат към къщи. Кали не я беше изоставила. А родителите ѝ седяха точно до нея. Лус от твърде отдавна не се беше чувствала така обичана. Посегна и стисна ръката на баща си.

Оглушително изсвирване накара родителите ѝ да подскочат.

— Това е просто звънецът за обяд — обясни тя: те изглеждаха облекчени. — Хайде, има някой, с когото искам да се запознаете.

Докато вървяха от горещия, обвит в мараня паркинг към училищния двор, където се провеждаха встъпителните мероприятия от Деня на родителите, Лус започна да вижда кампуса през очите на родителите си. Забеляза отново провисналия покрив на главната канцелария и отблъскващия мирис на гнилоч от презрелите праскови в горичката до гимнастическия салон. Начинът, по който оранжеещата като портокал ръжда беше превзела кованото желязо на гробищните порти. Осъзна, че само за две седмици беше напълно привикнала към многобройните грозни гледки на „Меч и Кръст“.

Родителите ѝ изглеждаха почти ужасени. Баща ѝ посочи към една загиваща лоза, която се виеше немощно около разнебитената ограда на входа на училищния двор.

— Това са лози от сорт „Шардоне“ — каза той, като трепна, защото когато едно растение страдаше, същото изпитваше и той.

Майка ѝ притискаше чантата към гърдите си с две ръце, при което и двата ѝ лакътя стърчаха навън — позата, която заемаше, когато се озовеше в квартал, където си мислеше, че може да я нападнат и ограбят. А дори още не бяха видели „червените очи“. Родителите ѝ, които твърдо се противопоставяха на дребни неща, като това, Лус да си вземе уебкамера, щяха да бъдат ужасени от представата за постоянното наблюдаване в училището ѝ.

Лус искаше да ги предпази от всички ужаси на „Меч и Кръст“, защото започваше да проумява как да се справи с тукашната система — а понякога — и да я победи. Едва онзи ден Ариана ѝ беше организирала „бягане с препятствия“ — като например тичане през кампуса, за да посочи всички „мъртви червени очи“, чиито батерии се бяха изтозили или бяха потайно „сменени“, успешно създавайки слепите петна в училището. Не беше нужно родителите ѝ да знаят за всичко това: просто трябваше да прекарат един хубав ден с нея.

Пен полюшваше крака, седнала на трибуните, където двете с Лус се бяха разбрали да се срещнат по обяд. Държеше в ръка кутийка с бира.

— Пен, това са родителите ми, Хари и Дорийн Прайс — каза Лус, като посочи. — Мамо, татко, това е...

— Пениуедър Ван Сикъл-Локууд — каза Пен с официален тон, като протегна кутията с две ръце. — Благодаря ви, че позволихте да се присъединя към вас за обяд.

Неизменно любезни, родителите на Лус говореха мило и се усмихваха, без да задават никакви въпроси за това, къде е семейството на самата Пен, което Лус не бе имала време да обясни.

Беше поредният топъл, ясен ден. Ярkozелените върби пред библиотеката се полюшваха леко на вятъра и Лус избута родителите си на място, където върбите скриваха повечето петна от сажди и изпочупени от пожара прозорци. Докато те разстилаха одеялото за пикник върху сух участък от тревата, Лус дръпна Пен настрана.

— Как си? — попита Лус, като знаеше, че ако тя бе онази, която трябваше да прекара цял ден, като седи и поздравява родителите на всички останали, освен своите, щеше да ѝ е нужно сериозно ободряване.

За нейна изненада, Пен щастливо поклати глава.

— Сега вече е безкрайно по-добре от миналата година! — каза тя. — И заслугата за всичко е твоя. Днес нямаше да имам никакви посетители, ако вие не се бяхте отбили.

Комплиментът завари Лус неподготвена и я накара да се огледа из четириъгълния вътрешен двор, за да види как всички останали се справят с мероприятиято. Въпреки все още полупразния паркинг, изглежда, че присъстващите на Деня на родителите бавно започваха да се увеличават.

Моли седеше на едно одеяло наблизко, между мъж с кучешка физиономия и една жена, и лакомо гризеше пуешко бутче. Ариана се беше свила на една седалка на трибуните, и шушукаше на по-голямо момиче, облечено в пънкарски стил със зашеметяваща наситенорозова коса. Най-вероятно голямата ѝ сестра. Двете доловиха погледа на Лус и Ариана се ухили и помахаше, после се обърна към другото момиче да прошепне нещо.

Около Роланд имаше голяма група хора, които подреждаха обяд за пикник върху голяма покривка за легло. Смееха се и се шегуваха, а няколко по-малки деца се замерваха с храна. Изглежда, че се забавляваха страхотно, до момента, когато една „граната“ във вид на царевичен кочан полетя и едва не удари изненадващо Габ, която вървеше през училищния двор. Тя се намръщи на Роланд, докато водеше някакъв мъж, достатъчно стар да ѝ е дядо, като го потупваше по лакътя, докато вървяха към редица сгъваеми градински столове, подредени из откритото поле.

Отсъствието на Даниел и Кам се набиваше на очи — и Лус не можеше да си представи как ли изглежда семейството на който и да било от двамата. Колкото и разгневена и смутена да беше, след като Даниел я беше изоставил за втори път при езерото, все пак си умираше да зърне някой негов роднина. Но после, като си спомни тънкото досие на Даниел в помещението с архивите, Лус се запита дали той изобщо поддържаше връзка с някого в семейството си.

Майката на Лус подреждаше хапки със сирене чедър върху четири чинии, а баща ѝ поставяше на върха на купчинките прясно нарязани чушки халапеньо. След една хапка устата на Лус пламна, точно както ѝ харесваше. Пен явно не беше запозната с типичната за Джорджия храна, с която Лус беше израснала. Изглеждаше особено ужасена от Маринованата бамя, но щом опита, отправи към Лус изненадана одобрителна усмивка.

Майката и бащата на Лус бяха донесли със себе си всички любими неща за ядене на Лус, до едно, дори пралините с американски орехи от семейната дрогерия надолу по пресечката. Дъвчеха шумно и щастливо от двете ѝ страни, като явно бяха щастливи да напълнят устата си с нещо друго, освен разговори за смърт.

Лус би трябвало да се наслаждава на времето, което прекарваше с тях, и да прокарва всичко с любимия си сладък чай от Джорджия, но се чувстваше като натрапена дъщеря, задето се преструваше, че този блажен обяд е нещо нормално за „Меч и Кръст“. Целият този ден беше една голяма преструвка.

При звука на кратък, слаб залп от аплодисменти, Лус погледна през рамо към седалките, където Ранди стоеше до директора Удел — човек, когото Лус никога не беше виждала на живо преди. Разпозна го от необичайно неясния портрет, който висеше в главното фоайе на

училището, но сега видя, че художникът е бил великодушен. Пен вече й беше казала, че директорът се появява в кампуса само за един ден в годината — на Деня на родителите — без изключения. Иначе бил отшелник, който не напускал имението си на Тибби Айлънд, дори не и когато почине ученик в повереното му училище. Бузите скриваха брадичката му, а тъповатите му очички се вираха в тълпата, изглежда, без да се съсредоточават върху нищо.

Ранди стоеше до него с ръце на хълбоците, обути в бели дълги чорапи. Беше си лепнала на лицето тънка усмивка, а директорът попиваше голямото си чело със салфетка. Днес и двамата бяха надянали на лицата си енергични изражения, но това явно им костваше твърде много.

— Добре дошли на сто петдесет и деветия ежегоден Ден на родителите в „Меч и Кръст“ — каза директорът Удел в един микрофон.

— Той шегува ли се? — прошепна Лус на Пен. Беше трудно да си представи Деня на родителите в предвоенния период.

Пен завъртя очи:

— Несъмнено печатна грешка. Казах им да му вземат нови очила за четене.

— Подготвили сме за вас дълъг и изпълнен със забавления ден на семейни мероприятия, като започваме с този непринуден пикник...

— Обикновено имаме само деветнайсет минути — вметна Пен настрана към родителите на Лус, които застинаха сковано.

Лус се усмихна над главата на Пен и изрече само с устни: „Тя се шегува“.

— След това ще имате избор на мероприятия. Нашата скъпа биоложка, госпожица Йоланда Трос, ще изнесе в библиотеката завладяваща лекция върху местната флора на Савана, която може да се намери в кампуса. Треньорката Даянте ще ръководи поредица от състезания, поощряващи участието на семействата, тук на моравата. А господин Станли Коул ще ви предложи историческа обиколка с гид из гробището на нашите почитани герои. Ще бъде много натоварен ден. И, да — каза директорът Удел с безвкусна, зъбата усмивка — ще бъдете подложени на тест по тези въпроси.

Това беше точно приятната и умерено банална шега, която да изтръгне известен сдържан смях от гостуващите членове на семействата. Лус завъртя очи към Пен. Този потискащ опит за

добросърдечен смях даде твърде ясно да се разбере, че всички бяха дошли, за да облекчат съвестта си, гузна от това, че бяха оставили децата си в ръцете на преподавателското тяло на „Меч и Кръст“. Семейство Прайс също се засмяха, но продължаваха да гледат към Лус за напътствия как да се справят.

След обяда останалите семейства из училищния двор опаковаха нещата, които бяха донесли за пикника, и се оттеглиха в различни ъгли. Лус изпита чувството, че всъщност твърде малко хора участваха в организирания от училището мероприятия. Никой не беше последвал госпожица Трос горе до библиотеката, а досега само Габ и дядо ѝ се бяха вмъкнали в един чувал от картофи в другия край на поляната.

Лус не знаеше накъде са се измъкнали Моли, Ариана или Роланд със семействата си, а още не беше видяла Даниел. Със сигурност знаеше, че родителите ѝ ще бъдат разочаровани, ако не видят нищо от кампуса и не участват в никакви запланувани мероприятия. Тъй като „обиколката с гид“ на господин Коул изглеждаше най-малкото зло, Лус предложи да приберат остатъците от храната и да се присъединят към него край портите на гробището.

Докато отиваха натам, Ариана се залюля и се смъкна от най-горната седалка, като гимнастичка, която слиза от успоредка. Приземи се точно пред родителите на Лус.

— Привееееет — пропя тя, като възможно най-добре се стараше да създаде впечатлението за откачалка.

— Мамо и татко — каза Лус, като стисна раменете им, — това е моята добра приятелка Ариана.

— А това — посочи Ариана към високото момиче с наситено розова коса, което бавно си проправяше път надолу по стълбите на трибуните, — е сестра ми, Анабел.

Анабел не обърна внимание на протегнатата ръка на Лус и бурно я притегли в отворените си обятия за продължителна, близка прегръдка. Лус почувства как костите им изхрущяха, когато се докоснаха. Силната прегръдка продължи достатъчно дълго, че Лус да се запита каква е целта ѝ, но точно когато започваше да се чувства неловко, Анабел я пусна.

— Толкова е хубаво да се запознаем — каза тя, като пое ръката на Лус.

— Аналогично — каза Лус, като хвърли на Ариана кос поглед.

— Вие двете на обиколката с господин Коул ли отивате? — обърна се Лус към Ариана, която също гледаше Анабел, сякаш тя беше луда.

Анабел отвори уста, но Ариана бързо я пресече:

— По дяволите, не — каза тя. — Тези мероприятия са за пълни тъпанари. — Тя хвърли поглед към родителите на Лус. — Не искам да ви обидя.

Анабел сви рамене:

— Може би ще успеем да наваксаме по-късно! — провикна се тя към Лус, преди Ариана да я издърпа.

— Изглеждаха мили — каза майката на Лус с предпазливия тон, който използваше, когато искаше Лус да обясни нещо.

— Ъм, защо това момиче така се беше захласнало по теб? — попита Пен.

Лус погледна Пен, после родителите си. Наистина ли трябваше да защитава, и то пред тях, факта, че някой може да я хареса?

— Лусинда! — провикна се господин Коул, като махаше от иначе празния сборен пункт край портите на гробището. — Насам!

Господин Коул се ръкува топло с двамата ѝ родители и дори стисна раменете на Пен. Лус се опитваше да реши дали трябва да е пораздразнена от участието на господин Коул в Деня на родителите, или впечатлена от престорената му демонстрация на ентусиазъм. Но после той започна да говори и я изненада.

— Упражнявам се за този ден цяла година — прошепна той. — Това е възможност да изведа учениците на чист въздух и да обясня множеството чудни гледки на това място — о, наистина обожавам това. Това е най-близкото подобие на „изучаване на място“, което може да постигне един учител в поправително училище. Разбира се, през миналите години никой не се е появявал за моите обиколки, което значи, че вашата ми е встъпителна...

— Е, за нас е чест — избоботи бащата на Лус, като се усмихна широко на господин Коул. Лус веднага долови, че сега не говореше само онази негова страна, която си падаше по Гражданската война и жадуваше за оръдеен тътен. Той явно смяташе, че господин Коул обича драматизма. А баща ѝ беше най-добрият съдник по отношение на характерите, когото познаваше.

Двамата мъже вече бяха започнали да слизат по стръмния склон при входа на гробището. Майката на Лус остави кошницата за пикник до портите и отправи към Лус и Пен една от баналните си усмивки.

Господин Коул помахаше с ръка да привлече вниманието им.

— Първо, малко дребни факти. Коя — той повдигна вежди — бихте предположили, че е най-старата част от това гробище?

Докато Лус и Пен стояха, забиха поглед в краката си — като избягваха погледа му, както по време на часовете — бащата на Лус се изправи на пръсти, за да хвърли поглед към някои от по-големите статуи.

— Подвеждащ въпрос! — изрева господин Коул, като потупваше изящните порти с орнаменти от ковано желязо. — Предната част на портите е построена от първоначалния собственик през 1831 г. Казват, че съпругата му, Еламена, имала прекрасна градина, и искала нещо да възпре токачките да не влизат в домотите ѝ. — Той се засмя полугласно. — Това било преди войната. И преди ерозията. Продължаваме!

Докато вървяха, господин Коул неспирно изреждаше факт след факт за изграждането на гробището, историческия декор, на чийто фон е построено, и „човекът на изкуството“ — дори той използваше този термин небрежно — на когото беше хрумнала идеята за статуята на крилатия звяр на върха на монолита в средата на землището. Бащата на Лус обсипваше господин Коул с въпроси, докато майка ѝ прокараваше ръце отгоре по някои от най-красивите надгробни камъни, като промърморваше: „О, боже!“ всеки път щом се спреше да прочете някой надпис. Пен тътреше крака след майката на Лус и може би ѝ се искаше да се беше присламчила към различно семейство за този ден. А Лус вървеше най-отзад, като обмисляше какво би могло да се случи, ако сама разведе родителите си на обиколка из гробището.

Тук изтърнях първото си наказание...

А тук един падащ мраморен ангел за малко не ме обезглави...

А тук едно момче от поправителното училище, което никога не бихте одобрили, ме доведе на най-странния пикник в живота ми.

— Кам — провикна се господин Коул, докато водеше обиколката около монолита.

Кам стоеше заедно с висок, тъмнокос мъж в ушит по поръчка черен делови костюм. Никой от тях не чу господин Коул, нито видя

групата, която беше повел на обиколка. Разговаряха тихо и сочеха с много заинтригуван вид към дъба — така, както Лус беше виждала преподавателя си по драма да сочи, когато учениците поставяха някоя сцена в пиеса.

— Да не би двамата с баща ти да пристигате със закъснение на нашата обиколка? — обърна се господин Коул към Кам, този път по-високо. — Пропуснахте по-голямата част от нея, но все още има един-два интересни факта, които, сигурен съм, мога да съобщя.

Кам бавно обърна глава в тяхната посока, после обратно към спътника си, който изглеждаше развеселен. Лус не мислеше, че мъжът, с класическия си висок ръст, и смугла и елегантна външност и с огромния си златен часовник, изглежда достатъчно стар, за да е баща на Кам. Но може би просто възрастта не му личеше. Очите на Кам обходиха бързо голата шия на Лус, и за кратко той изглеждаше разочарован. Тя се изчерви, защото усещаше как майка ѝ попива с поглед цялата сцена и се пита какво ли точно става.

Кам не обърна внимание на господин Коул и се приближи към майката на Лус, като притегли ръката ѝ към устните си, преди изобщо някой да е успял да ги запознае.

— Вие сигурно сте по-голямата сестра на Лус — каза той закачливо.

От лявата ѝ страна Пен издаде в лакътя си звук, сякаш ѝ се повдига, и прошепна така, че само Лус да я чуе:

— Моля те, кажи ми, че и на още някого му се гади.

Но майката на Лус изглеждаше някак замаяна, по начин, който накара Лус — а явно, и баща ѝ — да се почувстват неудобно.

— Не, не можем да останем за обиколката — заяви Кам, като намигна на Лус и се дръпна назад точно когато бащата на Лус се приближи. — Но беше толкова прекрасно — той хвърли поглед към всеки от тримата, като пренебрегна само Пен — да ви срещна тук. Да вървим, татко.

— Кой беше този? — прошепна майката на Лус, когато Кам и баща му, или който и да беше онзи човек, изчезнаха обратно нагоре към гробището.

— О, просто един от обожателите на Лус — каза Пен, като се опита да разведри настроението, а постигна точно обратното.

— Един от? — Бащата на Лус се втренчи надолу към Пен.

В светлината на късния следобед Лус за пръв път видя няколко сиви кичурчета в брадата на баща си. Не искаше да прекара последните мигове от днешния ден, като убеждава баща си да не се безпокои за момчетата от поправителното ѝ училище.

— Няма нищо, татко. Пен се шегува.

— Искаме да внимаваш, Лусинда — каза той.

Лус си помисли за онова, което Даниел беше намекнал — доста силно — онзи ден. Че може би тя изобщо не би трябвало да е в „Меч и Кръст“. И изведнъж отчаяно ѝ се прииска да повдигне въпроса пред родителите си, да ги моли и умолява да я отведат далече оттук.

Но именно същият този спомен за Даниел накара Лус да си сдържи езика. Вълнуващият допир на кожата му върху нейната, когато го беше блъснала на земята при езерото, начинът, по който очите му понякога бяха най-тъжното нещо, което бе виждала. Струваше ѝ се едновременно напълно откачено и напълно вярно, че може би си струваше да преживее целия този ад в „Меч и Кръст“ само за да прекара още малко време с Даниел. Просто да види дали от това може да излезе нещо.

— Мразя сбогуванията — промълви майката на Лус, като прекъсна мислите на дъщеря си, за да я притегли в отривиста прегръдка. Лус сведе поглед към часовника си и лицето ѝ посърна. Не знаеше как следобедът беше отминал толкова бързо, как беше възможно вече да е време да си вървят.

— Нали ще ни се обадиш в сряда? — попита баща ѝ, като я целуна по двете бузи, както винаги правеше френската страна от семейството му.

Докато вървяха обратно нагоре към паркинга, родителите на Лус стиснаха ръцете ѝ. Всеки от двамата отново я прегърна силно и я обсипа с поредица от целувки. Когато се ръкуваха с Пен и ѝ пожелаха всичко хубаво, Лус видя една видеокамера, закрепена за тухлената постройка на изхода, която подслоняваше разбита телефонна кабина. Към „червените очи“ сигурно имаше прикрепен детектор за движение, защото камерата се движеше, следейки движението им. Тази не беше включена в обиколката на Ариана и със сигурност работеше. Родителите на Лус не забелязаха нищо — и може би така беше по-добре.

После те вече се отдалечаваха, като на два пъти погледнаха назад, за да помахат на двете момичета, застанали на входа към главното фоайе. Баща ѝ включи двигателя на стария си „Крайслер Нюйоркър“ и смъкна прозореца.

— Обичаме те — провикна се той толкова високо, че Лус щеше да се смути, ако не ѝ беше толкова тъжно да ги види как си отиват.

Лус помахна в отговор.

— Благодаря — прошепна тя. За бонбоните и за бамята. За това, че прекарахте тук целия ден. За това, че взехте Пен под крилото си, без да задавате въпроси. За това, че още ме обичате, въпреки факта, че ви плаша.

Когато задните светлини на колата изчезнаха зад завоя, Пен потупа Лус по гърба.

— Мислех си да отида да видя татко. — Тя подритна земята с носа на ботуша си и свенливо вдигна очи към Лус. — Някакъв шанс да искаш да дойдеш? Ако не, разбирам, като се има предвид, че това включва още една разходка вътре... — Тя посочи с палец назад към вътрешността на гробището.

— Разбира се, че ще дойда — каза Лус.

Тръгнаха покрай гробището, като останаха високо на ръба, докато стигнаха далечния източен ъгъл, където Пен спря пред един гроб.

Беше скромен, бял и покрит с пласт жълто-кафяви борови иглички. Пен се смъкна на колене и започна да го почиства.

„СТАНФОРД ЛОКУУД — гласеше простичкият надпис върху надгробния камък, — *НАЙ-ДОБРИЯТ БАЩА НА СВЕТА*“.

Лус дочу трогателния глас на Пен зад надписа и почувства как в очите ѝ избиват сълзи. Не искаше Пен да види — в края на краищата, Лус все още си имаше родители. Ако някой би трябвало да плаче точно сега, това би трябвало да е... Пен наистина плачеше. Опитваше се да го прикрие, като подсмръкна съвсем леко и избърса няколко сълзи с разръфания край на пуловера си. Лус също се смъкна на колене и започна да ѝ помага да почисти игличките. Обви ръце около приятелката си и я прегърна колкото можеше по-здраво.

Когато се отдръпна и благодари на Лус, Пен бръкна в джоба си и извади писмо.

— Обикновено му пиша нещо — обясни тя.

Лус искаше да даде на Пен един миг насаме с баща ѝ, затова стана, направи крачка назад и се извърна, като се отправи надолу по склона към средата на гробището. Очите ѝ още бяха малко замъглени, но и се стори, че вижда някой да седи сам на върха на монолита. Да. Момче, обгърнало коленете си с ръце. Не можеше да си представи как се е покатерил горе, но той беше там.

Изглеждаше вцепенен и самотен, сякаш беше седял там цял ден. Не видя Лус или Пен. Изглежда, не виждаше нищо. Но на Лус не ѝ беше нужно да е достатъчно близо да види онези виолетово-сиви очи, за да разбере кой е.

През цялото това време Лус търсеше обяснения защо досието на Даниел беше толкова оскъдно, какви тайни криеше изчезналата книга на неговия прародител в библиотеката, накъде се беше зареял умът му в онзи ден, когато беше попитала за семейството му. Защо винаги се беше държал толкова противоречиво с нея.

След такъв изпълнен с емоции ден със собствените ѝ родители, мисълта изпълни Лус с такава тъга, че почти я събори на колене. Даниел беше сам на света.

14

БЕЗДЕЙНИ РЪЦЕ

Във вторник валя цял ден. Непрогледно черни облаци се струпаха от запад и забушуваха над кампуса, като с нищо не помогнаха на Лус да проясни ума си. Пороят се лееше на неравни вълни — ситен ръмеж, после — проливен дъжд, после — градушка — преди да се обърне на полегати струи, за да започне отново съвсем отначало. На учениците дори не им позволиха да излизат навън през междучасията, и към края на часа по висша математика Лус вече полудяваше от нужда да се раздвижи.

Осъзна го, когато записките ѝ започнаха да се отклоняват от теоремата за средните стойности и започнаха да изглеждат повече ето така:

15 СЕПТЕМВРИ: Първоначално показване на среден пръст от Д.

16 СЕПТЕМВРИ: Статуята пада: слага ръка на главата ми, за да ме предпази (случайно, просто опипом търсеше как да се измъкне): незабавното излизане на Д.

17 СЕПТЕМВРИ: Потенциално погрешно тълкуване на кимането на Д. като предложение да присъствам на купона на Кам. Разстройващо разкритие за връзката на Д&Г (грешка?)

Изложено по този начин, това беше началото на един доста смущаващ списък. Той просто се държеше така противоречиво. Възможно беше той да смята същото за нея — макар че, ако я притиснеха, Лус щеше да настоя, че всякаква чудатост от нейна страна е била само в отговор на пълна чудатост от негова страна.

Не. Това беше точно такъв въртящ се в кръг спор, в какъвто не искаше да се впуска. Лус не искаше да играе никакви игрички. Просто искаше да бъде с него. Само че нямаше представа защо. Или как да подходи към въпроса. Или, всъщност, дори какво изобщо би означавало да бъде с него. Единственото, което знаеше, беше, че въпреки всичко той беше онзи, за когото мислеше. Онзи, на когото държеше.

Беше си помислила, че ако може да проследи всеки път, когато се бяха свързвали, и всеки път, когато той се беше отдръпвал, може би щеше да успее да открие някакво разумно основание зад непостоянното държание на Даниел. Но списъкът ѝ до този момент само я караше да се чувства потисната. Смачка листа на топка.

Когато най-сетне удари последният звънец и занятията за деня приключиха, Лус забързано излезе от класната стая. Обикновено чакаше да тръгне с Ариана или Пен, ужасявайки се от мига, в който пътищата им се разделяха, защото тогава щеше да остане сама с мислите си. Но днес, за разнообразие, не ѝ се искаше да вижда никого. С нетърпение очакваше да получи малко време за себе си. Имаше само една идея как да отклони ума си от Даниел: продължително, усърдно, самотно плуване.

Докато другите ученици се упътиха обратно към спалните си помещения, Лус вдигна качулката на черния си пуловер и се стрелна в дъжда, нетърпелива да стигне до плувния басейн.

Докато тичаше надолу по стълбите на „Августин“, се блъсна право в нещо високо и черно. Кам. Когато го бутна, една извисяваща се купчина книги в ръцете му се олюля, после се изсипа на мокрия паваж с поредица глухи тупвания. Той самият беше с нахлупена на главата черна качулка и малки слушалки на музикално устройство, които гърмяха в ушите му. Вероятно и той не я беше видял да идва. И двамата се бяха вгълбили в собствените си светове.

— Добре ли си? — попита той, като сложи ръка на гърба ѝ.

— Чудесно — каза Лус. Само се беше препънала. Това, което бе пострадало, бяха книгите на Кам.

— Е, сега, след като взаимно си съборихме учебниците, следващата стъпка не е ли ръцете ни случайно да се докоснат, докато ги събираме?

Лус се засмя. Когато му подаде една от книгите, той задържа ръката ѝ и я стисна. Дъждът беше наквасил тъмната му коса, а в дългите му, гъсти ресници се събираха едри капки. Изглеждаше наистина добре.

— Как е „смутен“ на френски? — попита той.

— Ами... *gene* — подхвана Лус, внезапно сама почувствала се малко *genee*. Кам още не пускаше ръката ѝ. — Чакай, не беше ли ти този, който изкара най-висока оценка на теста по френски вчера?

— Забелязала си? — попита той. Гласът му прозвуча странно.

— Кам — каза тя, — наред ли е всичко?

Той се наведе към нея и бръсна една капка вода, която беше тръгнала да се стича надолу по основата на носа ѝ. Дори само това единствено докосване на показалеца му я накара да потръпне, тя не се съдържа и си помисли колко ли прекрасно и топло щеше да е, ако я беше взел в обятията си, както беше направил на възпоменателната служба за Год.

— Мислех си за теб — каза той. — Искаше ми се да те видя. Чаках те на възпоменателната служба, но някой ми каза, че си тръгнала.

Лус изпита чувството, че той знае с кого си беше тръгнала. И че искаше тя да разбере, че той знае.

— Съжалявам — каза: трябваше да вика, за да я чуе над трещенето на една гръмотевица. Досега вече и двамата бяха подгизнали от леещия се на потоци проливен дъжд.

— Хайде, да се махаме от този дъжд. — Кам я затегли обратно към покрития вход на „Августин“.

Лус погледна над рамото му към гимнастическия салон и ѝ се прииска да е там, а не тук или където и да било другаде с Кам. Поне не и точно сега. Главата ѝ преливаше от твърде много объркващи пориви и тя имаше нужда от време и пространство — далече от всички — за да ги подреди.

— Не мога — каза тя.

— А по-късно? Какво ще кажеш за тази вечер?

— Разбира се, по-късно, добре.

Той засия.

— Ще се отбия до стаята ти.

За нейна изненада той я придърпа към себе си, само за един съвсем кратък миг, и я целуна нежно по челото. Лус на мига се почувства успокоена, почти сякаш ѝ бяха инжектирали нещо. А преди да успее да почувства и повече, той я беше пуснал и вървеше бързо обратно към спалните помещения.

Лус поклати глава и зашляпа бавно към гимнастическия салон. Явно имаше повече неща за изясняване, не само относно Даниел.

Възможно беше да е хубаво, дори забавно, да прекара известно време с Кам по-късно тази вечер. Ако дъждът намалееше, той вероятно щеше да я отведе в някоя скришна част на кампуса и да бъде абсолютно обаятелен и великолепен по онзи свой смущаващо тих начин. Щеше да я накара да се почувства специална. Лус се усмихна.

Откакто кракът ѝ за последен път бе стъпил във „Владението на фитнеса“ (както Ариана беше кръстила гимнастическия салон), персоналът по поддръжката на училището беше започнал да се бори с израсналото кудзу. Бяха изскубали плътната като одеяло зеленина от голяма част от фасадата на сградата, но едва бяха свършили наполовина, и зелените лози се люлееха като пипала направо по вратите. Лус трябваше да се сниши под няколко дълги ластара само за да може да влезе вътре.

Гимнастическият салон беше празен, а пълната тишина беше в рязък контраст с гръмотевичната буря навън. Повечето лампи бяха угасени. Не беше питала дали е позволено да използва гимнастическия салон след часовете, но вратата не беше заключена, и, ами, нямаше никой, който да я спре.

В мъждиво осветения коридор тя подмина старите свитъци на латински в стъклените витрини и миниатюрната мраморна репродукция на „Пиета“. Поспря пред вратата на помещението с тежестите, където случайно беше заварила Даниел да скача на въже. Въздишка. Това щеше да е страхотно допълнение към списъка ѝ:

18 СЕПТЕМВРИ: Д. ме обвинява, че го преследвам.

Два дни по-късно последвано от:

20 СЕПТЕМВРИ: Пен ме убеждава наистина да започна да го преследвам. Съгласявам се.

Ух. Беше изпаднала в черна дупка от самоненавист. И въпреки това не можеше да се спре. Насред коридора замръзна. Изведнъж, съвсем внезапно, осъзна защо през целия ден се чувстваше дори попогълната от мисли за Даниел, отколкото обикновено, а също и още по-изпълнена с противоречиви чувства относно Кам. Снощи беше имала сънища за двама им.

Скиташе се из прашна мъгла, някой държеше ръката ѝ. Беше се обърнала, като си помисли, че сигурно е Даниел. Но макар устните, към които се притисна, да бяха успокояващи и нежни, те не бяха неговите. Бяха на Кам. Той я обсипваше с безброй нежни целувки и всеки път, щом Лус погледнеше крадешком към него, гневните му зелени очи също бяха отворени, забиващи се в нея, питайки я за нещо, на което тя не можеше да отговори.

После Кам изчезна, и мъглата също изчезна, и Лус беше здраво обвита в прегръдките на Даниел, точно където искаше да бъде. Той я наведе ниско и я зацелува настойчиво, ожесточено, сякаш беше разгневен и всеки път, щом устните му се отделяха от нейните дори само за половин секунда, из тялото ѝ се разпростираше мъчителна изгаряща жажда, от която ѝ идваше да закрепчи. Този път тя знаеше, че това са криле, и ги остави да се обвият около тялото ѝ като одеяло. Искеше да ги докосне, да ги обвие напълно около себе си и Даниел, но скоро кадифеното докосване започна да намалява, сви се и някак се прибра в себе си. Той престана да я целува, загледа лицето ѝ, зачака реакция. Тя не разбираше странния горещ страх, събиращ се под лъжичката ѝ. Но той беше там, и изведнъж от присъствието му ѝ стана неудобно топло, после — задушавашо горещо — докато вече ѝ беше непоносимо. Точно тогава се стресна и се събуди: В последния миг на съня самата Лус се беше разкъсала и разпаднала — а после беше изпепелена.

Беше се събудила подгизнала от пот, всичко — косата ѝ, възглавницата, пижамата — беше мокро и внезапно я накара да изпита силен студ. Беше лежала там, трепереща и сама, до първата светлина на утрото.

Лус разтърка наквасените си от дъжда ръкави, за да се стопли. Разбира се. Сънят я беше оставил с пожар в сърцето и мразовита тръпка в костите, с които тя цял ден не можеше да се примири. Което

беше и причината, поради която беше дошла тук да поплува, да се опита да прогони това усещане от организма си.

Този път черният бански почти ѝ беше по мярка, а се беше сетила да донесе и чифт очила за плуване. Бутна вратата към басейна, за да я отвори, и застана под трамплина сама, като вдъхна влажния въздух със смътен привкус на хлор. Сега, когато не се разсейваше от присъствието на другите ученици или пронизителния звук от свирката на треньорката Даянте, Лус чувстваше присъствието на нещо друго в църквата. Нещо почти свято. Може би беше само защото помещението с басейна беше толкова величествено, дори и когато дъждът плющеше вътре през напуканите прозорци от цветно стъкло. Въпреки че нито една от свещите в червените странични олтари не беше запалена. Лус се опита да си представи как беше изглеждало мястото, преди басейнът да замести църковните скамейки, и се усмихна. Харесваше ѝ идеята да плува под всички тези сведени за молитва глави.

Тя смъкна очилата си на носа и скочи вътре. Водата беше топла, много по-топла, отколкото дъждът навън, а трясъкът на гръмотевицата отвън прозвуча безобидно и далечно, когато потоци глава под водата.

Оттласна се и бавно заплува кроул за загряване.

Тялото ѝ бързо се отпусна и няколко дължини по-късно Лус увеличи скоростта и заплува бътерфлай. Почувства изгарящото усещане в крайниците си и успя да го овладее. Точно към това чувство се стремеше. Право в целта.

Да можеше само да поговори с Даниел. Наистина да поговори, без той да я прекъсва или да ѝ казва да се прехвърли в друго училище, или да изчезва, преди тя да успее да стигне до основната си мисъл. Това можеше да помогне. Можеше също и да се наложи да го върже и да му залепи устата с тиксо, само за да я изслуша.

Но какво изобщо щеше да каже? Всичко, на което можеше да се опре, беше това чувство, което я обземаше около него, което, ако се замислеше за това, нямаше нищо общо, с който и да е от разговорите им.

Ами ако успееше да го заведе отново на езерото? Именно той беше намекнал, че то е станало тяхното място. Този път тя можеше да го заведе там и щеше да е свръхвнимателна да не споменава нищо, което явно го изкарваше от релси...

Не действаше.

По дяволите. Отново го правеше. Предполагаше се, че трябва да плува. Просто да плува. Щеше да плува, докато се умореше твърде много, за да мисли за нещо друго, особено за Даниел. Щеше да плува, докато...

— Лус!

Докато я прекъсне някой — Пен, застанала отстрани до басейна.

— Какво правиш тук? — попита Лус, като плюеше вода.

— А ти какво правиш тук? — отвърна Пен. — Откога се упражняваш доброволно? Не ми харесва тази твоя нова страна.

— Как ме намери? — Едва след като изрече думите, Лус осъзна, че може би са прозвучали грубо, сякаш се опитваше да избягва Пен.

— Кам ми каза — отговори Пен. — Проведохме цял разговор. Беше странно. Той искаше да знае дали си добре.

— Това наистина е странно — съгласи се Лус.

— Не — каза Пен, — странното беше, че той ме заговори и проведохме цял разговор. Най-популярното момче в училището... и аз. Нужно ли е да продължавам да изразявам изненадата си? Въпросът е, че всъщност беше наистина мил.

— Е, той си е мил. — Лус смъкна плувните очила от главата си.

— Към теб — каза Пен. — Толкова е мил към теб, че се е измъкнал тайно от училище, за да ти купи онова колие — което ти никога не носиш.

— Носих го веднъж — каза Лус. Кое то беше вярно. Преди пет ноци, след втория път, когато Даниел я заряза при езерото, сама, докато той пое по осветената пътека навътре в гората. Не беше успяла да отърси от ума си образа на тази сцена, и не беше успяла да заспи. Затова беше пробвала колието. Беше заспала, стискайки го в ръка близо до ключицата си, и се беше събудила, държейки го в ръка, горещо от допира й.

Пен размахваше към Лус три пръста, сякаш за да каже: „Хей? И искаш да кажеш, че...?“

— Мисълта ми е — каза накрая Лус, — че не съм толкова повърхностна, та да търся единствено някой, който ми купува разни неща.

— Не си толкова повърхностна, значи? — попита Пен. — Тогава те предизвиквам да съставиш неповърхностен списък на причините, поради които си толкова хлътнала по Даниел. Кое то значи, без никакви

„Той има най-прекрасните сиви очи“ или „Ооо, само как изпъкват мускулите му на слънчева светлина“.

Лус трябваше да се засмее на високия фалцет на Пен и начина, по който бе притиснала ключените си ръце към сърцето.

— Той просто ме разбира — каза тя, като избягваше погледа на Пен. — Не мога да го обясня.

— Разбира, че заслужаваш да бъдеш пренебрегвана? — Пен поклати глава.

Лус никога не бе разказвала на Пен за моментите, които беше прекарала насаме с Даниел, моментите, когато за миг бе видяла, че той също държи на нея. Затова Пен не можеше наистина да разбере чувствата ѝ. А те бяха твърде съкровени и твърде сложни, за да ги обясни.

Пен приклепна пред Лус.

— Виж, основната причина, поради която дойдох да те намеря, беше да те завлека в библиотеката за свързана с Даниел мисия.

— Намерила си книгата?

— Не точно — каза Пен, като протегна ръка, за да помогне на Лус да излезе от басейна. — Шедьовърът на господин Григори все още мистериозно липсва, но аз, така да се каже, „хакнах“ предназначенията само за абонати литературна търсачка на мис София, и изникнаха няколко неща. Помислих си, че може да ги намериш за интересни.

— Благодаря — каза Лус, като се надигна и се измъкна с помощта на Пен. — Ще се опитам да не бъда твърде дразнещо възторжена по адрес на Даниел.

— Няма значение — каза Пен. — Просто побързай и се изсуши. Навън се отвори кратко време без дъжд, а аз нямам чадър.

* * *

Почти суха и отново облечена в училищната си униформа, Лус последва Пен в библиотеката. Отпред тя беше частично отцепена с жълта полицейска лента, затова момичетата трябваше да се промъкнат през тясното пространство между картотечния каталог и справочния отдел. Още миришеше като след буен огън, а сега, благодарение на пръскачките и дъжда, се добавяше и дъх на плесен.

Лус погледна за пръв път мястото, където се беше намирало бюрото на мис София, сега овъглен, почти съвършен кръг върху стария настлан с плочки под в средата на библиотеката. Всичко в радиус от петнайсет стъпки беше махнато. Всичко отвъд този участък беше странно невредимо.

Библиотекарката не беше на обичайното си място, а ѝ бяха сложили сгъваема масичка за игра на карти до обгорения участък. Масата беше потискащо гола, ако не се брояха една нова лампа, чашка за моливи и тесте сиви лепящи листчета.

Лус и Пен се спогледаха с гримаса, която казваше: „Това е кофти“, преди да продължат към масите с компютрите отзад. Когато подминаха отделеното за учене място, където за последно бяха видели Тод, Лус хвърли поглед през рамо към приятелката си. Пен продължи да гледа напред, но когато Лус посегна и стисна ръката ѝ, Пен също стисна нейната доста силно.

Придърпаха два стола до един компютър и Пен въведе потребителското си име. Лус хвърли поглед наоколо просто да се увери, че наблизо няма никой друг.

На екрана се появи червено съобщение за грешка.

Пен изпъшка.

— Какво? — попита Лус.

— След четири следобед ти е нужно специално разрешение за достъп до Мрежата.

— Ето защо това място винаги е толкова пусто нощем.

Пен тършуваше из раницата си.

— Къде ли сложих онази кодирана парола? — промърмори тя.

— Ето я мис София — каза Лус, като махна на библиотекарката, която прекосяваше пътеката между рафтовете, облечена в черна прилепнала блуза и яркозелени отрязани до коленете панталони. Блещукащите ѝ обици почти допираха раменете ѝ, а отстрани в косата си беше затъкнала молив. — Насам — прошепна високо Лус.

Мис София присви очи към тях. Бифокалните ѝ очила се бяха смъкнали по носа и тъй като носеше и под двете си мишници по една купчина книги, нямаше свободна ръка, за да ги бутне нагоре.

— Кой е там? — обади се тя, като се приближи.

— О, Лусинда, Пениуедър — каза тя, звучеше уморено. — Здравейте.

— Питаме се дали бихте могли да ни дадете паролата, за да използваме компютъра — помоли Лус, като посочи съобщението за грешка на екрана.

— Няма да влизате в социални мрежи, нали? Тези сайтове са дяволска работа.

— Не, не, става дума за сериозно проучване — каза Пен. — Вие бихте одобрили.

Мис София се наведе през раменете на момичетата да отблокира компютъра. С летящи пръсти въведе най-дългата парола, която Лус някога беше виждала.

— Имате дващест минути — каза тя рязко, докато си тръгваше.

— Това би трябвало да е достатъчно — прошепна Пен. — Намерих едно критическо есе върху Пазителите, така че докато открием книгата, можем поне да прочетем за какво се отнася.

Лус усети някой да стои зад нея и когато се обърна, видя, че мис София се беше върнала. Лус подскочи.

— Съжалявам — каза тя. — Не знам защо се изплаших от вас.

— Не, аз съжалявам — рече мис София. Усмивката почти скри очите ѝ. — Просто е толкова трудно напоследък, след пожара. Но нямам причина да си изливам скръбта върху две от най-обещаващите си ученички.

Нито Лус, нито Пен знаеха какво всъщност да кажат. Едно беше да се утешават взаимно след пожара. Да успокояват училищната библиотекарка изглеждаше малко извън техните възможности.

— Опитвам се да не оставам без нещо за вършене, но... — Мис София замлъкна, без да си довърши изречението.

Пен хвърли нервен поглед към Лус:

— Ами, може да ни е от полза малко помощ с проучването, тоест, ако вие...

— Мога да помогна! — мис София придърпа трети стол. — Виждам, че проучвате Пазителите — каза тя, като четеше над раменете им. — Григори са били много влиятелен клан. А аз случайно знам за една база данни. Да видим какво мога да измъкна.

Лус едва не се задави с молива, който дъвчеше:

— Извинете, „кланът Григори“ ли казахте?

— О, да, историците са проследили потеклото им назад чак до Средновековието. Били са... — Тя направи пауза, докато търсеше

думите. — Един вид изследователски екип, да го кажем с по-съвременни светски термини. Специализирали са в специален тип фолклор, свързан с падналите ангели.

Тя отново се пресегна между момичетата и Лус се удиви как препускаха пръстите ѝ по клавиатурата. Търсачката се мъчеше да навакса, като изкарваше статия след статия, един първоначален източник след друг, до един — посветени на клана Григори. Фамилното име на Даниел беше навсякъде, изпълвайки екрана. Лус се почувства леко замаяна.

Образът от съня възкръсна в паметта ѝ: развяващи се криле, тялото ѝ, което се сгорещяваше все повече, докато тя се превърна в тлееща пепел.

— Има различни видове ангели, в които можеш да специализираш? — попита Пен.

— О, разбира се — има обширна литература по въпроса — каза мис София, докато пишеше на клавиатурата. — Има такива, които се превръщат в демони. И такива, които свързват съдбата си с Бог. А има дори и такива, които са се свързвали със смъртни жени. — Най-последно пръстите ѝ се укротиха. — Много опасен навик.

Пен каза:

— А тези така наречени Пазители имат ли някаква връзка с този Даниел Григори тук?

Мис София потупа с пръст бледоморавите си устни:

— Твърде възможно. Самата аз съм се питала за това, но едва ли е наша работа да се ровим в работата на друг ученик, не сте ли съгласни? — Бледото ѝ лице се присви в намръщена гримаса, когато сведе поглед към часовника си. — Е, мисля, че ви дадох достатъчна основа за проекта ви. Няма да ви изяждам повече от времето. — Тя посочи един часовник на компютърния екран. — Остават ви само девет минути.

Докато мис София вървеше обратно към вратата, Лус наблюдаваше свършената ѝ стойка. Направо можеше да крепи книга върху главата си. Наистина изглеждаше, че ѝ е подействало малко разведряващо да помогне на момичетата с проучването им, но в същото време Лус нямаше представа какво да прави с информацията, която току-що беше получила за Даниел.

Пен знаеше. Вече беше започнала ожесточено да си води бележки.

— Осем минути и половина — уведоми тя Лус, като ѝ подаде химикалка и лист хартия. — Тук има твърде много неща, за да ги проумеем за осем минути и половина. Започвай да пишеш.

Лус въздъхна и се подчини. Беше скучно оформена академична уебстраница с тънка синя линия, обрамчваща сепгъл бежов фон. Най-отгоре изписан с остър солиден шрифт и главни букви колонтитул гласеше: „КЛАНЪТ ГРИГОРИ“.

Лус почувства как кожата ѝ се стопли, само като прочете името.

Пен почука по монитора с химикалката си и рязко върна вниманието на Лус отново към задачата ѝ.

Кланът Григори не спи. Изглеждаше възможно: Даниел наистина винаги имаше уморен вид. Обикновено са мълчаливи. И това съвпадаше. Понякога говоренето с него напомняше вадене на зъб. В указ от осемнайсети век...

Екранът стана черен. Времето им беше изтекло.

— Колко откри? — попита Пен.

Лус вдигна листа си. Жалка работа. Онова, с което разполагаше, беше нещо, което дори не помнеше да е надраскала: покритите с пера краища на криле.

Пен я изгледа косо:

— Да, виждам, че от теб ще излезе отличен сътрудник в проучванията — каза тя, но се смееше. — Може би по-късно можем да измислим една игра на предсказване на бъдещето^[1]. — Тя вдигна собствените си много по-подробни записки. — Всичко е наред, разполагам с достатъчно материал, който да ни доведе до няколко други източника.

Лус натъпка листа в джоба си точно до смачкания лист със списъка на срещите си с Даниел. Започваше да се превръща в баща си, който не обичаше да е твърде далече от машината си за унищожаване на хартия. Наведе се да потърси кошче за боклук и зърна чифт крака, които вървяха по пътеката между рафтовете към тях.

Походката ѝ беше по-позната дори от нейната собствена. Тя отново изправи гръб в стола си — или се опита отново да изправи гръб — и си трясна главата в ръба на масата с компютъра.

— Оу — изстена тя, като разтри мястото, където си беше ударила главата по време на пожара в библиотеката.

Даниел стоеше неподвижно на няколко крачки от тях. Изражението му говореше, че последното нещо на света, което иска да прави точно сега, е да се натъкне на нея. Поне се беше появил, след като компютърът ги беше изключил от интернет. Не беше нужно предположенията му, че тя го преследва, да се засилват още повече — и сега бяха достатъчно силни.

Но Даниел сякаш гледаше през нея: виолетово-сивите му очи бяха приковани над рамото ѝ, върху нещо друго — или върху някой друг.

Пен потупа Лус по рамото, после рязко посочи с палец към човека, застанал зад нея. Кам се беше привел над стола на Лус и ѝ се хилеше. Блеснала отвън светкавица накара Лус да подскочи и почти я изпрати в ръцете на Пен.

— Просто буря — каза Кам, като наклони глава. — Скоро ще приключи. Жалко, защото изглеждаш много сладка, когато си уплашена.

Кам протегна ръка напред. Започна от рамото ѝ, после проследи очертаанията на ръката ѝ, като прокара пръсти чак надолу до дланта ѝ. Усещането беше толкова хубаво, че очите ѝ потрепнаха, а когато ги отвори, в ръката ѝ имаше рубиненочервена кадифена кутийка. Кам я отвори рязко, само за секунда, и Лус видя да проблясва нещо златно.

— Отвори я по-късно — каза той. — Когато си сама.

— Кам...

— Отбих се до стаята ти.

— Можем ли да... — Лус погледна през рамо към Пен, която безцеремонно ги зяпаше, вгълбена като заклет киноман от тези дете винаги седат на първия ред.

Изтръгвайки се най-сетне от унеса си, Пен размаха ръце:

— Искате да си тръгна. Схващам.

— Не, остани — каза Кам, като прозвуча по-мило, отколкото Лус очакваше. Той се обърна към Лус: — Ще тръгвам. Но по-късно — нали обещавах?

— Разбира се. — Тя почувства как се изчервява.

Кам улови ръката ѝ и я пхна заедно с кутийката надолу в предния ляв джоб на джинсите ѝ. Моделът беше впит и тесен, и тя

потръпна, когато почувства как пръстите му се разперват върху хълбоците ѝ. После той ѝ намигна и се въртна кръгом.

Преди дори да е успяла да си поеме дъх, той рязко направи обратен завой.

— Едно последно нещо — каза, като плъзна ръка зад главата ѝ и пристъпи плътно до нея.

Главата ѝ се наклони назад, а неговата се наклони напред, и устата му покри нейната. Устните му бяха точно толкова меки и гладки като плюш, както ѝ се бяха стрували всеки път, когато се взираше в тях.

Не беше сериозно, само лека, бърза целувка, но Лус изпита чувството, че е било нещо много повече. Не можеше да диша от шока и от тръпката, и от потенциалната възможност всички да видят това много дълго, много неочаквано...

— Какво, по...!

Главата на Кам се беше отметнала рязко, а после той се преви на две, като се държеше за челюстта.

Зад тях стоеше Даниел и си разтриваше китката.

— Долу ръцете от нея.

— Не те чух — рече Кам, като се изправи бавно.

О. Боже. Мой. Биеха се. В библиотеката. За нея.

После, в едно чисто движение, Кам се хвърли към Лус. Тя изпищя, когато ръцете му започнаха да се затварят около нея.

Но ръцете на Даниел бяха по-бързи. Той удари силно Кам, и го блъсна към компютърната маса. Кам изсумтя, когато Даниел сграбчи в шепата един кичур от косата му и притисна главата му към масата.

— Казах да си държиш мръсните ръце долу от нея, злобно гадно лайно такова.

Пен изпищя, вдигна несесера си за моливи и се приближи на пръсти до стената. Лус я гледаше как мята мръсножълтия си несесер за моливи веднъж, втори път, а после и трети път във въздуха. Четвъртият път той стигна достатъчно високо, за да улучи малката черна камера, закрепена в стената. От удара обективът на камерата се килна далече вляво, към една напълно неподвижна купчина от нехудожествени книги.

Дотогава Кам беше отблъснал Даниел и те обикаляха един около друг: краката им скърцаха по излъскания под.

Даниел започна да се снишава, преди изобщо Лус да осъзнае, че Кам събира сили за удар. Но въпреки това Даниел не се сниши достатъчно бързо. Кам стовари точно под лявото око на Даниел юмручен удар, който изглеждаше съкрушителен. От силата му Даниел се завъртя назад, като блъсна Лус и Пен в компютърната маса. Обърна се и замаяно промърмори някакво извинение, преди бързо да се обърне отново.

— О, за Бога, спри! — изплака Лус, точно преди той да скочи към главата на Кам.

Даниел нападна Кам, като обсипа с безредна вихрушка от юмручни удари раменете и скулите му.

— Приятно усещане — изсумтя Кам, като кършеше врат ту на една, ту на друга страна като боксьор. Все още упорстващ, Даниел метна ръце около врата на Кам. И стисна.

В отговор Кам отхвърли Даниел назад към висока лавица с книги. Звукът от удара отекна гръмко в библиотеката, по-високо от гръмотевиците навън.

Даниел изпъшка и го пусна. Падна на пода с глух звук.

— Какво още имаш, Григори?

Лус се извъртя, като си помисли, че той може и да не се изправи. Но Даниел бързо се съвзе.

— Ще ти покажа — изсъска той. — Навън. — Пристъпи към Лус, после се отдръпна. — Ти стой тук.

После двете момчета излязоха гневно от библиотеката, през задния изход, който Лус беше използвана в нощта на пожара. Тя и Пен стояха замръзнали на местата си. Взираха се една в друга, с увиснали челюсти.

— Хайде — каза Пен, като завлече Лус до един прозорец, който гледаше към училищния двор. Притиснаха лица към стъклата, като изтриха мъглата, която бе образувал дъхът им.

Дъждът се лееше на широки мощни струи. Поляната отвън беше тъмна, с изключение на светлината, която проникваше през прозореца на библиотеката. Беше толкова тъмно и хлъзгаво, че беше трудно да се види каквото и да било.

После две фигури изтичаха към средата на училищния двор. И двамата подгизнаха на мига. Спориха един миг, после започнаха да се обикалят. Отново бяха вдигнали юмруци.

Лус се вкопчи в перваза на прозореца и загледа как Кам направи първия ход, като се затича към Даниел и се блъсна в него с рамо. После, с извъртане на крака, му нанесе бърз ритник в ребрата.

Даниел се прекаатури, като се държеше за ребрата. Стани. Лус го призоваваше със силата на волята си да се раздвижи. Чувстваше се, сякаш бяха ритнали самата нея. Всеки път, щом Кам налетеше на Даниел, тя усещаше нападението в костите си.

Беше й непоносимо да гледа.

— Даниел се препъна за секунда — обяви Пен, след като Лус се беше извърнала. — Но веднага се изправи отново, светкавично, и здравата удари Кам в лицето. Ей, че хубаво!

— Това ти доставя удоволствие? — запита Лус, ужасена.

— С татко често гледахме шампионата по бой без правила — каза Пен. — Изглежда, че тези тук, и двамата, са минали сериозно обучение по смесени бойни изкуства. Съвършен финт, Даниел! — Тя изстена. — О, божичко.

— Какво? — надникна отново Лус. — Наранен ли е?

— Спокойно — каза Пен. — Някой идва да прекъсне сбиването. Точно когато Даниел скачаше отново на крака.

Пен беше права. Май че господин Коул подтичваше през кампуса. Когато стигна до биещите се момчета, за момент той остана да стои неподвижно и да ги наблюдава, почти хипнотизиран от начина, по който подхождаха.

— Направете нещо — прошепна Лус: гадеше й се.

Най-накрая господин Коул сграбчи всяко от момчетата отзад за яката. Тримата се бориха в продължение на миг, докато накрая Даниел се отскубна. Разтърси дясната си ръка, после закри в кръг и плю няколко пъти в калта.

— Много привлекателно, Даниел — каза саркастично Лус. Само дето наистина беше така.

Сега последва мъмрене от страна на господин Коул. Той ожесточено размахваше ръце към тях, а те стояха с наведени глави. Кам беше освободен пръв. Той затича от поляната към спалните помещения и изчезна.

Господин Коул сложи ръка на рамото на Даниел. Лус умираше да разбере за какво говорят, дали Даниел щеше да бъде наказан. Искаше да отиде при него, но Пен й препречи пътя.

— Всичко това — заради едно бижу. Какво ти подари Кам, все пак?

Господин Коул си тръгна и Даниел остана сам, застанал в светлината от една лампа над главата му, загледан нагоре към дъжда.

— Не знам — каза Лус на Пен, като се отдръпна от прозореца. — Каквото и да е, не го искам. Особено не и след това. — Тя се върна до компютърната маса и измъкна кутията от джоба си.

— Ако ти не искаш, аз искам — каза Пен. Тя отвори рязко кутията, после вдигна поглед към Лус, объркана.

Златистото проблясване, което бяха видели, не беше бижу. В кутията имаше само две неща: още едно от зелените перца за китара на Кам и златисто късче хартия.

Срещни се с мен утре след часовете. Ще чакам при портите.

К.

[1] На английски играта се нарича MASH — вид детска игра, „гледанка“, която уж предсказва бъдещето. На английски името е акроним от (M)ansion, (A)partment, (SH)ack — „Имение“, „Апартамент“, „Колиба“. — Б.пр. ↑

БЪРЛОГАТА НА ЛЪВОВЕТЕ

Лус отдавна не се беше поглеждала хубаво в огледалото. Никога не беше имала нещо против отражението си — ясните лешникови очи, дребните, прави зъби, гъстите ресници — и водопад от гъста черна коса. Това беше тогава. Преди миналото лято.

След като майка ѝ острига цялата ѝ коса, Лус беше започнала да избягва огледалата. Не беше само заради късата ѝ подстрижка: Лус си мислеше, че вече не ѝ харесваше коя е, затова не искаше да вижда никакви доказателства. Започна да свежда поглед към ръцете си, когато ги миеше в банята. Издаваше глава напред, когато минаваше покрай прозорци с матови стъкла и избягваше пудриери с огледалца.

Но двайсет минути преди предполагаемата си среща с Кам, Лус стоеше пред огледалото в празната момичешка тоалетна в „Августин“. Предположи, че изглежда добре. Косата ѝ най-последно израстваше и от тежестта някои от къдриците ѝ започваха да се разпускат. Провери зъбите си, после изправи рамене и се втренчи в огледалото, сякаш гледаше Кам в очите. Трябваше да му каже нещо, нещо важно, и искаше да е сигурна, че може да си придаде изражение, което изискваше той да я приеме насериозно.

Днес той не се беше появил в часовете. Нито пък Даниел, затова Лус предположи, че господин Коул е поставил и двамата на нещо като изпитателен срок. Или това, или си лекуваха раните. Но Лус не се съмняваше, че Кам ще я чака днес.

Не искаше да го вижда. Изобщо. От мисълта как юмруците му се забиват в Даниел ѝ се повдигаше. Но тя беше виновна, че изобщо се бяха сбили. Беше подвела Кам — и вече нямаше значение дали го бе направила, защото беше объркана, или поласкана, или поне мъничко заинтересувана. Важното беше днес да бъде пряма с него. Между тях нямаше нищо.

Пое дълбоко дъх, издърпа ризата си надолу върху бедрата, и бутна вратата на тоалетната, за да я отвори.

Когато се приближи към портите, не можа да го види. Но пък трудно беше да се види каквото и да е, освен паркинга. Лус не се беше връщала до входа на училището, откакто бяха започнали ремонтите там, и се изненада колко сложно беше да маневрира през разкъртения паркинг. Заобиколи дупките в настилката и се опита да се наведе и да се промъкне под радара на ремонтния екип, като махаше с ръка да пропъди асфалтовите изпарения, които сякаш никога не се разпръскваха.

Нямаше и следа от Кам. За миг тя се почувства глупаво, сякаш се беше „вързала“ на някоя шега. По високите метални порти беше избила на пъпчици червена ръжда. Лус погледна през тях към гъстата горичка от вековни брястове отсреща през пътя. Изпука с кокалчетата си, спомняйки си онзи път, когато Даниел ѝ беше казал, че мрази, когато тя прави така. Но него го нямаше да я види как го прави — нямаше никой. После забеляза сгънат лист хартия с името си отгоре. Беше закачен на магнолията със сив ствол и гъсти клони до разбитата телефонна кабина.

Ще те спася от Мероприятията довечера. Докато останалите ни съученици правят възстановка на битка от Гражданската война — тъжно, но вярно — ти и аз ще се забавляваме лудешки и без никакви задръжки. Черен седан със златист регистрационен номер ще те докара при мен. Помислих си, че и на двамата ще ни дойде добре доза чист въздух.

К.

Лус се закашля от изпаренията. Свежият въздух беше едно, но черен седан, който да я вземе от кампуса? За да я доведе при него, сякаш той беше някакъв монарх, който просто можеше да си урежда да му водят жени, когато пожелае? Къде беше той, във всеки случай?

Нищо от това не беше част от плана ѝ. Беше се съгласила да се срещне с Кам само за да му каже, че е твърде дързък и че тя наистина не може да си представи да се забърква с него. Защото — макар че никога нямаше да му каже — всеки път, когато юмрукът му бе удрял Даниел предишната вечер, нещо в нея беше трепвало и беше почвало

да кипи. Явно трябваше да убие тази малка история с Кам още в зародиш. Златното колие със змията беше в джоба ѝ. Време беше да го върне.

Само дето сега се чувстваше глупаво, задето беше предположила, че Кам просто иска да поговорят. Разбира се, че щеше да крие още нещо в ръкава си. Беше от тези типове.

Свистене на автомобилни гуми, забавящи ход, накара Лус да обърне глава. Един черен седан плавно спря пред портите. Матовият прозорец откъм страната на шофьора се смъкна и една космата ръка се подаде навън и вдигна слушалката от телефонната кабина пред портите. След миг слушалката беше затръшната отново на вилката и шофьорът просто натисна с всичка сила клаксона.

Най-после големите метални порти се разтвориха със скърцане и колата потегли напред, като спря пред нея. Вратите се отключиха безшумно. Наистина ли щеше да се качи в тази кола и да потегли кой знае накъде, за да се срещне с него?

За последен път беше стояла край тези порти, за да се сбогува с родителите си. Тъгувайки за тях още преди да са потеглили, тя им беше махала с ръка от същото това място, до разбитата телефонна кабина вътре зад портите — и, спомни си тя, беше забелязала една от по-високотехнологичните охранителни камери. От онези с детектор за движение, следяща всяко нейно действие. Кам не можеше да избере по-лошо място, откъдето да я вземе колата.

Изведнъж в ума ѝ изплуваха видения за подземна изолирана килия. Влажни бетонни стени и хлебарки, тичащи по краката ѝ. Без истинска светлина. Из кампуса още се разпространяваха слухове за онази двойка, Джулс и Филип, които никога не беше виждал, откакто се бяха измъкнали тайно. Нима Кам мислеше, че Лус така отчаяно иска да го види, че би рискувала просто да се отдалечи от кампуса, право пред „очите“ на камерите?

Двигателят на колата още бръмчеше тихо на автомобилната алея пред нея. След миг шофьорът — мъж с тъмни очила, с дебел врат и оредяваща коса — протегна ръка. В нея имаше малък бял пощенски плик. Лус се поколеба за секунда, а после пристъпи напред, за да го вземе от пръстите му.

Материалите за писане на Кам. Плътно, кремаво картонче с неговото име, изписано с декадентски златист шрифт в долния ляв

ЪГЪЛ.

Трябваше да спомена преди: „червеното око“ е обезвредено. Виж сама. Погрижих се за това, както ще се погрижа и за теб. Ще се видим скоро, надявам се.

Обезвредена? Да не искаше да каже...? Тя се осмели да хвърли поглед към камерата. Наистина го беше направил. Изрязано кръгче изолирбанд беше залепено точно върху обектива на камерата. Лус не знаеше как работеха тези неща или колко време щеше да е нужно на преподавателското тяло, за да разбере, но по някакъв странен начин изпитваше облекчение, че Кам се беше сетил да се погрижи за това. Не можеше да си представи Даниел да прояви такава предвидливост.

И Кали, и родителите ѝ очакваха телефонни обаждания тази вечер. Лус беше прочела дългото десет страници писмо на Кали три пъти, и беше запомнила всички забавни подробности от пътуванията за уикенда до Нантъкет на приятелката си, но въпреки това нямаше понятие как да отговори на който и да е от въпросите на Кали за живота си в „Меч и Кръст“. Ако се обърнеше и влезеше вътре, не знаеше как дори ще започне да съобщава на Кали или на родителите си новите факти по странния, мрачен обрат, който бяха взели последните няколко дни. По-лесно беше изобщо да не им казва или поне докато не приключеше нещата по един или друг начин.

Плъзна се на луксозната бежова кожена задна седалка на седана и закопча предпазния колан. Шофьорът включи двигателя, без да каже и дума.

— Къде отиваме? — попита го тя.

— На едно усамотено местенце надолу по реката. Господин Брийл обича местния колорит. Просто се настани удобно и се отпусни, скъпа. Ще видиш.

Господин Брийл? Кой беше този човек? Лус никога не беше обичала да ѝ казват да се отпусне, особено когато това напомняше на предупреждение да не задава повече въпроси. Въпреки това тя скръсти ръце на гърдите си, загледа се навън през прозореца и се опита да забрави какъв беше тонът на шофьора, когато я нарече „скъпа“.

През прозорците със затъмнени стъкла дърветата навън и сивият павиран път под тях изглеждаха кафяви. На завоя, чието западно разклонение водеше към Тъндърболт, черният седан свърна на изток. Движеха се в посока към брега. От време на време, когато техният път и този на реката се събираха, Лус виждаше кафявата вода, която лъкатушеше под тях. Двайсет минути по-късно колата забави скорост и спря пред разнебитен крайречен бар.

Беше построен от сиво, гниещо дърво, а върху набъбнала, подгизнала от водата табела над предната врата пишеше „Стикс“ с неравни червени букви, изписани на ръка с блажна боя. Гирлянда от найлонови флагчета с реклами на бира беше окачена на дървената греда под ламаринения покрив — жалък и посредствен опит за създаване на празнично настроение. Лус огледа изучаващо изображенията, нанесени с шаблон от копринен плат върху найлоновите триъгълници — палми и загорели от слънцето момичета по бикини, вдигнали бутилки с бира към широко усмихнатите си устни — и се запита кога за последен път на това място бе стъпвало истинско момиче от плът и кръв.

Двама по-възрастни типове, облечени в стил пънк-рок, седяха и пушеха на една пейка с изглед към водата. Дълги кичури коса висяха унило над застаряващите им чела, а кожените им якета имаха грозния, мръсен вид на нещо, което носеха още от младостта на стила „пънк“. Празното изражение върху загорелите им, отпуснати лица придаваше на цялата сцена още по-печален вид.

Тресавището, разположено досами двулентовата магистрала, беше започнало да залива асфалта, и пътят просто някак се губеше постепенно сред блатна трева и тиня. Лус никога не беше навлиerala толкова навътре в речните тресавища.

Докато седеше, несигурна точно какво да прави, щом излезе от колата, и дали това въобще беше добра идея, предната врата на „Стикс“ се отвори с трясък и Кам излезе с дебнеща походка навън. Облягаше се хладнокръвно на остъклената врата, кръстосал крака един върху друг. Тя знаеше, че не може да я види през затъмнения прозорец на колата, но той вдигна ръка, сякаш можеше, и й махна да се приближи към него.

— Хубаво ще я оплескаме сега — промърмори Лус, преди да благодари на шофьора. Тя отвори вратата и беше посрещната от порив

на солен вятър, докато изкачваше трите стъпала до дървения вход на бара.

Чорлавата коса на Кам висеше свободно около лицето му и изражението в зелените му очи беше спокойно. Единият ръкав на черната му тениска беше навит и издърпан нагоре над рамото, и Лус видя гладкото очертание на бицепса му. Опипа златната верижка в джоба си. Не забравяй защо си тук.

По лицето на Кам нямаше и следа от сбиването предишната вечер, което веднага я накара да се запита дали по лицето на Даниел имаше.

Кам ѝ отправи любопитен поглед, като прокара език по долната си устна.

— Тъкмо пресмятах от колко ли утешителни питиета ще имам нужда, ако ми вържеш тенекия днес — каза той, като разтвори ръце за прегръдка. Лус пристъпи в тях. Много трудно беше да откаже на човек като Кам, дори и когато не беше напълно сигурна за какво моли той.

— Нямахте да те измамя — каза тя, после моментално се почувства виновна, защото знаеше, че беше изрекла думите от чувство за дълг, а не по романтичните причини, които Кам би предпочел. Беше тук само защото смяташе да му каже, че не иска да се забърква с него. — Е, какво е това място? И откога имаш личен шофьор?

— Дръж се за мен, хлапе — каза той, явно приел въпросите ѝ като комплименти, сякаш на нея ѝ харесваше да я откарват по разни барове, които смърдяха като вътрешността на сифон.

Изобщо не я биваше в тези неща. Кали винаги казваше, че Лус е неспособна на брутална откровеност и че именно затова се насажда в толкова много кофти ситуации с типове, на които би трябвало просто да откаже веднага. Лус трепереше. Трябваше да се разтовари от това. Тя затършува в джоба си и измъкна висулката.

— Кам.

— О, хубаво, донесла си го. — Той взе колието от ръцете ѝ и я завъртя кръгом. — Дай да ти помогна да го сложиш.

— Не, чакай...

— Ето — каза той. — Наистина ти отива. Погледни. — Той я побутна по скърцащите дървени дъски на пода към прозореца на бара, където многобройни групи бяха разлепили съобщения за концерти — „Старите любови. Капки от омраза. Домашни фойерверки“. Лус би

предпочела да разгледа някои от тях, вместо да се визира в отражението си. — Виждаш ли?

Не можеше наистина да различи чертите си в изпръсканото с кал стъкло на прозореца, но златната висулка проблясваше върху топлата ѝ кожа. Притисна ръка към нея. Беше прекрасна. И толкова забележителна, с мъничката ръчно изработена змия, виеща се в средата. Не приличаше на никое от онези неща, които можеш да видиш по битаците на тротоара, където местни жители излагаха за продан занаятчийски произведения на надуты цени за туристите; типични за щата Джорджия сувенири, произведени във Филипините. Зад отражението ѝ в прозореца небето беше в наситено оранжев цвят като захарен бонбон, накъсан на места от тънки линии розови облаци.

— За снощи... — подхвана Кам. Тя смътно виждаше как розовите му устни се движат в стъклото над рамото ѝ.

— Аз също исках да поговоря с теб за снощи — каза Лус, като застана до него. Виждаше самите връхчета на татуировката във форма на слънце с лъчи на тила му.

— Ела вътре — каза той, като я поведе обратно към наполовина излязлата от пантите остъклена врата. — Можем да поговорим там.

Отвътре барът беше с дървена ламперия, единствената светлина идваше от няколко мъждиви оранжеви лампи. По стената бяха окачени разклонени рога във всякакви размери и форми, а над бара висеше препариран гепард, който изглеждаше готов да се хвърли в атака всеки момент. Избяляла цветна композиция с надпис „Служители на клуб «Лос», окръг Пуласки, 1964–1965“ беше единствената друга украса на стената: на нея се виждаха стотина овални лица, които се усмихваха скромно над папийонки в пастелни цветове. Джубокът свиреше Зиги Стардъст, а някакъв по-възрастен тип с бръсната глава и кожени панталони си тананикаше, танцувайки сам в средата на малка издигната сцена. Освен Лус и Кам единственият друг човек в заведението беше той.

Кам посочи две високи столчета. Износените зелени кожени възглавнички се бяха разцепили по средата и бежовият пълнеж избиваше навън като едри пуканки. На мястото, към което се насочи Кам, вече имаше полупразна чаша. Напитката в нея беше светлокафява и разреждана с лед, чашата беше запотена.

— Какво е това? — попита Лус.

— Контрабанден алкохол от Джорджия — каза той, като отпи голяма глътка. — Не го препоръчвам за начало. — Когато тя го погледна с присвити очи, той каза: — Цял ден съм тук.

— Очарователно — каза Лус, като опипваше златното колие. — Ти на колко си — седемдесет? Да седиш сам в някакъв бар цял ден?

Макар и да не беше твърде пиан, не ѝ се нравеше идеята да дойде чак до тук, за да скъса с него, и да го завари в състояние, в което да не може да я разбере. Освен това започваше да се чуди как ще се прибере обратно в училище. Дори не знаеше къде се намира това място.

— Оу — Кам разтърка гърдите си, точно до сърцето. — Лус, красотата на това, да си временно отстранен от училище е във факта, че никой не усеща отсъствието ти по време на часовете. Помислих си, че заслужавам малко време за възстановяване. — Той наклони глава. — Какво всъщност те притеснява? Това място ли? Или сбиването снощи? Или фактът, че не ни обслужват? — Той повиши глас, за да извика последните думи, достатъчно високо, че да накара огромен, снажен барман да излезе с олюляваща се походка от кухнята зад бара. Барманът имаше дълга, подредена на „етажи“ коса с малки плитчици, и татуировки, които приличаха на сплетена човешка коса, покриващи изцяло ръцете му. Беше невероятно мускулест и сигурно тежеше сто и петдесет кила.

Кам се обърна към Лус и се усмихна:

— Какво ще пиеш?

— Все ми е едно — каза Лус. — Всъщност нямам определени предпочитания.

— На моя купон пиеше шампанско — каза Кам. — Виждаш ли кой внимава? — Той я побутна с рамо. — Най-хубавото ви шампанско — обърна се той към бармана, който отметна глава назад и нададе престорен накъсан смях.

Без да направи опит да поиска личната карта на Лус, или дори да хвърли към нея достатъчно дълъг поглед, за да отгатне възрастта ѝ, барманът се наведе към малък хладилник с плъзгаща се стъклена врата. Бутилките прозвънваха, докато ровеше и тършуваше. След доста време, според Лус, той се появи отново с миниатюрна бутилка „Фрекснет“. Май нещо оранжево плуваше на дъното.

— Не поемам отговорност за това — каза той, като я подаде.

Кам измъкна с пукот тапата и вдигна вежди към Лус. Тържествено наля напитката в чаша за вино.

— Исках да се извиня — каза той. — Знам, че прекалих. И се чувствам неудобно заради онова, което стана снощи с Даниел. — Изчака Лус да кимне, а после продължи: — Вместо да изпадам в ярост, трябваше просто да те послушам. На теб държа, не на него.

Наблюдавайки как мехурчетата се надигат във виното ѝ, Лус си мислеше, че ако трябва да е честна, щеше да каже, че онзи, на когото държеше, беше Даниел, а не Кам. Трябваше да каже на Кам. Ако той вече съжаляваше, че не я беше послушал снощи, може би сега щеше да започне да я слуша. Тя вдигна чашата си, за да отпие, преди да заговори.

— О, чакай. — Кам сложи длан върху ръката ѝ. — Не можеш да пиеш, докато не сме вдигнали тост за нещо. — Той вдигна чашата си и я погледна в очите. — Какво да бъде? Ти избери.

Остъклената врата се затръшна и типовете, които пушеха на входа, влязоха обратно вътре. По-високият, с мазна черна коса, чип нос и много мръсни нокти, хвърли един поглед на Лус и се отправи към тях.

— Какво празнуваме? — Той ѝ се ухили похотливо, като побутна вдигнатата ѝ чаша със своята. Наведе се към нея и тя почувства как плътта на бедрото му се притиска в нейното през фланелената му риза. — Първата вечер навън на сладураната? Кога е вечерният час?

— Празнуваме това, че ще си измъкнеш задника отново навън още в този миг — каза Кам толкова любезно, сякаш току-що беше съобщил, че Лус има рожден ден. Прикова зелените си очи върху мъжа, който оголи малките си, заострени зъби и едри венци.

— Навън, а? Само ако взема и нея със себе си.

Той понечи да сграбчи ръката на Лус. След начина, по който беше започнало сбиването с Даниел, Лус очакваше, че на Кам няма да му трябва особено оправдание да си изпусне отново нервите. Особено ако наистина пиеше тук цял ден. Но Кам остана забележително хладнокръвен.

Всичко, което направи, беше да перне ръката на онзи с бързината, грациозността и бруталната сила на лъв, който първа мишка.

Кам проследи как онзи залитна няколко крачки назад. Тръсна ръка с отегчено изражение на лицето, после погали китката на Лус, която типът се беше опитал да сграбчи.

— Съжалявам за това. Та какво казваше за снощи?

— Казвах... — Лус почувства как кръвта се отдръпна от лицето ѝ. Точно над главата на Кам подобно на отваряща се в прозявка уста се беше разтворила огромна бездна от непрогледна тъмнина, която се простираше напред и се разгръщаше, докато се превърна в най-голямата, най-черната сянка, която някога беше виждала. Полъх на леденостуден въздух изригна от сърцевината ѝ и Лус почувства смразяващата студенина на сянката дори върху пръстите на Кам, които още обхождаха кожата ѝ.

— О, Боже мой — прошепна тя.

Чу се трясък на стъкло, когато онзи тип разби високата си чаша в главата на Кам.

Кам бавно се изправи от стола си и отърси няколко късчета стъкло от косата си. Обърна се с лице към мъжа, който вероятно беше два пъти по-възрастен от него и няколко сантиметра по-висок.

Лус се сви на високото си столче, отдръпвайки се от онова, което усещаше, че предстои да се случи между Кам и другия тип. И от онова, което се боеше, че може да се случи с тази стелеща се, черна като нощта сянка над главата ѝ.

— Престанете — каза рязко огромният барман, без дори да си прави труда да вдигне очи от списанието си „Файт“.

Типът веднага посегна да замахне сляпо по Кам, който понасяше свирепите юмручни удари, сякаш бяха леки пляскания на дете.

Лус не бе единствената удивена от хладнокръвното спокойствие на Кам. Танцьорът с кожените панталони се беше свил боязливо до джубокса. А след като удари Кам няколко пъти, дори типът с мазната коса отстъпи назад и остана да стои там, смутен.

Междувременно сянката се разстилаше по тавана, тъмни пипала израстваха като плевели и се спускаха все по-близо и по-близо над главите им. Лус трепна и се сниши точно когато Кам парира един последен юмручен удар от ядосания тип.

А после реши да отвърне на удара.

Беше само едно обикновено трепване на пръстите му, сякаш Кам изтупваше от себе си сухо листо. В един миг онзи тип се беше хвърлил

към лицето му, но когато пръстите на Кам докоснаха гърдите на противника му, онзи полетя — изгуби опора под краката си и излетя във въздуха: изхвърлени бирени бутилки се разпиляха след него, докато гърбът му се блъсна в отсрещната стена близо до джубокса.

Той разтърка главата си и, стенойки, започна да се надига до приклекло положение.

— Как го направи? — Очите на Лус бяха широко отворени.

Кам я пренебрегна, обърна се към по-ниския, по-набит приятел на онзи тип, и каза:

— Ти ли си следващият?

Вторият вдигна длани:

— Това не е моята битка, човече — каза той, като се дръпна.

Кам сви рамене, пристъпи към първия, и го повдигна от пода, като го хвана отзад за тениската. Крайниците на онзи увиснаха безпомощно във въздуха като на кукла. После, с едно ловко подмятане на китката, Кам го отхвърли към стената. Той сякаш почти залепна там, докато Кам се развихри, като го удряше и повтаряше отново и отново:

— Навън, казах ти!

— Достатъчно — извика Лус, но никой от тях не я чу, или не му пукаше. На Лус ѝ призля. Искаше да откъсне очи от окървавения нос и венци на мъжа, прикован към стената, от почти свръхчовешката сила на Кам. Искаше да му каже да забрави за това; че ще се върне сама в училище. Най-много от всичко искаше да се махне от ужасната сянка, която сега покриваше тавана и се стичаше от стените. Грабна си чантата и изтича навън в нощта.

И право в нечии обятия.

— Добре ли си?

Беше Даниел.

— Как ме намери тук? — попита тя, като зарови лице в рамото му, без да се смути. Сълзи, с които не искаше да се справи, напиреха вътре в нея.

— Хайде — каза той. — Да те измъкнем оттук.

Без да поглежда назад, тя плъзна ръката си в неговата. Нагоре по ръката ѝ се разстла топлина и проникна в тялото ѝ. И после сълзите започнаха да се леят. Не беше честно да се чувства толкова сигурна и защитена, когато сенките още бяха толкова близо.

Дори Даниел изглеждаше нервен и разстроен. Влачеше я през мястото толкова бързо, че тя почти трябваше да подтичва, за да го настигне.

Не искаше да поглежда назад, когато усети как сенките се изсипаха от вратата на бара и закръжиха във въздуха. Но пък и не ѝ се налагаше. Те се носеха в постоянен поток над главата ѝ, изсмуквайки цялата светлина по пътя си. Сякаш някой разкъсваше на парчета целия свят пред очите ѝ. В носа ѝ се загнезди противна воня на сярра, поужасна от всичко, което познаваше.

Даниел също погледна нагоре и се намръщи, само че той имаше вид, сякаш просто се опитваше да си спомни къде е паркирал. Но после се случи най-странното нещо. Сенките се дръпнаха назад, като се изпариха и се превърнаха в черни локви, които се разляха и се разпръснаха.

Лус присви невярващо очи. Как Даниел беше направил това? Не го беше направил той, нали?

— Какво? — попита Даниел, с разсеян тон. Той отключи вратата откъм страната на пътника на бял форд „Таурус“ комби. — Нещо не е наред ли?

— Нямаме време да изброя безкрайно многото неща, които не са наред — каза Лус, като се отпусна на седалката на колата. — Погледни. — Тя посочи към входа на бара. Остъклената врата току-що се беше отворила със замах, за да излезе Кам. Сигурно беше проснал в безсъзнание другия тип, но нямаше вид, сякаш се е бил. Юмруците му бяха стиснати.

Даниел се ухили самодоволно и поклати глава. Лус отново и отново мушкаше безуспешно предпазния си колан в закопчалката, докато той се пресегна и отмести ръцете ѝ. Тя затаи дъх, когато пръстите му леко докоснаха стомаха ѝ.

— Има си номер — прошепна той, като намести закопчалката в жлеба.

Той включи двигателя, после бавно се изтегли на заден ход, подминавайки вратата на бара, без да бърза. Лус не можеше да измисли нищичко, което да каже на Кам, но ѝ се стори идеално, когато Даниел смъкна прозореца и просто каза:

— Лека нощ, Кам.

— Лус — каза Кам, като вървеше към колата. — Не прави това. Не си тръгвай с него. Това ще свърши зле. — Тя не можеше да го погледне в очите, за които знаеше, че я умоляват да се върне. — Съжалявам.

Даниел просто потегли, без да обърне никакво внимание на Кам. Блатото изглеждаше мъгливо в здрача, а гората пред тях бе дори още по-мъглива.

— Все още не си ми казал как ме намери тук — каза Лус. — Или откъде знаеше, че съм отишла да се срещна с Кам. Или откъде си взел тази кола.

— На мис София е — обясни Даниел, като включи фаровете, когато дърветата се събраха над тях и обвиха пътя в гъста сянка.

— Мис София ти позволи да заемеш колата й?

— След години живот в онази част на Ел Ей, където се подвизават бандитите, скитниците и наркоманите — каза той, — може да се каже, че имам магически умения, когато се стигне до „заемане на коли“.

— Откраднал си колата на мис София? — сопнато възкликна Лус, като се запита как библиотекарката ще отбележи това развитие на нещата в папките си.

— Ще я върнем — каза Даниел. — Освен това тя беше доста заета с тазвечерната възстановка на Гражданската война. Нещо ми подсказва, че дори няма да забележи, че колата е изчезнала.

Едва тогава Лус осъзна с какво беше облечен Даниел. Обхвана с поглед синята униформа на войник от Съюза, чиято нелепа кафява кожена презрамка беше праметната по диагонал през гърдите му. Тя беше толкова ужасена от сенките, от Кам, от цялата зловеща сцена, че дори не беше спряла за миг, за да обхване напълно с поглед Даниел.

— Не се смей — каза Даниел, като сам се опитваше да не се засмее. — Тази вечер се измъкна от може би най-ужасното социално мероприятие за годината.

Лус не можа да се сдържи. Протегна ръка напред и леко перна с пръст едно от копчетата на Даниел.

— Срамота — каза тя, като придаде на гласа си провлечена южняшка интонация. — Тъкмо накарах да ми изгледят роклята, с която щях да бъда красавицата на бала.

Устните на Даниел бавно се извиха в усмивка, но после той въздъхна:

— Лус. Това, което направи тази вечер — положението можеше наистина да се влоши. Знаеш ли това?

Лус се загледа към пътя, подразнена, че настроението отново така внезапно бе станало мрачно. Една бухаща кукумявка отвърна на погледа ѝ, кацнала на дърво.

— Нямах намерение да идвам тук — каза тя, което ѝ се струваше вярно. Почти сякаш Кам я беше измамил. — Искане ми се да не бях — добави тя тихо, като се питаше къде ли беше сянката сега.

Даниел стовари юмрук върху волана и тя подскочи. Беше стиснал зъби, и на Лус ѝ бе омразна мисълта, че именно тя беше станала причина да изглежда толкова разгневен.

— Просто не мога да повярвам, че си обвързана с него — каза той.

— Не съм — настоя тя. — Единствената причина, поради която се появих, беше, за да му кажа... — Беше безсмислено. Обвързана с Кам! Ако Даниел само знаеше, че тя и Пен прекарваха повечето си свободно време да проучват неговото семейство... е, вероятно щеше да е също толкова подразнен.

— Не е нужно да обясняваш — каза Даниел, като я прекъсна с махване на ръка. — Във всеки случай, вината е моя.

— Вината е твоя ли?

Дотогава Даниел беше отбил от пътя и беше спрял колата в края на песъчлива пътека. Той изключи фаровете и се загледаха към океана. Мъглявото небе имаше наситен тъмновиолетов оттенък, а гребените на вълните изглеждаха почти сребърни и искряха. Жилавата трева по брега плющеше на вятъра, като издаваше силен, тъжен свирещ звук. Ято проскубани чайки бяха кацнали в редица по протежение на парапета на дървеното мостче и си чистеха перата.

— Загубихме ли се? — попита тя.

Даниел не ѝ обърна внимание. Излезе от колата, затвори вратата и тръгна към водата. Лус изчака десет мъчителни секунди, като гледаше как силуетът му се смалява в пурпурния здрач, а после изскочи от колата, за да го последва.

Вятърът удряше косата в лицето ѝ. Вълните се блъскаха в брега, като завличаха по обратния си път усукани върви от мидени черупки и

водорасли. Край водата въздухът беше по-хладен. Всичко имаше наситено солени мирис.

— Какво става, Даниел? — попита тя, като подтичваше по протежение на дюната. Чувстваше се по-тежка, когато вървеше в пясъка. — Къде сме? И какво искаш да кажеш с това, че ти си виновен?

Той се обърна към нея. Изглеждаше толкова съкрушен, маскарадната му униформа беше цялата измачкана, сивите му очи — унили. Ревът на вълните почти надви гласа му.

— Просто имам нужда от малко време да помисля.

Лус почувства как в гърлото ѝ отново се надига буца. Най-последно бе престанала да плаче, но Даниел правеше всичко това толкова трудно.

— Защо ме спасяваш тогава? Защо изминаваш целия път чак дотук да ме вземеш, после ми крещиш, после ме пренебрегваш? — Тя избърса очи с края на черната си тениска и от полепналата по пръстите ѝ морска сол усети смъдене. — Не че това е много различно от начина, по който се отнасяш с мен през повечето време, но...

Даниел се извъртя и се удари с две ръце по челото.

— Не разбираш, Лус. — Той поклати глава. — Там е работата — ти никога не разбираш.

В гласа му нямаше никаква злоба. Всъщност, беше почти прекалено мил. Сякаш тя беше твърде тъпа, за да схване онова, което беше толкова очевидно за него, каквото и да беше то. Кое то я вбесяваше.

— Не разбирам? — попита тя. — Аз не разбирам? Нека ти кажа нещо за това, какво разбирам. Мислиш се за много умен ли? Прекарах три години на пълна академична стипендия в най-доброто училище, подготвящо ученици за цялата страна. А когато ме изритаха, трябваше да подам молба — да подам молба! — за да не заличат от компютърните архиви академичната ми справка.

Даниел се отдалечи, но Лус го преследваше, като правеше по една крачка напред на всяка крачка назад, която той правеше с широко отворени очи. С което вероятно го подлудяваше, но какво от това? Той си го търсеше всеки път, когато се отнасяше снизходително с нея.

— Знам латински и френски, а в средния курс печелих олимпиадата три поредни години.

Беше го притиснала към парапета на дървения мост и се опитваше да се сдържи да не го ръчка с пръст в гърдите. Не беше свършила.

— Освен това решавам неделната кръстословица, понякога за по-малко от час. Имам непогрешимо добро чувство за посока... макар и невинаги, когато става дума за момчета.

Тя преглътна и замълча за момент да си поеме дъх.

— А някой ден ще бъда психиатър, който наистина слуша пациентите си и помага на хората. Ясно? Така че не продължавай да ми говориш, сякаш съм глупава, и не ми казвай, че не разбирам, просто защото аз не мога да дешифрирам твоето непостоянно, откачено, противоречиво и, искрено казано — тя вдигна поглед към него, като изпусна шумно дъха си — наистина нараняващо поведение. — Тя бръсна една сълза, ядосана на себе си, задето се е впрегнала толкова.

— Млъкни — каза Даниел, но го каза тихо и толкова нежно, че за изненада и на двамата Лус се подчини.

— Не мисля, че си глупава. — Той затвори очи. — Мисля, че си най-умният човек, когото познавам. И най-милият. И — той преглътна, като отвори очи да я погледне право в лицето — най-красивият.

— Извинявай?

Той се загледа към океана.

— Просто съм... толкова уморен от това — каза той. Наистина звучеше изтощен.

— От какво?

Той хвърли поглед към нея с най-тъжното изражение на лицето, сякаш беше изгубил нещо скъпоценно. Това беше онзи Даниел, когото познаваше, макар че не можеше да обясни как или откъде. Това беше онзи Даниел, когото тя... обичаше.

— Можеш да ми покажеш — прошепна тя.

Той поклати глава. Но устните му все още бяха толкова близо до нейните. А изражението в очите му беше толкова привлекателно. Почти сякаш искаше тя да му покаже първа.

Тялото ѝ се тресеше от нерви, когато се изправи на пръсти и се наведе към него. Сложи ръка на бузата му и той примигна, но не помръдна. Тя се движеше бавно, толкова бавно, сякаш се страхуваше да не го стресне, и всеки миг самата тя се чувстваше като вкаменена. И

тогава, когато бяха почти толкова близо, че очите ѝ се разкривиха, тя ги затвори и притисна устни към неговите.

Едно съвсем нежно, леко като перце докосване на устните им беше всичко, което ги свързваше, но през тялото на Лус премина огън, който никога не бе усещала преди, и тя разбра, че се нуждаеше от още от него — от целия — от Даниел. Щеше да е прекалено да иска и той да се нуждае от нея по същия начин, да я обгръща в обятията си така, както бе правил толкова много пъти в сънищата ѝ, да отвърне на изпълнената ѝ с желание целувка с по-силна.

Но той го направи.

Мускулестите му ръце обвиха кръста ѝ. Той я придърпа към себе си и тя почувства ясната чиста линия на двете им тела, които се свързваха — крака, преплетени с други крака, бедра, притиснати към бедра, гърди, повдигащи се във взаимен ритъм. Даниел я притисна назад към парапета на дървеното мостче, като я прикова по-плътно към себе си, докато тя не можеше да помръдне, докато я настани точно там, където ѝ се искаше да бъде. И всичко това — без нито веднъж да раздели страстно притиснатите им устни.

После започна наистина да я целува — отначало леко, като издаваше леки, прекрасни мъркащи звуци в ухото ѝ. После дълго, сладко и нежно, по протежение на челюстта и надолу по шията, като я накара да изстене и да наклони глава назад. Подръпна леко косата ѝ и тя отвори очи, за да зърне за миг първите звезди, изгряващи на нощното небе. Почувства се толкова близко до Рая, както никога преди.

Най-после Даниел се върна отново към устните ѝ, като я целуна невероятно силно и настойчиво — засмука долната ѝ устна, после прокара крайчето на мекия си език точно покрай зъбите ѝ. Тя отвори уста по-широко, отчаяно копнееща да приеме в себе си по-голяма част от него, най-сетне освободила се от страха си да му покаже колко много копнее за него. Да напасне силата на целувките му със своите.

Имаше пясък в устата и между пръстите на краката, от соления вятър кожата ѝ беше настръхнала, а от сърцето ѝ се изливаше най-сладкото, подобно на магия чувство.

В този момент беше готова да умре за него.

Той се отдръпна и се загледа надолу към нея, сякаш искаше тя да каже нещо. Тя му се усмихна и го целуна леко по устните, като остави своите да се задържат върху неговите. Не знаеше думи, не знаеше

никакъв по-добър начин да предаде онова, което изпитваше, онова, което искаше.

— Още си тук — прошепна той.

— Не могат и насила да ме извлекат — засмя се тя.

Даниел направи крачка назад, и когато отправи към нея мрачен поглед, усмивката му изчезна. Започна да крачи пред нея, като разтриваше челото си с ръка.

— Какво има? — попита тя небрежно, като го подръпна за ръкава, за да се наведе за нова целувка. Той прокара връхчетата на пръстите си по лицето ѝ, през косата ѝ, около шията ѝ. Сякаш се опитваше да се увери, че тя не е сън.

Дали това бе първата ѝ истинска целувка? Смяташе, че едва ли би трябвало да брои Тревър, така че технически наистина беше. А всичко ѝ се струваше толкова правилно, сякаш беше предопределена за Даниел и той — за нея. Той миришеше... прекрасно. Устата му имаше сладък и наситен вкус. Беше висок и силен, и...

... се изплъзваше от прегръдката ѝ.

— Къде отиваш? — попита тя.

Присви коленете си и се сниши с няколко сантиметра, като се облегна на дървения парапет и погледна към небето. Имаше вид, сякаш нещо го боли.

— Каза, че нищо не може да те откъсне — изрече той приглушено. — Но ще го сторят. Може би просто закъсняват.

— Те ли? Кои? — попита Лус, като се огледа из пустия плаж. — Кам ли? Мисля, че го загубихме.

— Не. — Даниел започна да се отдалечава надолу по дървения мост. Трепереше. — Невъзможно е.

— Даниел.

— То ще дойде — прошепна той.

— Плашиш ме. — Лус вървеше зад него, като се опитваше да не изостава. Защото внезапно, макар да не искаше, изпита чувството, че знае какво имаше предвид той. Не Кам, а нещо друго, някаква друга заплаха.

Лус усещаше ума си замъглен. Думите на Даниел отекваха в ума ѝ, отеквайки със зловеща истинност, но доводите зад тях ѝ убягваха. Подобно на частица от сън, който не можеше да си спомни изцяло.

— Говори ми — каза тя. — Каж ми какво става.

Той се обърна, с лице, бледо като цвят на божур, с ръце, протегнати така, сякаш се предаваше.

— Не знам как да го спра — прошепна той. — Не зная какво да правя.

КОЛЕБАНИЯ

Лус стоеше на кръстопътя между гробището в северния край на кампуса и пътеката към езерото — от южния. Беше ранна вечер и работниците по ремонта се бяха прибрали вкъщи. Надолу през клоните на дъбовете зад гимнастическия салон се процеждаше светлина и хвърляше пъстри сенки по моравата, която водеше към езерото. Изкушаваше Лус натам. Тя не беше сигурна в коя посока да тръгне. В ръцете си държеше две писма.

Първото, от Кам, беше извинението, което беше очаквала, и молба да се срещне с него след училище, за да обсъдят станалото. Второто, от Даниел, гласеше единствено: „Чакай ме при езерото“. Тя нямаше търпение. Устните ѝ още тръпнеха от целувката им снощи. Не можеше да си избие от ума мисълта за пръстите му в косата си, или за устните му върху шията си.

Други части от нощта бяха по-смътни, като например онова, което се беше случило, след като седна до Даниел на брега. В сравнение с начина, по който ръцете му бяха обхождали жадно тялото ѝ преди десетина минути, сега ѝ се беше сторило, че Даниел е почти ужасен от мисълта да я докосне.

Нищо не можеше да го отърси от замайването му. Той все така мърмореше едно и също, отново и отново — „Нещо трябва да се е случило. Нещо се промени“ — и се взираше в нея с болка в очите, сякаш отговорът се съдържаше в нея, сякаш тя имаше някаква представа какво означаваха думите му. Най-накрая тя беше заспала, облегната на рамото му, с очи, отправени към ефирното море.

Когато се събуди часове по-късно, той я носеше нагоре по стълбите обратно в спалното ѝ помещение. Тя с удивление осъзна, че беше проспала цялото пътуване с колата обратно до училище — и бе дори още по-удивена от странната светлина, проблясваща в коридора. Тя се беше върнала. Светлината на Даниел. За която тя дори не знаеше дали е видима за него самия.

Всичко около тях беше окъпано в тази мека виолетова светлина. Белите облепени с автомобилни стикери врати на другите ученици бяха придобили неонов оттенък. Матовата настилка от линолеум, имитиращ плочки, сякаш сияеше. Стъклото на прозореца, който гледаше към гробището, хвърляше виолетово сияние върху първата смътна матовожълта утринна светлина навън. И всичко това — право под втренчения поглед на „червените очи“.

— Страшно сме загазили — прошепна тя, нервна и все още полузаспала.

— Не се тревожа за „червените очи“ — каза спокойно Даниел, като проследи погледа ѝ към камерите. Отначало думите му бяха успокояващи, но после тя започна да се чуди за някаква неловка нотка в тона му: Ако Даниел не се тревожеше за „червените очи“, значи се тревожеше за нещо друго.

Когато я положи в леглото, той я целуна леко по челото, после си пое дълбоко дъх.

— Не изчезвай от погледа ми — каза.

— Няма такава опасност.

— Говоря сериозно. — Той затвори очи и остана така дълго време. — Почини си сега — но ме намери на сутринта преди часовете. Искам да говоря с теб. Обещавах ли?

Тя стисна ръката му, за да го притегли към себе си за една последна целувка. Задържа лицето му между дланите си и се разтопи в обятията му. Всеки път щом очите ѝ запърхаха и се отвореха, неговите я наблюдаваха. И тя беше очарована от това.

Най-после той се дръпна назад и застана на прага, загледан в нея: очите му все още успяваха да накарат сърцето ѝ да препуска така бясно, както същото бяха направили и устните му преди миг. Когато той се измъкна обратно в коридора и затвори вратата зад гърба си, Лус се унесе в бездънно дълбок сън.

Беше проспала сутрешните си занятия и се беше събудила в ранния следобед, чувствайки се преродена и жива. Без изобщо да я е грижа, че нямаше оправдание за отсъствието си от училище. Само разтревожена, че беше проспала срещата с Даниел. Щеше да го намери колкото се можеше по-скоро, и той щеше да разбере.

Около два часът, когато най-после ѝ хрумна да хапне нещо или може би да се появи в часа по религия на мис София, тя неохотно се

измъкна от леглото. Именно тогава видя двата пощенски плика, пъхнати под вратата ѝ, което сериозно я възпря да изпълни целта си — да излезе от стаята.

Първо трябваше да се оправи с Кам. Знаеше, че ако отиде първо на езерото, а после — на гробището, никога нямаше да може да се накара да остави Даниел. Ако отидеше първо на гробището, желанието ѝ да види отново Даниел щеше да ѝ вдъхне достатъчно дързост да каже на Кам нещата, които беше твърде нервна да каже преди. Преди снощи всичко да стане толкова плашещо и неконтролируемо.

Пропъждайки страховете си при мисълта, че ще го види, Лус се отправи през училищния двор към гробището. Ранната вечер беше топла, а въздухът лепнеше от влага. Щеше да бъде една от онези знойни задушни нощи, когато бризът откъм далечното море никога не се усилваше достатъчно, за да донесе прохлада. В кампуса нямаше никого, а листата на всички дървета бяха неподвижни. Лус сякаш беше единственото нещо в „Меч и Кръст“, което наистина се движеше. Всички останали сигурно бяха освободени от занятия, подкарани вкупом към столовата за вечеря, и Пен — а може би и други — досега вероятно вече се чудеха какво става с Лус.

Кам се беше облегал на осеяните с лишеи порти на гробището, когато тя пристигна. Беше отпуснал лакти върху изваяните във форма на лози метални стълбове, раменете му бяха прегърбени напред. Подритваше едно глухарче със стоманения връх на дебелия си черен ботуш. Лус не помнеше да го е виждала толкова вгълбен — през повечето време Кам сякаш изпитваше жив интерес към заобикалящия го свят.

Но този път той дори не вдигна поглед към нея, докато тя не застана точно пред него. А когато го направи, лицето му бе пепеляво. Косата му беше прилепнала към главата и тя с изненада забеляза, че едно бръснене нямаше да му се отрази зле. Очите му се завъртяха и обходиха лицето ѝ, сякаш съсредоточаването върху всяка от чертите ѝ изискваше усилие. Изглеждаше разбит — не изтощен от сбиването, а просто така, сякаш не беше спал няколко дни.

— Ти дойде. — Гласът му беше дрезгав, но думите му завършиха с лека усмивка.

Лус изпука с кокалчетата на пръстите си, като си помисли, че той едва ли щеше да се усмихва още дълго. Кимна и вдигна писмото му.

Той посегна да хване дланта ѝ, но тя отдръпна ръка, като си даде вид, че ръката ѝ трябва, за да отметне косата от очите си.

— Предполагах, че ще си бясна заради снощи — каза той, като се оттласна от портата. Пристъпи на няколко крачки навътре в гробището, после седна с кръстосани крака на къса мраморна скамейка сред първата редица гробове. Избута мръсотията и трошливите листа, после потупа празното място до себе си.

— Бясна ли? — попита тя.

— Обикновено това е причината хората да изфучават като вихър от баровете.

Тя седна с лице към него, също с кръстосани крака. Оттук горе виждаше най-горните клони на огромния стар дъб долу в средата на гробището, където тя и Кам си бяха направили следобеден пикник сякаш преди цяла вечност.

— Не знам — каза Лус. — По-скоро озадачена. Объркана, може би. Разочарована. — Тя потръпна при спомена за очите на онзи противен тип, когато я сграбчи, ужасния вихър на юмруците на Кам, наситено черните сенки, спуснали се като покрив... — Защо ме заведе там? Знаеш какво стана, когато Джулс и Филип се измъкнаха тайно.

— Джулс и Филип бяха малоумни откачалки и всяко тяхно движение се контролираше от гривни за проследяване. Разбира се, че щяха да загазят. — Кам се усмихна мрачно, но не на нея. — Ние изобщо не приличаме на тях, Лус. Вярвай ми. И освен това, не се опитвах да се замеся в ново сбиване. — Той разтри слепоочията си и кожата около тях се събра: изглеждаше жилава и твърде тънка. — Просто не можех да понеса начина, по който ти говореше онзи тип, начина, по който те докосваше. Ти заслужаваш да се отнасят с теб изключително грижовно и внимателно. — Зелените му очи се разшириха. — Искам аз да съм този, който ще го направи. Единственият.

Тя затъкна косата си зад ушите и си пое дълбоко дъх.

— Кам, ти изглеждаш като наистина страхотен тип...

— О, не. — Той покри лицето си с ръка. — Не и тази реч в стил „как-да-го-изоставя-че-да-не-го-разстроя“. Надявам се, няма да кажеш, че трябва да си останем приятели.

— Не искаш да ми бъдеш приятел?

— Знаеш, че искам да бъда много повече от твой приятел — каза той, като изплю „приятел“ така, сякаш беше неприлична дума. — Григори е, нали?

Тя почувства как стомахът ѝ се свива. Предположи, че не беше твърде трудно за отгатване, но беше толкова погълната от собствените си чувства, че почти не беше имала време да размишлява какво ли си мислеше Кам за тях двамата.

— Не познаваш истински никого от нас двамата — каза Кам, като стана и се отдръпна, — но си готова да избереш точно сега, а, така ли?

Беше арогантно от негова страна да предполага, че изобщо още е в надпреварата. Особено след снощи. Да е в състояние да си мисли, че има някакво състезание между него и Даниел.

После Кам приклепна пред нея на пейката. Изражението му беше различно — умолително, искрено — когато обгърна дланите ѝ със своите.

Лус се изненада, когато го видя толкова развълнуван.

— Съжалявам — каза тя, като се дръпна назад. — Просто се случи.

— Именно! То просто се случи. Какво беше, нека да позная — снощи той те погледна по някакъв нов романтичен начин. Лус, прибързваш и вземаш решение, преди дори да знаеш какво е заложено на карта. Залогът може да бъде... много голям. — Той въздъхна при обърканото изражение на лицето ѝ. — Аз бих могъл да те направя щастлива.

— Даниел ме прави щастлива.

— Как можеш да кажеш това? Та той дори не те докосва.

Лус затвори очи, спомнила си как бяха преплетени устните им снощи на брега. Ръцете на Даниел около нея. Целият свят ѝ се беше струвал толкова правилен, толкова хармоничен, толкова сигурен. Но когато отвори очи сега, Даниел не се виждаше никъде.

Тук беше само Кам.

Тя прочисти гърло:

— Да, ще го направи. Прави го.

Усещаше бузите си сторещени. Лус притисна хладна ръка към тях, но Кам не забеляза. Ръцете му се свиха в юмруци.

— Бъди по-изчерпателна.

— Начинът, по който Даниел ме целува, изобщо не е твоя работа.
— Тя прехапа устна, разярена. Той ѝ се подиграваше.

Кам се засмя:

— О? Аз мога да се справя точно толкова добре, колкото Григори
— каза той, като взе ръката ѝ и целуна опакото ѝ, а после рязко я пусна
отново отстрани до тялото.

— Нищо такова не беше — каза Лус, като се извърна.

— Ами тогава това? — Устните му докоснаха леко бузата ѝ,
преди тя да успее да го отблъсне.

— Погрешно.

Кам облиза устни.

— Искаш да кажеш, че Даниел Григори наистина те е целунал
така, както заслужаваш да бъдеш целуната? — Нещо в пламтящите му
като въглени очи започваше да изглежда гибелно, зло.

— Да — каза тя, — най-хубавата целувка, която някога съм
получавала. — И макар че това беше единствената ѝ истинска целувка,
Лус знаеше, че ако я попитаха отново след шейсет години, след сто
години, пак щеше да каже същото.

— И въпреки това ето те тук — каза Кам, като клатеше
невярващо глава.

На Лус не ѝ хареса какво намекваше той.

— Тук съм само за да ти кажа истината за мен и Даниел. Да ти
кажа, че ти и аз...

Кам избухна в смях: силен, кух кикот, който отекна из пустото
гrobiще. Смя се толкова дълго и силно, че се хвана за кръста и
избърса една сълза от очите си.

— Какво е толкова забавно? — попита Лус.

— Нямах представа — каза той, все още през смях.

Тонът на Кам в стил „няма да го схванеш“ не беше особено
различен от онзи, който Даниел беше използвал снощи, когато, почти
неутешим, повтаряше непрекъснато: „Невъзможно е“. Но реакцията на
Лус спрямо Кам беше напълно различна. Когато Даниел се опита да я
отблъсне, тя изпита още по-голямо привличане към него. Дори когато
спореха, тя копнееше да бъде с Даниел повече, отколкото някога ѝ се
беше искало да бъде с Кам. Но когато Кам я караше да се чувства като
външен човек, тя изпитваше облекчение. Не искаше да бъде по-близо
до него.

Всъщност, точно в момента се чувстваше твърде близо.

Стигаше ѝ толкова. Стиснала зъби, тя се надигна и тръгна бавно към портите, ядосана на себе си, че беше пропиляла дори толкова време.

Но Кам я настигна, като се изпречи с олюляваща се походка пред нея и ѝ препречи пътя за излизане. Още се смееше, като хапеше устна и се опитваше да се сдържи.

— Не си отивай — засмя се той.

— Остави ме на мира.

— Не още.

Преди тя да успее да го спре, Кам я улови в прегръдката си и я наведе назад в шеметен наклон, така че краката ѝ се отделиха от земята. Лус извика и за миг се опита да се бори, но той се усмихна.

— Пусни ме!

— Досега Григори и аз водим доста честна битка, не мислиш ли?

Тя го погледна гневно, ръцете ѝ го блъснаха в гърдите.

— Върви в Ада.

— Погрешно ме разбираш — каза той, като притегли лицето ѝ по-близо до своето. Зелените му очи се забиваха в нея и ѝ беше неприятна мисълта, че част от нея все още се чувстваше зашеметена от погледа му.

— Виж, знам, че нещата доста излязоха от контрол през последните два дни — каза той приглушено, — но аз държа на теб, Лус. Много. Не избирай него, преди да ми дадеш една целувка.

Тя почувства как ръцете му се затягат около нея и внезапно се изплаши. Бяха далече от училището и никой не знаеше къде е тя.

— Това няма да промени нищо — каза му тя, като се опитваше да звучи спокойно.

— А за да ми угодиш? Престори се, че съм войник и изпълняваш предсмъртното ми желание. Обещавам, само една целувка.

Умът на Лус се насочи към Даниел. Представи си го как чака при езерото, като едва сдържа ръцете си да не мятат камъчета във водата, когато би трябвало да държи нея в прегръдките си. Не искаше да целува Кам, но какво, ако той наистина откажеше да я пусне? Целувката можеше да е най-дребното, най-незначителното нещо. Най-лесният начин да се отскубне. И тогава щеше да е свободна да се върне при Даниел. Кам беше обещал.

— Само една целувка... — подхвана тя, но после устните му покриха нейните.

Втората ѝ целувка за също толкова дни. Докато целувката на Даниел бе жадна и почти отчаяна, целувката на Кам беше нежна и прекалено съвършена, сякаш се беше упражнявал върху сто момичета преди нея.

И въпреки това тя почувства как нещо в нея се надига, подтиквайки я да отговори, като овладя гнева, който беше изпитвала само секунди преди това и го отвя в нищото. Кам все още държеше главата ѝ наклонена назад в ръцете си, като балансираше цялата ѝ тежест върху коляното си. Чувстваше се сигурна и защитена в силните му, умели ръце. А тя имаше нужда да се чувства защитена. Това беше такава промяна в сравнение с... ами, е всеки момент, в който не целуваше Кам. Знаеше, че забравя нещо, някого — кого? Не можеше да си спомни. Съществуваше само целувката, и устните му, и...

Внезапно почувства, че пада. Блъсна се в земята толкова силно, че от удара си изкара въздуха. Когато се подпря на ръце и се надигна, загледа как на няколко сантиметра от нея, лицето на Кам се допря до земята. Трепна пряко волята си.

Слънцето на ранната вечер хвърляше мъждива светлина върху две фигури в гробището.

— Колко пъти трябва да съсипеш това момиче? — чу Лус тъжния повлечен южняшки акцент.

Габ? Тя вдигна поглед, като примижа в залязващото слънце.

Габ и Даниел.

Габ се втурна да ѝ помогне да се изправи на крака, но Даниел дори не искаше да я погледне в очите.

Лус се наруга полугласно. Не можеше да определи кое беше лошо — че Даниел току-що я беше видял да целува Кам, или че — беше сигурна — Даниел отново щеше да се бие с Кам.

Кам се изправи и застана с лице към тях, напълно пренебрегвайки Лус.

— Добре, кой от вас ще бъде този път? — изръмжа той.

Този път ли?

— Аз — каза Габ, като пристъпи напред с ръце на хълбоците. — Това първо дребно любовно изпълнение беше изцяло моя работа, Кам, скъпи. Какво ще правиш по въпроса?

Лус поклати глава. Габ сигурно се шегуваше. Със сигурност това беше някаква игра. Но Кам, изглежда, не смяташе, че има нещо смешно. Той оголи зъби и нави ръкавите си, като вдигна юмруци и пристъпи напред.

— Отново, Кам! — укори го Лус. — Не се ли забърка вече в достатъчно сбивания тази седмица? — Сякаш това не беше достатъчно, ами и той всъщност се канеше да удари момиче.

Той я стрелна с коса усмивка:

— Три пъти за късмет — каза той, с глас, наситен със злоба. Обърна се назад точно когато Габ му налетя, прицелвайки се за силен ритник в челюстта му.

Лус затича назад, когато Кам падна. Очите му бяха здраво стиснати и той се държеше за лицето. Застанала над него, Габ изглеждаше толкова невъзмутима, сякаш току-що беше измъкнала идеално изпечен пай с праскови от фурната. Тя хвърли поглед надолу към ноктите си и въздъхна.

— Жалко ще е да се наложи да те натупам точно когато съм си оправила маникюра. О, добре де — каза тя, като започна да ритам Кам многократно в стомаха, наслаждавайки се на всеки ритник като дете, което побеждава в компютърна игра.

Залитайки, той се надигна до приклекло положение. Лус вече не виждаше лицето му — беше заровено между коленете му, — но той стенеше от болка и се давеше със собствения си дъх.

Лус стоеше и местеше поглед от Габ към Кам и отново назад, без да може да осмисли онова, което виждаше. Кам беше два пъти по-едър от нея, но изглежда, че Габ имаше надмощие. Едва вчера Лус беше видяла Кам да пребива онзи огромен тип в бара. А онази вечер, пред библиотеката, Даниел и Кам бяха изглеждали равностойни по отношение на силите си. Лус загледа удивено Габ, с лентата във всички цветове на дъгата, която придържаше косата ѝ назад във високо вързана конска опашка. Сега тя беше притиснала Кам към земята и извиваше ръката му назад.

— Кажи: „Предавам се!“ — дразнеше го тя. — Само кажи вълшебната думичка, скъпи. И те пускам.

— Никога — Кам се изплю на земята.

— Надявах се, че ще кажеш това — каза тя и силно блъсна главата му надолу в пръстта.

Даниел сложи ръка на шията на Лус. Тя се отпусна, облегната на него, и погледна назад, ужасена да види изражението му. Сигурно точно в този миг я мразеше.

— Толкова съжалявам — прошепна тя. — Кам, той...

— За какво ти трябваше да идваш тук да се срещаш с него? — Даниел звучеше едновременно наранен и раздразнен. Той я хвана здраво за брадичката, за да я накара да го погледне. Допирът на пръстите му до кожата ѝ беше смразяващ. Очите му бяха изцяло виолетови, без сиво.

Устната на Лус потрепери.

— Мислех си, че мога да се погрижа за това. Да бъда откровена с Кам, така че ти и аз да можем просто да бъдем заедно и да не се налага да се тревожим за нищо друго.

Даниел изсумтя презрително и Лус осъзна колко глупаво звучеше.

— Онази целувка... — каза тя, като кършеше ръце. Искеше ѝ се да я изплюе от устата си. — Беше такава огромна грешка.

Даниел затвори очи и се извърна. На два пъти отвори уста да каже нещо, после размисли. Сграбчи косата си с ръце и се олюля. Като го гледаше, Лус се изплаши, че може да се разплаче. Най-накрая той я взе в прегръдките си.

— Ядосан ли си ми? — Тя зарови лице в гърдите му и вдиша сладкия мирис на кожата му.

— Просто се радвам, че стигнахме тук навреме.

Хленчещите звуци, които Кам издаваше, накараха и двамата да хвърлят поглед през рамо. А след това да направят гримаса. Даниел хвана Лус за ръката и се опита да я издърпа, но тя не можеше да откъсне очи от Габ, която притискаше главата на Кам в хватка „ключ“ и дори не се беше задъхала. Кам изглеждаше разбит и жалък. Просто нямаше никаква логика.

— Какво става, Даниел? — прошепна Лус. — Как е възможно Габ да нарича Кам почти до безсъзнание? Защо той ѝ позволява?

Даниел издаде нещо средно между въздишка и лек смях.

— Не ѝ позволява. Онова, което виждаш, е само образец на нещата, които това момиче може да направи.

Тя поклати глава:

— Не разбирам. Как...

Даниел я погали по бузата.

— Ще се поразходиш ли с мен? — попита той. — Ще се опитам да ти обясня нещата, но мисля, че вероятно е добре да седнеш.

Самата Лус имаше да изясни някои неща на Даниел. Или, ако не да ги изясни, то поне да ги вметне в разговора, да види дали той ще покаже признаци, че я смята за напълно, неоспоримо побъркана. Първо, онази виолетова светлина. И сънищата, които не можеше — не искаше — да спре.

Даниел я поведе към една част от гробището, която Лус не беше виждала никога преди — чисто, равно пространство, където две прасковени дървета бяха израсли заедно. Стволовете им се накланяха един към друг, оформяйки очертанието на сърце във въздуха под тях.

Той я поведе под странното, възлесто съединение на клоните и улови ръцете ѝ, като прокараваше пръсти по нейните.

Вечерта беше тиха, с изключение на песента на щурците. Лус си представи всички останали ученици в столовата. Как сипват картофено пюре в купичките върху подносите си, как сърбат гъсто възтопло прясно мляко през сламки. Сякаш изведнъж, най-внезапно, тя и Даниел се бяха озовали в друга плоскост на съществуване, различна от останалата част от училището. Всичко, освен ръката му, която обвиваше нейната, косата му, която блестеше на светлината на залязващото слънце, топлите му сиви очи — всичко друго ѝ се струваше така далечно.

— Не знам откъде да започна — каза той, като усили натиска, докато масажираше пръстите ѝ, сякаш с разтриване можеше да стигне до отговора. — Имам да ти казвам толкова много и трябва да го направя както трябва.

Колкото и да ѝ се искаше думите на Даниел да са просто обяснение в любов, Лус беше сигурна, че не става въпрос за това. Даниел имаше да каже нещо трудно, нещо, което можеше да обясни много неща за него, но може би също така за Лус щеше да е тежко да го чуе.

— Може би да направиш нещо в стил „имам добра и лоша новина?“ — предложи тя.

— Добра идея. Коя искаш първо?

— Повечето хора искат първо добрата новина.

— Може и така да е — каза той. — Но ти си на цели светове разстояние от повечето хора.

— Добре, ще чуя първо лошата новина.

Той прехапа устна:

— Тогава обещавах ли, че няма да си тръгнеш, преди да стигна до добрата новина?

Тя нямаше планове да си тръгва. Не и сега, сега, когато той вече не я отблъскваше. Не и когато той може би се готвеше да предложи някакви отговори на дългия списък от въпроси, по които тя не спираше да размишлява през последните няколко седмици.

Той поднесе ръцете ѝ към гърдите си и ги задържа притиснати до сърцето си.

— Ще ти кажа истината — каза той. — Няма да ми повярваш, но ти заслужаваш да узнаеш истината. Дори ако тя те убие.

— Добре. — Силна болка затегна като на възел вътрешностите на Лус и тя почувства как коленете ѝ започват да треперят. Зарадва се, когато Даниел я накара да седне.

Той закрачи напред-назад, после си пое дълбоко въздух:

— В Библията...

Лус изпъшка. Не успя да се сдържи: по рефлекс реагираше така на приказки в стил „проповеди в неделното училище“. Освен това искаше да обсъжда тях двамата, а не някаква поучителна притча. Библията нямаше да съдържа отговорите на никой от въпросите ѝ по отношение на Даниел.

— Просто слушай — каза той, като я стрелна с поглед. — Нали знаеш как в Библията Бог прави голям въпрос от това, как всички трябва да го обичат от цялата си душа? Как тази любов трябва да е безусловна и да не си съперничи с никоя друга?

Лус сви рамене:

— Предполагам.

— Ами... — Даниел сякаш търсеше подходящите думи. — Това изискване не се отнася само за хората.

— Какво искаш да кажеш? За кой друг? За животните?

— Понякога, определено — каза Даниел. — Като змията. Тя била прокълнатата, след като изкушила Ева. Прокълнатата вечно да се влачи по земята.

Лус потрепери, като си спомни за Кам. Змията. Пикникът им. Онова колие. Тя разтри чистата си, гола шия, радостна, че се е отървала от украшението.

Даниел прокара пръсти надолу по косата ѝ, покрай челюстта ѝ, и в падинката на шията ѝ. Тя въздъхна, обзета от блаженство.

— Опитвам се да кажа... предполагам, би могло да се каже, че аз също съм прокълнат, Лус. Прокълнат съм от много, много време. — Той говореше, сякаш думите имаха горчив вкус. — Веднъж направих избор, избор, в който вярвах — в който все още вярвам, макар че...

— Не разбирам — каза тя, като клатеше глава.

— Естествено, че не разбираш — каза той, като се отпусна на земята до нея. — А аз не се славя със способността си да го обяснявам. — Той се почеса по главата и сниши глас, сякаш говореше на себе си. — Но всичко, което мога да направя, е да се опитвам. Едва ли ще успея.

— Добре — каза тя. Той вече я объркваше, а още не беше казал почти нищо. Но тя се опитваше да се престори, че не е толкова обърквана, колкото се чувстваше.

— Влюбвам се — обясни той, като хвана ръцете ѝ и ги стисна здраво. — Отново и отново. И всеки път това завършва катастрофално.

— Отново и отново. — От тези думи ѝ призля. Лус затвори очи и отдръпна ръцете си. Вече ѝ беше казал това. Онзи ден при езерото. Беше преживявал раздели. Беше се парил. Защо трябваше да споменава тези други момичета сега? Беше я заболяло тогава, и болеше още повече сега, като остра болка в ребрата. Той стисна пръстите ѝ.

— Погледни ме — каза умолително. — Ето тук става трудно.

Тя отвори очи.

— Тази, в която се влюбвам всеки път, си ти.

Тя беше затаила дъх и възнамеряваше да издиша, но звукът излезе като остър, режещ смях.

— Правилно, Даниел — каза тя, като понечи да се изправи. — Леле, ти наистина си прокълнат. Това звучи ужасно.

— Слушай. — Той я дръпна обратно надолу със сила, от която рамото ѝ започна да пулсира. Очите му хвърляха виолетови светкавици и Лус разбра, че той започваше да се ядосва. Е, и тя също.

Даниел погледна нагоре в балдахина от листа на прасковеното дърво, сякаш за помощ.

— Умолявам те, остави ме да обясня. — Гласът му потрепери. — Проблемът не е в това, да те обичам.

Тя си пое дълбоко дъх:

— А какъв е? — Застави се да слуша, да бъде по-силна и да не се чувства наранена. Даниел имаше вид, сякаш беше достатъчно съкрушен и за двамата.

— Обречен съм да живея вечно — каза той.

Дърветата шумоляха около тях и Лус забеляза с крайчеца на окото си съвсем мъничка сянка, като слаба струйка вода. Не ужасният, всепоглъщащ черен вихър от бара снощи, а предупреждение. Сянката се държеше на разстояние и студено набираше сили зад ъгъла, но чакаше. Чакаше нея. Лус почувства дълбока мразовита тръпка, чак до костите. Не можеше да прогони чувството, че се задава нещо огромно, черно като нощта, нещо невъзвратимо.

— Извинявай — каза тя, като бавно насочи поглед отново към Даниел. — Може ли, ъм, да повториш това?

— Обречен съм да живея вечно — повтори той. Лус още беше обърквана, но той продължи да говори: от устата му се лееше поток от думи. — Обречен съм да живея и да гледам как се раждат бебета, и как растат, и се влюбват. Гледам ги как самите те раждат свои бебета и остаряват. Гледам ги как умират. Лус, аз съм осъден да гледам всичко това отново и отново. Да гледам всички, освен теб. — Очите му бяха безжизнени. Гласът му спадна до шепот. — На теб не ти се полага да се влюбваш...

— Но... — прошепна тя в отговор. — Аз се... влюбих.

— На теб не ти е писано да имаш бебета и да остарееш, Лус.

— Защо не?

— Ти се появяваш на всеки седемнайсет години.

— Моля те...

— Срещаме се. Винаги се срещаме, по някакъв начин пътищата ни винаги се събират, където и да отида, както и да се опитвам да се държа на разстояние от теб. Никога няма значение. Ти винаги ме намираш.

Сега той се взираше надолу към стиснатите си юмруци, с вид, сякаш искаше да удари нещо, неспособен да вдигне очи.

— И всеки път, когато се срещнем, ти хлътваш по мен...

— Даниел...

— Мога да опитвам да ти устоя, или да бягам от теб, или да полагам най-големи усилия да не отговарям на чувствата ти, но това не променя нещата. Ти се влюбваш в мен, и аз — в теб.

— Толкова ли е ужасно това?

— И това те убива.

— Престани! — изплака тя. — Какво се опитваш да направиш? Да ме сплашиш, за да ме прогониш?

— Не. — Той изсумтя. — И без друго няма да свърши работа.

— Ако не искаш да бъдеш с мен... — каза тя, с надеждата, че всичко това е някаква сложна шега, реч от онези, които се държат преди раздяла, предназначена да сложи край на всички подобни речи, а не истината. Не можеше да е истината. — ... вероятно можеш да разкажеш по-правдоподобна история.

— Знам, че няма да ми повярваш. Именно затова не можех да ти кажа досега — а сега трябва да ти кажа. Защото си мислех, че съм разбрал правилата, и... се целунахме, и сега не разбирам нищо.

Думите му от предишната нощ възкръснаха в ума ѝ. Не знам как да го спра. Не знам какво да правя.

— Защото ме целуна.

Той кимна.

— Целуна ме и когато свършихме, се изненада.

Той кимна отново, като прояви благоприличието да придобие леко смутен вид.

— Целуна ме — продължи Лус, като търсеше начин да сглоби всичко, — и си мислеше, че няма да оцелея след това?

— Въз основа на минал опит — каза той дрезгаво. — Да.

— Това е просто налудничаво — каза тя.

— Този път не става дума за целувката, става дума какво означава това. В някои животи можем да се целуваме, но в повечето не можем. — Той я погали по бузата и тя се опита да се пребори с мисълта колко хубаво беше усещането. — Трябва да кажа, че предпочитам животите, когато можем да се целуваме. — Той сведе очи. — Макар че това наистина прави загубата ти много по-тежка.

Искаше ѝ се да му се разгневи. За това, че измисля такава чудата история, когато би трябвало да са вкопчени в прегръдка. Но имаше

нещо, подобно на сърбеж в дъното на ума ѝ, което ѝ казваше да не бяга от Даниел сега, а да остане и да слуша, докато можеше.

— Когато ме губиш — каза тя, опитвайки формата на думата в устата си. — Как се случва? Защо?

— Зависи от теб, от това колко можеш да видиш за миналото ни, от това колко добре си ме опознала, кой съм. — Ръцете му подскочиха нагоре, когато сви рамене. — Знам, че звучи невероятно...

— Налудничаво?

Той се усмихна:

— Смятах да кажа „неясно“. Но се опитвам да не крия нищо от теб. Просто това е много, много деликатна тема. Понякога, в миналото, само това, че сме си говорили така...

Тя следеше как устните му ще оформят думите, но той не казваше нищо.

— Това ме е убивало?

— Щях да кажа „разбиваше сърцето ми“.

Той очевидно изпитваше болка и Лус искаше да го утеши. Чувстваше се привлечена, нещо в гърдите ѝ я теглеше напред. Но не можеше. Точно тогава изпита увереност, че Даниел знаеше за сияйната виолетова светлина. Че безспорно имаше нещо общо с това.

— Какво си ти? — попита тя. — Някакъв...

— Скитам се по земята, винаги знаейки някъде в потайните кътчета на ума си, че идваш. Някога те търсех. Но после, когато започнах да се крия от теб — от силната мъка, от разбиването на сърцето, за което знаех, че е неизбежно — ти започна да ме намираш. Не ми отне дълго време да осъзная, че се появяваш на всеки седемнайсет години.

Седемнайсетият рожден ден на Лус беше в края на август, две седмици преди да се запише в „Меч и Кръст“. Беше тъжно празненство — само Лус, родителите ѝ и купена от магазина торта. Нямаше свещи, даже за всеки случай. Ами семейството ѝ? И те ли се връщаха на всеки седемнайсет години?

— Никога не ми остава достатъчно време да преодоля предишния път — каза той. — Само достатъчно време отново да снижа бдителността си.

— Значи знаеше, че ще се появя? — попита тя със съмнение. Изглеждаше сериозен, но тя още не можеше да му повярва. Не искаше.

Даниел поклати глава:

— Не и деня, в който ще се появиш. Не става така. Не помниш ли реакцията ми, когато те видях? — Той вдигна очи, сякаш сам си го спомняше. — През първите няколко секунди всеки път съм обзет от такъв възторг, че направо се забравям. После си спомням.

— Да — каза тя бавно. — Ти се усмихна, а после... затова ли ми показва среден пръст?

Той се намръщи.

— Но ако това се случва на всеки седемнайсет години, както твърдиш — каза тя, — все пак си знаел, че ще дойда. В известен смисъл си знаел.

— Сложно е, Лус.

— Онзи ден те видях, преди ти да ме видиш. Смееше се с Роланд пред „Августин“. Смеехте се толкова силно, че ви завидях. Ако знаеше всичко това, Даниел, ако си толкова умен, че можеш да предскажеш кога ще се появя и кога ще умра, и колко тежко ще бъде всичко това за теб, как можеш да се смееш така? Не ти вярвам — каза тя, като почувства как гласът ѝ потреперва. — Не вярвам на нищо от това.

Даниел леко притисна палеца си към окото ѝ, за да изтрие една сълза.

— Това е такъв прекрасен въпрос, Лус. Възхищавам ти се, че го зададе, и ми се иска да можеш да го обясня по-добре. Всичко, което мога да ти кажа, е следното: Единственият начин да оцелееш във вечността е да можеш да оцениш всеки миг. Това е всичко, което правех.

— Вечността — повтори Лус. — Още едно нещо, което не бих разбрала.

— Няма значение. Вече не мога да се смея така. Щом се появиш, аз съм зашеметен.

— Говориш напълно безсмислено — каза тя, обзета от желание да си тръгне, преди да е станало твърде тъмно. Но историята на Даниел беше много повече от безсмислена. През цялото време, откакто беше в „Меч и Кръст“, тя почти беше вярвала, че е луда. Нейната лудост бледнееше в сравнение с тази на Даниел.

— Няма наръчник как да обясниш това... нещо на момичето, което обичаш — каза умолително той, като докосна леко косата ѝ с

пръстите си. — Правя най-доброто, което мога. Искам да ми повярваш, Лус. Какво трябва да направя?

— Разкажи различна история — каза тя горчиво. — Измисли по-нормално оправдание.

— Ти сама каза, че имаш чувството, че ме познаваш. Опитвах се да го отричам възможно най-дълго, защото знаех, че това ще се случи.

— Имах чувството, че те познавам отнякъде, определено — каза тя. Сега гласът ѝ беше изпълнен със страх. — Като например от търговския център, или летния лагер, или нещо такова. Не от някакъв предишен живот. — Тя поклати глава. — Не... не мога.

Тя затули ушите си. Даниел отмести ръцете ѝ от тях.

— И въпреки това знаеш в сърцето си, че е вярно. — Той стисна коленете ѝ и я погледна дълбоко в очите. — Знаеше го, когато те последвах до върха на Корковадо в Рио, когато искаше да видиш статуята отблизо. Знаеше го, когато те носих в продължение на две мили, потънал в пот, до река Йордан, след като се разболя в покрайнините на Йерусалим. Казах ти да не ядеш всичките онези фурми. Знаеше го, когато бе моя болногледачка в онази италианска болница през Първата световна война, и преди това, когато се скрих в мазето ти по време на прогонването на царя в Санкт Петербург. Когато се изкатерих по кулата на замъка ти в Шотландия по време на Реформацията, и те въртях отново и отново във вихрен танц по време на бала по случай коронацията на краля във Версай. Ти беше единствената жена, облечена в черно. Имаше я онази художническа колония в Куинтана Ру, и протестният поход в Кейптаун, където и двамата прекарахме нощта в пандиза. Откриването на театър „Глобус“ в Лондон. Имахме най-добрите места в театъра. А когато корабът ми претърпя крушение в Таити, ти беше там, както беше и когато бях каторжник в Мелбърн, и джебчия в Ним през осемнайсети век, и монах в Тибет. Ти се появяваш навсякъде, винаги, и рано или късно усещаш всички неща, които току-що ти разказах. Но не си позволяваш да приемеш онова, което усещаш, че може би е истината.

Даниел спря да си поеме дъх и плъзна невидящ поглед покрай нея. После се пресегна, като притисна ръка към коляното ѝ и отново накара онзи огън да плъзне из тялото ѝ.

Тя затвори очи, и когато ги отвори, Даниел държеше най-съвършения бял божур. Цветето почти сияеше. Тя се обърна да види

откъде го беше откъснал, как не го бе забелязала преди. Имаше само плевели и гниещи окапали плодове. Те държаха цветето заедно.

— Знаеше го, когато береше бели божури всеки ден в продължение на месец онова лято в Хелстън. Помниш ли това? — той се взря в нея, сякаш се опитваше да види вътре в нея. — Не — въздъхна след миг. — Разбира се, че не помниш. Завиждам ти за това.

Но още докато той го казваше, Лус започна да усеща топлина по кожата си, сякаш реагираше на думите, които умът ѝ не знаеше как да възприеме. Част от нея вече не беше сигурна в нищо.

— Правя всички тези неща — каза Даниел, като се наведе навътре към нея, така че челата им се допряха, — защото ти си моята любов, Лусинда. За мен не съществува нищо, освен теб.

Долната устна на Лус трепереше. Ръцете ѝ се отпуснаха в неговите. Венчелистчетата на цветето се посипаха през пръстите им на земята.

— Тогава защо изглеждаш толкова тъжен?

Всичко това беше твърде прекалено, за да започне дори да мисли за него. Тя се отдръпна от Даниел и се изправи, като изтупа листата и тревата от джинсите си. Главата ѝ беше замаяна. Беше живяла... преди?

— Лус.

Тя го отпъди с махване на ръка.

— Мисля, че трябва да отида някъде сама, да легна. — Тя облегна тежестта си на прасковеното дърво. Чувстваше се слаба.

— Не си добре — каза той, като се изправи и я хвана за ръката.

— Не.

— Толкова съжалявам — въздъхна Даниел. — Не знам какво очаквах да се случи, когато ти кажа. Не биваше да...

Никога не би си помислила, че може да дойде момент, когато ще има нужда да си отдъхне от Даниел, но трябваше да се махне. От начина, по който я гледаше, тя се досещаше как му се иска да му каже, че ще го намери по-късно, че ще поговорят още за тези неща, но вече не беше сигурна, че това е добра идея. Колкото повече казваше той, толкова повече тя чувстваше как нещо се пробужда в нея — нещо, за което не беше сигурна, че е готова. Вече не се чувстваше луда — и не беше сигурна, че и Даниел е такъв. За всеки друг обяснението му щеше да звучи все по-безсмислено и по-безсмислено, докато

продължаваше. За Лус... все още не беше сигурна, но какво, ако думите на Даниел бяха отговори, които можеха да обяснят и да придадат смисъл на целия ѝ живот? Не знаеше. Чувстваше се поизплашена от когато и да било преди.

Тя отърси ръката му, за да я пусне, и се отправи към спалното си помещение. След като се отдалечи на няколко крачки, спря и бавно се обърна.

Даниел не се беше помръднал.

— Какво има? — попита той, като повдигна брадичка.

Тя стоеше на мястото си, на известно разстояние от него.

— Обещах ти, че ще остана достатъчно дълго, за да чуя добрата новина.

Лицето на Даниел се отпусна в почти истинска усмивка. Но в изражението му имаше нещо разтревожено.

— Добрата новина е — той направи пауза, като подбираше внимателно думите си, — че те целунах, а ти още си тук.

ОТВОРЕНА КНИГА

Лус се стовари на леглото си, при което износените пружини подскочиха. След като избяга от гробището — и от Даниел — тя се бе върнала почти тичешком в стаята си. Дори не си направи труда да светне някоя лампа, затова се препъна в стола пред бюрото и си удари силно палеца. Сви се на топка, сграбчила пулсиращия си крак. Поне болката бе нещо реално, с което можеше да се справи, нещо нормално и принадлежащо към този свят. Толкова се радваше, че най-последно е сама.

На вратата се почука.

Не можеше да си откъхне.

Не обърна внимание на почукването. Не искаше да вижда никого, и онзи отвън, който и да беше, щеше да схване намека. Ново почукване. Тежко дишане и влажен, наситен с алергии звук от прокашляне.

Пен.

Не можеше да се вижда с Пен точно сега. Или щеше да прозвучи откачено, ако се опиташе да обясни всичко, което ѝ се беше случило през последните двайсет и четири часа, или щеше да откачи, докато се опитва да си придава нормално изражение и да не го споменава пред никого.

Накрая Лус чу как стъпките на Пен се отдалечават надолу по коридора. Изпусна тиха въздишка на облекчение, която се превърна в продължителен, самотен хленчещ звук.

Искаше да обвини Даниел, задето беше разбудил това неконтролируемо чувство в нея, и за секунда се опита да си представи живота без него. Само че беше невъзможно. Все едно да се опитваш да си спомниш първото си впечатление от някоя къща, след като си живял в нея с години. Ето колко беше хлътнала по него. А сега тя трябваше да измисли начин да премине през всички странни неща, които ѝ беше казал тази вечер.

Но в ъгълчето на ума си Лус продължаваше да се връща спираловидно към онова, което беше казал за моментите, които бяха прекарвали заедно в миналото. Може би тя не можеше да си спомни точно миговете, които беше описал, или местата, които спомена, но по някакъв странен начин думите му изобщо не бяха шокиращи. Всичко беше някак познато.

Например, винаги необяснимо беше мразила фурми. Дори от вида им ѝ прилошаваше. Беше започнала да твърди, че е алергична, та майка ѝ да спре да ги слага тайно в печивата си. И почти цял живот беше молила родителите си да я заведат в Бразилия, макар че така и не успя да обясни точно защо искаше да отиде. Букетът бели божури, които Даниел ѝ беше подарил след пожара в библиотеката. В тях винаги беше имало нещо толкова необичайно, и въпреки това толкова познато.

Небето отвън пред прозореца ѝ беше наситено тъмносиво, само с няколко мънички бели облачета. Стаята ѝ беше тъмна, но бледите пищни цветове на цветята върху перваза изпъкваха в мрака. Стояха във вазата си вече от седмица, а нито едно цветче не беше увехнало.

Лус седна в леглото и вдъхна сладостта им.

Не можеше да го вини. Да, звучеше налудничаво, но също така беше прав — тя беше онази, която идваше при него отново и отново, намеквайки, че имат някакво минало заедно. И не беше само това. Тя беше също и онази, която виждаше сенките, онази, която непрекъснато се оказваше замесена в смъртта на невинни хора. Точно се опитваше да не мисли за Тревър и Тод, когато Даниел започна да говори за собствените ѝ смърти — как я беше виждал да умира толкова много пъти. Ако имаше начин да проумее подобно нещо, Лус щеше да поиска да попита Даниел дали някога се е чувствал отговорен. За загубата ѝ. Дали неговата реалност напомняше с нещо тайната, грозна, изначална вина, пред която тя се изправяше всеки ден.

Отпусна се върху стола пред бюрото, който някак се беше озовал в средата на стаята. Оу. Когато посегна под себе си, търсейки опипом твърдия предмет, върху който току-що се беше тръснала, намери дебела книга.

Лус отиде до стената и щракна ключа на лампата, после присви очи в неприятната флуоресцентна светлина. Никога преди не беше виждала книгата, която беше в ръцете ѝ. Беше подвързана в много

бледосив плат, с разръфани ъгълчета и ронещо се кафяво лепило в долния край на гръбчето.

„Пазителите: Митът в средновековна Европа“.

Книгата на праотеца на Даниел.

Беше тежка и леко миришеше на дим. Тя издърпа бележката, затъкната в предната корица.

Да, намерих резервен ключ и влязох незаконно в стаята ти. Съжалявам. Но това е СПЕШНО!!! А не можах да те открия никъде. Къде си? Трябва да погледнеш това, а после трябва да проведем съвещание. Ще намина след час. Действай предпазливо.

Любов и целувки,

Пен

Лус положи бележката до цветята и занесе книгата със себе си в леглото. Седна, провесила крака през ръба. Дори само като държеше книгата, точно под кожата ѝ се зароди странно, топло бръждиво усещане. Книгата беше почти като жива в ръцете ѝ.

Разгърна я, като очакваше, че ще се наложи да разшифрова някакво сковано академично съдържание или да рови из някакъв индекс отзад, преди да намери нещо, имащо дори далечна връзка с Даниел.

Така и не стигна по-далеч от заглавната страница.

В предната корица на книгата беше закрепена фотография в цвят сепия. Беше много стара снимка, в стила на визитна картичка, щампована върху пожълтяваща обработена с белтък хартия. Някой беше надраскал с мастило в най-долния край: „Хелстън, 1854 г.“

По кожата ѝ бързо пробяга топлина. Тя рязко издърпа черния пуловер през главата си, но все още ѝ беше горещо по късото потниче.

Споменът за гласа на Даниел прозвуча глухо в ума ѝ. *Обречен съм да живея вечно, бе казал той. Ти се появяваш на всеки седемнайсет години. Влюбваш се в мен, и аз — в теб. И това те убива.*

Главата ѝ пулсираше.

Ти си моята любов, Лусинда. За мен не съществува нищо друго, освен теб.

Тя проследи с пръсти очертанието на снимката, залепена в книгата. Бащата на Лус, стремящ се да се превърне в истинско светило във фотографията, щеше да се удиви колко добре запазен е образът, колко ли ценна трябва да е тази снимка.

От друга страна, Лус беше прехласната от хората на снимката. Защото, освен ако всяка дума, излязла от устата на Даниел, не беше вярна, видяното беше напълно нелогично.

Млад мъж, със светла подстригана коса и още по-светли очи, позираше елегантно в спретнато червено сако. Повдигнатата му брадичка и добре очертани скули караха елегантното му облекло да изпъква още повече, но всъщност устните му бяха тези, които така стреснаха Лус. Точната форма на усмивката му, в съчетание с изражението на тези очи... това допринасяше за изражение, което Лус беше виждала във всеки един от сънищата си през тези последни няколко седмици. А и през последните два дни — и на живо.

Този мъж беше абсолютно копие на Даниел. Този Даниел, който току-що ѝ беше казал, че я обича — и че се е прераждала десетки пъти. Този Даниел, който бе казал още толкова много неща, които Лус не искаше да чува, че беше избягала. Този Даниел, когото беше зарязала под прасковените дръвчета в гробището.

Можеше да е било само забележителна прилика. Някой далечен роднина, авторът на книгата може би, който беше предал всички гени в родословното дърво чак до Даниел.

Само дете младият мъж на снимката стоеше до млада жена, която също изглеждаше обезпокоително позната.

Лус вдигна книгата на сантиметри от лицето си и загледа съсредоточено образа на жената. Носеше надиплена черна копринена бална рокля, която обгръщаше тялото ѝ до кръста, преди да се разпери в широки черни пластове. Черни затягащи се с връзки ръкавели обгръщаха ръцете ѝ, като оставяха белите ѝ пръсти голи. Дребните ѝ зъби се показваха между устните, които бяха разтворени в безгрижна усмивка. Имаше чиста кожа, с няколко тона по-светла от тази на мъжа. Дълбоко разположени очи, обточени от гъсти ресници. Водопад от черна коса, която падаше на гъсти вълни до кръста ѝ.

На Лус ѝ отне един миг да си спомни как да диша, а дори тогава все още не можеше да откъсне напрегнатия си поглед от книгата. Жената на снимката?

Това беше тя.

Или Лус беше права, и споменът ѝ за Даниел беше породен от някоя забравена разходка до търговския център в Савана, където бяха позирали за безвкусни снимки, преоблечени в дрехи от стари времена, във „Вашата кабинка за стари снимки“, които тя също не можеше да си спомни — или Даниел казваше истината.

Лус и Даниел наистина се познаваха.

От съвсем различно време.

Не можеше да си поеме дъх. Целият ѝ живот се мятеше в размътеното море на ума ѝ, всичко будеше съмнения — противните сенки, които я преследваха, ужасната смърт на Тревър, сънищата...

Трябваше да намери Пен. Ако някой можеше да измисли обяснение за подобно невъзможно събитие, това щеше да е Пен. Пъхнала под мишница загадъчната стара книга, Лус излезе от стаята си и забърза към библиотеката.

Библиотеката беше топла и пуста, но нещо във високите тавани и безкрайните редици от книги изнервяше Лус. Подмина бързо новата рецепция, която още изглеждаше стерилна и необитавана. Подмина страховития каталог на картотеката, който вече никой не използваше, и безкрайния справочен отдел, докато стигна до дългите маси в отдела за групово четене.

Вместо Пен, Лус намери Ариана, която играеше шах с Роланд. Беше вдигнала крака върху масата и носеше раирана кондукторска шапка. Косата ѝ беше подпъхната под шапката, и Лус отново забеляза, за първи път след сутринта, когато бе подстригала косата ѝ, лъскавия, бял като мрамор белег по протежение на шията ѝ.

Ариана се беше съсредоточила върху играта. Шоколадова пура се поклащаше между устните ѝ, докато обмисляше следващия си ход. Роланд беше навил плитчиците си на два спретнати възела на темето. Наблюдаваше зорко Ариана, като почукваше с кутрето си по една от пешките.

— Шах и мат, кучи сине — заяви тържествуващо Ариана, като събори царя на Роланд, точно когато Лус спря с тежки стъпки пред масата им. — Лулулусинда — пропя тя, като вдигна поглед. — Криеш се от мен.

— Не.

— Чувам разни неща за теб — каза Ариана, при което Роланд наклони заинтригувано глава. — Смушкване, смушкване, намигване, намигване. Това значи: сядай и си признавай. На минутата.

Лус притисна книгата към гърдите си. Не искаше да сяда. Искаше да потърси Пен из библиотеката. Не можеше да води банален учтив разговор с Ариана — особено пред Роланд, който разчистваше вещите си от съседното място.

— Ела при нас — каза Роланд.

Лус неохотно се отпусна на ръба на стола. Щеше да остане само няколко минути. Вярно, че не бе виждала Ариана от няколко дни, и при нормални обстоятелства причудливото държание на това момиче щеше наистина да ѝ липсва.

Но тези обстоятелства бяха далеч от нормалните, а Лус не можеше да мисли за нищо друго, освен за онази фотография.

— Тъй като току-що размазах Роланд на шах, нека да играем на нова игра. Какво ще кажеш за „кой видя уличаваща снимка на Лус онзи ден?“ — каза Ариана, като скръсти ръце върху масата.

— Какво? — Лус отскочи назад. Притисна силно ръка върху корицата на книгата, сигурна, че напрегнатото ѝ изражение издаваше всичко. Изобщо не биваше да я носи тук.

— Ще ти дам право да познаеш от три пъти — каза Ариана, като завъртя очи. — Моли ти е щракнала една снимка, докато си се вмъквала в голяма черна кола вчера след часовете.

— О — въздъхна Лус.

— Канеше се да те изключари на Ранди — продължи Ариана. — Докато аз не я нахоках едно хубавичко. Ммм-хмм. — Тя щракна с пръсти. — Сега, за да покажеш признателността си, кажи ми — да не те измъкват тайно да посещаваш някой психиатър извън кампуса? — Тя сниши гласа си до шепот и почука с нокти по масата. — Или си си хванала любовник?

Лус хвърли поглед към Роланд, който я гледаше втренчено.

— Нито едното, нито другото — каза тя. — Просто излязох за малко да поговоря с Кам. Не мина точно...

— Бам! Плащай, Ари — каза Роланд ухилено. — Дължиш ми десет кинта.

Челюстта на Лус увисна.

Ариана я потупа по ръката:

— Нищо особено, просто склучихме малък облог, за по-интересно. Аз предположих, че си изчезнала с Даниел. Нашият Роланд заложи на Кам. Направо ме разоряваш, Лус. Това не ми харесва.

— Бях с Даниел — каза Лус, без всъщност да знае защо изпитваше нужда да ги поправи. Нямаха ли си по-добро занимание от това, да се размотават и да се чудят какво прави тя в личното си време?

— О — каза Роланд разочаровано. — Интригата се усложнява.

— Роланд. — Лус се обърна към него. — Трябва да те питам нещо.

— Слушам. — Той извади бележник и химикалка от блейзъра си на черни и бели райета. Задържа химикалката вдигната над листа, като сервитьор, който приема поръчка. — Какво искаш? Кафе? Пиячка? Твърдия алкохол го доставям само в петъците. Неприлични списания?

— Пури? — предположи Ариана, като фъфлеше заради пълната си с шоколад уста.

— Не. — Лус поклати глава. — Нищо такова.

— Добре, специална поръчка. Оставих каталога горе в стаята. — Роланд сви рамене. — Можеш да наминеш по-късно...

— Не искам да ми намираш нищо. Просто искам да разбера... — Тя преглътна на сухо. — Ти си приятел с Даниел, нали?

Той сви рамене:

— Не го мразя.

— Но нали му имаш доверие? — попита тя. — Имам предвид, ако ти каже нещо, което звучи откачено, каква е вероятността да му повярваш?

Роланд я погледна с присвити очи, като за миг придоби объркано изражение, но Ариана бързо скочи на масата и праметна крака до Лус.

— За какво точно става въпрос?

Лус се изправи:

— Няма значение. — Изобщо не биваше да повдига въпроса. Цялата бъркотия от подробности отново нахлу в ума ѝ. Грабна книгата от масата. — Трябва да вървя — каза тя. — Съжалявам.

Бутна стола си навътре и си тръгна. Усецаше краката си натезали и изтръпнали, а ума си — претоварен. Полъх на вятъра повдигна косата на тила ѝ и тя светкавично обърна глава, търсейки сенките. Нищо. Просто един отворен прозорец високо горе близо до наклонените покривни греди на библиотеката. Само мъничко птиче

гнездо, сгушено в тесния отворен ъгъл на прозореца. Докато оглеждаше отново библиотеката, на Лус ѝ се стори трудно да повярва на очите си. Наистина нямаше и следа от тях, никакви мастиленочерни пипала или тресяща се сива климатична инсталация, бръмчаща над главата ѝ — но Лус чувстваше отличителната им близост, почти усещаше соления им мирис на сяра във въздуха. Къде бяха, ако не я преследваха? Винаги ги беше възприемала като единствено нейни. Никога не беше мислила, че е възможно сенките да ходят на други места, да правят други неща — да измъчват други хора. Дали Даниел също ги виждаше?

Когато зави зад ъгъла към масите с компютрите в дъното на библиотеката, където смяташе, че може би ще намери Пен, Лус се натъкна право на мис София. И двете се спънаха и мис София се хвана за Лус, за да се закрепят. Беше облечена в модни джинси и дълга бяла блуза, с украсена с мъниста червена плетена вълнена жилетка, завързана около раменете. Очилата ѝ в металически зелен цвят висяха на пъстроцветна мънистена верижка на шията ѝ. Лус се изненада колко здрава беше хватката ѝ.

— Извинете — промърмори Лус.

— Но, Лусинда, какво има? — Мис София притисна длан към челото на Лус. Мирисът на бебешка пудра от ръцете ѝ изпълни носа на Лус. — Не изглеждаш добре.

Лус преглътна, заставяйки се да не избухва в сълзи просто защото милата библиотекарка проявяваше съчувствие към нея.

— Не съм добре.

— Знаех си — каза мис София. — Днес пропусна часа, а снощи не беше на Социалните мероприятия. Имаш ли нужда да те прегледа лекар? Ако аптеката ми за първа помощ не беше изгоряла в пожара, щях да ти премеря температурата още тук.

— Не, ами, не знам. — Лус протегна книгата пред себе си и обмисли възможността да разкаже всичко на мис София, като започне от началото... а кога беше то?

Само че не ѝ се наложи. Мис София хвърли един поглед към книгата, въздъхна и погледна разбиращо Лус.

— Най-сетне я намери, нали? Хайде, да поговорим.

Дори библиотекарката знаеше за живота ѝ повече, отколкото самата Лус. За живота... или за животите ѝ? Не можеше да проумее

какво означаваше каквото и да било от това, или как нещо от него беше възможно.

Последва мис София до една маса в задния ъгъл на учебния отдел. С крайчеца на окото си още виждаше Ариана и Роланд, но поне изглеждаше, че са твърде далече, за да ги чуят.

— Как попадна на това? — Мис София потупа Лус по ръката и си сложи очилата. Малките ѝ, подобни на черни перли очи проблясваха зад рамките на бифокалните очила. — Не се тревожи. Не си загазила, скъпа.

— Не знам. Пен и аз я търсехме. Беше глупаво. Мислехме си, че може би авторът е роднина на Даниел, но не знаехме със сигурност. Изглежда, че всеки път щом отидехме да я търсим, някой току-що я беше взел. После, като се прибрах тази вечер, Пен я беше оставила в стаята ми...

— Значи Пениуедър също е наясно със съдържанието ѝ?

— Не знам — каза Лус, като клатеше глава. Усещаше, че говори несвързано, и въпреки това не можеше да се накара да млъкне. Мис София беше като готината, страхотна баба, каквато Лус никога не беше имала. Представата за голяма разходка за пазаруване на собствената ѝ баба се изчерпваше с отиването до бакалията. Освен това беше ѝ толкова хубаво просто да поговори с някого. — Още не съм успяла да я открия, само защото бях с Даниел, а обикновено той се държи толкова странно, но снощи ме целуна и останахме навън до...

— Извини ме, скъпа — каза мис София, малко прекалено високо, — но наистина ли току-що каза, че Даниел Григори те е целунал?

Лус покри устата си с две ръце. Не можеше да повярва, че току-що беше признала това пред мис София. Сигурно наистина започваше да си губи ума.

— Съжалявам, това е напълно неуместно. И смущаващо. Не знам защо се изплъзна от устата ми. — Тя размаха ръце към пламналите си бузи.

Вече беше твърде късно. От другия край на отдела за учене Ариана се обърна гръмко към Лус:

— Благодаря, че ми каза! — Лицето ѝ изглеждаше удивено.

Но мис София рязко накара Лус отново да насочи вниманието си към нея, когато издърпа книгата от ръцете ѝ:

— Една целувка между теб и Даниел, скъпа, е не само неуместна, а обикновено е и невъзможна. — Тя поглади брадичката си и вдигна очи към тавана. — Което значи... ами, не би могло да значи...

Пръстите на мис София полетяха през книгата, като проследяваха всяка страница с невероятна бързина.

— Какво имате предвид с „обикновено“? — Лус никога не се беше чувствала толкова изолирана от собствения си живот.

— Забрави целувката. — Мис София махна с ръка към Лус и я стресна. — Тя не е и половината от това. Целувката не означава нищо, освен ако... — Тя замърмори под носа си и отново запрелиства бързо страниците.

Какво знаеше мис София? Целувката на Даниел означаваше всичко. Лус гледаше, обзета от съмнения, летящите пръсти на мис София, докато нещо на една от страниците привлече погледа ѝ.

— Върнете се назад — каза Лус, като сложи ръка върху тази на мис София, за да я спре.

Мис София бавно се отдръпна, когато Лус запрелиства отново тънките, полупрозрачни страници. Ето. Притисна ръка към сърцето си. В полето на листа имаше поредица рисунки, скицирани с много тъмно черно мастило. Нарисувани набързо, но с елегантен, фин стил. От някой с безспорен талант. Лус прокара пръсти по рисунките, като ги попиваше с поглед. Извивката на женско рамо, гледано отзад, с коса, прибрана в нисък кок. Гладки голи колене, кръстосани едно върху друго, издигащи се към обвита в сянка талия. Дълга, тънка китка, отстъпваща място на разтворена длан, в която почиваше едър божур с пищни цветове.

Пръстите на Лус затрепериха. В гърлото ѝ се надигна буца. Не знаеше защо тъкмо това, от всичко, което беше видяла и чула днес, беше достатъчно красиво — достатъчно трагично — че най-сетне да я докара до сълзи. Рамото, коленете, китката... всички те бяха нейни. И тя знаеше — всички те бяха нарисувани от ръката на Даниел.

— Лусинда. — Мис София придоби нервно изражение, докато бавно, сантиметър по сантиметър, отдръпваше стола си от масата. — Добре — добре ли се чувстваш?

— О, Даниел — прошепна Лус, изпълнена с отчаян копнеж отново да бъде близо до него. Избърса една сълза.

— Той е прокълнат, Лусинда — каза мис София с изненадващо студен глас. — И двамата сте прокълнати.

Прокълнати. Даниел беше говорил за това, че е прокълнат. Това беше думата, с която нарече всичко това. Но беше имал предвид себе си. Не нея.

— Прокълнати ли? — повтори Лус. Само че не искаше да чува нищо повече. Всичко, което искаше, беше да намери Даниел.

Мис София щракна с пръсти пред лицето на Лус. Лус срещна погледа ѝ, бавно, апатично, като се усмихваше замаяно.

— Още не си будна — промърмори мис София. Тя затвори книгата с рязък звук, с което привлече вниманието на Лус, и положи ръце върху масата. — Той каза ли ти нещо? След целувката, може би?

— Каза ми... — подхвана Лус. — Звучи налудничаво.

— С тези неща често е така.

— Каза ми, че ние двамата... че ние сме нещо като обречени влюбени. — Лус затвори очи, като си спомни дългия списък от минали животи, които ѝ бе изброил. Отначало тази представа ѝ се беше струвала толкова чужда, но сега, когато започваше да свиква с нея, си помисли, че това може просто да е най-романтичното нещо, случвало се някога в историята на света. — Говори за всичките пъти, когато сме се влюбвали, в Рио, и в Йерусалим, в Таити...

— Това наистина звучи доста налудничаво — каза мис София. — Затова ти, разбира се, не му повярва?

— Отначало — не — каза Лус, като възкреси в паметта си разгорещения им спор под прасковеното дърво. — Той започна, споменавайки Библията, която аз инстинктивно отхвърлям от съзнанието си... — Тя прехапа език. — Не исках да ви обидя. Искам да кажа, мисля, че часовете при вас са наистина интересни.

— Не съм се обидила. На твоята възраст хората често се стесняват от религиозното си възпитание. Ти не си новост в това отношение, Лусинда.

— О. — Лус изпука с кокалчетата на пръстите си. — Но аз не съм получила религиозно възпитание. Родителите ми не вярват в това, така че...

— Всеки вярва в нещо. Със сигурност си кръстена?

— Не и ако не броят плувния басейн, построен под църковните скамейки там — каза свенливо Лус, като посочи с палец към

гимнастическия салон на „Меч и Кръст“.

Да, празнуваше Коледа, беше ходила на църква няколко пъти, и дори когато животът ѝ беше направил нещастни нея и всички около нея, пак беше вярвала, че там горе има някой или нещо, в което си струва да вярва. Това винаги ѝ беше достатъчно.

В отсрещния край на стаята чу силен трясък. Когато вдигна очи, видя, че Роланд се беше изтърсил от стола си. Последния път, когато бе хвърлила поглед към него, той се облягаше назад, крепейки стола на два крака, а сега, изглежда, гравитацията най-накрая беше победила.

Когато той започна тремаво да се опитва да се изправи на крака, Ариана отиде да му помогне. Тя хвърли поглед през рамо и махна припряно с ръка:

— Добре е! — провикна се бодро. — Ставай! — високо прошепна тя на Роланд.

Мис София седеше съвсем неподвижно, с ръце в скута под масата. Тя се прокашля няколко пъти, прелисти назад до предната корица на книгата и прокара пръсти по снимката, после попита:

— Даниел разкри ли ти още нещо? Знаеш ли кой е той?

Бавно, като седна много изправена в стола си, Лус попита:

— А вие знаете ли?

Библиотекарката настръхна:

— Аз изучавам тези неща. Аз съм човек на науката. Не се заплитам в тривиални сърдечни въпроси.

Това бяха думите, с които си послужи — но всичко, от пулсиращата вена на шията ѝ, до почти незабележимо лекия слой пот, осеял с капчици челото ѝ, подсказваше на Лус, че отговорът на въпроса ѝ е „да“.

Над главите им огромният черен старинен часовник удари единайсет. Стрелката за минутите потрепери от усилието да се намести, и цялото съоръжение продължи да бие като гонг толкова дълго, че прекъсна разговора им. Лус никога не беше забелязвала колко шумен беше този часовник. Сега всеки негов звън ѝ причиняваше болка. От твърде отдавна беше далече от Даниел.

— Даниел мислеше... — подхвана Лус. — Снощи, когато се целунахме за пръв път, той мислеше, че ще умра. — Мис София не изглеждаше толкова изненадана, колкото би се искало на Лус. Лус

изпука с кокалчетата си. — Но това е налудничаво, нали? Никъде няма да отида.

Мис София свали бифокалните си очила и разтри малките си очи:

— Засега.

— О, Боже — прошепна Лус, почувствала същия прилив на страх, който я беше накарал да изостави Даниел в гробището. Но защо? Имаше нещо, което той все още не й казваше — нещо, което, тя знаеше това, имаше властта да я накара да се страхува или безкрайно повече, или много по-малко. Нещо, което тя вече и сама знаеше, но не можеше да повярва. Не и докато не видеше отново лицето му.

Книгата още беше отворена на снимката. Гледана от горе до долу, усмивката на Даниел изглеждаше разтревожена, сякаш знаеше — както казваше, че е знаел винаги — какво се задава зад следващия ъгъл. Не можеше да си представи какво ли изживяваше той точно сега. Да заговори откровено за странното минало, което споделяха — само за да бъде пренебрегнат от нея така напълно. Трябваше да го намери.

Тя затвори книгата и я пхна обратно под мишница. После се изправи и бутна стола си навътре.

— Къде отиваш? — попита напрегнато мис София.

— Да намеря Даниел.

— Ще те придружа.

— Не. — Лус поклати глава, като си представи как се появява да прегърне Даниел, следвана от училищната библиотекарка. — Не е нужно да идвате. Наистина.

Мис София беше истинско олицетворение на деловитостта, когато се наведе да завърже на двоен възел връзките на практичните си обувки. Изправи се и положи длан на рамото на Лус.

— Довери ми се — каза тя, — нужно е. „Меч и Кръст“ трябва да пази репутацията си. Нали не мислиш, че просто оставяме учениците да се шляят без надзор през нощта?

Лус устоя на порива да осведоми мис София за неотдашното си приключение извън портите на училището. Изстена вътрешно. Защо да не вземат със себе си цялото ученическо тяло, та всички да могат да се насладят на драмата? Моли можеше да прави снимки, Кам можеше да си намери някой друг, с когото да се сбие. Защо да не започнат тук,

и да подберат Ариана и Роланд — които, осъзна стреснато тя, вече бяха изчезнали.

Мис София, с книга в ръка, вече се беше запътила към предния вход. Лус трябваше да подтичва, за да я настигне, като профуча покрай картотечния каталог, опърпания персийски килим на рецепцията, и стъклените витрини, пълни с реликви от Гражданската война в „Специалните колекции“ в източното крило, където беше видяла Даниел да скицира гробището в най-първата ѝ вечер тук.

Излязоха навън във влажната нощ. През луната премина облак и кампусът потъна в мастиленочерна тъмнина. После, сякаш някой беше сложил компас в ръката ѝ, Лус почувства как нещо я насочва към сенките. Знаеше точно къде са. Не в библиотеката, но не и много далече.

Още не ги виждаше, но можеше да ги почувства, което беше безкрайно по-лошо. Ужасен, нетърпим сърбеж обхвана кожата ѝ, просмуквайки се в костите и кръвта ѝ като киселина. Те се разливаха като локви, сгъстяваха се, насищаха гробището — и пространството отвъд него — с вонята си на сяр. Сега бяха много по-едри. Сякаш целият въздух в кампуса бе замърсен с противната им воня на разложение.

— Къде е Даниел? — попита мис София. Лус осъзна, че дори библиотекарката да знае доста за миналото, изглежда, беше в неведение за сенките. Това накара Лус да се почувства ужасена и сама, отговорна за онова, което предстоеше да се случи, каквото и да бе то.

— Не знам — каза тя, чувствайки се така, сякаш не можеше да поеме достатъчно кислород в гъстия, наситен с мирис на блато нощен въздух. Не искаше да изрече думите, за които знаеше, че ще ги приближат — твърде много — до всичко, което я караше да се страхува толкова много. Но трябваше да отиде при Даниел. — Оставих го в гробището.

Забързаха през кампуса, като заобикаляха калните участъци, останали от пороя предишния ден. Само няколко лампи светеха в спалното помещение вдясно от тях. През един от зарешетените прозорци Лус видя момиче, което едва познаваше, задълбочило се в някаква книга. Бяха в един и същи сутрешен блок занятия. Момичето беше с грубовата външност, с пиърсинг точно на преградата между двете ноздри и съвсем леко кихане, — но Лус никога не го беше чувала

да говори. Нямахте представа дали това момиче беше нещастно, или се радваше на живота. В този миг Лус се запита: ако можеше да си смени мястото с това момиче — на което никога не му се беше налагало да се тревожи за минали животи, или апокалиптични сенки, или за смъртта на две невинни момчета заради нея — щеше ли да го направи?

Пред очите ѝ се появи лицето на Даниел — окъпано във виолетова светлина, каквото беше, когато я отнесе вкъщи тази сутрин. Блестящата му златна коса. Нежните му, разбиращи очи. Начинът, по който едно докосване на устните му я пренасяше далече от всякаква тъмнина. За него беше готова да изстрада всичко това, и повече.

Само ако знаеше още колко много има.

Тя и мис София подтичваха напред, покрай скърцащите редове със седалки, обрамчващи училищния двор, после покрай футболното игрище. Мис София наистина се поддържаше във форма. Лус щеше да се разтревожи заради темпото им, ако жената не беше на няколко крачки пред нея.

Лус влачеше крака. Страхът ѝ да се изправи пред сенките беше като насрещен вятър с ураганна сила, който я забавяше. И въпреки това тя упорито продължаваше. Силно гадене ѝ подсказа, че едва беше зърнала какво могат да постигнат тъмните същества.

При портите на гробището те спряха. Лус трепереше, обвиня ръце около тялото си в напразен опит да го скрие. Едно момиче стоеше с гръб към тях, взирайки се в гробището отдолу.

— Пен! — повика я Лус, безкрайно радостна, че вижда приятелката си.

Когато Пен се обърна към тях, лицето ѝ беше пепеляво. Носеше черно яке от плътна материя, въпреки горещината, а очилата ѝ се замъгляваха от влагата. Трепереше точно толкова силно, колкото и Лус.

Лус ахна:

— Какво се е случило?

— Тъкмо идвах да те търся — каза Пен, — и тогава една групичка от другите деца затича насам. Отидоха там долу. — Тя посочи към портите. — Но аз не м-м-можах.

— Какво има? — попита Лус. — Какво има там долу?

Но още докато питаше, се досети за едно нещо, което беше там долу, едно нещо, което Пен никога нямаше да е в състояние да види.

Сгъстяващата се черна сянка примамваше към себе си Лус, единствено Лус.

Пен мигаше бързо. Изглеждаше ужасена.

— Не знам — каза тя накрая. — Отначало помислих, че са фойерверки. Но така и нищо не стигна до небето. — Тя потръпна. — Ще се случи нещо лошо. Не знам какво.

Лус си пое дъх и се закашля от дълбоко вдишаната сяра.

— Как, Пен? Откъде знаеш?

Ръката на Пен потрепери, когато посочи в дълбоката падина в средата на гробището.

— Виждаш ли това? — каза тя. — Нещо потрепва там долу.

ПОГРЕБАНАТА ВОЙНА

Лус хвърли поглед към потрепващата светлина в началото на гробището и затича с всичка сила към нея. Профуча надолу покрай разбитите надгробни камъни, оставяйки Пен и мис София далече назад. Не я беше грижа, че острите, извиващи се клони на вечнозелените дървета дращеха ръцете и лицето ѝ, докато тичаше, или че туфи от дълбоко вкоренени плевели препъваха краката ѝ.

Трябваше да стигне там долу.

Чезнещата тъничка резка на полумесеца светеше съвсем слабо, но имаше и друг източник на светлина — тя идваше от задната част на гробището. Нейната цел. Приличаше на чудовищна, носеща безброй облаци гръмотевична буря. Само дето се случваше на земята.

Осъзна, че сенките я бяха предупреждавали — вече от дни. Сега мрачното им представление се беше превърнало в нещо, което дори Пен можеше да види. А останалите ученици, които бяха побягнали напред, сигурно също го бяха забелязали. Лус не знаеше какво може да означава това. Само че, ако Даниел беше там долу при тези зловещи потрепващи светлини... тя беше виновна за всичко.

Дробовете ѝ горяха, но образът на Даниел, застанал под прасковените дървета, я тласкаше напред. Нямахше да спре, докато не го намереше — защото и без друго беше тръгнала да го намери, да тикне книгата под носа му и да извика, че му е повярвала, че една частица от нея му е вярвала през цялото време, но е била прекалено уплашена, за да приеме необяснимото им минало. Щеше да му каже, че не смята да позволи на страха да я отблъсне, не и този път, вече не. Защото знаеше нещо, разбираше нещо, чието сглобяване ѝ бе отнело твърде много време. Нещо налудничаво и странно, което правеше миналите им съвместни преживявания едновременно по-правдоподобни и по-невероятни. Знаеше кой — не, какво — беше Даниел. Част от нея беше стигнала сама до това осъзнаване — че можеше да е живяла преди и да го е обичала преди. Само че не беше

разбирала какво означаваше, до какво водеше в крайна сметка всичко това — привличането, което изпитваше към него, сънищата ѝ — досега.

Но нищо от това нямаше значение, ако не успееше да слезе там долу навреме, за да намери някакъв начин да отблъсне сенките. Нищо от това нямаше значение, ако те стигнеха до Даниел, преди нея. Тя събаряше стръмните редове от увивни растения, но котловината в средата на гробището още беше толкова далече.

Зад нея се чу глух тропот на стъпки. После — пронизителен глас.

— Пениуедър! — Беше мис София. Тя настигаеше Лус, викайки през рамо към Пен, която — забеляза Лус — внимателно се опитваше да прескочи един повален надгробен камък. — Ама че си мудна!

— Не! — изкрещя Лус. — Пен, мис София, не слизайте тук! — Не искаше да бъде отговорна за това, че е изпречила някой друг на пътя на сенките.

Мис София стоеше застинала върху един прекатурен бял надгробен камък и се взираше нагоре към небето, сякаш изобщо не беше чула Лус. Вдигна тънките си ръце във въздуха, сякаш за да се защити. Лус примижа в нощта и си пое дъх през зъби. Нещо се движеше към тях, нахлувайки заедно с порива на мразовития вятър.

Отначало си помисли, че са сенките, но това беше нещо различно и по-страховито, като назъбен, неравен воал, осеян с тъмни дупки, които позволяваха през тях да проникнат мънички точици небе. Тази сянка се състоеше от милион мънички черни парченца. Буйна, пърхаща буря от мрак, разстилащ се във всички посоки.

— Скакалци! — изпищя Пен.

Лус потръпна. Гъстият рояк още беше далече, но плътният звук от блъскането на крилете се усилваше с всяка изминала секунда. Като удрянето на хиляди птичи криле. Като враждебна стремително нахлуваща тъмнина, обхващаща бързо земята. Идваше. Щеше да се нахвърли върху нея, може би върху всички тях, тази вечер.

— Това не е добре! — гръмко нареждаше мис София към небето. — Предполага се, че в нещата трябва да има някакъв ред!

Пен спря запъхтяна до Лус и двете се спогледаха объркано. По горната устна на Пен бяха избили мънистени капчици пот, а лилавите ѝ очила непрекъснато се плъзгаха надолу заради влажната горещина.

— Тя започва да губи контрол — прошепна Пен, като посочи рязко с палец към мис София.

— Не. — Лус поклати глава. — Тя е наясно с някои неща. А ако мис София е уплашена, ти не бива да си тук, Пен.

— Аз ли? — попита Пен, объркана, вероятно защото още от първия ден в училище именно тя беше тази, която наставляваше Лус. — Не мисля, че която и да е от нас би трябвало да е тук.

Лус изпита внезапна болка в гърдите, подобна на онази, която беше почувствала, когато трябваше да се сбогува с Кали. Извърна поглед от Пен. Сега между тях имаше разцепление, дълбоко разделение, което ги отделяше една от друга, сякаш прерязвайки пространството между тях с нож, заради миналото на Лус. Беше ѝ омразна мисълта да го признае, да насочи и вниманието на Пен към него, но знаеше, че щеше да е по-добре, по-безопасно, ако пътищата им се разделят.

— Аз трябва да остана — каза тя, като си пое дълбоко дъх. — Трябва да намеря Даниел. Ти трябва да се върнеш в спалното помещение, Пен. Моля те.

— Но ти и аз... — каза Пен дрезгаво — бяхме единствените...

Преди да успее да чуе края на изречението, Лус се отправи към средата на гробището. Към мавзолея, където беше видяла Даниел да седи, потънал в размишления, вечерта в Деня на родителите. Тя прескочи забързано последните надгробни камъни, после се плъзна надолу по наклонена купчина влажна, гниеца тор, докато теренът най-накрая стана равен. Спря пред огромния дъб в котловината в средата на гробището.

Едновременно разгорещена, раздразнена и ужасена, тя се облегна на ствола на дървото.

После, през клоните на дървото, го видя.

Даниел.

Изпусна всичкия въздух от дробовете си и чувства как коленете ѝ се подкосиха. Един поглед към далечния му, тъмен профил, толкова красив и величествен, ѝ подсказа, че всичко, за което бе намеквал Даниел — дори онова важно нещо, което тя бе проумяла сама — всичко беше вярно.

Той стоеше върху мавзолея, със скръстени ръце, загледан нагоре, където бурният облак от скакалци току-що беше преминал над тях.

Тънката лунна светлина хвърляше сянката му като полумесец от тъмнина, който се спускаше от широкия, плосък покрив на криптата. Тя затича към него, като криволичеше през надвисналия испански мѣх и наклонените стари статуи.

— Лус! — Той я забеляза, докато приближаваше към основата на мавзолея. — Какво правиш тук? — Гласът му не показваше щастие, че я вижда — по-скоро шок и ужас.

Аз съм виновна, прииска ѝ се да изкрещи, докато се приближаваше към подножието на мавзолея. И го вярвам, вярвам на нашата история. Прости ми, че някога съм те напускала, няма да го направя никога повече. Имаше още едно нещо, което искаше да му каже. Но той беше далече над нея, а ужасният грохот на сенките беше твърде силен, а въздухът твърде гъст и мъглив, за да се опита да го накара да я чуе, както беше застанала под него.

Гробницата беше от солиден мрамор. Но в един от барелефите, с изображение на паун, имаше голямо нацърбено място, и Лус го използва, за да опре на него пръстите на крака си. Обикновено хладният камък беше топъл на пипане. Потните ѝ длани се хлъзнаха няколко пъти, докато се напрягаше да достигне върха. Да стигне до Даниел, който трябваше да ѝ прости.

Беше изкачила само няколко стъпки от стената, когато някой я потупа по рамото. Извърна се рязко, ахна, когато видя, че това бе Даниел, и изгуби опора. Той я улови, обгръщайки талията ѝ, преди тя да успее да се хлъзне към земята. Но той беше цял един етаж над нея само секунда преди това.

Тя зарови лице в рамото му. И макар че истината все още я плашеше, това, че беше в обятията му, я накара да се почувства като морето, намерило своя бряг, като пътешественик, завърнал се след дълго, трудно, далечно пътуване — най-сетне завърнал се у дома.

— Избра чудесен момент да се върнеш — каза той. Усмихна се, но усмивката му беше натежала от тревога. Очите му все така гледаха отвъд нея, в небето.

— Значи и ти го виждаш? — прошепна тя.

Даниел просто я погледна, неспособен да отговори. Устната му потрепери.

— Разбира се, че да — прошепна тя, защото всичко си идваше на мястото. Сенките, неговият разказ, тяхното минало. Задушаваш вик

напираше в нея.

— Как можеш да ме обичаш? — изхълца тя. — Как можеш дори да ме понасяш?

Той обхвана лицето ѝ с ръка.

— За какво говориш? Как можеш да кажеш това?

Сърцето ѝ гореше от бързите удари.

— Защото... — Тя преглътна. — Ти си ангел.

Ръцете му се отпуснаха вяло.

— Какво каза?

— Ти си ангел, Даниел, знам го — каза тя, чувствайки как в нея се отварят шлюзове, все по-широко и по-широко, докато всичко просто се изля като водопад. — Не ми казвай, че съм луда. Имам сънища за теб, сънища, които са твърде реални, за да ги забравя, сънища, които ме накараха да те обикна още преди да си ми казал дори една мила дума. — Очите на Даниел изобщо не се промениха. — Сънища, в които имаш криле и ме издигаш високо в небе, което не разпознавам, и въпреки това зная, че съм била там, точно по този начин, в обятията ти, хиляда пъти преди. — Тя допря чело до неговото. — Това обяснява толкова много неща — колко си грациозен, когато се движиш, и книгата, която твоят пралядо е написал. Защо никой не ти дойде на посещение в Деня на родителите. Начинът, по който тялото ти сякаш се носи плавно във въздуха, когато плуваш. И защо, когато ме целуваш, се чувствам, сякаш съм в Рая. — Тя спря да си поеме дъх. — И защо можеш да живееш вечно. Единственото, което не мога да разбера, е какво, за бога, търсиш с мен. Защото аз съм си просто... аз. — Тя отново вдигна очи към небето, усещайки мрачното предвещание на сенките. — И съм виновна за толкова много неща.

Кръвта се беше отдръпнала от лицето му. И Лус можеше да направи само едно заключение:

— Ти също не разбираш защо — каза тя.

— Не разбирам какво още правиш тук.

Тя примигна и кимна нещастно, после понечи да си тръгне.

— Не! — Той я дръпна обратно. — Не си тръгвай. Просто въпросът е, че ти никога — ние никога — не сме... стигали толкова далече. — Той затвори очи. — Ще го кажеш ли пак? — попита той почти свенливо. — Ще ми кажеш ли... какво съм?

— Ти си ангел — повтори тя бавно, изненадана да види как Даниел затваря очи и простенва от удоволствие, почти сякаш се целуваха. — Влюбена съм в ангел. — Сега на нея ѝ се прииска да затвори очи и да изстене. Наклони глава. — Но в моите сънища крилете ти...

Горещ, виещ вятър повя косо над тях, като почти изби Лус от обятията на Даниел. Той заслони тялото ѝ със своето. Облакът от сенки в образа на скакалци се беше разстлал в балдахина от листата на едно дърво отвъд гробището и издаваше цвъртящи звуци в клоните. Сега насекомите се издигнаха в едно огромно множество.

— О, Господи — прошепна Лус. — Трябва да направя нещо. Трябва да го спра...

— Лус. — Даниел я погали по бузата. — Погледни ме. Не си направила нищо лошо. И не можеш да направиш нищо за... — Той посочи. — ... това. — Той поклати глава. — Защо изобщо ти е хрумнало, че си виновна?

— Защото — каза тя, — цял живот виждам тези сенки...

— Трябваше да направя нещо, когато си дадох сметка за това, миналата седмица при езерото. Този е първият живот, в който ги виждаш — и това ме изплаши.

— Как можеш да знаеш, че не съм виновна аз? — попита тя, като си мислеше за Тод и за Тревър. Сенките винаги я навестяваха точно преди да се случи нещо ужасно.

Той я целуна по косата.

— Сенките, които виждаш, се наричат Вестители. Изглеждат лоши, но не могат да ти навредят. Всичко, което правят, е да преценят дадена ситуация и да се върнат да докладват на някой друг. Ключоари. Демоничната версия на групичка гимназистки.

— Но тези? — Тя посочи към дърветата, които заобикаляха гробището. Клоните им се размахваха, приведени под тежестта на гъстата, процеждаща се тъмнина.

Даниел отправи натам спокоен поглед.

— Това са сенките, които Вестителите са призовали. За битка.

Ръцете и краката на Лус изстинаха от страх.

— Що... хм... що за битка е това?

— Голямата битка — каза той простиичко, като вдигна брадичка. — Но точно в момента просто се перчат. Все още имаме време.

Зад тях тихичко прокашляне накара Лус да подскочи. Даниел се поклони за поздрав на мис София, която стоеше в сянката на мавзолея. Косата ѝ се беше измъкнала от фуркетите и изглеждаше разчорлена и подивяла, като очите ѝ. После иззад гърба на мис София пристъпи напред още някой. Пен. Беше напъхала ръце в джобовете на якето си. Лицето ѝ още беше зачервено, а пътят на косата ѝ беше влажен от пот. Тя сви рамене към Лус, сякаш за да каже: Не знам какво, по дяволите, става, но не можех просто да те изоставя. Пряко волята си, Лус се усмихна.

Мис София пристъпи напред и вдигна книгата:

— Нашата Лусинда прави проучване.

Даниел разтърка челюстта си:

— Четеш това старо нещо? Изобщо не биваше да го пиша. — Звучеше почти свенливо — но Лус намести още едно парченце от техния пъзел.

— Ти си написал това — каза тя. — И си скицирал в полетата на страниците. И си залепил вътре онази наша снимка.

— Намерила си снимката — каза Даниел с усмивка, като я прегърна по-плътно, сякаш споменаването на снимката възкреси порой от спомени. — Разбира се.

— Отне ми известно време да разбера, но когато видях колко щастливи бяхме, нещо се разтвори в мен. И разбрах.

Тя обви ръка около шията му и притегли лицето му към своето, без дори да я е грижа, че мис София и Пен бяха там. Когато устните на Даниел докоснаха нейните, цялото мрачно, ужасяващо гробище изчезна — също и старите гробове, и малките групички сенки, които се таяха в дърветата; дори луната и звездите отгоре.

Когато за пръв път беше видяла снимката от Хелстън, тя я беше изплашила. Мисълта, че съществуваха всички тези версии на самата нея просто беше твърде прекалена, за да я възприеме. Но сега, в обятията на Даниел, можеше да почувства как всички те някак действат заедно — едно огромно множество от образи на самата нея, Лус, които бяха обичали същия Даниел отново и отново. Толкова много любов — тя се разливаше от сърцето и душата ѝ, лееше се като порой от тялото ѝ и изпълваше пространството между тях.

И тя най-последно чу онова, което той беше казал, когато гледаха към сенките: че не е направила нищо лошо. Че нямаше причина да се

чувства виновна. Можеше ли да е вярно? Нима беше невинна за смъртта на Тревър, за тази на Тод, както винаги беше вярвала? В мига, щом се запита, разбра, че Даниел ѝ беше казал истината. И се почувства, сякаш се пробуждаше от дълъг кошмар. Вече не се чувстваше като момичето с офъканата коса и торбестите черни дрехи, вече не се чувстваше като вечната особнячка, страхуваща се от ужасното гробище, и основателно заточена в поправителното училище.

— Даниел — каза тя, като леко побутна раменете му назад, за да може да го погледне. — Защо не ми каза по-рано, че си ангел? Защо бяха всичките тези приказки, че си прокълнат?

Даниел я гледаше нервно.

— Не съм ядосана — успокой го тя. — Само се чудя.

— Не можеш да ти кажа — рече той. — Всичко е навързано. Досега дори не знаех, че можеш да го откриеш сама. Ако ти бях казал твърде бързо или в неподходящия момент, ти щеше отново да си отидеш и щеше да се наложи да чакам. А вече чакам толкова дълго.

— Колко дълго? — попита Лус.

— Не толкова дълго, че да забравя как заради теб всичко си струва. Всяка жертва. Всяка болка. — Даниел затвори очи за момент. После хвърли поглед към Пен и мис София.

Пен седеше, опряла гръб в покрит с мъх черен надгробен камък. Коленете ѝ бяха свити и вдигнати към брадичката и тя ожесточено си гризеше ноктите. Мис София беше сложила ръце на хълбоците си. Имаше вид, сякаш се кани да каже нещо.

Даниел отстъпи назад и Лус почувства как между тях се разнася силен полъх на хладен въздух.

— Още се страхувам, че всеки миг можеш да...

— Даниел... — обади се укорително мис София.

Той я прекъсна с махване на ръка:

— Да бъдем заедно не е толкова просто, както би ти се искало.

— Разбира се, че не — каза Лус. — Искам да кажа, ти си ангел, но сега, когато го знам...

— Лусинда Прайс. — Този път Лус беше мишената на гнева на мис София. — Не ти трябва да знаеш това, което той има да ти каже — предупреди тя. — И, Даниел, нямаш право. Това ще я убие...

Лус тръсна глава, объркана от молбата на мис София.

— Мисля, че мога да преживея малко истина.

— Не е малко истина — каза мис София, като пристъпи напред, за да застане между тях. — И няма да я преживееш. Както не си я преживявала и през хилядите години след Грехопадението.

— Даниел, за какво говори тя? — Лус се пресегна зад гърба на мис София да улови китката на Даниел, но библиотекарката отблъсна ръката ѝ. — Мога да се справя с това — каза Лус, като почувства сухо кълбо от нерви в стомаха си. — Не искам повече тайни. Обичам го.

За пръв път казваше на глас тези думи на някого. Съжаляваше единствено, че беше отправила двете най-важни думи, които знаеше, към мис София, вместо към Даниел. Обърна се към него. Очите му блестяха.

— Да — каза тя. — Обичам те.

Пляс.

Пляс. Пляс.

Пляс. Пляс. Пляс. Пляс.

Бавни, силни аплодисменти прозвучаха иззад тях в дърветата. Даниел се отскубна и се обърна към гората, а стойката му се скова, докато Лус почувства как старият страх нахлува в нея, почувства се като закована на място от ужас при мисълта какво виждаше той в сенките, изплашена от онова, което той виждаше преди нея.

— О, браво. Браво! Наистина, трогнат съм до дъното на душата си, а е печално да го призная, че не са много нещата, които ме трогват тези дни.

На поляната излезе Кам. Около очите му имаше плътна, потрепваща златиста сянка, и тя блестеше върху лицето му на лунната светлина, като го правеше да изглежда като дива котка.

— Това е толкова невероятно сладко — каза той. — И той също просто те обича — нали, любовнико? Нали, Даниел?

— Кам — изрече предупредително Даниел. — Не прави това.

— Да правя какво? — попита Кам, като вдигна лявата си ръка във въздуха. Щракна веднъж с пръсти и едно малко пламъче, колкото от кибритена клечка, пламна във въздуха над ръката му. — Имаш предвид това?

Ехото от щракването му с пръсти сякаш се зарея бавно, звукът му беше отразен от гробниците в гробището, за да се усили и размножи, докато отскачаше напред-назад. Отначало звукът се стори на Лус като още аплодисменти, сякаш някаква демонична аудитория,

изпълнена с тъмнина, ръкопляскаше подигравателно на любовта на Лус и Даниел, така, както беше направил Кам. Но после си спомни тътнещите като гръмотевици удари на криле, които беше чула по-рано. Задържа дъха си, докато звукът прие формата на онези хиляди късчета прелитаща тъмнина. Роякът от сенки с форма на скакалци, който беше изчезнал в гората, отново се издигна над тях.

Барабаният им звук беше толкова силен, че Лус трябваше да затули ушите си. На земята Пен се беше присвила с глава между коленете. Но Даниел и мис София стоически наблюдаваха небето, докато какофонията се усилваше и се променяше. Започна да звучи повече като много шумни работещи пожарникарски пръскачки... или като съскане на хиляди змии.

— Или това? — попита Кам, като сви рамене, когато ужасната, безформена тъмнина се слегна около него.

Всички насекоми започнаха да се уголемяват и разгъват, като станаха толкова огромни, колкото никое насекомо не можеше да бъде, капещи като лепило и разрастващи се в черни съставени от отделни сегменти тела. После, сякаш се учеха как да си служат с образуваните си от сенки крайници, докато се оформяха, бавно се повдигнаха на многобройните си крака и излязоха напред, като богомолки, израснали до човешки ръст.

Кам ги посрещна, когато закръжиха около него. Скоро те бяха оформили солидна армия от въплътена нощ зад него.

— Съжалявам — каза той, като се плесна силно с длан по челото. — Ти май ми каза да не правя това?

— Даниел — прошепна Лус. — Какво става?

— Защо обяви край на примирието? — запитва той Кам.

— О, ами... Нали знаеш какво казват за отчаяните времена. — Кам се ухили злобно. — А да те гледам как покриваш тялото ѝ с онези твои съвършено ангелски целувки... това ме караше да се чувствам толкова отчаян.

— Млъквай, Кам! — изкрещя Лус, мразейки мисълта, че изобщо му беше позволила да я докосва.

— Когато му дойде времето. — Очите на Кам се завъртяха към нея. — О, да, ще се караме, бейби. Заради теб. Отново. — Той поглади брадичка и присви зелените си очи. — По-сериозно този път, мисля. Малко повече жертви. Приеми го.

Даниел взе Лус в обятията си.

— Кажи ми защо, Кам. Дължиш ми поне това.

— Знаеш защо — изрече с гръмовен глас Кам, като посочи Лус.
— Тя е все още тук. Не за дълго, обаче.

Той сложи ръце на хълбоците си и поредица плътни черни сенки, сега с форма на безкрайни дебели змии, се плъзнаха нагоре по тялото му, обгръщайки ръцете му като гривни. Той обичливо потупа главата на най-голямата.

— И този път, когато твоята любима се взриви и се превърне в онова трагично малко облаче пепел, това ще бъде завинаги. Виждаш ли, всичко е различно този път. — Кам се усмихна сияйно, и на Лус ѝ се стори, че Даниел потрепери само за миг.

— О, само че едно нещо си е същото — и наистина имам слабо място относно твоята предсказуемост, Григори. — Кам пристъпи напред. Легионите му от сенки се придвижиха бавно в синхрон с него, като накараха Лус и Даниел, и Пен, и мис София да отстъпят леко назад. — Ти се страхуваш — каза той, като посочи театрално към Даниел. — А аз — не.

— Това е, защото нямаш нищо за губене — процеди Даниел. — Никога не бих си разменил мястото с теб.

— Хммм — каза Кам, като се потупа с пръст по брадичката. — Ще се погрижим за това. — Той се огледа, ухилен. — Трябва ли да ти го произнеса по букви? Да. Чувам, че може да имаш нещо по-голямо за губене този път. Нещо, което ще направи унищожаването ѝ толкова по-приятно.

— За какво говориш? — попита Даниел.

От лявата страна на Лус, мис София отвори уста и издаде подобна на вой поредица от диви звуци. Диво размахна ръце над главата си в рязко подобно на танц движение, с почти прозрачни очи, сякаш беше в някакъв транс. Устните ѝ потрепнаха в спазъм, и Лус шокирано осъзна, че тя говори едновременно на различни непознати езици.

Даниел хвана мис София за ръката и я разтърси:

— Не, напълно сте права: Няма логика — прошепна той, и Лус осъзна, че той разбираше странния език на мис София.

— Знаеш ли какво казва? — попита Лус.

— Позволете ни да превеждаме — извика познат глас от покрива на мавзолея. Ариана. До нея беше Габ. И двете сякаш бяха осветени в

гръб и бяха обгърнати в странно сребърно сияние. Те скочиха долу от криптата, като се приземиха безшумно до Лус.

— Кам е прав, Даниел — каза Габ бързо. — Нещо е различно този път... нещо в Лус. Цикълът може да бъде прекъснат — и то не по начина, по който ние искаме. Искам да кажа... може да свърши.

— Някой да ми каже за какво говорите — каза Лус, намесвайки се в разговора. — Какво е различно? Как да бъде прекъснат? И във всеки случай, какъв е залогът при цялата тази битка?

Всички — Даниел, Ариана и Габ — се втренчиха в нея за миг, сякаш се опитваха да се сетят коя е, сякаш я познаваха отнякъде, но тя се беше променила толкова напълно само в един миг, че вече не разпознаваха лицето ѝ.

Най-после Ариана проговори:

— Залог ли? — Тя разтърка белега на шията си. — Ако те спечелят — ще настъпи Адът на земята. Краят на света, какъвто го познават всички.

Черните силуети надаваха зловеци викове около Кам, като се боричкаха помежду си и си подвикваха злобно един на друг, в някаква отвратителна, дяволска загривка преди битката.

— А ако ние спечелим? — Лус изрече мъчително думите.

Габ преглътна, после каза мрачно:

— Още не знаем.

Внезапно Даниел се препъна назад, далече от Лус, и посочи към нея:

— Т-тя не беше... — заекна той, като покри устата си. — Целувката — каза накрая, като пристъпи напред, за да хване ръката на Лус. — Книгата. Затова можеш...

— Минавай на част „Б“, Даниел — настойчиво каза Ариана. — Мисли бързо. Търпението е добродетел, а ти знаеш какво е отношението на Кам към добродетелите.

Даниел стисна ръката на Лус:

— Трябва да вървиш. Трябва да се махаш оттук.

— Какво? Защо?

Тя погледна към Ариана и Габ за помощ, после се сви и се отдръпна от тях, когато множество сребристи блещукащи светлинки се понесоха плавно над покрива на мавзолея. Като безкраен поток светулки, пуснати от огромен стъклен буркан за консервиране. Те се

посипаха като дъжд по Ариана и Габ и очите им заблестяха. Това напомни на Лус за фойерверки — и за един Четвърти юли, когато светлината беше точно каквато трябва и тя се беше вгледала в ирисите на майка си и беше видяла отразените фойерверки — гръмък сребрист проблясък на светлина, сякаш очите на майка ѝ бяха огледало.

Само дето тези трептящи светлинки не се превърнаха в дим като фойерверки. Когато докоснаха тревата на гробището, те разцъфнаха и се превърнаха в изящни, проблясващи дъгоцветни създания. Не бяха точно човешки форми, но бяха смътно различни. Великолепни, сияйни лъчи светлина. Създания, толкова пленителни, че Лус разбра на мига, че те бяха армия от ангелска сила, равна по могъщество и брой на огромната черна войска зад Кам. Ето така изглеждаше истинската красота и доброта — призрачно, светецо с приглушена светлина сборище от създания, толкова чисти, че болеше да гледаш право в тях, като най-славното и прекрасно слънчево затъмнение, или може би самият Рай. Би трябвало да се чувства успокоена, като стоеше на страната, която трябваше да надделее в тази битка. Но започваше да ѝ прилошава.

Даниел притисна опакото на дланта си към бузата ѝ.

— Има треска.

Габ потупа Лус по ръката и се усмихна лъчезарно.

— Всичко е наред, захарче — каза тя, като отмести ръката на Даниел. Провлеченият ѝ говор беше някак успокояващ. — Ще го махнем оттук. Но ти трябва да вървиш. — Тя хвърли поглед през рамо към ордата черни сенки зад Кам. — Веднага.

Даниел притегли Лус към себе си за една последна прегръдка.

— Аз ще я взема — обади се високо мис София. Още държеше книгата под мишница. — Знам едно сигурно място.

— Вървете — каза Даниел. — Ще ви намеря веднага щом мога. Само ми обещавайте, че ще побегнете оттук, и че няма да поглеждате назад.

Лус имаше толкова много въпроси.

— Не искам да те оставям.

Ариана пристъпи между тях и за последен път, грубо, побутна Лус към портите.

— Съжалявам, Лус — каза тя. — Време е да оставиш тази битка на нас. Ние сме един вид професионалисти.

Лус почувства как ръката на Пен се плъзна в нейната, и скоро вече тичаха. Тичаха тежко и шумно към портите на гробището, толкова бързо, колкото беше тичала, когато тръгна да търси Даниел. Обратно нагоре по хлъзгавата наклонена купчина тор. Обратно през назъбените клони на вечнозелените дъбове и безредните купчини изпотрошени надгробни камъни. Прескочиха камъните и започнаха да подтичват нагоре по склона, устремени към далечната желязна арка на портите. Горещ вятър развя косата ѝ, а миришещият на блато въздух все още беше гъсто напластен в дробовете ѝ. Не можеше да открие луната, която да ги упътва, а светлината в средата на гробището сега беше изчезнала. Тя не разбираше какво става. Изобщо. И изобщо не ѝ харесваше, че всички други разбираха.

Мълния от мрак удари земята пред нея, като пропука пръстта и отвори назъбен проход. Лус и Пен спряха с буксуване точно навреме. Зейналата пролука беше толкова широка, колкото Лус беше висока, дълбока колкото... ами, не можеше да види надолу до тъмното дъно. Ръбовете ѝ цвъртяха и се пенеха.

Пен ахна.

— Лус, изплашена съм.

— Последвайте ме, момичета — обади се мис София.

Тя ги поведе надясно, като криволичеше сред тъмните гробове, докато взрив след взрив отекваха зад тях.

— Просто звуците на битката — изпухтя тя като някакъв странен екскурзовод. — Опасявам се, че това ще продължи известно време.

Лус трепваше при всеки трясък, но продължаваше да си пробива път напред, докато прасците ѝ запламтяха, докато зад нея Пен нададе вопъл. Лус се обърна и видя приятелката си да се препъва: очите ѝ се въртяха.

— Пен! — изпищя Лус, като протегна ръка да я улови точно преди да падне. Лус нежно я положи на земята и я претърколи. Почти ѝ се прииска да не го беше правила. Рамото на Пен беше прерязано от нещо черно и назъбено. То се беше забило в кожата ѝ, оставяйки овъглена линия от плът, която миришеше на горящо месо.

— Сериозно ли е? — прошепна дрезгаво Пен. Примигна бързо, явно раздражена, че не е в състояние да повдигне глава, за да види сама.

— Не — излъга Лус, като поклати глава. — Просто порязване. — Тя се задави, опитвайки се да преглътне гаденето, надигнало се в нея, когато запретна оръфания черен ръкав на Пен. — Причинявам ли ти болка?

— Не знам — изхриптя Пен. — Не чувствам нищо.

— Момичета, защо се бавите? — Мис София се беше върнала.

Лус вдигна поглед към мис София, внушавайки ѝ мислено да не казва колко лошо изглежда нараняването на Пен.

Тя не го направи. Кимна бързо на Лус, после протегна ръце под Пен и я повдигна като родител, който носи дете в леглото.

— Държа те — каза тя. — Вече не остава много време.

— Хей. — Лус последва мис София, която носеше тежестта на Пен, сякаш беше торба с перушина. — Вие как...

— Никакви въпроси, не и докато не бъдем далече от всичко това — каза мис София.

Далече. Нямаше нищо друго, което Лус да иска толкова малко, колкото да бъде далече от Даниел. А после, след като прекосиха прага на гробището и вече стояха на равния терен на училищния двор, тя не успя да се сдържи. Погледна назад. И мигновено разбра защо Даниел ѝ беше казал да не го прави.

Виещ се сребристоклатен огнен стълб изригна от тъмната среда на гробището. Беше широк колкото самото гробище, като сплетена на плитка светлина, издигаща се на стотици метри във въздуха и изпаряваща облаците. Черните сенки подръпваха светлината, като от време на време изтръгваха тънички пипала и ги отнасяха, пищейки пронизително в нощта. Докато кълбящите се нишки се сменяха — веднъж повече сребърни, веднъж — повече златни, — звук, състоящ се от един-единствен акорд, започна да изпълва въздуха, наситен и неспирен, силен като могъщ водопад. Ниските ноти отекнаха като гръм в нощта. Високите ноти прозвънваха и изпълваха пространството около тях. Това беше най-величествената, най-съвършено балансираната божествена хармония, чувана някога на земята. Беше прекрасно и ужасяващо, и всичко вонеше на сяр.

Всички на мили наоколо сигурно бяха повярвали, че светът свършва. Лус не знаеше какво да мисли. Сърцето ѝ се сви.

Даниел ѝ беше казал да не поглежда назад, защото знаеше, че видът на ставащото ще я накара да поиска да отиде при него.

— О, не, няма да го направиш — каза мис София, като сграбчи Лус за врата и я повлече през кампуса. Когато стигнаха гимнастическия салон, Лус осъзна, че мис София бе носила Пен през цялото време, като си служеше само с една ръка.

— Какво сте вие? — попита Лус, когато мис София я бутна през двойните врати.

Библиотекарката измъкна дълъг ключ от джоба на украсената си с мъниста червена плетена вълнена жилетка, и го плъзна в една част от тухлената стена в предната част на фойето, която дори не приличаше на врата. Безшумно се отвори вход към дълго стълбище, и мис София направи знак на Лус да тръгне пред нея нагоре по стълбите.

Очите на Пен бяха затворени. Или беше в безсъзнание, или я болеше твърде много, за да ги държи отворени. Така или иначе, беше забележително тиха.

— Къде отиваме? — попита Лус. — Трябва да се махнем оттук. Къде е колата ви? — Не искаше да плаши Пен, но трябваше да стигнат до някой лекар. Бързо.

— Тихо, ако знаеш какво е добро за теб. — Мис София хвърли поглед към раната на Пен и въздъхна. — Отиваме в единственото помещение на това място, което не е било осквернено със спортно оборудване. Където можем да бъдем сами.

Дотогава Пен беше започнала да стене в ръцете на мис София. Кръвта от раната ѝ се стичаше в гъста, тъмна струя върху мраморния под.

Лус огледа стръмното стълбище. Дори не му виждаше края.

— Мисля, че заради Пен трябва да останем тук долу. Ще трябва да доведем помощ съвсем скоро.

Мис София въздъхна и положи Пен върху камъка, като бързо отиде да заключи предната врата, през която току-що бяха дошли. Лус падна на колене пред Пен. Приятелката ѝ изглеждаше толкова дребна и крехка. В мъждивата светлина, която идваше от изящния полилей от ковано желязо над тях, Лус най-последно видя колко лошо беше ранена.

Пен беше единствената приятелка на Лус в „Меч и Кръст“, с която тя се чувстваше близка, единствената, която не я плашеше. След като беше видяла на какво са способни Ариана, Габ и Кам, малко неща звучаха смислено. Но едно звучеше: Пен беше единствената в „Меч и Кръст“, която беше като нея.

Само дето Пен беше по-силна от Лус. По-умна, по-щастлива и по-сговорчива. Тя беше причината, поради която Лус изобщо беше успяла да оцелее през тези първи няколко седмици в поправителното училище. Без Пен, кой знае къде ли щеше да бъде?

— О, Пен — въздъхна Лус. — Ще се оправяш. Ще се погрижим да те излекуват напълно.

Пен промърмори нещо неразбираемо, което накара Лус да се почувства нервна. Лус се обърна отново към мис София, която затваряше всички прозорци във фойето един по един.

— Тя отпада бързо — каза Лус. — Трябва да повикаме лекар.

— Да, да — каза мис София, но нещо в тона ѝ звучеше разсеяно. Изглеждаше погълната от затварянето на всички врати и прозорци в сградата, сякаш сенките от гробището идваха насам точно сега.

— Лус — прошепна Пен. — Изплашена съм.

— Недей. — Лус стисна ръката ѝ. — Ти си толкова смела. През цялото това време беше такъв стълб на силата.

— Я стига — каза мис София иззад гърба ѝ, с груб глас, с който Лус никога не я беше чувала да си служи. — Тя е стълб от сол.

— Какво? — попита объркана Лус. — Какво означава това?

Малките лъскави очи на мис София се бяха присвили до черни цепнатини. Лицето ѝ се сбърчи и тя горчиво поклати глава. После, много бавно, като бръкна в ръкава на плетената си вълнена жилетка, извади дълъг сребърен кинжал.

— Това момиче само ни забавя.

Очите на Лус се разшириха, докато гледаше как мис София вдига кинжала над главата си. Замаяна, Пен не схвана какво става, но Лус определено разбра.

— Не! — изпищя тя, като посегна нагоре да спре ръката на мис София, да отблъсне кинжала. Но мис София знаеше какво прави и ловко блокира ръката на Лус, като я избута настрана със свободната си ръка, докато бавно прокараваше острието през гърлото на Пен.

Пен изсумтя и се закашля, дишането ѝ стана накъсано. Очите ѝ се завъртяха назад в ямките си, както правеха, когато мислеше. Само че тя не мислеше, а умираше. Най-после очите ѝ срещнаха тези на Лус. После бавно се замъглиха и дишането на Пен утихна.

— Мъчително, но необходимо — каза мис София, като избърса острието в черния пуловер на Пен.

Лус се запрепъва назад, покрила устата си, неспособна да изпищи и неспособна да извърне поглед от умиращата си приятелка, неспособна да погледне жената, за която беше смятала, че е на тяхна страна. Внезапно осъзна защо мис София беше залостила всички врати и прозорци във фойето. Не беше, за да попречи на някого да влезе. А за да попречи на нея да излезе.

19

ДАЛЕЧЕ ОТ ОЧИТЕ

Най-горе на стълбите имаше равна тухлена стена. Задънените улици от всякакъв вид винаги бяха карали Лус да изпитва клаустрофобия, а тук беше още по-лошо заради ножа, насочен към гърлото ѝ. Осмели се да хвърли поглед назад към стръмното стълбище, което бяха изкачили. Оттук падането изглеждаше много дълго и мъчително.

Мис София отново говореше на различни езици, като мърмореше под носа си, докато сръчно отваряше нова скрита врата. Тя блъсна Лус в мъничък параклис и заключи вратата зад тях. Вътре бе смразяващо студено и миришеше натрапчиво на тебеширен прах. Лус се насили да диша, да преглътне слюнката с вкус на жлъчка, събрала се в устата ѝ.

Пен не можеше да е мъртва. Невъзможно беше цялото това нещо да се е случило току-що. Мис София не можеше да е толкова зла.

Даниел ѝ беше казал да се довери на мис София. Беше казал на Лус да отиде с нея, докато той успее да дойде да я вземе...

Мис София не обръщаше внимание на Лус: просто се движеше из стаята, като палеше свещ след свещ, коленичейки пред всяка, и все така нареждаше нещо на език, който Лус не разбираше. Проблясващите дарохранителници показваха, че параклисът е чист и добре поддържан, което означаваше, че сигурно там скоро беше влизал някой. Но със сигурност мис София беше единствената в кампуса, която имаше ключ за скритата врата. Кой друг изобщо знаеше, че това място съществува?

Таванът от червени плочки беше наклонен и неравен. Широки, избелели гоблени обгръщаха стените: по тях имаше изображения на зловещи създания — получовеци, полуриби — които се биеха върху бушуващо море. Далече отпред имаше малък бял олтар, а по протежение на сивия каменен под имаше няколко реда прости дървени скамейки. Лус трескаво се заглежда за изход, но нямаше други врати, и никакви прозорци.

Краката на Лус трепереха от ярост и страх. Агонизираше заради Пен, предадена и лежаща сама в подножието на стълбите.

— Защо правите това? — попита тя, като се отдръпна назад и се опря с гръб в сводестите врати на параклиса. — Аз ви имах доверие.

— Ти сама си си виновна за това, скъпа — каза мис София, като изви грубо ръката на Лус. После кинжалът отново опря в шията ѝ и мис София я подкара към пътеката между скамейките в параклиса. — В най-добрия случай доверието е лекомислен стремеж. В най-лошия, е добър начин да си намериш смъртта.

Мис София побутна Лус към олтара:

— Сега бъди послушна и легни, става ли?

Тъй като ножът все още беше твърде близо до гърлото ѝ, Лус направи каквото ѝ казаха. Почувства хладно място върху шията си и вдигна ръка да го докосне. Когато отдръпна пръсти, връхчетата им бяха червени от малки като точки петънца кръв там, където ножът я беше убол. Мис София плесна ръката ѝ, за да я накара да я свали.

— Ако мислиш, че това е лошо, би трябвало да видиш какво изпускаш навън — каза тя, с което накара Лус да потръпне. Даниел беше навън.

Олтарът представляваше квадратна бяла платформа — единична каменна плоча, не по-голяма от самата Лус. Испита студ и се почувства отчаяно изложена на показ и уязвима върху него, като си представи скамейките, изпълнени с подобни на сенки богомолци, очакващи да започне изтезанието ѝ.

Като погледна право нагоре, видя, че в този подобен на пещера параклис имаше прозорец — голяма розетка от цветно стъкло, подобна на капандура в тавана. Имаше сложна геометрична флорална шарка, с червени и пурпурни рози на тъмносин фон. На Лус щеше да ѝ се струва много по-красиво, ако предлагаше изглед навън.

— Да видим, къде сложих... а, да! — Мис София посегна под олтара и измъкна оттам парче дебело въже. — Сега недей да се гърчиш — каза тя, като размаха ножа към Лус. После се залови да привързва Лус към четири дупки, пробити в повърхността на олтара. Първо всеки глезен, после всяка китка. Лус се опитваше да не се извива, докато я връзваха като за жертвоприношение. — Идеално — каза мис София, като дръпна здраво сложните възли.

— Планирали сте всичко това — осъзна Лус, ужасена.

Мис София се усмихна така мило, както първия ден, когато Лус беше влязла неуверено в библиотеката.

— Бих казала, че не е нищо лично, Лусинда, но всъщност е — изкиска се тя. — Отдавна чакам този миг насаме с теб.

— Защо? — попита Лус. — Какво искате от мен?

— Колкото до теб, просто искам да те елиминирам — каза мис София. — Даниел е онзи, когото искам да освободя.

Тя остави Лус върху олтара и отиде до една катедра близо до краката на Лус. Вдигна книгата на Григори върху катедрата и бързо запрелиства страниците. Лус си спомни мига, когато за пръв път я беше отворила и беше видяла лицето си до това на Даниел. Как накрая я бе осенило осъзнаването, че той е ангел. Тогава тя не знаеше почти нищо, и въпреки това беше сигурна: снимката означаваше, че тя и Даниел можеха да бъдат заедно.

Сега това ѝ се струваше невъзможно.

— Просто си седиш там, бленувайки за него, нали? — попита мис София. Тя захлопна книгата и стовари юмрук върху корицата ѝ. — Точно това е проблемът.

— Какво ви става? — Лус се надигна, изпъвайки въжетата, които я привързваха към олтара. — Какво ви влиза в работата какви чувства изпитваме Даниел и аз един към друг, или изобщо с кого излиза, който и да било от двамата ни? — Тази психарка нямаше нищо общо с тях.

— Бих искала да си поговоря с онзи — който и да е той, — на когото е хрумнало, че е толкова гениална идея да постави съдбата на безсмъртните души на всички ни в ръцете на две болни от любов деца. — Тя вдигна треперещ юмрук високо във въздуха. — Искат балансът да бъде наклонен? Ще им покажа аз едно накланяне на баланса. — Върхът на кинжала ѝ засия на светлината на свещите.

Лус отдръпна очи от острието.

— Вие сте луда.

— Ако желанието да доведе докрай най-дългата, най-голямата битка, водена някога, означава, че съм луда — тонът на мис София намекваше, че Лус е истинска тъпачка, задето вече не знае всичко това, — така да бъде.

Представата, че мис София може да има каквото и да е влияние в завършека на битката, не се вместише в ума на Лус. Даниел водеше битка навън. Това, което ставаше тук вътре, не можеше да се сравнява

с тази битка. Независимо дали мис София бе преминала на другата страна.

— Казаха, че ще бъде истински Ад на земята — прошепна Лус. — Краят на дните.

Мис София започна да се смее.

— Сега сигурно ти се струва така. Толкова ли си изненадана, че аз съм от добрите, Лусинда?

— Ако вие сте на страната на добрите — процеди Лус, — това не звучи като война, която си струва да се води.

Мис София се усмихна, сякаш беше очаквала Лус да каже точно тези думи.

— Твоята смърт може да е точно подтикът, от който се нуждае Даниел. Едно малко побутване в правилната посока.

Лус се загърчи върху олтара.

— Вие... вие не бихте ме наранили.

Мис София прекоси параклиса обратно в нейната посока и приближи лице. Изкуственият, напомнящ за бебешка пудра аромат на стара жена изпълни ноздрите на Лус и тя се задави.

— Разбира се, че бих — каза мис София, като разлюля буйната си сребриста разчорлена коса. — Ти си човешкият еквивалент на мигрената.

— Но аз просто ще се върна. Даниел ми каза. — Лус преглътна мъчително. След седемнайсет години.

— О, не, няма. Не и този път — каза мис София. — През онзи първи ден, когато влезе в библиотеката ми, видях нещо в очите ти, но не можах да определя точно какво. — Тя наведе глава и се усмихна на Лус. — Срещала съм те много пъти преди, Лусинда, и през повечето време си абсолютна досадница.

Лус се скова, почувствала се уязвима и изложена на показ, сякаш беше гола върху този олтар. Едно беше Даниел да я е срещал в други животи — но дали и други я бяха познавали?

— Този път — продължи мис София, — ти имаше известно предимство. Истинска искра. Но го нямаше до тази вечер, до тази прекрасна случайна забележка за твоите родители — агностици.

— Какво за родителите ми? — процеди Лус.

— Ами, скъпа, причината, поради която се връщаш отново и отново, е защото всички други пъти, когато си се раждала, си била

въвеждана в религиозно вярване. Този път, когато родителите ти са избрали да не те кръщават, те успешно са оставили малката ти душа на разположение на всеки, който реши да посегне към нея. — Тя театрално сви рамене. — Отсъствието на ритуал, който да те въведе в религията, се равнява на ново прераждане за Лус. Малка, но съществена пролука в твоя житейски цикъл.

Възможно ли беше Ариана и Габ да бяха намеквали именно за това в гробището? Главата на Лус започна да пулсира. Пелена от червени петънца замъгли зрението ѝ и тя чу звънтене в ушите си. Примигна бавно, почувствала дори това леко докосване от затварянето на клепачите си като взрив из цялата си глава. Почти се зарадва, че вече лежи. Иначе може би щеше да припадне.

Ако това беше наистина краят... ами, не можеше да бъде.

Мис София се наведе плътно към лицето на Лус и заедно с думите от устата ѝ се разлетя слюнка.

— Когато умреш тази вечер — умираш завинаги. Това е. Капут. В този живот не си нищо повече от това, което изглеждаш: едно глупаво, себично, невежо, разглежено момиченце, което си мисли, че дали светът ще живее, или ще умре, зависи от това, дали то ще успее да излезе с някакво привлекателно момче в училище. Дори ако със смъртта ти не би се постигнало нещо толкова дългоочаквано, бляскаво и велико, пак щях да се наслаждавам на този момент, докато те убивам.

Лус загледа как мис София вдигна ножа и допря пръст до острието му.

Умът на Лус беше замаян. През целия ден се бяха случили толкова много събития, които трябваше да осмисли, толкова много хора ѝ казаха толкова различни неща. Сега кинжалът беше вдигнат над сърцето ѝ и очите ѝ отново се замаяха. Почувства натиска на острието върху гърдите си, почувства как мис София обхожда опипом с острието гръдната ѝ кост, за да намери мястото между ребрата ѝ, и си помисли, че във влудяващата реч на мис София имаше някаква истина. Да възлага толкова много надежда на силата на истинската любов — която, струваше ѝ се, тя самата едва започваше да съзира — беше ли наивно? В крайна сметка, истинската любов не можеше да спечели онази битка навън. Може би дори не беше в състояние да я спаси от смърт точно там на този олтар.

Но трябваше. Сърцето ѝ още биеше за Даниел — а докато това не се променеше, нещо дълбоко в Лус вярваше в тази любов, в силата ѝ да я превърне в по-добра версия на самата нея, да превърне нея и Даниел в нещо бляскаво и добро...

Лус извика, когато острието бодна кожата ѝ — а после и от ужас, когато прозорецът от цветно стъкло над тях сякаш се разтресе и въздухът около нея се изпълни със светлина и шум.

Неясен звук на великолепа музика. Ослепително ярка светлина. Значи беше умряла.

Кинжалът се беше забил по-дълбоко, отколкото беше усетила. Лус продължаваше към следващото място. Как иначе да обясни сияйните, преливащи се във всички цветове на дъгата сенки, които кръжаха над нея, спускайки се от небето, водопада от проблясващи светлинки, небесното сияние? На топлата сребриста светлина беше трудно да види ясно каквото и да било. Плъзгайки се по кожата ѝ, на допир тя беше като най-меко кадифе, като белтъчна глазура върху торта. Въжетата, с които бяха вързани ръцете и краката ѝ, бяха разхлабени, после се смъкнаха, и тялото ѝ — или може би това беше душата ѝ — можеше свободно да се понесе нагоре в небето.

Но после тя чу как мис София изкряска жално:

— Не още! Случва се твърде скоро! — Старата жена беше отдръпнала рязко кинжала от гърдите на Лус.

Лус примигна бързо. Китките ѝ. Незавързани. Глезените ѝ. Свободни. Мънички късчета синьо и червено, зелено и златисто рисувано стъкло се бяха посипали навсякъде по кожата ѝ, по олтара, по пода под него. Прободоха я като жила, когато ги бръсна от себе си, и оставиха мънички струйки кръв по горната част на ръцете ѝ. Тя присви очи нагоре към зейналата дупка в тавана.

В такъв случай, не беше мъртва, а спасена. От ангели.

Даниел беше дошъл за нея.

Къде беше той? Тя почти не виждаше. Искаше ѝ се да гази през светлината, докато пръстите ѝ го намерят, сключат се зад тила му и никога, никога, никога вече не го пуснат.

Към тялото на Лус и около него се носеха само живите блясковопрозрачни силуети, като пълна стая с проблясващи пера. Те долетяха на ята към нея, като се погрижиха за местата по тялото ѝ, където я бяха порязали разбитите стъкла. Снопове ефирна светлина,

които сякаш по някакъв начин отмиха кръвта от ръцете ѝ и от дълбоката порезна рана в гърдите ѝ, докато тялото ѝ беше напълно възстановено.

Мис София беше изтичала до далечната стена и неистово бърникаше по тухлите, опитвайки се да намери тайната врата. Лус искаше да я спре — да я накара да отговаря за това, което беше направила, и за онова, което едва не беше сторила, — но после част от сребърната блещукаща светлина придоби едва доловим виолетов оттенък и започна да оформя очертанията на фигура.

Ярко пулсиране разтърси стаята. Светлина, толкова бляскава, че можеше да надмине по блясък слънцето, накара стените да се разтресат с тътен, а свещите — да се разлюлеят и потрепнат във високите си бронзови поставки. Зловещите гоблени се развяха и се заудряха с плясък в каменната стена. Мис София се сниши, но допирът на потрепващата светлина беше като дълбок масаж, чак надолу до костите на Лус. А когато светлината се концентрира, разстилайки топлина из стаята, тя прие формата, която Лус познаваше и обожаваше.

Даниел стоеше пред нея, пред олтара. Беше без риза, бос, само по бели ленени панталони. Усмихна ѝ се, после затвори очи и разпери ръце отстрани на тялото си. После, предпазливо и много бавно, сякаш за да не я стресне, той издиша дълбоко и крилете му започнаха да се разгъват.

Появиха се постепенно, започвайки от основата на раменете му — два бели израстъка, разпростиращи се от гърба му, които ставаха по-високи, по-широки, по-плътни, докато се разгръщаха назад, и нагоре, и навън. Лус обхвана с поглед нацърбените краища, копнееща да ги докосне с ръце, с бузи, с устни. Вътрешната страна на крилете му засия с кадифен блясък във всички цветове на дъгата. Точно както в съня ѝ. Само че сега, когато сънят най-сетне се сбъдваше, тя можеше за пръв път да погледне крилете му, без да почувства замайване, без да напряга очи. Можеше да попие с поглед целия блясък на Даниел.

Той още сияеше, сякаш осветен отвътре. Тя още виждаше ясно виолетово-сивите му очи и устата му с пълни устни. Силните му ръце и широките рамене. Можеше да протегне ръка и да се сгуши в светлината на любимия си.

Той посегна към нея. Лус затвори очи при докосването му, като очакваше нещо твърде неземно, не от този свят, на което човешкото ѝ

тяло да окаже съпротива. Но не. Това си беше просто, успокояващо, Даниел.

Тя протегна ръка зад гърба му да опипа крилете му. Посегна към тях нервно, сякаш можеха да я опарят, но те се разпериха плавно около пръстите ѝ, по-меки от най-мекото кадифе, от най-луксозния килим. Точно каквото обичаше да си представя, че ще бъде усещането от докосването до пухкав, напоен със слънце облак, ако можеше да го вземе в шепа.

— Ти си толкова... прекрасен — прошепна тя в гърдите му. — Искам да кажа, винаги си бил прекрасен, но това...

— Плаши ли те? — прошепна той. — Боли ли те да гледаш?

Тя поклати глава:

— Мислех си, че може да ме заболи — каза тя, като си спомни сънищата си. — Но ме боли да не гледам.

Той въздъхна, облекчен:

— Искам да се чувстваш в безопасност с мен. — Искрящата светлина около тях падаше като конфети, и Даниел я притегли към себе си. — Това е твърде много, за да го възприемеш.

Тя наклони глава назад и разтвори устни, изгаряща от желание да направи точно това.

Прекъсна ги шумното затръшване на врата. Мис София беше намерила стълбите. Даниел кимна леко и ярка фигура от светлина се стрелна през тайната врата след жената.

— Какво беше това? — попита Лус, като гледаше с отворена уста след светлинната диря, която бързо изчезваше през отворената врата.

— Помощник. — Даниел обърна брадичката ѝ назад.

А после, макар че Даниел беше с нея и тя се чувстваше обичана и защитена и спасена, почувства също да я пробужда и остра тръпка на несигурност, когато си спомни всички мрачни неща, които се бяха случили току-що, и Кам и неговите тътнещи черни създания. Из ума ѝ все още се надбягваха толкова много въпроси, за които нямаше отговор, толкова много ужасни събития, които ѝ се струваше, че никога няма да проумее. Като смъртта на Пен, бедната мила невинна Пен, жестокият ѝ, безсмислен край. Мисълта завладя Лус и устната ѝ започна да трепери.

— Пен е мъртва, Даниел — каза тя. — Мис София я уби. И за миг ми се стори, че е убила и мен.

— Никога не бих позволил това да се случи.

— Как се сети да ме потърсиш тук? Как така винаги знаеш как да ме спасиш? — Тя поклати глава. — О, Боже мой — прошепна бавно, когато истината я осени изведнъж. — Ти си моят ангел-пазител.

Даниел се подсмихна:

— Не точно. Макар да мисля, че ми правеше комплимент.

Лус се изчерви:

— Тогава какъв ангел си?

— Точно в момента, един вид, съм между две специалности — каза Даниел.

Зад него, останалата сребърна светлина в стаята се разля в езерце и се раздели наполовина. Лус се обърна да я гледа, с думкащо в гърдите сърце, докато сиянието най-последно се събра, както около фигурата на Даниел, около две отделни тела:

Ариана и Габ.

Крилете на Габ вече бяха разгънати. Бяха широки и меки като плюш, и три пъти по-големи от тялото ѝ. Перести, с гладко набраздени краища, както изглеждаха ангелските криле върху поздравителните картички и във филмите, и със съвсем лек оттенък на възможно най-бледото розово около връхчетата. Лес забеляза, че пърхат съвсем леко — и че краката на Габ са на няколко сантиметра от земята.

Крилете на Ариана бяха по-гладки, по-лъскави и с по-ясно очертани краища, почти като на гигантска пеперуда. Отчасти полупрозрачни, те сияеха и хвърляха местещи се млечносинкави призми от светлина по каменния под отдолу. Подобно на самата Ариана, те бяха странни и примамливи, и не се спираха и за миг.

— Трябваше да се сетя — каза Лус и по лицето ѝ се разля усмивка.

Габ се усмихна в отговор, а Ариана направи към Лус лек реверанс.

— Какво става навън? — попита Даниел, забелязал разтревоженото изражение върху лицето на Габ.

— Трябва да измъкнем Лус оттук.

Битката. Още ли не беше свършила? Ако всички — Даниел, и Габ, и Ариана — бяха тук, трябва да са победили — нали така? Очите на Лус се стрелнаха бързо към тези на Даниел. Изражението му не издаваше нищо.

— А някой трябва да тръгне след София — каза Ариана. — Не може да е действала сама.

Лус преглътна.

— Тя на страната на Кам ли е? Да не би да е нещо като... дявол? Паднал ангел? — Това беше един от малкото термини, които беше запомнила от лекцията на мис София.

Даниел беше стиснал зъби. Дори крилете му изглеждаха вцепенени от ярост.

— Не е дявол — промърмори той, — но едва ли може да се каже и че е ангел. Мислехме, че е на наша страна. Изобщо не биваше да я допускаме толкова близо.

— Тя беше сред двайсет и четиримата старейшини — добави Габ. Тя свали крака на земята и прибра бледорозовите си криле зад гърба, за да може да седне на олтара. — Много уважавана позиция. Държеше тази част от себе си добре скрита.

— Щом се качихме тук, тя сякаш полудя — каза Лус. Разтри мястото на шията си, където я беше пробол кинжалът.

— Те наистина са луди — каза Габ. — Но много амбициозни. Тя участва в тайна секта. Трябваше да го разбере по-рано, но сега знаците са много ясни. Те наричат себе си „Зесмелим“. Обличат се еднакво и всички притежават известна... елегантност. Винаги съм смятала, че целят по-скоро показност, отколкото нещо друго. Никой на Небето не ги приемаше на сериозно — уведоми тя Лус, — но сега ще ги приемат. Това, което тя направи тази вечер, е основание за прогонване. Може да ѝ се наложи да вижда Кам и Моли по-често, отколкото си е мислила.

— Значи Моли също е паднал ангел — каза бавно Лус. От всичко, което беше научила днес, това звучеше най-смислено.

— Лус, всички сме паднали ангели — каза Даниел. — Просто някои от нас са на едната страна... а някои са на другата.

— Има ли някой друг тук, който да е — тя преглътна — на другата страна?

— Роланд — каза Габ.

— Роланд? — Лус беше зашеметена. — Но вие бяхте приятели с него. Винаги е бил толкова обаятелен и страхотен.

Даниел само сви рамене. Ариана бе тази, която изглеждаше угрижена. Крилете ѝ удряха печално, нервно, и изпращаха полъх на прашен вятър.

— Ще си го върнем някой ден — каза тя тихо.

— Ами Пен? — попита Лус, чувствайки как в дъното на гърлото ѝ се стяга възел и напират сълзи.

Но Даниел поклати глава, като стисна ръката ѝ:

— Пен беше смъртна. Невинна жертва в една дълга, безсмислена война. Толкова съжалявам, Лус.

— Значи цялата онази светлина там...? — попита Лус. Гласът заседна в гърлото ѝ. Все още не можеше да се застави да говори наистина за Пен.

— Просто една от много битки, които водим срещу демоните — каза Габ.

— Е, кой победи?

— Никой — каза Даниел горчиво. Вдигна голяма отломка от тавана от цветно стъкло и я метна през параклиса. Тя се разби на стотици мънички късчета, но, изглежда, с нищо не уталожил гнева му. — Никой никога не побеждава. Почти невъзможно е един ангел да унищожи друг. Всичко е просто голям бой, и всички се уморяват и решават да приключат за нощта.

Лус се сепна, когато в ума ѝ се мярна странен образ. Във видението ѝ една от дългите черни светкавици, които бяха поразили Пен, удряше Даниел точно по рамото. Тя отвори очи и погледна към дясното му рамо. По гърдите му имаше кръв.

— Наранен си — прошепна тя.

— Не — каза Даниел.

— Той не може да бъде ранен, той е...

— Какво е това в горната част на ръката ти, Даниел? — попита Ариана, като посочи към гърдите му. — Кръв ли е?

— На Пен е — каза рязко Даниел. — Намерих я в подножието на стълбите.

Сърцето на Лус се сви.

— Трябва да погребем Пен — каза тя. — До баща ѝ.

— Лус, миличка — каза Габ, като се изправи. — Искан ми се да имаше време за това, но точно сега трябва да вървим.

— Няма да я изоставя. Тя си няма никой друг.

— Лус — каза Даниел, като разтриваше челото си.

— Тя умря в ръцете ми, Даниел. Защото не знаех никакъв подобър вариант от това, да последвам мис София до онази стая за

изтезания. — Лус погледна и тримата. — Защото никой от вас не ми каза нищо.

— Добре — каза Даниел. — Ще уредим нещата за Пен възможно най-добре. Но след това трябва да те отведем далече оттук.

Силен порив на вятъра нахлу през пролуката в тавана, като подухна пламъчетата на свещите и те потрепнаха, и разлюля останалите парчета стъкло в счупения прозорец. В следващия момент те се посипаха в дъжд от остри дълги и тесни отломки.

Точно навреме, Габ се плъзна от олтара и дойде да застане до Лус. Изглеждаше невъзмутима.

— Даниел е прав — каза тя. — Примирието, което обявихме след битката, важи само за ангелите. А сега, когато толкова много хора знаят за... — тя направи пауза, прочиствайки гърло — промяната в твоя статут на смъртна, там навън има мнозина лоши, които ще се заинтересуват от теб.

Крилете на Ариана я повдигнаха от земята.

— И мнозина добри, които ще се притекат на помощ, за да ги отблъснем — каза тя, като се плъзна към другата страна на Лус, сякаш за да я успокои.

— Все още не схващам — каза Лус. — Защо е толкова важно. Защо аз съм толкова важна? Само защото Даниел ме обича ли?

Даниел въздъхна:

— Това е част от всичко, колкото и невинно да звучи.

— Знаеш, че всички обичат да мразят щастливите двойки от влюбени гълъбчета — обади се Ариана.

— Скъпа, това е много дълга история — каза ѝ Габ: гласът на разума.

— Можем да ти я разказваме само постепенно, глава по глава.

— И както с крилете ми — добави Даниел, — ще трябва сама да осъзнаеш голяма част от нея.

— Но защо? — попита Лус. Този разговор беше толкова смазващ. Чувстваше се като дете, на което казваха, че ще разбере всичко, когато порасне. — Защо не можете просто да ми помогнете да разбера?

— Можем да помогнем — каза Ариана, — но не можем да ти стоварим всичко наведнъж. По същия начин, както никога не бива да стряскаш някой, който ходи насън, за да се събуди. Прекалено опасно е.

Лус обви ръце около тялото си:

— Това би ме убило — каза тя, изричайки думите, които останалите заобикаляха.

Даниел обви ръце около нея.

— Случвало се е преди. А ти вече преживя достатъчно близки срещи със смъртта за една нощ.

— И какво? Сега просто трябва да напусна училище? — Тя се обърна към Даниел. — Къде ще ме заведеш?

Челото му се сбърчи и той извърна поглед от нея.

— Аз не мога да те отведа никъде. Ще привлече твърде много внимание. Ще се наложи да разчитаме на някой друг. Тук има един смъртен, на когото можем да се доверим. — Той погледна Ариана.

— Ще го доведе — каза тя, като се надигна.

— Няма да те оставя — каза Лус на Даниел. Устната ѝ потрепери. — Току-що си те върнах обратно.

Даниел я целуна по челото, разпалвайки топлина, която се разнесе из тялото ѝ.

— За щастие, все още имаме малко време.

20

ЗАЗОРЯВАНЕ

Зазоряване. Зората на последния ден, който Лус щеше да посрещне в „Меч и Кръст“ за — ами, всъщност, не знаеше за колко време напред. Едно-единствено гукане на див гълъб отекна в тъмнооранжевото небе, когато тя пристъпи през обвитите в кудзу врати на гимнастическия салон. Бавно се отпрати към гробището, ръка за ръка с Даниел. Мълчаха, докато вървяха през неподвижната трева на училищния двор.

Точно преди да излязат от параклиса, един по един, останалите бяха прибрали крилете си. Беше отрезвяващ, изтощителен процес, който ги остави отпуснати като в летаргия, щом се върнаха в човешки образ. Докато наблюдаваше трансформацията, Лус не можеше да повярва как масивните, блестящи криле можеха да станат толкова малки и немощни, като накрая изчезнаха в кожата на ангелите.

След като всичко свърши, тя беше прокарала ръка по голия гръб на Даниел. За първи път той ѝ се стори спокоен, чувствителен към докосването ѝ. Но кожата му беше гладка и без нито едно петънце, като на бебе. А в лицето му, в лицата на всички тях, Лус все още можеше да види сребърната светлина, която се излъчваше вътре в тях, блестяща във всички посоки.

Накрая бяха отнесли тялото на Пен обратно нагоре по стръмните каменни стълби до параклиса, бяха почистили стъклата от олтара, и го бяха положили там. Нямаше начин да успеят да я погребат тази сутрин — не и докато гробището гъмжеше от смъртни, както беше предсказал Даниел.

За Лус беше невероятно мъчително да приеме, че ще трябва да се задоволи да прошепне няколко последни думи на приятелката си в параклиса. Всичко, което се сети да каже, беше: „Сега си при баща си. Знам, че той е щастлив да те има отново при себе си“.

Даниел щеше да погребее Пен както трябва веднага щом училището се успокоеше — а Лус щеше да му покаже къде е гробът на

бащата на Пен, за да може Пен да бъде положена до него. Това беше най-малкото, което можеше да направи.

Сърцето ѝ бе натежало, докато прекосяваха кампуса. Усещаше джинсите и късото си потниче разтеглени и мръсни. Ноктите ѝ се нуждаеха от едно хубавичко изтъркване, и тя се радваше, че наоколо няма огледала, за да види какво става с косата ѝ. Толкова много ѝ се искаше да можеше да върне обратно тъмната половина от нощта — да можеше да спаси Пен, най-вече, — и в същото време да запази красивите части. Върховната тръпка от това, че беше сглобила истинската самоличност на Даниел. Моментът, когато той се появи пред нея в целия си блясък. Моментът, когато стана свидетелка как на Ариана и Габ им пораснаха криле. Толкова голяма част от това беше толкова прекрасно.

Толкова много от него беше довело до пълно, ужасно унищожение.

Можеше да го почувства в атмосферата, като епидемия. Можеше да го прочете върху лицата на многобройните ученици, които се шляеха из училищния двор. Беше малко прекалено рано някой от тях да се осъзнае сам, което означаваше, че сигурно всички бяха чули, видели или усетили някаква част от битката, състояла се снощи. Какво щяха да знаят? Дали някой вече търсеше Пен? Или мис София? Какво ли смяташе някой от тях, че се е случило? Всички се бяха разделили по двойки и разговаряха с приглушен шепот. Лус копнееше да се позавърти по-близо до тях и да подслуша.

— Не се тревожи. — Даниел стисна ръката ѝ. — Просто имитирай някое от обърканите изражения на лицата им. Никой няма да се усъмни в нас.

Макар че Лус се чувстваше безкрайно биеща на очи, той беше прав. Погледът на никой от останалите ученици не се задържа върху тях двамата по-дълго, отколкото върху който и да е друг.

При портите на гробището проблясваха синьо-бели лампи на полицейски коли, които хвърляха отблясъци върху листата на дъбовете отгоре. Входът беше отцепен с жълта полицейска лента.

Лус видя черния силует на Ранди, очертан на фона на изгрева пред тях. Тя крачеше пред входа на гробището и крещеше в блутуут слушалка, прикрепена към яката на безформеното ѝ поло.

— Мисля, че трябва да го събудите — изкрещя тя в устройството. — В училището имаше инцидент. Непрекъснато ви повтарям... не знам.

— Редно е да те предупредя — каза Даниел на Лус, докато я насочваше далече от Ранди и мигащите светлини на полицейските коли, през дъбовата горичка, която обграждаше гробището от три страни. — Там долу ще ти се види странно. Стилът на воюване на Кам е по-неподреден от нашия. Не е кървав, просто е... различен.

Лус не смяташе, че много неща могат да я разтревожат на този етап. Няколко съборени статуи със сигурност нямаше да я разстроят. Проправяха си внимателно път през гората, трошливи есенни листа хрущяха под краката им. Лус си помисли как, снощи, тези дървета бяха погълнати от тътнещия облак сенки с форма на скакалци. Сега нямаше и следа от тях.

Скоро Даниел посочи към една лошо огъната част от изработената от ковано желязо ограда на гробището.

— Можем да влезем там, без да ни видят. Ще трябва да побързаме.

Когато излезе от укритието на дърветата, Лус бавно проумя какво искаше да каже Даниел с думите, че гробището изглежда различно. Стояха на ръба, недалече от гроба на бащата на Пен в източния ъгъл, но беше невъзможно да виждат на повече на няколко стъпки пред себе си. Въздухът над училищния двор беше толкова мрачен, че можеше дори да не се брои за въздух. Беше гъст, сив и зърнест, и Лус трябваше да размаха ръце през него като ветрило само за да вижда пред лицето си.

Тя потърка пръсти.

— Това да не е...

— Прах — каза Даниел, като взе ръката ѝ, докато вървяха. Той можеше да вижда през него, не му се налагаше да се дави и да кашля, за да го изкара от дробовете си, както Лус. — По време на война ангелите не умират. Но битките им оставят след себе си този плътен килим от прах.

— Какво става с него?

— Не много, освен факта, че озадачава смъртните. В крайна сметка ще се слегне, а после те ще започнат да го изучават с цели

купища. В Пасадена има някакъв луд учен, който мисли, че този прах идва от НЛО.

Потръпвайки, Лус си помисли за неразпознаваемия летящ черен облак от подобни на насекоми създания. Този учен можеше и да не е много далече от истината.

— Бащата на Пен е погребан тук горе — каза тя, като посочи, когато приближиха ъгъла на гробището. Колкото и зловеща да беше прахта, тя изпита облекчение, че всички гробове, статуи и дървета в пределите на гробището, изглежда, бяха останали непокътнати. Тя се смъкна на колене и избърса слоя прах от гробницата, за която смяташе, че е на бащата на Пен. Треперещите ѝ пръсти леко почистиха буквите, от които почти ѝ се доплака:

Станфорд Локууд,
НАЙ-ДОБРИЯТ БАЩА НА СВЕТА

Мястото до гроба на господин Локууд беше голо. Лус се изправи и печално тропна с крак по земята, мразейки мисълта, че приятелката ѝ ще се присъедини към него там. Мразейки факта, че дори не можеше да присъства, за да почете Пен както трябва.

Хората винаги говореха за Рая, когато някой умреше, за това, как били сигурни, че покойният е там. Лус никога не беше имала чувството, че знае правилата, а сега се чувстваше още по-малко подготвена да говори за онова, което е могло или не е могло да бъде.

Тя се обърна към Даниел, със сълзи в очите ѝ. Лицето му помръкна при вида на тъгата ѝ.

— Ще се погрижа за нея, Лус — каза той. — Знам, че не е така, както ти искаше, но ще направим най-доброто, което можем.

Сълзите идваха по-трудно. Лус подсмърчаше и хълцаше, и си искаше Пен обратно толкова силно, че ѝ се стори, че може да припадне.

— Не мога да я оставя, Даниел. Как мога?

Даниел нежно избърса сълзите ѝ с опакото на дланта си.

— Това, което се случи с Пен, е ужасно. Огромна грешка. Но когато си тръгнеш днес, няма да я изоставяш. — Той положи ръка върху сърцето на Лус. — Тя е с теб.

— И въпреки това, не мога...

— Можеш, Лус. — Гласът му беше твърд. — Повярвай ми. Нямах представа на колко много силни и невъзможни неща си способна. — Той извърна очи от нея, нататък към дърветата. — Ако в този свят е останало някакво добро, скоро ще разбереш.

Единично изсвирване от сирена на полицейска кола накара и двамата да подскочат. Затръшна се врата на кола, и недалече от мястото, където стояха, чуха хрущенето на ботуши по чакъла.

— Какво, по дяволите... Рони, обади се в централата. Кажи на шерифа да слезе тук.

— Да вървим — каза Даниел, като посегна да хване ръката ѝ. Тя я плъзна в неговата, като потупа мрачно върха на надгробния камък на господин Локууд, после тръгна с Даниел обратно през гробовете близо до източния край на гробището. Стигнаха огънатата част от натруфената ограда от ковано желязо, после бързо се шмугнаха обратно в дъбовата горичка.

Студена въздушна стена се блъсна в Лус, докато вървяха. В клоните пред тях тя видя три малки, но настръхнали сенки, увиснали с главите надолу като прилепи.

— Побързай — нареди Даниел. Когато минаваха, сенките отстъпиха назад, разбрали някак, че не трябва да закачат Лус, когато Даниел беше до нея.

— Сега накъде? — попита Лус в края на дъбовата горичка.

— Затвори очи — каза той.

Тя го направи. Ръцете на Даниел обгърнаха талията ѝ изотзад, и тя почувства как яките му гърди се притискат в раменете ѝ. Повдигаше я от земята. Може би на трийсетина сантиметра, после по-високо, докато меките листа в короните на дърветата леко докоснаха раменете ѝ, гъделичкайки врата ѝ, докато Даниел се провираше през тях. Още по-високо, докато тя видя как те двамата се втурнаха свободни през гората и изтичаха на яркото утринно слънце. Изкушаваше се да отвори очи — и въпреки това усещаше инстинктивно, че това ще ѝ дойде в повече. Не беше сигурна, че е готова. И освен това усещането за полъха на чистия въздух върху лицето ѝ и бурния вятър в косата ѝ беше достатъчно. Повече от достатъчно. Божествено. Като чувството, което бе изпитала, когато беше спасена и измъкната от библиотеката,

сякаш беше възседнала гребена на вълна в океана. Сега знаеше със сигурност, че това също е било работа на Даниел.

— Сега можеш да отвориш очи — каза той тихо. Лус отново почувства земята под краката си и видя, че бяха на единственото място, където искаше да бъде. Под магнолията близо до края на езерото.

Даниел я прегърна силно.

— Исках да те доведа тук, защото това е едно място — едно от многото места, — където наистина съм искал да те целуна през последните няколко седмици. Почти изгубих контрол онзи ден, когато се гмурна право във водата.

Лус се изправи на пръсти, като наклони глава назад, за да целуне Даниел. През онзи ден и тя бе копняла да го целуне — а сега изпитваше нужда да го целуне. Целувката му беше единственото нещо, което ѝ се струваше правилно, единственото нещо, което ѝ вдъхваше утеха и ѝ напомняше, че има причина да продължи, дори когато Пен не можеше. Нежният натиск на устните му я успокои, като топло питие посред зима, когато усещаше всяка частица от себе си толкова студена.

Твърде скоро той се дръпна назад, свел поглед към нея с най-тъжните очи.

— Има още една причина, заради която те доведох тук. Тази скала води до пътеката, по която ще трябва да тръгнем, за да те преместим някъде на безопасно място.

Лус сведе очи.

— О.

— Това не е сбогуване завинаги, Лус. Надявам се, че дори не е сбогуване задълго. Просто ще трябва да видим как... ще се развият нещата. — Той приглади косата ѝ. — Моля те, не се тревожи. Винаги ще идвам за теб. Няма да те пусна да си тръгнеш, докато не разбереш това.

— Тогава отказвам да разбера — каза тя.

Даниел се усмихна под мустак:

— Виждаш ли онази поляна ей там? — Той посочи от другата страна на езерото, на около половин миля от тях, където малък горски участък се разтваряше и разкриваше плоско, тревисто хълмче. Лус никога не го бе забелязвала преди, но сега видя малък бял самолет с червени лампи върху крилете, които примигваха в далечината.

— Това за мен ли е? — попита тя. След всичко, което се беше случило, видът на един самолет трудно можеше да я смуги. — Къде отивам?

Не можеше да повярва, че напуска едно място, което бе мразила, но където беше имала толкова многобройни наситени преживявания само за няколко кратки седмици. Какво щеше да бъде „Меч и Кръст“ отгук нататък?

— Какво ще стане с това място? И какво ще кажа на родителите си?

— Засега се опитай да не се тревожиш. Веднага щом си в безопасност, ще се справим с всичко друго, каквото трябва. Господин Коул може да се обади на родителите ти.

— Господин Коул ли?

— Той е на наша страна, Лус. Можеш да му се довериш.

Но тя се беше доверила на мис София. Едва познаваше господин Коул. Той приличаше толкова много на строг и суров учител. И тези мустаци... От нея се очакваше да остави Даниел и да се качи на някакъв самолет с учителя си по история? Главата ѝ започна да пулсира.

— Има пътека, която върви покрай водата — продължи Даниел. — Можем да слезем там долу. — Той изви ръка и обгърна кръста ѝ. — Или — предложи — можем да плуваме.

Хванати за ръце, те застанаха на ръба на червената скала. Бяха оставили обувките си под магнолията, но този път не смятаха да се връщат. Лус не мислеше, че ще е толкова страхотно усещане да се гмурне в студеното езеро по джинси и потниче, но с Даниел, усмихващ се до нея, всичко, което правеше, ѝ се струваше като единственото, което трябваше да се направи.

Вдигнаха ръце над главите си и Даниел преброи до три. Краката им се повдигнаха от земята точно в един и същи момент, телата им се извиха във въздуха точно в една и съща форма, но вместо да се спуснат долу, както инстинктивно очакваше Лус, Даниел я изтегли по-високо, като си служеше само с връхчетата на пръстите.

Летяха. Лус се държеше за ръката на ангел и летеше. Короните на дърветата сякаш им се кланяха. Усещаше тялото си по-леко от въздух. Луната на ранното утро още се виждаше точно над линията на

дърветата. Тя се спусна по-близо, сякаш Даниел и Лус бяха приливът. Водата се плискаше леко под тях, сребърна и подканваща.

— Готова ли си? — попита Даниел.

— Готова съм.

Лус и Даниел се понесоха надолу към дълбокото, прохладно езеро. Пореха повърхността с пръстите напред — най-дългото гмуркане в стил „лястовица“, което някой бе успявал да изпълни някога. Лус ахна, от студа, когато излязоха на повърхността, после започна да се смее.

Ръката на Даниел отново улови нейната, и той ѝ даде знак да дойде при него на скалата. Изтегли се горе пръв, после протегна ръка надолу и повдигна Лус. Мъхът образуваше фин, мек килим, върху който да се протегнат. Лежаха на хълбок, с лице един към друг, подпрени на лакти.

Даниел сложи ръка върху падинката на хълбока ѝ.

— Господин Коул ще чака, докато стигнем до самолета — каза той. — Това е последният ни шанс да бъдем насаме. Помислих си, че можем да се сбогуваме истински тук.

— Ще ти дам нещо — добави той, като пхна ръка в ризата си и извади сребърния медальон, който го беше виждала да носи в училище. Притисна верижката в разтворената длан на Лус и тя осъзна, че това е медальон с капаче, с гравирана роза върху лицевата страна. — Някога беше твой — каза Даниел. — Много отдавна.

Лус отвори с щракване медальона и намери вътре мъничка фотография, зад стъклена плоскост. На снимката бяха те двамата: не гледаха в обектива, а всеки се взираше дълбоко в очите на другия, и двамата се смееха. Косата на Лус беше къса, както сега, а Даниел носеше папийонка.

— Кога е правена тази снимка? — попита тя, като вдигна медальона. — Къде сме?

— Ще ти кажа следващия път, когато те видя — каза той. Вдигна верижката над главата ѝ и я сложи на шията ѝ. Когато медальонът докосна ключицата ѝ, тя почувства как дълбока горещина пулсира през него, стопляйки студената ѝ, мокра кожа.

— Обожавам го — прошепна тя, докосвайки верижката.

— Зная, че Кам също ти подари златно колие — каза Даниел.

Лус не се беше сещала за бижутото, откакто Кам със сила го беше сложил на шията ѝ в бара. Не можеше да повярва, че е било едва вчера. От мисълта да го носи ѝ призля. Дори не знаеше къде е колието — и не искаше да знае.

— Той ми го сложи — каза тя, чувствайки се виновна. — Аз не...

— Знам — каза Даниел. — Каквото и да се е случило между теб и Кам, не е било по твоя вина. Той някак успя да запази голяма част от ангелското си обаяние, когато падна. Много е измамно.

— Надявам се да не го видя никога повече. — Тя потръпна.

— Страхувам се, че може и да го видиш. А там навън има още като Кам. Просто ще трябва да се довериш на интуицията си — каза Даниел. — Не знам колко време ще е нужно, за да ти разкажа за всичко, случило се в миналото ни. Но междувременно, ако изпиташ инстинктивно усещане, дори за нещо, което смяташ, че не знаеш, трябва да му се довериш. Вероятно ще бъдеш права.

— Значи да се доверявам на себе си дори когато не мога да имам доверие на онези около мен? — попита тя, с чувството, че това е част от всичко, което иска да каже Даниел.

— Ще се опитам да бъда близо до теб, за да ти помагам, и ще ти пращам вести колкото мога по-често, когато ме няма — каза Даниел. — Лус, ти владееш спомените от миналите си животи... дори ако все още не можеш да ги отключиш. Ако нещо ти се струва нередно, стой далече.

— Ти къде отиваш?

Даниел вдигна очи към небето.

— Да намеря Кам — каза той. — Имаме да се погрижим за още няколко неща.

Мрачният тон на гласа му накара Лус да се почувства нервна. Спомни си гъстия слой прах, който Кам беше оставил в гробището.

— Но нали след това ще се върнеш при мен? — каза тя. — Обещавах ли?

— Аз... аз не мога да живея без теб, Лус. Обичам те. Това е важно не само за мен, но... — Той се поколеба, после поклати глава. — Не се тревожи за нищо от това сега. Само знай, че ще се върна за теб.

Бавно, неохотно, двамата се изправиха. Слънцето току-що се беше показало над дърветата и хвърляше мънички проблясващи късчета светлина с форма на звезди върху набраздената вода. Трябваше

да преплуват съвсем късо разстояние отгук до калния бряг, който щеше да ги отведе до самолета. На Лус ѝ се искаше той да е на цели километри от тях. Можеше да плува с Даниел до падането на нощта. И до всеки изгрев и залез след това.

Скочиха обратно във водата и заплуваха. Лус грижливо пъкна медальона под потничето си. Ако да се доверява на инстинктите си беше важно, то инстинктите ѝ подсказваха никога да не се разделя с това колие.

Тя гледаше, отново изпълнена с благоговение, как Даниел започна бавното си, елегантно движение. Този път, на лунната светлина, тя знаеше, че крилете, преливащи във всички цветове на дъгата, които виждаше очертани в капчиците вода, не са плод на въображението ѝ. Бяха истински.

Тя се движеше зад него, порейки водата със замах след замах. Твърде скоро, пръстите ѝ докоснаха брега. Беше ѝ омразен фактът, че дочу бръмченето на самолетния двигател по-нататък в сечището. Бяха стигнали до мястото, където щеше да се наложи да се разделят, и Даниел трябваше почти да я извлече от водата. От усещането, че е щастлива и мокра, беше преминала към чувството, че е вир-вода и замръзва. Тръгнаха към самолета: ръката му беше опряна на гърба ѝ.

За изненада на Лус, господин Коул протягаше голяма хавлиена кърпа, когато скочи от пилотската кабина.

— Едно малко ангелче ми каза, че може да имаш нужда от това — каза той, като разгъна кърпата към Лус, която я пое с благодарност.

— Кого наричате „малък“? — Ариана изникна иззад едно дърво, последвана от Габ, която носеше книгата за Пазителите.

— Дойдохме да пожелаем *bon voyage* — каза Габ, като подаде книгата на Лус. — Вземи това — каза тя бодро, но усмивката ѝ приличаше повече на намръщена гримаса.

— Дай ѝ хубавите неща — каза Ариана, като смущка Габ.

Габ извади от раницата си термос и го подаде на Лус. Тя повдигна капачката. Беше горещ шоколад и ухаеше невероятно. Лус намести книгата и термоса в подсушените си с хавлията ръце, внезапно почувствала се богата. Но знаеше, че щом се качи на самолета, ще се почувства празна и сама. Притисна се към рамото на Даниел, възползвайки се от близостта му, докато още можеше.

Погледът на Габ беше ясен и силен.

— Ще се видим скоро, окей?

Но очите на Ариана се стрелнаха надалече, сякаш не искаше да погледне Лус.

— Не прави никакви глупости, като например да се превърнеш в купчина пепел. — Тя провлачи крака по пепелта. — Имаме нужда от теб.

— Вие имате нужда от мен? — попита Лус. Тя беше имала нужда от Ариана, за да ѝ покаже всички правила и ограничения в „Меч и Кръст“. Беше имала нужда от Габ онзи ден в болницата. Но защо биха имали нужда те от нея?

Двете момичета само се усмихнаха печално в отговор, преди да се оттеглят в гората. Лус се обърна към Даниел, като се опитваше да забрави, че господин Коул още стоеше на няколко стъпки от тях.

— Ще ви оставя за малко насаме — каза господин Коул, схващайки намека. — Лус, от момента, в който запаля двигателя, остават три минути до излитането. Ще те чакам в пилотската кабина.

Даниел я дръпна бързо и притисна чело към нейното. Когато устните им се доближиха, Лус се опита да задържи всяка частица от този момент. Щеше да се нуждае от този спомен така, както се нуждаеше от въздух.

Защото какво, ако след като Даниел я оставеше, целият живот започнеше да ѝ се струва просто като поредния сън? Отчасти кошмарен сън, но все пак сън. Как беше възможно да изпитва онова, което мислеше, че изпитва, към някого, който дори не беше човек?

— Това е всичко — каза Даниел. — Внимавай. Остави господин Коул да те напътства, докато дойда. — Откъм самолета се чу остро изсвирване — господин Коул им казваше да приключват. — Опитай се да запомниш каквото казах.

— Коя част? — попита Лус, обзета от лека паника.

— Колкото можеш повече — но главно, че те обичам.

Лус подсмръкна. Гласът щеше да ѝ изневери, ако се опиташе да каже нещо. Беше време да върви.

Започна да подтичва към отворената врата на пилотската кабина, чувствайки как горещите пориви на вятър откъм витлата на самолета едва не я събориха. Имаше стълба с три стъпала и господин Коул протегна ръка да ѝ помогне да се качи. Той натисна едно копче и стълбата се прибра в самолета. Вратата се затвори.

Лус погледна към сложното контролно табло. Никога не се беше качвала в толкова малък самолет. Никога досега не беше влизала в пилотска кабина. Навсякъде имаше проблясващи лампички и копчета. Тя погледна господин Коул.

— Знаете ли как да управлявате това нещо? — попита тя, като бършеше очи с кърпата.

— Военновъздушни сили на Съединените щати, Петдесет и девета дивизия, на вашите услуги — каза той, като ѝ козирува.

Лус непохватно козирува в отговор.

— Жена ми винаги казва на хората да не ме предизвикват да започна да разправам за дните си като летец в Нам — каза той, като отпусна широк сребрист механизъм за превключване на скорости. Самолетът се разтресе и се задвижи. — Но ни предстои дълъг полет, а аз имам запленена публика.

— Имате предвид „ПЛЕНЕНА ПУБЛИКА“ — изпусна се тя.

— Това беше добро. — Господин Коул я смушка в ребрата. — Шегувам се — каза той, като се засмя сърдечно. — Не бих те подложил на това. — Начинът, по който се обърна към нея, когато се засмя, ѝ напомни за начина, по който винаги се смееше баща ѝ, когато гледаха някой забавен филм, и това я накара да се почувства малко по-добре.

Сега колелата се въртяха бързо и „листата“ пред тях изглеждаше къса. Щеше да се наложи да се вдигнат от земята съвсем скоро, иначе в крайна сметка щяха да налетят право в езерото.

— Знам какво си мислиш — изкрещя той, за да надвика рева на двигателя. — Не се тревожи, правя го непрекъснато!

И точно преди калният бряг отдолу да свърши, той дръпна силно лоста между тях, и носът на самолета се издигна към небето. Хоризонтът се изгуби от погледа им за миг и стомахът на Лус се люшна заедно с него. Но миг по-късно движението на самолета се успокои, а гледката пред тях се уталожи само до дървета и ясното звездно небе. Под тях беше блещукащото езеро. С всяка секунда то ставаше все по-далечно. Бяха излетели на запад, но самолетът правеше кръг, и скоро в прозореца на Лус се появи гората, през която тя и Даниел току-що бяха прелетели. Тя се взря в нея, притиснала лице към прозореца, за да потърси Даниел с поглед, и преди самолетът да поеме отново в права посока, ѝ се стори, че видя съвсем леко виолетово

проблясване. Стисна медальона на шията си и го поднесе към устните си.

Сега под тях беше останалата част от кампуса, а точно зад нея — обвитото в мъгла гробище. Мястото, където скоро щеше да бъде погребана Пен. Колкото по-високо се издигаха, толкова по-голяма част виждаше Лус от училището, където беше излязла наяве най-голямата ѝ тайна — макар и по толкова по-различен начин, колкото тя някога си беше представяла, че ще се случи.

— Наистина са опустошили това място — каза господин Коул, като клатеше глава.

Лус нямаше представа колко знаеше той за събитията, случили се снощи. Изглеждаше толкова нормален и все пак се справяше без усилие с всичко това.

— Къде отиваме?

— На един малък остров отвъд крайбрежието — каза той, като посочи в далечината към морето, където хоризонтът изчезваше в черен мрак. — Не е много далече.

— Господин Коул — каза тя, — срещали сте родителите ми.

— Приятни хора.

— Ще мога ли да... Бих искала да говоря с тях.

— Разбира се. Ще измислим нещо.

— Те никога не биха могли да повярват на нищо от това.

— А ти можеш ли? — попита той, като ѝ се усмихна криво, докато самолетът се издигаше по-високо, заемайки хоризонтално положение във въздуха.

Точно там беше работата. Тя трябваше да повярва, всичко — от първото тъмно потрепване на сенките, до момента, когато устните на Даниел намериха нейните, до мига, когато Пен лежеше мъртва върху мраморния олтар на параклиса. Всичко трябваше да е истинско.

Как иначе би могла да издържи, докато види отново Даниел? Тя стисна медальона на шията си, който съдържаше спомени от цял един живот. Нейните спомени — беше ѝ напомнил Даниел, спомени, които тя трябваше да отключи.

Не знаеше какво съдържат те — беше ѝ също толкова неизвестно, колкото и това, къде я водеше господин Коул. Но тази сутрин в параклиса тя се беше почувствала като част от нещо, докато стоеше до Ариана, Габ и Даниел. Не объркана, изплашена и смутена...

а така, сякаш можеше да бъде значима и важна, не само за Даниел — а за всички тях.

Погледна през предното стъкло. Досега сигурно вече бяха минали солните залежи и пътя, по който бе пътувала с кола, за да стигне до онзи ужасен бар, за да се срещне с Кам, и дългата ивица пясъчлив бряг, където за първи път беше целунала Даниел. Бяха излезли над откритото море, в което — някъде там далече — се намираше следващата цел на Лус.

Никой не ѝ беше казал направо, че предстоят още битки, но Лус чувстваше в себе си истината: че бяха в началото на нещо продължително, важно и трудно.

Заедно.

И независимо дали битките бяха ужасни или спасителни, или и двете, Лус не искаше вече да бъде пионка. През тялото ѝ си проправяше път странно чувство — чувство, просмукано от всичките ѝ предишни животи, цялата любов, която бе изпитвала към Даниел, и която бе унищожавана твърде много пъти преди това.

То накара Лус да поиска да се изправи редом с него и да се бори. Да се пребори да остане жива достатъчно дълго, за да изживее живота си до него. Да се бори за единственото, за което знаеше, че е достатъчно добро, достатъчно благородно, достатъчно силно, за да си струва да рискува всичко.

Любовта.

ЕПИЛОГ

ДВЕ ГОЛЕМИ СВЕТЛИНИ

Цяла нощ той я гледаше как спи неспокойно на тясното брезентово походно легло. Един-единствен зеленикавокафяв фенер, окачен на една от ниските дървени греди в колибата от дървени трупи осветяваше тялото ѝ. Мекият му блясък подчертаваше лъскавата ѝ черна коса, разпиляна по възглавницата: бузите ѝ бяха гладки и розови от банята.

Всеки път, щом морето се блъснеше с рев в пустия бряг отвън, тя се мятеше настрани. Късото потниче обгръщаше тялото ѝ, така че когато тънкото одеяло се събереше около тялото ѝ, той точно различаваше мъничката трапчинка, белязала гладкото ѝ ляво рамо. Беше я целувал толкова много пъти преди.

Тя ту въздишаше насън, ту дишаше равномерно, после простенваше, потънала дълбоко в някакъв сън. Но той не можеше да каже дали това бе стон от болка или от удоволствие. На два пъти тя извика името му.

Даниел искаше да се спусне плавно долу до нея. Да слезе от жълтеникавочервените стари кутии от муниции, върху които бе стъпил високо в зимника с наклонени греди на колибата от дървени трупи. Но тя не можеше да знае, че той е там. Не можеше да знае, че той е някъде наблизко. Или какво щяха да ѝ донесат следващите няколко дни.

Зад гърба си, в изцапания със сол допълнителен прозорец за защита от буря, той зърна с крайчеца на окото си минаваща сянка. После на стъклото на прозореца се потропа едва чуто. Като откъсна с усилие очи от тялото ѝ, той тръгна към прозореца и освободи резето. Навън се лееше пороен дъжд, който се смесваше с водите на морето. Черен облак затуляше луната и не ѝ позволяваше да огрее със светлината си лицето на посетителя му.

— Може ли да вляза?

Кам бе закъснял.

Макар че Кам притежаваше силата просто да се появи изневиделица до Даниел, Даниел бутна прозореца и го отвори пошироко, за да му позволи да се покатери през него. Толкова много неща бяха твърде церемониални тези дни. Беше важно да е ясно и за двамата, че Даниел доброволно е пуснал Кам да влезе.

Лицето на Кам още беше обвито в сянка, но не му личеше да е пропътувал хиляди мили в дъжда. Тъмната му коса и кожата му бяха сухи. Златистите му криле, сега плътни и твърди, бяха единствената част от него, която блестеше. Сякаш бяха направени от двацет и четири каратово злато. Макар че ги подпъхна спретнато под себе си, когато седна до Даниел върху разнебитен дървен сандък, крилата на Кам се накланяха от силата на гравитацията към тези на Даниел — сребристи и преливащи се в цветовете на дъгата. Това беше естественото състояние на нещата, някакво необяснимо упование. Даниел не можеше да се отдръпне, без да изгуби възможността да вижда безпрепятствено Лус.

— Тя е толкова прекрасна, когато спи — каза Кам тихо.

— Затова ли искаше тя да заспи за цяла вечност?

— Аз? Никога. Щях да убия София заради онова, което се опита да направи — а не да я оставя да избяга на свобода в нощта, както направи ти. — Кам се наведе напред, като опря лакти на парапета на галерията. Долу под тях Лус уви завивките по-плътено около врата си. — Аз просто я искам. Знаеш защо.

— Тогава ми е жал за теб. В крайна сметка те чака разочарование.

Кам издържа на погледа на Даниел и разтърка челюст, като се подсмихна злобно:

— О, Даниел, липсата ти на прозорливост ме изненадва. Тя още не е твоя. — Той хвърли крадешком нов продължителен поглед към Лус. — Тя може и да си мисли, че е. Но и двамата знаем колко малко разбира тя.

Крилете на Даниел се изопнаха върху лопатките на раменете му, но връхчетата се протягаха напред. По-близо до тези на Кам. Не можеше да го спре.

— Примирieto продължава осемнайсет дни — каза Кам. — Макар да имам предчувствие, че може да имаме нужда един от друг преди този момент.

После се изправи, като избута кутията назад с крак. От стърженето по тавана над главата ѝ очите на Лус потрепнаха, но двамата ангели се снишиха обратно сред сенките, преди погледът ѝ да успее да се спре някъде.

Те застанаха един срещу друг, всеки — все още изтощен от битката, всеки — знаещ, че това бе просто намек за онова, което предстоеше.

Бавно, Кам протегна бледата си дясна ръка.

Даниел протегна своята.

И докато Лус сънуваше отдолу най-прелестните разперващи се криле — каквито никога не беше виждала преди — двама ангели под наклонените покривни греди си стиснаха ръцете.

Издание:

Автор: Лорън Кейт

Заглавие: Паднали ангели

Преводач: Деница Райкова

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: intense; Локус Пъблишинг ЕООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2010

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: Полиграфически комбинат „Димитър Благоев“

Редактор: Гергана Рачева

Коректор: Цветана Грозева

ISBN: 978-954-783-114-8

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/1020>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.